

Bí Mật Của Jane

Contents

Bí Mật Của Jane	1
1. Rachel Gibson - Mở Đầu	2
2. Rachel Gibson - Chương 1.1	5
3. Rachel Gibson - Chương 1.2	8
4. Rachel Gibson - Chương 2	12
5. Rachel Gibson - Chương 2.2	17
6. Rachel Gibson - Chương 3.1	22
7. Rachel Gibson - Chương 3.2	25
8. Rachel Gibson - Chương 4.1	30
9. Rachel Gibson - Chương 4.2	34
10. Rachel Gibson - Chương 5.1	39
11. Rachel Gibson - Chương 5.2	43
12. Rachel Gibson - Chương 6.1	50
13. Rachel Gibson - Chương 6.2	53
14. Rachel Gibson - Chương 7.1	57
15. Rachel Gibson - Chương 7.1	60
16. Rachel Gibson - Chương 7.2	63
17. Rachel Gibson - Chương 8	66
18. Rachel Gibson - Chương 9.1	72
19. Rachel Gibson - Chương 9.2	75
20. Rachel Gibson - Chương 10.1	79
21. Rachel Gibson - Chương 10.2	83
22. Rachel Gibson - Chương 11	87
23. Rachel Gibson - Chương 12	93
24. Rachel Gibson - Chương 13.1	100
25. Rachel Gibson - Chương 13.2	103
26. Rachel Gibson - Chương 14	107
27. Rachel Gibson - Chương 14.2	111
28. Rachel Gibson - Chương 15.1	115
29. Rachel Gibson - Chương 15.2	119
30. Rachel Gibson - Chương 16.1	124
31. Rachel Gibson - Chương 16.1	128
32. Rachel Gibson - Chương 17.1	134
33. Rachel Gibson - Chương 17.2	140
34. Rachel Gibson - Kết	143

Bí Mật Của Jane

Giới thiệu

“Bí mật của Jane” là một câu chuyện tình đầy hấp dẫn và lôi cuốn giữa một nữ phóng viên thể thao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-jane>

1. Rachel Gibson - Mở Đầu

Mở đầu

Cuộc đời của Honey Pie.

Trong tất cả những quán bar ám khói ở Seattle, anh ta lại bước vào chính Loose Screw, quán rượu chui nơi tôi làm việc năm tối một tuần, rót bia và ho sặc sụa vì khói thuốc phả ra. Một lọn tóc đen bất cẩn xõa xuống trước trán khi anh ta ném gói Camels và chiếc Zippo lên quầy bar.

“Cho tôi một Henry,” anh ta nói, giọng thô ráp như vải nhung, “và nhanh nhanh lên, bé cưng. Tôi không có cả ngày cho em đâu.”

Tôi luôn chết mê những anh chàng u ám với thái độ tồi tệ. Chỉ một cái nhìn, tôi đã biết anh chàng này cũng u ám và tồi tệ như một cơn bão ấy. “Chai hay cốc” tôi hỏi.

Anh ta châm thuốc và nhìn tôi qua làn khói. Đôi mắt xanh như bầu trời đầy tội lỗi khi ánh mắt rơi xuống trước chiếc áo hai dây của tôi. Khóe miệng anh ta nhếch lên tán thưởng cỡ 34D của tôi, “Chai,” anh ta trả lời.

Tôi lấy một chai Henry từ thùng lạnh, bật nắp, và đẩy nó ngang quầy bar. “Ba đô năm mươi xu.”

Anh ta cầm lấy chai bia bằng một bàn tay to và nhấc nó lên môi, đôi mắt ấy dõi theo tôi khi anh ta tu vài ngụm lớn. Bọt nổi lên miệng chai khi anh ta hạ nó xuống, và anh ta liếm một giọt bia ở bờ môi dưới. Tôi cảm thấy điều đó đến tận xương.

“Tên em là gì?” Anh ta hỏi và với tay ra sau túi chiếc quần Levi’s bạc màu để rút ví ra.

“Honey,” tôi trả lời, “Honey Pie.”

Khóe miệng còn lại của anh ta nhếch lên khi anh ta đưa tôi một tờ năm đô. “Em là một vũ nữ thoát y à?”

Tôi rất hay nhận được câu đó. “Còn tùy.”

“Vào cái gì?”

Tôi đưa anh ta tiền thừa và để đầu ngón tay mình lướt qua lòng bàn tay ấm áp của anh. Một cơn rung mình làm râm ran mạch đập ở cổ tay tôi và tôi mỉm cười. Tôi để mắt mình lang thang lên hai cánh tay, ngực cho tới bờ vai rộng lớn của anh. Bất kỳ ai quen tôi cũng biết tôi có một số ít luật lệ khi dính líu tới đàn ông. Tôi thích họ to lớn và tồi tệ, họ còn phải có hàm răng và bàn tay sạch bong nữa. Chỉ thế thôi. Ồ, còn nữa, tôi ưu ái một đầu óc hơi đen tối, dù điều đó cũng không hoàn toàn cần thiết, vì đầu óc tôi lúc nào cũng đã đủ đen tối cho cả đôi rồi. Thậm chí khi còn bé, tôi đã cứ quanh quẩn cạnh vấn đề tình dục. Trong

khi búp bê barbie của những cô gái khác chơi trò lớp học, thì em Barbie của tôi lại chơi trò bác sĩ. Loại trò chơi mà bác sĩ Barbie kiểm tra phần nam tính của Ken, rồi đưa anh ta vào trạng thái hôn mê đắm mồi hôi ấy.

Giờ đây, ở tuổi hai mươi tám, trong khi những người phụ nữ khác chọn chơi golf hoặc làm gốm, đàn ông là sở thích của tôi và tôi sưu tập họ như những đồ lưu niệm Elve rẻ tiền. Khi nhìn vào đôi mắt xanh dương gợi cảm của Anh chàng Hư Hổng, tôi kiểm tra lại mạch đập dồn dập, cảm giác râm ran giữa hai đùi và thấy rằng tôi cũng có thể chỉ cần sưu tập anh ta nữa là xong. Tôi chỉ cần đưa anh ta vào nhà. Hay ở ngay ghế sau xe ô tô của tôi, hoặc trong một buồng vệ sinh nữ.

“Vào những gì anh có trong đầu,” cuối cùng tôi trả lời, rồi khoanh tay trên quầy bar và cúi người tới trước, cho anh ta nhìn mãn nhãn bộ ngực hoàn hảo của tôi.

Anh ta nâng ánh mắt khỏi khe ngực tôi, đôi mắt nóng bỏng và đói khát. Rồi anh ta mở bung ví ra và cho tôi nhìn phù hiệu. “Tôi đang tìm Eddie Cordova. Tôi nghe nói cô biết hắn.”

May mắn làm sao. Một anh cớm. “À, vâng, em biết Eddie.” Tôi đã từng hẹn hò với hắn một lần, nếu bạn có thể gọi những gì chúng tôi làm là hẹn hò. Lần cuối cùng tôi thấy Addie, hắn đang hôn mê trong phòng vệ sinh nữ ở quán Jimmy Woo. Tôi đã phải dẫm lên cổ tay hắn để bắt hắn thả cổ chân tôi ra.

“Cô biết tôi có thể tìm thấy hắn ở đâu không?”

Eddie là một tên trộm vặt, còn tệ hơn, hắn là một kẻ nhọt nhèo trên giường, và tôi chẳng hề cảm thấy cần rút lương tâm chút nào khi nói, “Có thể em biết đấy,” Phải rồi, tôi có thể giúp anh chàng này làm xong việc, và theo cái cách anh ta đang nhìn tôi, tôi có thể nói rằng anh ta muốn nhiều hơn là...

Chiếc điện thoại ngay cạnh máy tính của Jane Alcott rung lên, kéo sự chú ý của cô ra khỏi màn hình và chương mới nhất của truyện Cuộc đời của Honey Pie.

“Chết tiệt,” cô chửi thề. Cô đẩy tay vào bên dưới chiếc kính và dụi đôi mắt mệt mỏi. Qua kẽ tay cô liếc nhìn danh tính người gọi và nhấc máy lên

“Jane,” thư ký tòa soạn của tờ Seattle Times Leonard Callaway, bắt đầu mà không thềm xin chào. “Virgil Duffy sẽ nói chuyện với các huấn luyện viên và quản lý tối nay. Công việc chính thức là của cô.”

Tập đoàn của Virgil Duffy là một thành viên của Fortune 500 1 và ông ta cũng là chủ của đội khúc côn cầu Seattle Chinooks. “Khi nào thì tôi bắt đầu?” Jane hỏi và đứng dậy. Cô với tay lấy cốc cà phê và làm sánh một giọt lên bộ pyjama bằng vải flannel cũ mềm khi nâng cốc lên môi.

“Tuần đầu tiên.”

Tuần đầu tiên của tháng Giêng chỉ đưa cô hai tuần chuẩn bị. Cách đây hai ngày, Leonard đã đến chỗ Jane và hỏi cô có hứng thú đảm nhiệm hộ phóng viên thể thao Chris Evans trong khi anh ta trải qua đợt điều trị bệnh lympho không Hodgkin 2 hay không. Tiến triển bệnh trạng của Chris rất khả quan, nhưng việc anh ta vắng mặt cũng khiến cho tờ báo cần một người đảm nhiệm việc viết bài về đội khúc côn cầu Seattle Chinooks. Jane không bao giờ dám mơ rằng người đó lại là cô.

Bên cạnh nhiều thứ khác, cô là một cây bút xuất sắc của tờ Seattle Times và nổi tiếng với chuyên mục hàng tháng Cô gái độc thân trong thành phố. Cô chẳng biết may mắn về khúc côn cầu.

“Cô sẽ đi du đấu với họ trong tuần thứ hai,” Leonard tiếp tục. “Virgil muốn dàn xếp các chi tiết với đội huấn luyện viên trước đã, rồi ông ấy sẽ giới thiệu cô với đội bóng vào thứ Hai trước khi cô đi.”

Khi cô mới được đề nghị công việc tuần trước, cô đã choáng váng và không chỉ hơi bối rối. Chắc chắn là ngài Duffy sẽ muốn một phóng viên thể thao khác đảm nhiệm các trận đấu. Nhưng hóa ra, lời đề nghị này chính là ý tưởng của ông chủ đội bóng

“Các huấn luyện viên sẽ nghĩ gì?” Cô đặt cốc cà phê lên bàn, cạnh một sổ kế hoạch hàng ngày để mở đính đây những tờ giấy ghi nhớ đủ màu sắc.

“Không thực sự quan trọng. Kể từ khi John Kowalsky và Hugh Miner nghỉ hưu, khu vực đó chẳng thấy một đám đông nào. Duffy cần phải trả tiền cho anh chàng thủ môn thượng đẳng ông ấy mới mua năm ngoái.

Virgil yêu khúc côn cầu, nhưng trước nhất và trên hết, ông ấy là một doanh nhân. Ông ấy sẽ làm những gì cần thiết để đưa được fan hâm mộ vào các hàng ghế. Đó là lý do lúc trước ông ấy nghĩ đến cô. Ông ấy muốn thu hút thêm fan hâm mộ nữ giới vào trò chơi này.”

Điều Leonard Callaway không nói ra là Duffle đã nghĩ đến cô vì ông ta tưởng cô viết những thứ ngớ ngẩn cho phái nữ. Với Jane thì điều đó cũng ổn thôi, nhưng những thứ ngớ ngẩn ấy giúp cô trả tiền cho các hóa đơn và cực kỳ quen thuộc với những phụ nữ đọc tờ Seattle Times. Nhưng những thứ ngớ ngẩn ấy cũng không trả hết được toàn bộ hóa đơn. Truyện khiêu dâm trả phần lớn số đó. Và loạt truyện khiêu dâm, Cuộc đời của Honey Pie, mà cô viết cho tạp chí Him thì cực kỳ nổi tiếng với phái mày râu.

Khi Leonard kể chuyện về Duffle và đội khúc côn cầu của ông ta, Jane nhặt bút lên và viết vào một tờ giấy nhớ màu hồng: mua sách về khúc côn cầu. Cô giật tờ ghi chú ra khỏi tập giấy, lật qua một trang, và nhét nó vào sổ kế hoạch hằng ngày của cô bên dưới vài mẫu giấy khác nữa.

“...Và cô phải nhớ rằng cô đang đối phó với những cầu thủ khúc côn cầu. Cô biết họ có thể thực sự mê tín. Nếu Chinooks bắt đầu thua trận, cô sẽ bị đổ tội và cho đi đóng gói.”

Tuyệt. Công việc của cô nằm trong tay những gã cầu thủ mê tín. Cô xé một mẫu giấy nhớ cũ đánh dấu hạn nộp Honey khỏi sổ kế hoạch và ném vào thùng rác.

Sau vài phút trò chuyện thêm, cô gác máy và cầm cốc cà phê lên. Giống như phần lớn cư dân Seattle, cô không thể không biết tên và mặt mũi vài cầu thủ khúc côn cầu. Mùa giải kéo dài và khúc côn cầu được nhắc đến trên Bản tin King-5 hầu như mỗi đêm. Nhưng cô chỉ mới thực sự gặp một người trong số những cầu thủ Chinooks, anh chàng thủ môn mà Leonard vừa đề cập, Luc Martineau.

Cô đã được giới thiệu với anh chàng có bản hợp đồng ba mươi ba triệu đô la ở một bữa tiệc ở Press Club ngay sau vụ chuyển nhượng tới Chinooks của anh ta vào mùa hè trước. Anh ta đã đứng chính giữa căn phòng, trông thật vạm vỡ và sung sức, giống như một vị vua đang thiết triều. Xét đến danh tiếng huyền thoại của Luc cả trong lẫn ngoài mặt băng, anh ta thấp hơn những gì Jane đã tưởng tượng. Khoảng một mét tám, nhưng anh ta toàn cơ bắp. Mái tóc vàng sẫm màu phủ lên tai và cổ áo sơ mi của anh, hơi rối và lộn xộn.

Anh ta có một vết sẹo nhỏ màu trắng bên gò má trái và một vết khác trên cằm. Nhưng chẳng gì có thể giảm đi ảnh hưởng tuyệt đối của anh ta. Thực tế thì chúng khiến anh ta có vẻ hư hỏng đến mức chẳng người phụ nữ nào trong phòng lại không băn khoăn xem chính xác thì anh chàng hư hỏng này có thể hư hỏng đến đâu.

Giữa hai vạt chiếc áo vét màu xám đậm, anh ta thắt một chiếc cà vạt lụa màu đỏ. Một chiếc đồng hồ Rolex vàng bao quanh cổ tay, và một nàng tóc vàng hoe dính chặt bên người anh ta như một cái ống giác hơi

Anh chàng này rõ ràng là thích chưng diện.

Jane và chàng thủ môn đã trao đổi câu chào hỏi và một cái bắt tay. Đôi mắt xanh dương của anh ta hầu như không nhìn xuống cô trước khi anh ta đi ra chỗ khác cùng cô nàng tóc vàng. Nhưng cô đã quen với điều đó. Những anh chàng như Luc thường không chú ý nhiều tới những cô nàng như Jane. Chỉ hơn mét năm có vài phân, với mái tóc màu nâu sẫm, mắt màu xanh lục, và ngực cúp A. Họ cũng không quan tâm bên cạnh để nghe xem cô có gì thú vị để mà nói hay không.

Nếu những cầu thủ Chinooks khác cũng gạt bỏ cô nhanh như Luc Martineau, cô sắp bước vào vài tháng bực mình, nhưng đi du đấu cùng đội bóng là một cơ hội quá tốt để bỏ lỡ. Cô sẽ viết những bài báo về thể thao từ góc nhìn của một phụ nữ. Cô sẽ tường trình lại những điểm sáng của trận đấu như được mong chờ, nhưng cô cũng sẽ dành nhiều sự chú ý hơn cho những sự việc xảy ra trong phòng thay đồ. Không phải kích cỡ của quý hay những chương ngại tình dục – cô không quan tâm đến những thứ vớ vẩn đó. Cô muốn biết liệu phụ nữ có còn gặp phải nạn phân biệt giới tính trong thế kỷ hai mươi mốt này hay không.

Jane quay lại chiếc ghế trước chiếc laptop của cô, trở về làm việc với phần Honey Pie sẽ phải giao cho biên tập vào ngày mai và sẽ xuất hiện trên tạp chí vào tháng Hai. Trong khi rất nhiều tên đàn ông coi chuyên mục Cô gái độc thân của cô là ngớ ngẩn và không thừa nhận là có đọc nó, thì cũng rất nhiều những tên đàn ông đó đọc và mê mọt loạt truyện Honey Pie của cô. Không ai ngoại trừ Addie Goldman, biên tập viên của tạp chí, và người bạn thân của cô từ năm lớp ba, Caroline Mason biết rằng cô viết những đoạn văn hàng tháng đáng tiền đó. Cô muốn mọi việc giữ y nguyên như vậy.

Honey là người tương phản hoàn toàn với Jane. Lộng lẫy. Phóng túng. Giấc mơ của cánh đàn ông. Một cô nàng theo chủ nghĩa khoái lạc khiến đàn ông ở khắp Seattle phải rơi vào trạng thái mê man đắm mồi, kiệt sức và không thể nói nên lời, nhưng bằng cách nào đó vẫn có thể van xin thêm nữa. Honey có một fan club khổng lồ, và cũng có đến nửa tá trang web hâm mộ trên Internet dành cho cô ấy. Một vài trang thật âm đậm, số khác lại thú vị. Trong một trang web, có suy đoán rằng tác giả của Honey Pie thực sự là đàn ông. Jane thích tin đồn đó nhất. Một nụ cười nở trên môi khi cô đọc lại dòng cuối cùng của người viết trước khi Leonard gọi đến. Rồi cô quay lại với công việc làm cho đàn ông phải nài nỉ.

2. Rachel Gibson - Chương 1.1

Chương 1

Cạo đầu: Lễ kết nạp tân binh

Phòng thay đồ râm ran những câu chuyện vô bổ khi Luc “May mắn” Martineau nhét mình vào cúp bảo hộ 3 và chui vào trong bộ đồ bảo vệ. Đa số các đồng đội của anh đang đứng quanh Daniel Holstrom, cậu tân binh người Thụy Điển, đưa ra cho Dainel lựa chọn hình thức chào hỏi của mình. Cậu ta có thể để các đồng đội cạo đầu mình thành kiểu Mohawk hoặc đưa cả đội ra ngoài ăn tối. Vì bữa tối tân binh thường tốn khoảng từ mười đến mười hai nghìn đô, Luc đoán rằng anh chàng cầu thủ chạy biên trẻ tuổi này cuối cùng sẽ trông giống mấy tay du côn trong một khoảng thời gian.

Đôi mắt xanh dương mở to của Dainel quét khắp phòng thay đồ tìm một dấu hiệu cho thấy các đồng đội đang đùa cợt cậu. Cậu ta chẳng thấy được dấu hiệu nào. Họ đều từng một lần là tân binh, và tất cả bọn họ đều từng chịu ức hiếp theo một kiểu nào đó. Trong mùa tân binh của Luc, dây giày trượt của anh biến mất không chỉ một lần, và ga trải giường trong phòng khách sạn của anh thường bị ngắn đi.

Luc túm lấy gậy và hướng vào đường hầm. Anh đi qua vài người đang dùng đèn hàn để chỉnh lại lưới gậy. Gần đầu đường hầm, huấn luyện viên Larry Nystrom và Tổng Giám Đốc Clark Gamache đang đứng nói chuyện với một người phụ nữ thấp bé mặc toàn đồ đen. Cả hai người đàn ông đều khoanh tay trước ngực và họ cùng cau mày nhìn xuống cô gái khi cô ta nói chuyện với họ. Mái tóc đen của cô ta túm lại sau đầu và buộc bằng một trong những kiểu dây buộc tóc mà em gái anh vẫn dùng.

Chỉ chút tò mò, Luc hơi chú ý đến cô ta và hoàn toàn quên hẳn khi anh chạm đến mặt băng tập. Anh lắng nghe tiếng nạo shhh-shhhh mà anh đoán là sẽ đến sau khi dành cả một giờ mài sắc lưới giày trượt. Qua khung mặt nạ, luồng không khí giá lạnh lướt qua má và lấp đầy phổi khi anh thực hiện vài động tác khởi động.

Giống như mọi thủ môn khác, anh là một thành viên trong đội, nhưng vẫn bị tách riêng bởi bản chất cô độc trong công việc. Không có bào chữa nào cho những người như Luc. Khi họ để bóng vào lưới, các ánh đèn chớp nháy như một biển hiệu nê-ông phải gió cỡ bự, và không phải chỉ cần có quyết tâm và ruột gan sắt đá là đối mặt được với khung thành hết trận này đến trận khác. Nó khiến ột người đàn ông đủ gan dạ và ngạo mạn tin rằng mình bất khả chiến bại.

Huấn luyện viên cho thủ môn, Don Bocclair, đẩy một giỏ bóng xuống mặt băng trong khi Luc trình diễn cùng một lễ nghi mà anh đã thực hiện suốt mười một năm qua, dù là đêm quyết đấu hay chỉ luyện tập. Anh đi vòng quanh khung thành ba lần theo chiều kim đồng hồ, rồi trượt ngược chiều kim đồng hồ một lần. Anh đứng giữa khung thành và đánh mạnh cây gậy gôn của anh vào cả cột thành bên trái lẫn bên phải. Rồi anh làm dấu chữ thập như tu sĩ cùng lúc khóa chặt ánh mắt vào Don, đang đứng ở vạch xanh, và trong ba mươi phút sau đó huấn luyện viên trượt băng xung quanh anh, nã như một tay bắn tỉa vào khắp bảy lỗ 4 và vẫn không ghi được bàn nào.

Ở tuổi ba mươi hai, Luc cảm thấy thật tuyệt. Tuyệt cả về môn khúc côn cầu này lẫn tình trạng thể chất của anh. Giờ để thoát khỏi các cơn đau, anh không dùng một loại thuốc nào mạnh hơn Advil 5. Anh có mùa

giải tuyệt nhất trong sự nghiệp của mình, và đang hướng tới trận chung kết, cơ thể anh trong tình trạng tuyệt hảo. Cuộc sống cầu thủ của anh không thể tốt hơn

Quá tệ là cuộc sống cá nhân của anh tắc tị.

Huấn luyện viên bắn một quả bóng sắt đỉnh lưới, và với một tiếng thụp nặng nề, Luc bắt được nó trong gang tay. Qua lớp đệm dày, nửa pound cao su lưu hóa vẫn làm bóng rất lòng bàn tay anh. Anh khụy gối xuống trên băng khi một quả bóng nữa nhằm vào lỗ nằm và đâm thẳng vào miếng đệm của anh. Anh cảm thấy cơn đau nhói quen thuộc ở gân và dây chằng, nhưng chẳng có gì anh không thể giải quyết, và chẳng có gì khiến anh phải thú nhận thành tiếng là có cảm thấy hết.

Có những kẻ đã gạch bỏ anh. Đặt dấu chấm hết cho sự nghiệp của anh. Cách đây hai năm trong khi đang chơi cho đội Red Wings, anh đã vỡ cả hai đầu gối. Sau ca phẫu thuật chỉnh hình nghiêm trọng, vô số giờ tập hồi phục, một đợt điều trị ở trung tâm cai nghiện Betty Ford để rũ bỏ thuốc giảm đau, và một bản hợp đồng tới Seattle Chinooks, Luc đã trở lại và chơi tốt hơn bao giờ hết.

Mùa giải này anh cần phải chứng minh một số điều. Với bản thân. Với những kẻ đã loại bỏ anh. Anh đã lấy lại những tài năng luôn khiến anh thành một trong những cầu thủ giỏi nhất. Luc có một trực giác bóng huyền bí và có thể nhìn thấy một pha bóng trước khi nó diễn ra một giây, và nếu anh không thể cản nó lại bằng đôi bàn tay nhanh nhạy, thì anh cũng luôn có sức mạnh thô bạo và một cú móc lạnh nghề để dự bị...

Sau khi luyện tập xong, Luc đổi sang quần soóc, áo phông và đi sang phòng tập. Anh dành bốn mươi lăm phút với xe tập trước khi chuyển sang ghế tạ. Trong vòng một tiếng rưỡi, anh tập luyện cơ tay, ngực và bụng. Cơ bắp ở lưng và chân anh nóng rẫy, mồ hôi chảy dài trên thái dương khi anh hít thở qua cơn đau.

Anh tắm tấp kỹ lưỡng, quấn quanh eo một chiếc khăn tắm, rồi hướng về phòng thay đồ. Tất cả những người còn lại đều ở đó, ườn người trên các loại ghế, lắng nghe một điều gì đó mà Gamach đang nói. Virgil Duffy cũng đang ở giữa phòng, và bắt đầu nói về lượng vé bán ra. Luc cho rằng lượng vé bán ra không phải chuyện của anh. Mỗi quan tâm của anh là phá bóng và giành chiến thắng. Cho đến nay, anh vẫn làm tốt công việc của mình.

Luc tựa một bên vai trần vào khung cửa. Anh khoanh tay trước ngực, và ánh mắt hạ xuống người phụ nữ thấp bé anh nhìn thấy lúc sớm. Cô ta đứng kế bên Duffy, và Luc quan sát kỹ cô ta. Cô ta là một trong những phụ nữ tự nhiên không dùng tí đồ trang điểm nào. Hai hàng lông mày đen là màu sắc duy nhất trên làn da trắng của cô ta. Áo khoác và quần dài màu đen thùng thình, không để lộ tí đường cong nào. Một bên vai lủng lẳng một chiếc cặp da, và một tay cầm cốc Starbucks loại đem đi

Cô ta không xấu - chỉ nhạt nhẽo. Vài người đàn ông thích dạng phụ nữ tự nhiên này. Không phải Luc. Anh thích những cô nàng tô son đỏ, đầy mùi phấn, và cạo lông chân. Anh thích những cô nàng có cố gắng để trông xinh xắn. Người phụ nữ này rõ ràng là không hề cố gắng tí nào.

“Tôi chắc chắn rằng tất cả các cậu đều biết phóng viên Chris Evans đã vắng mặt do trị bệnh. Thay vào chỗ của anh ta, Jane Alcott sẽ đảm nhiệm các trận đấu sân nhà của chúng ta,” ông chủ giải thích. “Và đi du đấu cùng chúng ta trên từng cây số đến hết mùa giải.”

Các cầu thủ ngồi im lặng sững sờ. Không ai nói tiếng nào, nhưng Luc biết họ nghĩ gì. Cùng những gì anh đang nghĩ, rằng, thà bị bóng bay thẳng vào người còn hơn là có một phóng viên, chưa nói đến lại là một phụ nữ, đi du đấu cùng cả đội.

Các cầu thủ nhìn vào đội trưởng, Mark “Sát thủ” Bresser, rồi họ chuyển sang chú ý tới huấn luyện viên, ông ta cũng đang ngồi im như đá. Chờ một người lên tiếng. Để giải cứu họ khỏi cơn ác mộng tóc đen, lùn tí sắp bị gán cho họ.

“Ừm, tôi không nghĩ đây là một ý hay,” “Sát thủ” bắt đầu, nhưng một cái lườm từ đôi mắt xám băng giá của Virgil Duffy làm đội trưởng nín thinh. Không ai dám lên tiếng nữa.

Không một ai trừ Luc Martineau. Anh kính trọng Virgil. Anh thậm chí còn hơi thích ông ta. Nhưng Luc đang có mùa giải tuyệt nhất trong đời. Đội Chinooks thực sự có cơ hội lớn với cúp vô địch, và anh sẽ bị nguyên rửa nếu để ột nhà báo phá hủy điều đó của họ. Của anh. Chuyện này viết đầy chữ thâm họa trên mặt.

“Với tất cả sự kính trọng, ông Duffy, có phải ông mất trí đến phát điên rồi không?” Anh hỏi và đẩy người khỏi khung cửa. Có những chuyện chắc chắn sẽ xảy ra trên đường mà bạn không muốn cả đất nước đọc về nó cùng với một bát ngũ cốc Wheaties. Luc thận trọng hơn một vài đồng đội của anh, nhưng điều cuối cùng mà họ cần là một phóng viên đi du đấu cùng.

Vả lại còn yếu tố xui xẻo cần xem xét nữa chứ. Bất kỳ điều gì trái với lẽ thường cũng có thể biến vận đồ của họ trở nên đen thui. Và một phụ nữ đi du đấu cùng họ rõ ràng là trái với lẽ thường.

“Chúng tôi hiểu nỗi lo của các cậu,” Virgil Duffy tiếp tục. “Nhưng sau khi suy nghĩ rất nhiều và được cả tờ Times lẫn cô Alcott cam đoan, chúng tôi có thể bảo đảm sự riêng tư cho tất cả các cậu. Các bài báo sẽ không hề xâm phạm đời tư của các cậu theo bất kì cách nào.”

Nhảm nhí, Luc nghĩ thầm, nhưng anh không thêm phí hơi tranh cãi thêm nữa. Nhìn thấy rõ vẻ quyết tâm trên mặt ông chủ đội bóng, Luc biết tranh cãi là vô ích. Virgil Duffy trả hóa đơn. Nhưng thế không có nghĩa là Luc phải thích nó.

“Chà, vậy ông tốt hơn hết là giúp cô ta chuẩn bị cho thứ ngôn ngữ thực sự tục tằn đi,” anh cảnh cáo.

Cô Alcott chuyển sự chú ý sang Luc. Ánh mắt của cô trực diện không nao núng. Khóe miệng cô nhếch lên như thể cô hơi buồn cười. “Tôi là một nhà báo, anh Martineu ạ,” cô nói, giọng nhẹ nhàng hơn ánh mắt, một sự pha trộn đáng ngạc nhiên giữa chất nữ tính mềm mại và quyết tâm mạnh mẽ. “Ngôn ngữ của anh sẽ không làm tôi sốc được đâu.”

Anh cười với cô theo kiểu muốn cá không và đi tới ngăn tủ của mình ở cuối căn phòng.

“Cô ấy có phải người phụ nữ viết chuyên mục về tìm bạn hẹn không?” Vlad “Xiên qua” Fetisov hỏi.

“Tôi viết chuyên mục Cô gái Độc thân trong Thành phố cho tờ Times,” cô trả lời.

“Tôi cứ nghĩ người phụ nữ đó là người phương Đông,” Bruce Fish bình luận.

“Không, chỉ do kẻ mắt xấu thôi,” cô Alcott giải thích.

Chúa ơi, cô ta thậm chí còn không phải một phóng viên thực thụ. Luc đã đọc chuyên mục của cô ta vài lần, hay ít nhất là anh cũng đã cố đọc. Cô ta là người phụ nữ viết về những rắc rối với đàn ông của chính bản thân và bạn bè cô ta. Cô ta là một trong những người phụ nữ thích nói về “quan hệ và các vấn đề nảy sinh,” như thể mọi thứ đều cần phải được giải thích cho tới chết mới thôi. Như thể dấu sao đi nữa thì phần lớn mọi rắc rối giữa đàn ông và phụ nữ cũng không phải là phát minh trực tiếp của phụ nữ vậy.

“Cô ấy sẽ chung phòng với ai trên đường?” một ai đó bên trái hỏi, và tròng cười làm dịu đi sự căng thẳng theo một cách nào đó. Cuộc trò chuyện chuyển từ cô Alcott sang bốn trận đấu sắp tới trong một vòng đấu kéo dài tám ngày.

Luc thả khăn tắm xuống sàn và nhét nó vào chiếc túi thể thao của anh. Virgil Duffy đã lão hóa rồi, Luc nghĩ thầm khi anh ném quần lót đùi trắng và áo phông của anh lên ghế băng. Điều đó hoặc cuộc li dị mà ông ta đang trải qua khiến ông ta bị điên. Người phụ nữ này chắc hẳn không biết gì về môn khúc côn cầu. Cô ta hẳn là muốn trò chuyện về cảm xúc và rắc rối hẹn hò. Chà, cô ta có thể hỏi anh cho đến khi tái mét và ngất đi, anh sẽ không trả lời dù là một xiu. Sau những rắc rối của anh vài năm qua, Luc không còn nói chuyện với các phóng viên nữa. Không bao giờ. Đi du đấu một chuyến với họ cũng sẽ không thay đổi điều đó đâu.

Anh kéo chiếc quần lót lên, rồi liếc qua vai nhìn cô Alcott trước khi luồn áo phông qua đầu. Anh bắt gặp cô ta đang nhìn chăm chăm vào giày của cô ta. Phóng viên thể thao nữ không phải chuyện gì mới mẻ trong phòng thay đồ. Nếu một phụ nữ không ngại nhìn một phông đầy đàn ông hở mông, theo những gì anh biết thì họ sẽ được đối đãi khá giống với các đồng nghiệp nam của mình. Nhưng cô Alcott trông cứng nhắc như một bà cô già còn trinh. Không có chuyện anh chẳng biết tí gì về trinh nữ đâu.

Anh mặc nốt chiếc quần Levi’s bạc màu và một cái áo len sọc màu xanh biển. Sau đó nhét chân vào đôi boot đen và đeo chiếc Rolex vàng quanh cổ tay. Chiếc đồng hồ do Virgil Duffy tặng cho anh như một món quà kỷ kết hợp đồng. Hơi lấp lánh để đánh dấu thỏa thuận

Luc túm lấy chiếc áo khoác da bo gấu và túi thể thao của anh, rồi đi tới văn phòng phía trước. Anh cầm lấy sổ lịch trình cho tám ngày tới và nói chuyện với nhân viên văn phòng để đảm bảo họ sẽ nhớ rằng anh ở một mình. Lần trước ở Toronto đã xảy ra việc trộm phòng, và họ đã nhét Rob Sutter vào phòng anh. Thường thì Luc có thể ngủ sau vài phút ngả lưng, nhưng Rob ngáy như kéo cưa vậy.

3. Rachel Gibson - Chương 1.2

Chương 1

Cạo đầu: Lễ kết nạp tân binh

Khi Luc rời khỏi tòa nhà mới là sau buổi trưa, tiếng đôi boots của anh nện xuống vang vọng khắp các bức tường bê tông khi anh đi tới cửa ra. Khi anh bước ra ngoài, một làn sương mù xám xịt phủ vào mặt và luồn xuống cổ áo khoác. Đó là loại mây mù sẽ không thực sự mưa nhưng cực kỳ u ám. Loại thời tiết anh vẫn chưa quen được khi sống ở Seattle. Đó là một trong những lý do anh thích du đấu khỏi thành phố, nhưng đó cũng chưa phải nguyên nhân lớn nhất. Nguyên nhân lớn nhất chính là sự yên bình của anh sắp tiêu tan bởi người phụ nữ đang đứng cách đó vài bước chân, nhìn xung quanh với cái cặp tóc lủng lẳng trên vai.

Cô Alcott đã nhét mình vào trong một loại áo choàng trơn nhẵn thắt chặt quanh eo. Nó dài, đen, bị gió từ vịnh thổi phồng khắp phần thân dưới và khiến cô ta trông như thể đang mang khinh khí cầu sau hông. Trong một tay, cô ta vẫn giữ cốc Starbucks loại cầm đi của mình.

“Chuyến bay sáu giờ sáng tới Phoenix là một thứ vũ khí giết người,” anh nói khi đi về phía cô ta trên đường ra nhà để xe. “Đừng đến muộn. Sẽ rất xấu hổ nếu cô trễ chuyến bay đấy.”

“Tôi sẽ ở đó,” cô cam đoan với anh khi anh đi ngang qua cô. “Anh không muốn tôi đi du đấu cùng đội tuyển. Có phải vì tôi là một phụ nữ không?”

Anh dừng lại và quay sang đối mặt với cô. Một cơn gió buốt giá giật mạnh ve áo của cô và thổi vài nhánh tóc phần đuôi tóc bay qua hai bờ má ửng hồng. Nhìn gần hơn, cô ta thực sự cũng không xinh thêm là mấy. “Không. Tôi không thích phóng viên.”

“Tôi cho là điều đó cũng dễ hiểu cân nhắc đến quá khứ của anh.” Cô rõ ràng là đã nghiên cứu về anh.

“Quá khứ nào?” Anh tự hỏi có phải cô đã đọc cái quyển sách ngớ ngẩn Những cậu bé hư hỏng của làng khúc côn cầu không, nó đã dành hẳn năm chương để viết về anh, toàn là tranh ảnh. Phần nửa những gì tác giả quả quyết trong cuốn sách chỉ đơn thuần là chuyện ngồi lê đôi mách và hoàn toàn bịa đặt. Và lý do duy nhất Luc không đâm đơn kiện là vì anh không muốn có thêm sự chú ý của giới truyền thông

“Quá khứ của anh với báo chí.” Cô uống một ngụm cà phê và nhún vai. “mật độ tin tức đậm đặc về những rắc rối với đàn bà và ma túy của anh.”

Phải, cô ta đã đọc nó. Và ai lại dùng cái từ đậm đặc cơ chứ? Phóng viên, chính họ. “Để mà nhớ, tôi không bao giờ gặp rắc rối với đàn bà. Đậm đặc hay không. Cô nên khôn ngoan hơn, đừng tin tất cả những gì mình đọc.”

Ít nhất chẳng có gì liên quan đến tội phạm. Và việc anh nghiện thuốc giảm đau đã là quá khứ. Anh có ý định cho nó mãi mãi chỉ ở đó thôi.

Anh lướt mắt từ mái tóc bóng mượt, qua làn da không tì vết trên mặt, và xuống phần cơ thể cô đang quấn trong cái áo choàng khủng khiếp. Có lẽ nếu thả tóc ra, cô ta sẽ không còn trông như một người rụt rè nữa. “Tôi đã đọc chuyên mục của cô trong báo,” anh nói và liếc lên đôi mắt xanh lục của cô. “Cô là một cô gái độc thân chê bai về bốn phần và không thể tìm nổi một anh chàng nào.” Hàng lông mày đen của cô hạ thấp xuống và ánh mắt cô trở nên nghiêm khắc hơn. “Giờ gặp được cô, tôi có thể hiểu rắc rối của cô rồi.” Anh đã đánh trúng một huyệt. Tốt. Có lẽ cô ta sẽ tránh xa anh ra.

“Anh vẫn còn sạch sẽ và tỉnh táo đấy chứ?” cô hỏi.

Anh cho là nếu mình không trả lời, cô ta sẽ dựng nên điều gì đó. Bọn họ luôn làm thế. “Tuyệt đối.”

“Vậy sao?” Hàng lông mày vừa nhú xuống của cô ta nhướn lên thành một hình vòng cung hoàn hảo như thể cô ta thực sự không hề tin anh.

Anh bước lại gần một bước. “Muốn tôi tiểu vào cái cốc của cô không, bé cưng?” anh hỏi người phụ nữ ánh mắt lạnh lùng, cứng nhắc, chắc hẳn đã không quan hệ tình dục trong năm năm qua đang đứng trước mặt anh.

“Không, cảm ơn, tôi uống cà phê đen.”

Anh có thể dành một giây để tán thưởng lời đáp trả của cô nếu cô không phải một phóng viên và anh không cảm thấy như thể cô bị ép dính vào anh, dù có thích hay không. “Nếu cô đổi ý về việc đó, hãy cho tôi biết. Và đừng nghĩ rằng việc Duffy tặng cô vào hòng các câu thủ sẽ khiến công việc của cô dễ dàng nhé.”

“Có nghĩa?”

“Có bất kỳ nghĩa nào mà cô nghĩ là có,” anh nói và bước đi.

Anh đi hết quãng đường ngắn tới nhà để xe và thấy chiếc Ducati màu xám của anh ngay kế bên khu vực dành cho người khuyết tật. Màu sắc chiếc xe mô tô hòa hợp hoàn hảo với những đám mây dày đặc lơ lửng trên thành phố cũng như cái gara u ám. Anh để chiếc túi ra sau chiếc Ducati và Leonard Callaway lên tấm đệm màu đen. Bằng gót giày, anh đá chân chống ra và khởi động cổ máy hai xy lanh. Anh không dành thêm cho cô Alcott một ý nghĩ nào nữa khi anh phóng ra khỏi bãi đỗ xe, tiếng gầm gào của động cơ trải dài phía sau. Anh đi qua quán bar Tini Bigs, lên đường Broad tới Đại lộ Hai, và sau vài lô nhà ngăn ngủi, anh rẽ vào gara chung trong khu nhà của anh và đỗ mô tô bên cạnh chiếc Land Cruiser của anh.

Luc móc hai ngón tay xuống dưới gấu tay áo jacket và liếc nhìn đồng hồ. Tôm lấy túi, anh đoán rằng mình có hơn ba tiếng đồng hồ yên tĩnh. Anh nghĩ mình có thể mở một cuộn băng ghi lại trận đấu và thư giãn trước chiếc ti vi màn hình lớn. Có lẽ gọi một người bạn và mời cô ấy ra ngoài ăn trưa. Một nàng tóc đỏ chân dài hiện lên trong óc anh

Luc bước ra khỏi thang máy ở tầng mười chín và đi dọc hành lang tới căn hộ gần góc hướng đông bắc. Anh mua nó không lâu sau vụ chuyển nhượng tới Chinooks mùa hè trước. Anh không phát cuồng về nội thất – những thứ nhắc anh nhớ tới bộ phim hoạt hình xưa lắc Nhà Jeetsons với màu bạc crom, đá, các góc tròn – nhưng tầm nhìn... tầm nhìn phải thật ấn tượng mới được.

Anh mở cửa ra, và kế hoạch cả ngày của anh sụp đổ khi anh vấp chân qua chiếc ba lô North Face màu xanh dương bị ném trên tấm thảm màu be. Một chiếc áo khoác trượt tuyết màu đỏ được quăng lên chiếc sofa da màu xanh nước biển, và nhẫn cùng vòng đeo tay được chất thành đống trên một trong những cái bàn vuông nhỏ làm từ kính và sắt uốn. Nhạc rap kêu om sòm qua hệ thống âm thanh nổi, và Shaggy vừa lắc vừa nhảy trên chiếc ti vi màn hình lớn của Luc, đã được chuyển sang kênh MTV.

Marie, Marie về nhà sớm.

Luc ném chiếc ba lô và túi thể thao của anh lên ghế sofa khi đi dọc hành lang. Anh gõ cánh cửa đầu tiên trong ba phòng ngủ, rồi mở hé nó ra. Marie nằm trên giường, mái tóc đen ngắn túm trên đỉnh đầu như một cái giẻ lau nhà nham nhở bằng lông đen. Mascara lem nhem dưới mắt và má cô bé nhợt nhạt. Cô bé ôm một chú gấu Care màu xanh dương xờn rách vào ngực.

“Em đang làm gì ở nhà vậy?” anh hỏi.

“Trường đã cố gọi cho anh. Em cảm thấy không khỏe,”

Luc đi vào phòng để lại gần nhìn cô em gái mười sáu tuổi đang cuộn cả người trong chiếc chăn ren. Anh cho rằng cô bé hẳn là đang khóc vì mẹ. Mới chỉ một tháng kể từ đám tang của bà ấy, và anh nghĩ anh phải nói gì đó để an ủi Marie, nhưng anh thực sự không biết phải nói gì và anh dường như luôn khiến mọi chuyện tệ đi khi anh cố thử.

“Em bị cảm à?” thay vào đó anh hỏi. Cô bé trông giống mẹ mình đến đáng sợ. Hay giống như những gì anh còn nhớ được về mẹ cô bé.

“Không.”

“Hay bị nhiễm lạnh?”

“Không.”

“Thế em bị gì?”

“Em chỉ cảm thấy khó ở thôi.”

Lúc em gái do bố và bà vợ thứ tư của ông sinh ra, Luc mới mười sáu tuổi. Ngoài vài lần viếng thăm vào các kỳ nghỉ, Luc không bao giờ ở cạnh Marie. Anh lớn hơn quá nhiều. Họ sống ở Los Angeles, còn anh sống đầu kia đất nước. Anh còn bận rộn với cuộc đời mình, và cho đến khi cô bé đến sống với anh tháng trước, anh đã không gặp lại cô kể từ đám tang của cha anh cách đây mười năm. Giờ thì anh đột ngột thấy mình chịu trách nhiệm với một cô em gái mà anh thậm chí còn không biết rõ. Anh là họ hàng dưới tuổi nghỉ hưu còn sống duy nhất của cô bé. Anh là một cầu thủ khúc côn cầu. Anh là một người độc thân. Một người đàn ông. Và anh chẳng biết mảy may nên làm cái quái gì với cô bé cả.

“Em có muốn ăn tí súp không?” anh hỏi.

Cô bé nhún vai khi lệ lại đọng đầy mắt. “Em cho là có,” cô bé khụt khịt.

Nhẹ nhõm, Luc nhanh chóng rời khỏi phòng và hướng về bếp. Anh kéo một lon súp gà bự ra khỏi tủ bếp rồi đẩy nó vào dưới cái dụng cụ mở nắp hộp đang đặt trên mặt bệ bếp bằng đá hoa cương đen. Anh biết cô bé đang có một quãng thời gian khó khăn, nhưng Chúa ơi, cô bé đang khiến anh phát điên lên được. Nếu cô bé không khóc, thì cô bé lại hờn dỗi. Nếu cô bé không hờn dỗi, thì cô bé lại đảo tròn đôi mắt xanh dương to tròn với anh như thể anh là đồ ngốc vậy.

Luc rót súp vào hai cái bát và đổ thêm nước. Anh đã thử gửi cô bé tới tư vấn viên. Nhưng cô bé đã trải qua việc tư vấn trong suốt đợt ốm của mẹ cô và cương quyết rằng cô bé đã có đủ rồi.

Anh đẩy bữa trưa của anh và Marie vào lò vi sóng rồi đặt giờ. Ngoài việc khiến anh phát điên, có một cô bé tuổi teen thất thường trong nhà cũng ảnh hưởng nghiêm trọng tới đời sống xã hội của anh. Gần đây khoảng thời gian duy nhất anh có ình là trên đường. Một điều gì đó phải được thay đổi. Tình huống này sẽ không tốt đẹp gì cho cả hai người họ. Anh đã phải thuê một phụ nữ có trách nhiệm để đến ở với Marie trong căn hộ của anh khi anh đi khỏi thành phố. Tên bà ấy là Gloris Jackson và chắc khoảng sáu mươi tuổi. Marie không thích bà ấy, nhưng Marie dường như cũng chẳng thích ai cả.

Điều tốt nhất nên làm là tìm cho Marie một trường nội trú tử tế. Cô bé sẽ hạnh phúc hơn khi ở đó, sống cùng những cô bạn cùng tuổi biết rõ về tóc tai, trang điểm, và thích nghe nhạc rap. Anh cảm thấy cần rút lương tâm. Lý do để anh gửi cô bé đi học nội trú không hoàn toàn là vì lòng vị tha. Anh muốn cuộc sống cũ của mình quay trở lại. Điều đó có thể biến anh thành một người ích kỷ đáng khinh, nhưng anh đã làm việc chăm chỉ để có lại được cuộc sống ấy. Thoát ra khỏi cái hỗn độn của bên ngoài và đi vào một khung cảnh tương đối yên lặng.

“Em cần ít tiền.”

Luc chuyển từ quan sát súp quay vòng vòng trong lò vi sóng sang em gái anh đang đứng ở cửa bếp. Họ đã nói chuyện về một tài khoản riêng cho cô rồi mà. “Sau khi chúng ta bán nhà của mẹ em và An Sinh Xã Hội của em bắt đầu đóng góp, em sẽ...”

“Em cần một ít ngay hôm nay,” cô bé ngắt lời anh. “Ngay bây giờ.”

Anh với tay rút ví từ túi quần sau. “Em cần bao nhiêu?”

Lông mày cô bé nhíu lại. “Em nghĩ bảy đến tám đô.”

“Em không biết à?”

“Mười cho an toàn.”

Tò mò và bối vì anh nghĩ mình nên hỏi, anh nói, “Em cần tiền làm gì?”

Má cô bé ửng hồng. “Em không bị cúm đâu.”

“Em bị làm sao?”

“Em bị đau bụng kinh và em chẳng có gì cả.” Ánh mắt cô bé nhìn xuống đôi chân đi tất. “Em không biết một bạn gái nào ở trường để hỏi chuyện, và đến lúc em đến chỗ cô y tá, thì đã quá muộn. Đó là lý do em phải về nhà.”

“Quá muộn cho cái gì cơ?” Em đang nói về cái gì vậy?”

“Em bị đau bụng kinh và em chẳng có cái...” Mặt cô bé đỏ bừng và cô bé bật ra. “Băng vệ sinh nào cả. Em đã tìm trong phòng tắm của anh vì em nghĩ có khi một trong các cô bạn gái của anh có thể để lại một ít. Nhưng anh cũng không có cái nào hết.”

Lò vi sóng kêu lên cùng thời điểm Luc cuối cùng cũng hiểu được rắc rối của Marie. Anh mở cửa lò và làm bỏng tay mình khi đặt súp lên bệ bếp. “Ồ” Anh rút hai cái thìa ra khỏi ngăn kéo, và bởi vì anh không biết phải nói gì, anh hỏi, “Em có muốn ăn bánh quy không?”

“Có ạ!”

Không hiểu sao, cô bé trông chưa đủ lớn. Các cô gái bắt đầu chu kỳ kinh nguyệt của mình ở tuổi mười sáu sao? Anh đoán vậy, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Anh là con một và suy nghĩ của anh luôn xoay quanh việc chơi khúc côn cầu.

“Em có muốn aspirin không?” Một trong những cô bạn gái cũ đã uống thuốc giảm đau của anh khi cô ta đau bụng kinh. Khi anh ngẫm nghĩ lại về điều đó, tiền của anh và chứng nghiện thuốc của họ là những thứ duy nhất họ có chung.

“Không.”

“Sau bữa trưa chúng ta sẽ đi cửa hàng bách hóa.”

Anh nói. “Anh có thể cần dùng ít đồ khử mùi.”

Cô bé cuối cùng cũng ngược lên, nhưng không di chuyển.

“Em cần đi ngay bây giờ sao?”

“Vâng ạ.”

Anh nhìn cô bé đứng đó, xấu hổ và cũng lúng túng y hệt anh. Cảm giác tội lỗi anh trải qua cách đây vài giây tan đi. Cho cô bé đến sống với những bạn gái cùng lứa tuổi rõ ràng là bước đi đúng đắn. Trường nội trú nữ sẽ hiểu rõ về chứng đau bụng kinh và những chuyện phụ nữ khác.

“Anh sẽ đi lấy chìa khóa,” anh nói. Giờ thì anh chỉ phải tìm một cách để thổ lộ với cô bé mà không nghe giống như kiểu anh đang cố tổt cô đi vậy.

1

Fortune 500: Danh sách 500 doanh nghiệp lớn nhất nước Mỹ do tạp chí Fortune tổng hợp hàng năm - ND.

2

Là các khối u ác tính có nguồn gốc từ hệ thống lưới bạch huyết không phải là bệnh Hodgkin. Biểu hiện lâm sàng là triệu chứng u, thay đổi khác nhau tùy thuộc vào vị trí u tiên phát và sự lan tỏa của bệnh. Khối u có thể ở bụng, trung thất hạch ngoại biên vùng tai, mũi họng và các nơi khác như da, dưới da, xương, thận.

3

Cúp bảo hộ: đồ bảo hộ chống hiểm của các cầu thủ trong môn khúc côn cầu - ND.

4

Bảy khu vực nguy hiểm quanh người thủ môn mà thủ môn thường không chặn được bóng trong môn khúc côn cầu...

Một loại thuốc kháng viêm - ND.

4. Rachel Gibson - Chương 2

Chương 2

Tán gẫu: Đánh nhau

“Nói lại đi?” Caroline Mason khựng chiếc nĩa lưng chừng đường tới miệng, một mẩu rau diếp và thịt gà lơ lửng giữa không trung.

“Tớ sẽ đảm nhận viết bài về các trận đấu của đội Chinooks và đi du đấu cùng họ,” Jane lặp lại cho người bạn thời thơ ấu của mình.

“Đội khúc côn cầu á?” Caroline làm việc ở cửa hàng Nordstrom bán thứ mà cô ấy nghiện nhất – giày. Bề ngoài, cô và Jane nằm ở hai đầu đối lập nhau của quang phổ. Cô cao, tóc vàng, mắt xanh, một biểu tượng biết đi của sắc đẹp và gu thời trang tuyệt vời. Và tính tình của họ cũng không chẳng giống nhau là mấy. Jane hướng nội, trong khi Caroline cũng có suy nghĩ hay cảm xúc nào không biểu lộ ra. Jane mua hàng qua catalog. Caroline thì xem catalog là công cụ của Quỷ Satan.

“Phải, đó là những việc tớ đang làm ở bên này thành phố. Tớ chỉ vừa về từ một cuộc họp với ông chủ và cả đội bóng”. Hai người bạn như lửa với băng, ngày với đêm, nhưng họ cùng chia sẻ một gia cảnh và quá khứ đã gắn kết họ lại với nhau như keo dán siêu dính.

Mẹ Caroline đã bỏ đi với một người lái xe tải và dạt ra dạt vào cuộc đời cô. Jane thì lớn lên mà không hề có mẹ. Họ sống cạnh nhau ở T a, trong cùng khu nhà tiêu điều. Nghèo khó. Chẳng có gì. Họ đều hiểu việc đến trường đi giày vải trong khi phần lớn người khác đi giày da là như thế nào.

Giờ đây đã trưởng thành, mỗi người họ giải quyết quá khứ theo cách riêng. Jane gửi hết tiền vào ngân hàng như thể mỗi tấm chi phiếu trả lương là số tiền cuối cùng của cô, trong khi Caroline hoang phí những khoản quá đáng vào giày thiết kế như thể cô ấy là Imelda Marocos 1.

Caroline hạ nĩa xuống mép đĩa và đặt một tay lên ngực: “Cậu sẽ đi du đấu cùng đội Chinooks và phỏng vấn họ trong lúc họ trần truồng á?”

Jane gật đầu và bối bối bữa ăn trưa đặc biệt, món nui và pho mát dứt lò cùng vài khoanh thịt xông khói đi kèm bánh mì nướng khô giòn trên đỉnh. Với thời tiết bên ngoài, hôm nay rõ ràng là một ngày dành ớn nui và pho mát dứt lò. “Hy vọng là họ sẽ giữ cao quần cho đến khi tớ rời phòng thay đồ.”

“Cậu đang đùa, phải không? Vì lý do gì, ngoài việc được nhìn thấy đàn ông ở trần để bước vào một phòng thay đồ bốc mùi cơ chứ?”

“Phỏng vấn họ cho tòa báo.” Giờ khi cô đã gặp tất cả bọn họ sáng nay, cô bắt đầu thấy hơi chút sợ hãi. Kế bên vóc người mét năm của cô, họ khổng lồ.

“Cậu nghĩ họ có chú ý không nếu cậu chụp vài bức ảnh?”

“Có thể đấy.” Jane cười lớn. “Họ không có vẻ ngớ ngẩn như cậu đoán đâu.”

Và giờ khi cô đã gặp tất cả bọn họ, nhìn thấy họ trần truồng cũng là một khía cạnh công việc làm cô lo âu. Cô phải đi du đấu cùng những người đàn ông đó. Ngồi cùng họ trên máy bay. Cô không muốn biết họ trông

thể nào khi không có quần áo. Quảng thời gian duy nhất cô muốn ở gần một người đàn ông trần truồng là khi chính cô cũng trần truồng. Và trong khi cô viết nên những giấc mơ tình ái lồ lộ để kiếm sống, trong đời thực cô không thoải mái đến thế với sự trần trụi không che đậy. Cô không giống người phụ nữ viết về chuyên mục hẹn hò và các mối quan hệ cho tờ Times. Và cô tuyệt đối không hề giống Honey Pie.

Jane Alcott là một kẻ lừa đảo.

“Nếu cậu không thể chụp ảnh,” Caroline nói khi với tay lấy lại cái nĩa và nhặt thịt gà từ đĩa sa lát của cô, “hãy ghi chú lại cho tớ.”

“Điều đó là phi đạo đức trên rất nhiều mức độ khác nhau.” Cô thông báo với bạn. Rồi cô nghĩ về lời đề nghị của Luc Martineau được “tiểu” vào cốc cà phê của cô, và đoán rằng mình có thể bẻ cong đạo đức trong trường hợp của anh ta. “Tớ đã nhìn thấy mông của Luc Martineau”.

“Trần như nhộng á?”

“Như ngày anh ta mới chào đời.”

Caroline rướn người tới trước. “Nó thế nào?”

“Tuyệt.” Cô vẽ lại hình ảnh đôi vai và bờ lưng điêu khắc của Luc, sống lưng hõm vào của anh, và cảnh khăn tắm trượt xuống hai bờ hông hoàn hảo tròn trịa; “Thực sự tuyệt.” Không chối cãi, Luc là một anh chàng điển trai, quá tệ là tính cách của anh ta thật đáng ngán.

“Chúa ơi,” Caroline thở dài, “sao tớ lại không học nốt đại học và kiếm một công việc như của cậu chứ?”

“Quá nhiều bữa tiệc.”

“Ồ, phải rồi.” Caroline dừng lại một chút, rồi mỉm cười. “Cậu cần một trợ lý. Nhận tớ đi.”

“Tòa báo sẽ không trả tiền cho trợ lý đâu.”

“Chán thật.” Nụ cười của cô tắt ngóm và ánh mắt cô hạ xuống chiếc áo vét của Jane. “Cậu nên mua quần áo mới đi.”

“Tớ có quần áo mới mà,” Jane nói giữa một miếng thịt hun khói và bơ trong mồm.

“Tớ muốn nói mới, có nghĩa là hấp dẫn cơ. Cậu mặc quá nhiều màu đen và xám. Người ta sẽ bắt đầu băn khoăn xem cậu có tuyệt vọng không.”

“Tớ không tuyệt vọng.”

“Có thể không, nhưng cậu nên mặc đồ có màu sắc. Đặc biệt là đỏ và xanh lá cây. Cậu sắp sửa đi du đấu cùng những anh chàng to lớn cường tráng, đầy kích thích tố sinh dục nam cả mùa giải. Đó là cơ hội hoàn hảo để kiếm một anh chàng thích cậu.”

Jane sẽ đi du đấu cùng đội tuyển trên tinh thần công việc. Cô không muốn nhận được sự yêu thích từ một anh chàng nào cả. Đặc biệt là một cầu thủ khúc côn cầu. Đặc biệt là nếu tất cả bọn họ đều như Luc Martineau. Khi cô khước từ lời đề nghị của anh ta liên quan đến cốc cà phê, anh ta gần như đã mỉm cười. Gần như. Thay vào đó anh ta nói, Nếu cô đổi ý về điều đó, hãy cho tôi biết. Chỉ có điều anh không nói về. Anh nói vờ. Anh ta là một tên khôn chưa mất hẳn chất giọng Canada. Điều cuối cùng cô muốn hay cần là thu hút sự chú ý của những tên đàn ông như anh ta. Cô liếc nhìn xuống chiếc áo vét và quần dài đen xì của mình còn cả chiếc áo sơ mi xám nữa. Cô nghĩ mình trông ổn. “Nó là của hãng J.Crew đấy.”

Caroline nheo đôi mắt xanh dương lại và Jane biết rõ điều gì sắp xảy đến. J.Crew không phải là Donna Karan. “Chính xác. Từ catalog hả?”

“Tất nhiên.”

“Và màu đen.”

“Cậu biết là tớ mù màu.”

“Cậu không mù màu. Cậu chỉ không biết khi nào thì các màu sắc đối chọi thôi.”

“Đúng vậy.” Đó là lý do cô thích màu đen. Cô trông ổn trong màu đen. Cô không thể tạo ra thảm họa thời trang trong màu đen.

“Cậu có một cơ thể bé nhỏ xinh xắn, Jane. Cậu nên tử tế với nó, trưng nó ra. Quay lại cửa hàng Nordy với tớ, và tớ sẽ giúp cậu chọn vài thứ xinh xắn.”

“Không đời nào. Lần cuối cùng tớ để cậu chọn đồ cho tớ, tớ trông như Greg Brady 2. Chỉ không bảnh bao bằng thôi.”

“Đó là vào năm lớp sáu và bọn mình đã phải đi tới Goodwill để mua đồ. Giờ bọn mình lớn hơn và có nhiều tiền hơn rồi. Ít nhất là cậu.”

Phải, và cô có kế hoạch cứ giữ yên nó như thế. Cô có nhiều kế hoạch cho số tiền tiết kiệm của mình. Những kế hoạch bao gồm việc mua một ngôi nhà, không phải quần áo hàng thiết kế. “Tớ thích cách mình ăn mặc,” cô nói như thể họ không hề có cái cuộc trò chuyện này hàng ngàn lần trong quá khứ.

Caroline đảo tròn mắt và đổi chủ đề. “Tớ đã gặp một anh chàng.”

Tất nhiên rồi. Kể từ khi họ bước sang tuổi ba mươi mùa xuân năm ngoái, đồng hồ sinh học của Caroline đã bắt đầu đếm ngược và tất cả những gì cô ấy có khả năng nghĩ đến là trứng của cô đang co quắt lại. Cô ấy quyết định đã đến lúc kết hôn, và vì cô không muốn bỏ lại Jane ngoài cuộc vui, cô ấy cũng quyết định đã đến lúc cả hai bọn họ hết hôn. Nhưng có một rắc rối với kế hoạch của Caroline. Jane đã quyết định khá kiên quyết là cô bị hút mạnh tới những anh chàng sẽ làm trái tim cô tan vỡ và đối xử tệ hại với cô, và vì những tên khốn dường như là tuýp đàn ông duy nhất khiến cô bủn rủn và đổ mồ hôi, cô đang nghĩ đến việc kiếm một con mèo và nằm nhà. Nhưng cô bị mắc kẹt trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Nếu cô ở nhà, cô sẽ không khám phá ra nguyên liệu mới cho chuyên mục Cô gái độc thân của mình

“Anh ấy có một cậu bạn.”

“Cậu ‘bạn’ mới đây nhất cậu gán cho tớ lái một chiếc xe hòm kiểu của những tên sát nhân hàng loạt với một cái tròng kỷ trong xe.”

“Tớ biết, và anh ta cũng không vui lắm khi đọc về mình trên chuyên mục của cậu ở tờ Times đâu.”

“Quá tệ. Anh ta là một trong những kẻ kết luận rằng tớ tuyệt vọng và hứng tình vì cái chuyên mục đó đấy.”

“Lần này sẽ khác.”

“Không.”

“Cậu có thể sẽ thích anh ta đấy.”

“Đó chính là vấn đề. Nếu tớ thích anh ta, tớ biết anh ta sẽ đối xử với tớ như cứt, rồi đá tớ đi.”

“Jane, cậu hiếm khi cho người ta cơ hội để đá cậu. Cậu luôn thủ sẵn một chân ngoài cửa, chờ đợi một lời bào chữa để bỏ chạy.”

Caroline không có cửa để nói thế đâu. Cô ấy đá đàn ông vì họ quá hoàn hảo. “Cậu không có đến một anh bạn trai kể từ sau Vinny.” Caroline nói.

“Phải rồi, và nhìn xem chuyện đó cuối cùng ra sao.” Hắn ta đã mượn tiền của cô để mua quà cho những phụ nữ khác. Theo những gì cô biết, hắn ta mua phần lớn là đồ lót rẻ tiền. Jane ghét đồ lót rẻ tiền.

“Nhìn vào mặt tốt nào. Sau khi đá hắn, cậu thất vọng đến mức tân trang lại cả phòng tắm của cậu.”

Đó là một sự thật đáng buồn trong cuộc đời Jane. Khi cô tan nát cõi lòng và tuyệt vọng, cô lau dọn với sức mạnh bão thù. Khi cô hạnh phúc, cô có xu hướng bỏ qua cả việc khăn tắm đang rơi xuống đầu cô từ tủ đựng đồ.

Sau bữa trưa, Jane thả Caroline xuống cửa hàng Nordstrom, rồi lái xe tới tòa soạn Seattle Times vì cô viết một bài báo mỗi tháng, cô không có bàn riêng ở tòa soạn. Thực tế thì, cô hiếm khi đi vào tòa nhà này

Cô gặp biên tập viên thể thao, Kirk Thornton. Và anh ta không cần nói cho cô biết rằng anh ta sợ hãi khi cô đả trách họ Chris. Anh ta chào đón cô lạnh lẽo đến mức hắn là anh ta có thể đóng băng một cốc nước

trên trán cơ đấy. Anh ta giới thiệu cô với ba phóng viên thể thao khác, và sự chào mừng của họ cũng không ấm áp hơn Kirk là mấy. Ngoài trừ Jeff Noonan.

Dù cho Jane hiếm khi bước vào tòa soạn của tờ Seattle Times, cô cũng đã nghe nói về Jeff Noonan. Anh ta bị toàn bộ nữ nhân viên gọi là Nooner 3 và chỉ chờ anh ta bị kiện quấy rối tình dục. Không chỉ vì anh ta tin rằng chỗ của phụ nữ là ở trong bếp, anh ta còn tin rằng phụ nữ phải nằm xuống trên bàn bếp. Ánh mắt anh ta trao cho cô bảo rằng anh ta đang nghĩ về cô trần truồng, và anh ta cười mỉm như thể cô phải thấy phồng mũi hay gì đó.

Ánh mắt cô đáp lại bảo cho anh ta rằng cô thà ăn bả chuột còn hơn.

Chiếc BAC-111 4 bay lên khỏi SeaTac 5 vào lúc sáu giờ hai mươi ba phút sáng. Trong vài phút, chiếc phản lực xuyên qua tầng mây và rời đi. Ánh sáng mặt trời bắn qua các ô cửa kính hình oval như đèn pha. Đồng loạt như một, các màn cửa bị kéo sập xuống chống lại ánh nắng thô bạo ấy, và nhiều cầu thủ khúc côn cầu đẩy ghế xuống và nằm ngủ chuẩn bị cho chuyến bay kéo dài bốn giờ đồng hồ. Mùi hương hỗn hợp giữa bột cacao và nước hoa lấp đầy khoang máy bay khi chiếc phản lực kết thúc quá trình phi lên và bắt đầu bay đều đều.

Không rời mắt khỏi cuốn sổ lịch trình trong lòng, Jane với tay lên trên đầu và chỉnh điều hòa. Cô xoay cơ mạnh nhất phả thẳng vào mặt cô khi nhìn xuống lịch trình của đội bóng. Cô chú ý thấy rằng vài chuyến bay của họ cất cánh ngay sau trận đấu trong khi một số khác rời đi sáng hôm sau. Nhưng ngoại trừ thời gian bay, lịch trình vẫn giống nhau. Đội bóng luyện tập cả ngày trước mỗi trận đấu và luyện tập “nhẹ” trong ngày diễn ra trận đấu. Không bao giờ khác đi.

Cô đặt cuốn lịch trình sang một bên và nhặt tờ Hockey News lên. Ánh sáng ban mai chiếu rọi khắp các bài viết về giải đấu của NHL 6, và cô dừng lại để đọc một cột báo nhắc đến đội Chinooks. Tiêu đề viết “Yếu tố thủ môn then chốt để thành công của đội Chinooks.”

Trong vài tuần qua, Jane đã nhồi đầy đầu những số liệu của NHL. Cô làm quen với tên các cầu thủ đội Chinooks và vị trí họ chơi. Cô đọc bất kỳ bài báo nào về đội bóng mà cô có thể tìm được, nhưng cô vẫn không nắm chắc về trận đấu cũng như các vị trí của nó. Cô sẽ phải tùy cơ ứng biến và hy vọng rằng mình sẽ không đâm vào đầu đó rồi bốc cháy. Cô cần sự kính trọng và tin tưởng của những người đàn ông kia. Cô muốn họ đối xử với cô như họ đối xử với những phóng viên thể thao khác.

Trong chiếc cặp táp, cô lục lại hai quyển sách vô giá: Khúc côn cầu cho lũ ngốc và Những cậu bé hư hỏng của làng Khúc côn cầu. Quyển đầu tiên cho cô biết luật và hướng dẫn chơi cơ bản, còn quyển thứ hai nói về mặt tối của trò chơi cũng như những người đàn ông chơi nó.

Không ngẩng mặt, cô liếc nhìn qua lối đi xuống của một hàng ghế. Ánh mắt cô dõi theo đèn báo động chạy dọc tấm thảm màu xanh dương đậm và dừng lại trên đôi giày da bóng loáng cùng chiếc quần màu than chì của Luc Martineau. Từ sau cuộc trò chuyện của họ ở sân vận động Key, cô đã nghiên cứu về anh nhiều hơn những cầu thủ khác.

Anh sinh ra và lớn lên ở Edmonton, Alberta, Canada. Cha anh là con lai Pháp-Canada và li dị mẹ anh khi Luc mới có chỉ năm tuổi. Luc được chọn thứ sáu trong đêm lựa chọn gia nhập NHL ở tuổi mười chín bởi đội Oilers. Anh đã được chuyển nhượng đến Detroit và cuối cùng là Seattle. Phần đọc thú vị nhất đến từ quyển Những cậu bé hư hỏng của làng khúc côn cầu, dành toàn bộ năm chương cho Luc. Quyển sách đã đi sâu vào chi tiết cuộc đời cậu bé thủ môn hư hỏng, quả quyết rằng anh ta có đôi bàn tay nhanh nhất cả trong lẫn ngoài mặt băng. Các bức ảnh cho thấy cả một chuỗi các nữ diễn viên và người mẫu trong vòng tay anh. Và trong khi không ai trong số họ ra trước dư luận và khẳng định mình có ngủ với anh, thì họ cũng không chối bỏ điều đó.

Ánh mắt cô đi lên đôi bàn tay to lớn và các ngón thon dài đang gõ gõ thành ghế. Một mẫu Rolex vàng hiện ra dưới ống tay áo chiếc sơ mi trắng sọc xanh của anh. Cô nhìn kỹ bờ vai, vẻ nhìn nghiêng của cái gò má cao và sống mũi thẳng của anh. Tóc anh cắt ngắn như một đầu sĩ sẵn sàng đánh trận. Giả sử phân nửa số những chi tiết lý thú của cuốn sách cậu bé hư hỏng là có thật, thì Luc Martineau có một người bạn gái cất giấu trong mỗi thành phố mà đội bóng đến thăm. Jane ngạc nhiên khi anh ta không mệt mỏi.

Giống như tất cả những cầu thủ khác, sáng nay Luc trông giống như một doanh nhân hoặc một nhà đầu

tư hơn là một cầu thủ khúc côn cầu. Lúc ở sân bay, Jane rất ngạc nhiên khi thấy cả đội khúc côn cầu trình diện trong áo vét và cà vạt như thể họ đang trên đường tới công sở.

Tầm nhìn của cô đột nhiên bị chặn lại, Jane ngược nhìn lên thấy khuôn mặt sứt sẹo của cầu thủ bạo lực Rob “Búa Tạ” Sutter. Cúi xuống để thích ứng với cái trần thấp, anh ta có vẻ đáng sợ hơn thường lệ. Cô chưa nhớ hết được các mặt của toàn bộ cầu thủ Chinooks, nhưng Rob là một trong những anh chàng dễ ghi nhớ. Anh ta một mét chín, một trăm mười ba cân đầy cơ bắp kinh hoàng. Vào lúc này đây, anh ta nuôi một chòm râu dê xoăn ở cằm và một vết bầm chói sáng bên dưới một con mắt xanh lục. Anh ta đã cởi áo vét, xắn tay áo sơ mi, và nới lỏng cà vạt. Mái tóc đen cần được cắt và anh ta cũng có một mẩu gạc trắng ngang sống mũi. Anh ta liếc nhìn chiếc cặp trên cái ghế kế bên cô.

“Cô có phiền không nếu tôi ngồi xuống một tẹo.”

Jane ghét phải thú nhận điều này, nhưng cô luôn bị những anh chàng to lớn làm cho lo lắng. Họ chiếm quá nhiều không gian và khiến cô cảm thấy vừa nhỏ vừa yếu đuối. “À, không.” Cô túm lấy quai da và đẩy chiếc cặp xuống sàn cạnh chân.

Rob nhồi cơ thể to lớn vào chiếc ghế kế bên cô và chỉ vào tờ báo trong tay cô. “Cô đã đọc đoạn tôi viết chưa? Nó nằm ở trang sáu.”

“Chưa.” Cảm thấy hơi bị chèn ép, Jane lật sang trang sáu và nhìn vào một bức ảnh đang thi đấu của Rob Sutter. Anh đang khóa đầu và thụi vào mặt một anh chàng nào đó.

“Đó là tôi đang cho Rasmussen ăn trưa trong mùa giải tân binh của cậu ta.”

Cô liếc ngang sang Rob, nhìn kỹ đôi mắt tím bầm và cái mũi gãy của anh ta “Vì sao?”

“Ghi một cú hat trick.”

“Đó không phải việc của anh ta sao?”

“Phải rồi, nhưng công việc của tôi cũng là khiến ọi thứ trở nên khó chịu hơn với cậu ta.” Rob nhún vai “Khiến cậu ta hơi run sợ khi thấy tôi đang đến.”

Jane nghĩ khôn ngoan hơn hết là giữ ý kiến của cô về công việc của anh ta cho riêng mình cô. “Chuyện gì xảy ra với mũi anh vậy?”

“Đến quá gần một cái gậy.” Anh ta chỉ vào tờ báo. “Cô nghĩ sao?”

Cô lướt nhanh qua đoạn văn, có vẻ như được viết khá tốt.

“Cô có nghĩ tôi câu được độc giả ngay đề thị 7 đầu tiên không?”

“Đề thị á?”

“Đó là cách các nhà báo gọi đoạn văn.”

Cô biết đề thị nghĩa là gì. “Tôi không chỉ là một cái bao tập đấm,” cô đọc to. “Điều đó có được sự chú ý của tôi đấy.”

Rob mỉm cười, khoe ra một hàm răng trắng bóng đẹp đẽ. Jane tự hỏi không biết chúng đã bao nhiêu lần bị đấm gãy và được thay thế. “Tôi rất vui khi viết nó,” anh ta nói. “Khi tôi nghỉ hưu, tôi đang nghĩ có khi mình sẽ viết báo toàn thời gian. Có lẽ cô có thể cho tôi vài chỉ dẫn”

Bước chân được vào cửa dễ hơn là làm rất nhiều. Lý lịch của cô không phải xuất sắc, nhưng cô cũng không muốn dội gáo nước lạnh lên lòng tự hào của Rob bằng cách nói cho anh nghe sự thật. “Tôi sẽ giúp anh, nếu tôi có thể.”

“Cám ơn”. Anh ta hơi nhồm dầy và rút ví từ túi quần sau ra. Khi ngồi lại xuống, anh mở bung ví và rút ra một bức ảnh. “Đây là Amelia.” Anh ta nói khi đưa cô bức hình một bé gái đang tựa vào lồng ngực anh.

“Cô bé nhỏ quá. Cô bé mấy tháng rồi?”

“Một tháng. Không phải con bé là tạo vật xinh đẹp nhất cô từng thấy sao?”

Jane sẽ không tranh luận với Búa Tạ đâu. “Cô bé thật dễ thương.”

“Có phải chúng ta lại khoe hình trẻ con không thế?”

Jane ngược lên nhìn vào một đôi mắt nâu đang quan sát cô từ hàng ghế phía trước. Người đàn ông đưa ra một bức ảnh. “Đó là Taylor Lee,” anh ta nói. “Con bé được hai tuổi.”

Jane nhìn vào bức ảnh của một bé gái trọc đầu như anh chàng vừa đưa bức ảnh đó ra và cô tự hỏi có chuyện gì mà sao mọi người lại cứ cho rằng tất cả những người khác đều muốn nhìn ảnh bé con của họ. Cô không nhận ra đôi mắt đang nhìn cô chằm chằm từ ghế trước cho đến khi Rob cho cô một dấu hiệu.

“Con bé trọc khủng khiếp, Fishy. Khi nào thì con bé mọc được ít tóc thế?”

Bruce Fish, cầu thủ biên dự bị, hơi nhồm dầy và lấy lại bức ảnh. Ánh đèn rọi lên cái trán hói trong khi một hàm râu lởm thoi che khuất nửa mặt dưới của anh ta. “Tớ đã trọc đầu đến năm năm tuổi, và tớ vẫn trở nên dễ thương.”

Jane xoay sở để giữ mặt nghiêm trang. Bruce Fish có thể là một tay xử lý bóng lão luyện, nhưng không phải là một người đàn ông hấp dẫn

“Cô có con không?” anh ta hỏi cô.

“Không, tôi chưa bao giờ kết hôn.” Cô trả lời, và cuộc đối thoại xoay sang những cầu thủ Chinooks đã kết hôn và ai có bao nhiêu đứa con. Không chính xác là một cuộc trò chuyện hấp dẫn, nhưng làm dịu nỗi lo của cô rằng các cầu thủ sẽ khai trừ cô.

Cô đưa lại cho Rob bức ảnh của anh ta và quyết định chuyển sang công việc. Để khiến họ lóa mắt với công cuộc nghiên cứu của cô, hay tối thiểu cũng cho họ thấy cô không hoàn toàn mù mờ. “Bỏ qua tuổi tác và việc thiếu hẳn cầu thủ chủ lực, năm nay đội Coyotes đang chơi tốt hơn dự đoán.” Cô nói, nhắc lại những gì cô vừa đọc. “Mối lo lớn nhất của các anh khi tham dự trận đấu thứ Tư tới là gì?”

Họ đều nhìn chằm chằm vào cô như thể cô vừa nói một loại ngôn ngữ mà họ không hiểu. Có lẽ là tiếng latinh.

Bruce Fish quay người lại và biến mất sau ghế. Rob nhét ảnh con gái vào ví. “Bữa sáng đến rồi.” anh nói khi đứng dậy. Búa Tạ nhanh chóng lẩn đi, cho thấy khá rõ ràng trong khi cô đủ khá khẩm để trò chuyện về nghề báo và con cái, anh ta sẽ không nói gì với cô về khúc côn cầu. Và khi chuyển bay tiếp tục, Jane càng nhận thấy rõ hơn rằng các cầu thủ đang lừa cô đi. Ngoại trừ mẫu trò chuyện ngắn với Bruce và Rob, không ai nói chuyện với cô hết. Chà, họ không thể lừa cô đi mãi được. Họ phải cho cô vào phòng thay đồ và trả lời các câu hỏi của cô. Đến lúc đó họ sẽ phải nói chuyện với cô hoặc đối mặt với một vụ kiện phân biệt giới tính.

5. Rachel Gibson - Chương 2.2

Chương 2 (tiếp)

Tán gẫu: Đánh nhau

Cô từ chối bánh nướng xốp và nước cam rồi nâng tay vịn giữa hai ghế lên. Cô chuyển sang ghế cạnh lối đi, rải hết các bài báo và cuốn sách của cô ra, rồi cởi chiếc áo vét xám. Cô bắt tay vào việc cố hiểu rõ điểm nào thì tương phản với bàn thắng. Lỗi Penalty nào bị phạt vì vi phạm luật nào, và lệnh đóng băng cực kỳ rồi rầm. Cô lấy một tập giấy ghi chú Post-Its ra khỏi cặp, nguệch ngoạc viết và nhét chúng vào trong quyển sách

Nắm bắt được công việc và cuộc sống thông qua giấy ghi chú không phải là con đường hiệu quả nhất để xử lý mọi việc, và cô đã thử những phương pháp hệ thống hơn. Cô đã thử một phần mềm trên laptop, nhưng cô kết thúc bằng việc nguệch ngoạc ghi chú về những gì phải viết lên phần mềm ấy. Cô đã mua quyển sổ kế

hoạch hàng ngày mà hiện giờ cô đang dùng, nhưng chỉ để dán ghi chú lên các trang lịch. Năm ngoái, cô đã mua một chiếc Palm Pilot, nhưng cô không bao giờ có thể thoải mái được với nó. Không có giấy ghi chú cô cảm thấy lo âu và cuối cùng đã bán cái máy cầm tay ột người bạn.

Cô viết ghi chú về những thuật ngữ khúc côn cầu mà cô không biết, nhét chúng vào sách rồi liếc nhìn xuống Luc ở dưới một hàng ghế. Tay anh đặt sau một cốc nước cam trên chiếc bàn xếp. Các ngón tay dài xé một mẩu khăn ăn cocktail nhỏ, và anh chùi mảnh giấy đó giữa các ngón tay

Có ai đó gọi tên Luc, anh cúi người tới trước và liếc nhìn ra sau. Đôi mắt xanh dương hạ xuống đầu đó phía sau Jane, và anh ta cười lớn với một câu đùa nào đó mà cô không nắm được. Hàm răng của anh ta trắng bóng và đều tăm tắp, anh ta còn có một nụ cười khiến phụ nữ nghĩ đến những thứ nóng bỏng tội lỗi nữa. Rồi anh ta hạ mắt xuống nhìn cô và cô quên hẳn như thể anh ta không hiểu rõ làm sao mà cô ở đó được – như một vết bẩn trên cà vạt của anh ta vậy – rồi cái nhìn chăm chú của anh lướt xuống mặt và cổ cô tới giữa chiếc áo sơ mi trắng trơn. Vì vài lý do phiền nhiễu, hơi thở của cô nghẹn lại trong lồng ngực, chính nơi ánh mắt anh ta đáp xuống. Khoảnh khắc đó trở nên huyền ảo. Dài thăm thẳm. Treo lơ lửng giữa họ cho đến khi lông mày anh ta nhíu lại thành đường thẳng. Rồi, không nhìn lên, anh quay đi. Cô cuối cùng cũng thở phào, và một lần nữa lại có cái cảm giác cô vừa bị Luc Martineau đánh giá và thấy thiếu hấp dẫn.

Vào lúc máy bay đáp xuống Phoenix, thời tiết là 11 độ 6 và có nắng. Các cầu thủ khúc côn cầu kéo thẳng cà vạt, mặc lại áo vét, và nối đuôi nhau đi về phía xe buýt

Luc chờ đến khi Jane Alcott đi qua mới bước vào lối đi theo sau cô. Trong khi luồn tay vào chiếc áo vét Hugo Boss, anh nghiên cứu cô từ đằng sau.

Cô ta vắt một cái áo vét lên cùng cánh tay cầm chiếc cặp táp to bụi nhồi nhét đầy sách và báo. Tóc cô ta buộc đuôi ngựa chặt thít trên đầu, đuôi tóc loăn xoăn và chải nhẹ qua vai cô khi họ đi tới trước. Cô ta quá thấp, đỉnh đầu cô chỉ vừa chạm tới dưới cằm anh, và qua làn hơi đầy mùi nước hoa và bọt cạo râu anh nghĩ thấy thoang thoảng hương hoa.

Mép cặp của cô ta va vào một lưng ghế và cô ta lắc đầu. Luc túm lấy cánh tay để giúp cô ta giữ thăng bằng khi báo, sách, và vô số tờ ghi chú rơi xuống sàn máy bay. Anh thả cánh tay cô ra, quỳ xuống bên cạnh cô ta trong lối đi chật hẹp. Anh nhặt một quyển sách nói về luật NHL chính thức và Khúc côn cầu cho lũ ngốc.

“Cô không biết nhiều về môn thể thao này lắm hả?” anh nói khi đưa lại cho cô hai quyển sách. Đầu ngón tay anh chạm nhẹ vào đầu ngón tay cô ta và cô ta ngước lên nhìn anh.

Với khuôn mặt cô ta cách mặt anh chỉ có vài phân, anh nhận cơ hội đó nghiên cứu cô. Da cô không chút tì vết và có một vết ửng hồng trên hai bờ má mịn màng. Mắt cô mang màu cỏ non mùa hè, và anh có thể nhận thấy những vết kính áp tròng mờ trên mép tròng mắt cô. Nếu cô ta không phải là một phóng viên và không hỏi anh còn nghiện thuốc ngay lần đầu tiên họ gặp nhau, có lẽ anh sẽ nghĩ cô ta trông không xấu đến thế. Có lẽ anh thậm chí còn nghĩ cô hơi dễ thương. Có lẽ.

“Tôi biết nhiều,” cô ta nói khi kéo tay ra và nhồi quyển sách vào ngăn trước.

“Chắc chắn rồi, Chuyên gia.” Anh xé 1 tờ ghi chú từ đầu gối mình. Trên đó viết: Kiểm tra cơ thể là cái quái gì? Anh túm lấy cổ tay cô ta và đập tờ giấy vào lòng bàn tay cô. “Xem chừng cô chả biết gì cả.”

Họ đứng dậy và anh cầm lấy chiếc cặp từ tay cô

“Tôi có thể mang nó được,” cô ta kháng cự khi nhét tờ giấy vào túi quần.

“Để tôi.”

“Nếu anh cố tỏ ra tử tế thì đã quá muộn rồi.”

“Tôi không tỏ ra tử tế. Tôi chỉ muốn ra khỏi đây trước khi xe buýt rời đi thôi.”

“Ồ” cô ta mở miệng ra để nói nữa nhưng lại khép miệng vào. Họ đi tiếp dọc lối đi, đuôi tóc của cô cứ đung đưa nói cho anh biết cô ta lo lắng. Khi đã vào trong xe, cô ta ngồi kế bên quản lý, và Luc ném chiếc cặp vào lòng cô rồi đi về phía cuối.

Rob Sutter rướn người về trước khi Luc ngồi phịch xuống một chiếc ghế trước anh chàng cầu thủ bạo lực. “Này, Lucky,” Rob nói. “Cậu không nghĩ cô ấy khá dễ thương sao?”

Luc liếc lên vài hàng ghế trên nhìn vào sau gáy Jane và những lọn tóc đuôi ngựa loăn xoăn. Cô ta không xấu, nhưng cũng không phải tuýp của anh. Anh thích những cô gái kiểu búp bê Barbie. Chân dài và ngực bự. Tóc dày và môi đỏ. Những cô gái thích chiều chuộng đàn ông và không mong chờ gì ngoài khoái lạc đáp lại. Anh biết những điều người ta nói về anh, và anh không quan tâm cụ thể. Jane có làn da đẹp và tóc cô cũng khá ổn nếu cô không kéo gập nó lại chặt đến thế, nhưng ngực cô quá nhỏ

Bức tranh ngực áo sơ mi của cô lóe lên trong não anh. Anh đã quay sang trả lời một điều gì đó mà Vlad Festidov hỏi anh, và anh đã chú ý đến cô lần đầu tiên kể từ khi máy bay cất cánh. Rồi anh nhận thấy hai điểm rõ ràng trên ngực áo sơ mi lụa của cô. Trong một giây ngắn ngủi, anh tự hỏi cô ta lạnh hay hứng tình.

“Không hẳn,” anh trả lời Rob.

“Cậu có nghĩ đúng là cô ấy ngủ với Duffy để kiếm được công việc này không?”

“Đó là những gì các cậu đang bàn tán à?”

“Hoặc ông ta hoặc bạn của ông ta ở tờ Seattle Times.”

Ý nghĩ một người phụ nữ trẻ như Jane lên giường với hai ông già để kiếm một công việc khiến dạ dày Luc nhộn nhạo. Anh không biết sao việc đó lại làm anh bận tâm theo cách này cách khác, và nhún vai một cái anh gạt bỏ cả Jane lẫn người cô ta có thể có hoặc không ngủ cùng ra khỏi tâm trí.

Anh đang chờ một cuộc gọi quan trọng từ quản lý riêng của anh, Howie. Howie sống ở Los Angeles và gửi cả ba đứa con của anh ta đến trường nội trú ở nam California. Luc càng nghĩ nhiều về chuyện đó, anh càng thấy thuyết phục rằng trường nội trú ở California là giải pháp hoàn hảo cho Marie. Marie đã sống ở nam California phần lớn cuộc đời. Cô bé sẽ thấy như trở về nhà. Cô bé sẽ hạnh phúc hơn còn anh sẽ lấy lại cuộc sống cũ. Một tình huống mà tất cả mọi người đều có lợi

Đội Chinooks làm thủ tục khách sạn lúc mười một giờ, ăn trưa nhanh, và lên sân băng lúc hai giờ cho buổi tập theo kế hoạch ở America West Arena. Đội đã không hề thua một trận nào trong hai tuần, và Luc đã lập được đến năm trận toàn thắng không cho đối thủ ghi bàn nào trong mùa giải này rồi. Đội bóng vốn không phải là một mối đe dọa đáng sợ kể từ khi John Kowalsky đội trưởng trước của họ nghỉ hưu. Năm nay thì khác. Năm nay họ nổi bừng bùng.

Đến bốn giờ, đội Chinooks quay lại khách sạn. Luc đi thang máy lên phòng và gọi điện ột người bạn. Hai tiếng sau, anh bước lại vào thang máy, sẵn sàng sống hết mình trong khi còn có thể.

Anh gặp Jenny Davis lần đầu tiên trong một chuyến bay của hãng United tới Denver. Cô đã phục vụ anh một cốc nước sô đa pha chanh, một túi lạc điều, và một tờ giấy ăn với tên và số điện thoại của cô viết trên mặt. Đó là ba năm trước, và họ đến với nhau khi anh ở Phoenix hay cô tình cờ ở Seattle. Tình thế đó làm thỏa lòng cả đôi. Anh thỏa mãn cô. Cô thỏa mãn anh

Tối nay anh gặp Jenny ở đại sảnh. Họ cùng lái xe tới quán Durant, nơi Luc ăn bữa tối trước trận đấu với món hầm cừ non, salad Ceasar, và cơm.

Sau bữa tối, Jenny đưa anh về nhà cô ở Scottsdale, nơi cô cho anh ăn món tráng miệng. Cô đưa anh về lại khách sạn vào giờ giới nghiêm, anh thật yêu cuộc sống trên đường. Đi bộ trong khách sạn, anh hoàn toàn bình tĩnh, thư giãn, và sẵn sàng đương đầu với đội Coyotes tối mai.

Anh nói chuyện vài phút với các đồng đội trong quầy bar ở đại sảnh, rồi đi lên phòng. Đầu gối phải khiến anh phiền lòng tí chút, và anh tóm lấy xô đựng đá trống không từ nóc tivi rồi đi xuống sảnh lớn tới chỗ máy làm đá. Anh gần như quay hẳn lại khi thấy Jane Alcott đang đứng trước máy bán hàng tự động cho tiền vào đó. Tóc cô bị kéo lên đỉnh đầu và rơi xuống thành một đồng những lọn loăn xoăn lộn xộn. Cô bước tới trước và ấn nút chọn món, và một túi M&M Đậu phộng rơi ra từ thân máy.

Cô cúi người xuống và đó là lúc anh chú ý đến cái mông tròn trịa xinh xắn của cô với đầy những hình con bò ở trên. Thực ra thì, cô mặc một bộ pyjamas bằng vải flannel xanh nước biển toàn hình con bò. Đây là kiểu trang phục liền người, và từ sau lưng trông như đồ lót dài. Cô quay lại và anh bị đe dọa bởi một vật

còn đáng sợ hơn bộ pyjamas. Một cặp mắt kính viền đen đặt trên mặt cô. Mắt kính nhỏ và hình vuông, anh cho rằng nó hợp tông với các nhóm nữ binh sĩ. Chúng đơn thuần là xấu xí.

Nhìn thấy anh, mắt cô mở to và cô nuốt vào một hơi thở ngạc nhiên. “Tôi cứ tưởng giờ này các anh đáng lẽ phải ở trên giường chứ,” cô nói.

Chết tiệt, anh không nghĩ một phụ nữ có thể trông ít quyến rũ hơn được nữa. “Đó là gì vậy?” anh hỏi và chia cái xô về phía cô. “Về tôi-không-bao-giờ-muốn-được-đưa-lên-giường-nữa-à?”

Cô cau mày. “Điều này có thể làm anh choáng, nhưng tôi ở đây để làm việc. Không phải để được đưa lên giường.”

“Tốt đấy.” Anh nghĩ về cuộc nói chuyện với Sutter và tự hỏi cô có ngủ với ông già Virgil Duffy để có công việc này không. Anh đã nghe chuyện Virgil có sở thích với những phụ nữ đủ trẻ để làm cháu gái ông ta. Thực tế thì, khi Luc mới chuyển đến Seattle. Sutter đã kể cho anh rằng năm 1998 Virgil từng sắp đặt để cưới một cô gái trẻ, nhưng cô ta đã tỉnh táo lại và bỏ rơi ông ta ở lề đường. Luc không nghe theo tin đồn và cũng không biết bao nhiêu trong đó là sự thật. Dù vậy anh chỉ là không thể vẽ nên cảnh Virgil trong vai một con chó săn. “Tôi đoán là cô không chơi bởi được tí gì trong bộ đồ đó đâu.”

Jane xé toạc gói kẹo. “Anh không có vẻ là gặp rắc rối với việc chơi bởi nhỉ, Lucky” Luc không thích cái cách cô nói Lucky và anh cũng không đòi cô phải nói cho rõ. Dẫu sao thì cô vẫn làm thế. “Tôi đã thấy anh đi ra với một cô gái tóc vàng. Nếu phải đoán, tôi sẽ nói cô ta là một tiếp viên hàng không. Cô ta có cái vẻ đến-làm-em-bay-đi quanh người.”

Luc đi tới máy làm đá và nhấc nắp lên. “Cô ấy là em họ tôi, họ hàng xa.” Trông cô không có vẻ là tin anh, nhưng anh thực sự không quan tâm. Cô ta sẽ tin những gì cô ta muốn và viết những gì bán được báo

“Có chuyện gì với đá vậy? Đầu gối quấy rầy anh à?”

“Không.” Cô ta quá thông minh để được sống tốt.

“Gump Worsley là ai?” cô ta hỏi.

Gump là một huyền thoại khúc côn cầu đã chơi nhiều trận đấu hơn bất kỳ thủ môn nào trong lịch sử. Luc ngưỡng mộ kỹ lục và những cống hiến của ông. Cách đây nhiều năm, anh đã chọn con số của Gump để lấy may. Không phải chuyện gì ghê gớm. Cũng không phải bí mật gì to lớn.

“Cô lại tìm hiểu về tôi đấy à?” anh hỏi khi lấy xô mức đá. “Tôi thấy phồng mũi đấy,” anh nói nhưng còn không thêm tạo cho nó vẻ thuyết phục.

“Đừng thế. Đó là công việc của tôi.” Cô ta thả một viên M&M vào miệng, và khi anh không nói gì nữa cô nhướn một bên lông mày lên. “Anh sẽ không trả lời câu hỏi của tôi à?”

“Không.” Cô ta sẽ sớm nhận ra rằng không một cầu thủ nào định hợp tác hết. Họ đã bàn về việc này và đi đến một kế hoạch làm cô ta bối rối và tức tối đến phát điên. Có lẽ tổng được cô ta về nhà. Ngoài phòng thay đồ, họ khoe với cô ta ảnh con cái và nói về bất kỳ điều gì ngoài trừ những gì cô ta muốn nói đến chết đi được. Khúc côn cầu. Trong phòng thay đồ họ sẽ hợp tác vừa đủ để tránh một vụ kiện phân biệt đối xử, nhưng chỉ thế thôi. Luc không quá coi trọng âm mưu này. Chắc chắn nó sẽ khiến cô ta tức tối, nhưng không đủ để khiến cô ta quay về nhà. Không, sau khi nói chuyện với cô ta vài lần, anh đoán là không có mấy thứ có thể đẩy cô Alcott ra khỏi mưu toan của cô ta được.

“Dù vậy nói cho cô cái gì cơ.” Luc đóng nắp máy làm đá lại và nói gần bên tai cô khi anh đi ngang qua, “Cứ bối mớ đi, vì cái chuyện Gump đó thực sự là một câu chuyện thú vị đấy.”

“Bối mớ cũng là công việc của tôi, nhưng đừng lo, tôi không có hứng thú với những bí mật bé nhỏ bẩn thỉu của anh đâu,” cô nói với theo anh.

Luc không có bất kỳ bí mật bẩn thỉu nào hết. Không còn nữa. Dù vậy có những phần trong đời sống riêng tư mà anh không muốn đọc được trên báo chí. Anh thà là chẳng ai biết rằng anh có vài cô bạn khác nhau trong vài thành phố khác nhau, dù mẩu thông tin đó tự nó cũng không thể trở thành tí lớn được. Đa số mọi người không quan tâm. Anh sẽ không kết hôn và cả bạn bè anh cũng không.

Anh mở cửa phòng mình ra và nhốt mình lại bên trong. Chỉ có một bí mật anh không muốn bất kỳ ai biết cả. Một bí mật sẽ khiến anh thức dậy đổ mồ hôi lạnh.

Mỗi lần anh thi đấu, anh thi đấu với khả năng rằng một cú va chạm đủ độ cũng sẽ khiến anh què quặt cả đời, và tệ hơn, chấm dứt sự nghiệp của anh.

Luc đổ đá vào một cái khăn lông và cởi đồ, chỉ mặc mỗi quần đùi bó. Anh gãi bụng, rồi ngồi xuống giường với đầu gối kê trên một cái gối, đá bọc xung quanh.

Cả cuộc đời anh, tất cả những gì anh từng mong muốn là chơi khúc côn cầu và đoạt cúp Stanley. Anh đã sống và hít thở vì điều ấy trong quá lâu rồi, đó là tất cả những gì anh biết. Không giống một số người được chọn ra khỏi trường đại học, anh được chọn vào NHL ở tuổi mười chín, với một tương lai tươi sáng phía trước.

Trong một khoảng thời gian, tương lai của anh đã đi chệch quỹ đạo. Anh sa vào một chuỗi xấu xa những đau đớn, nghiện ngập và thuốc thang. Những hồi phục và luyện tập gian khổ. Và giờ đây cuối cùng cũng có một cơ hội để quay lại trò chơi khiến anh cảm thấy đang sống. Nhưng môn thể thao đã trao cho anh một giải Conn Smythe 8 vào năm trước và chấn thương của anh giờ đây liếc qua anh và tự hỏi anh có còn những gì nó cần. Có những người, một số trong ban quản trị đội Chinooks, bản khoản rằng có phải họ đã trả quá nhiều cho thủ môn chính của họ, liệu Luc còn có thể mang lại sự nghiệp từng một thời đầy hứa hẹn của anh hay không.

Bằng bất cứ giá nào, bất kể bao nhiêu đau đớn, anh vẫn phải chơi đến cùng, anh sẽ bị nguyên rửa nếu để bất cứ thứ gì chần ngang giữa anh và cú bắn trúng cúp vàng của mình

Ngay lúc này, anh đang được coi trọng. Thấy mọi cú tấn công, bắt được mọi quả bóng. Anh đang ở đúng phong độ của mình, nhưng anh biết thời kỳ được coi trọng của anh có thể trở nên băng giá và hàn học nhanh đến thế nào. Anh có thể mất tập trung. Để lọt lưới vào cú ghi bàn đơn giản. Phán đoán sai tốc độ bóng, để quá nhiều bóng bay qua, và bị kéo ra khỏi lưới. Có một đêm nghỉ và rồi bị lôi ra khỏi khung thành là chuyện xảy ra với tất cả các thủ môn, nhưng điều đó cũng không khiến chuyện ấy bớt kinh hoàng đi tí nào

Một trận đấu tồi tệ không có nghĩa là một mùa giải tồi tệ. Đa số là như vậy. Nhưng Luc không thể đảm đương được cái đa số ấy.

1

Vợ của nhà độc tài và cũng là thủ tướng thứ 10 của Philipine, Ferdinand Marcos. Bên cạnh bộ sưu tập hàng trăm đồ nữ trang quý giá bà có một bộ sưu tập giày lên tới 2.700 đôi, biểu trưng cho sự xa hoa, lãng phí của nhà Marcos - ND.

2

Tên một vai diễn thành công của Barry Williams (1954) trong series The Brady Bunch của đài ABC-ND.

3

Nooner: Quan hệ tình dục sau bữa trưa - ND.

4

BAC-111: (The British Aircraft Corporation One-Eleven): tên một loại máy bay hàng không cỡ nhỏ - ND.

5

SeaTac: Sân bay của Seattle- ND.

6

NHL: National Hockey League: Giải khúc côn cầu nhà nghề Mỹ.

7

Rob nghĩ rằng graph (Đồ thị) là cách đọc tắt của từ paragraph (Đoạn văn) - ND.

8

Conn Smyth: một giải thưởng được trao hằng năm của môn Khúc côn cầu ột cầu thủ được đánh giá là có giá trị nhất với đội bóng của mình trong khuôn khổ cúp Stanley của NHL - ND.

6. Rachel Gibson - Chương 3.1

Chương 3

Đồ dùng cá nhân: Giữa hai chân của một cầu thủ

Chiếc điện thoại cạnh laptop của Jane rung lên và cô nhìn chăm chăm vào nó một lúc trước khi nhấc máy.

“Xin chào”. Nhưng không có ai ở đầu bên kia biết. Và cũng không có ai trong suốt bảy lần nó vừa reo. Cô quay số tiếp tân và thấy bảo rằng họ cũng không biết cuộc gọi bắt đầu từ đâu. Jane có ý tưởng khá chắc chắn rằng những cú điện ấy đến từ những tên đàn ông có biểu tượng đội bóng trên áo thể thao của họ.

Cô bỏ ống nghe ra khỏi máy và liếc vào cái đồng hồ trên tủ nhỏ cạnh giường. Cô có năm tiếng trước trận đấu. Năm tiếng để hoàn thành chuyên mục Cô gái Độc thân trong Thành phố. Đáng lẽ cô nên bắt đầu cột báo của mình cho tờ Times từ tối qua, nhưng cô đã mệt lã; văng vất vì bay và tất cả những gì cô muốn là nằm trên giường, đọc các cuốn tài liệu, và ăn sô cô la. Nếu Luc không ú ớ cô ở máy bán hàng tự động đêm hôm qua thì cô còn mua cả một thanh kẹo Milky Way nữa rồi. Bị bắt gặp trong bộ pyjama in chi chít hình con bò đã là tội tệ lắm rồi. Cô không muốn anh nghĩ cô là một con lợn, nhưng thực sự thì, sao cô lại phải quan tâm xem anh ta nghĩ gì về cô chứ?

Cô không biết, ngoại trừ cô cho rằng quan tâm đến những gì các anh chàng đẹp trai nghĩ đã nằm sẵn trong cấu trúc gen của phụ nữ rồi. Nếu Luc xấu xí, cô chắc sẽ chẳng thêm quan tâm. Nếu anh ta không có đôi mắt xanh dương trong vắt, hàng lông mi dài, và một cơ thể khiến cả nữ tu cũng phải than khóc đó, cô hẳn đã tóm lấy thanh Milky Way và có thể còn cho nó đi kèm một thanh Hershey's Big Block nữa rồi. Nếu không phải vì nụ cười tình quái khiến cô suy nghĩ những điều tội lỗi và nhớ lại cảnh cái móng trần của anh, cô có thể đã không phải nghe chính mình lắp bắp về cô tiếp viên hàng không như một ả gái ghen tuông.

Cô không thể đảm đương nổi việc bất kỳ một cầu thủ nào coi cô là gì đó khác ngoài tính chất công việc. Sự tiếp đãi của họ đối với cô đã ảm áp lên chút ít kể từ khi họ đến. Họ nói chuyện với cô về các công thức nấu ăn và trẻ con, như thể vì có một dạ con mà hiển nhiên cô sẽ có hứng thú với những chuyện đó. Nhưng nếu cô lôi khúc côn cầu ra, miệng họ sẽ ngậm chặt lại như sò.

Jane đọc lại đoạn đầu cột báo của cô và thay đổi vài chỗ.

Cô gái Độc thân trong thành phố

Chán ngấy việc nói về các sản phẩm chăm sóc tóc và cánh đàn ông với những rắc rối về việc gắn bó lâu dài, tôi xoay sang bạn bè tôi và chú ý vào ly margarita với bìm bìm ngô. Khi tôi ngồi đó nhìn vào con vẹt và cái mũ trang trí kiểu Mexico, tôi tự hỏi có phải chỉ đàn ông mới là người mắc chứng sợ gắn bó hay không. Ý tôi là, chúng tôi ngồi đây, bốn người đàn bà ba mươi tuổi chưa bao giờ kết hôn, và ngoại trừ Tina từng thử sống chung với ông chủ cũ, chẳng ai trong số chúng tôi từng có một mối quan hệ gắn bó thực sự. Vậy là do họ, hay là do chúng tôi?

Có một câu nói gần giống thế này. “Nếu bạn đặt hai kẻ điên trong cùng một căn phòng một trăm người thì chúng sẽ vẫn tìm được nhau”. Vậy có còn vì lý do gì khác nữa không? Gì đó sâu sắc hơn chuyện đơn thuần là thiếu những người đàn ông bình thường còn độc thân?

Có phải là bốn chúng tôi đã “tìm thấy” nhau không? Có phải chúng tôi là bạn bè vì chúng tôi thực lòng thích thú sự bầu bạn của nhau không? Hay tất cả chúng tôi đều là người điên hết cả?

Năm tiếng mười lăm phút sau khi khởi đầu bài báo, cô cuối cùng cũng ấn nút gửi trên chiếc laptop. Cô đẩy sổ tay vào chiếc ví to bự, rồi chạy vội ra cửa. Cô chạy dọc hành lang tới thang máy và thực tế đã phải tranh giành với một cặp lớn tuổi để lấy taxi. Khi cô đi vào America West Arena, đội Phoenix Coyotes chỉ vừa mới được giới thiệu. Đám đông khán giả trở nên điên cuồng hò reo cho đội bóng của họ.

Cô đã được ột thẻ ra vào khu báo chí, nhưng Jane muốn gần trận đấu hết mức có thể. Cô lấy một chỗ cách khu vực rào sân đấu ba hàng ghế, muốn được xem và cảm nhận tất cả những gì cô có thể về trận đấu khúc côn cầu đầu tiên của mình. Cô thực sự không biết phải mong chờ điều gì, cô chỉ cầu Chúa đội Chinooks không bị thua và đổ hết lỗi lên đầu cô.

Cô tìm thấy chỗ ngồi của mình ngay sau khung thành thủ môn vừa đúng lúc đội Chinooks bước ra mặt băng. Tiếng la ó lấp kín nhà thi đấu, và Jane liếc quanh nhìn những fan Coyotes xấu tính. Cô đã từng tới một trận đấu của đội Mariners, nhưng cô không nhớ rằng người hâm mộ lại thô lỗ đến thế.

Cô chú ý về sân băng và quan sát Luc Martineau trượt về phía cô, đã khởi động và sẵn sàng cho trận chiến. Cô đã tìm hiểu về Luc nhiều hơn các cầu thủ khác, và cô biết tất cả những gì anh mặc đều là hàng đặt riêng. Đền nhà thi đấu đội vào chiếc mũ bảo hiểm màu xanh lục của anh. Tên anh cũng được khâu màu xanh dọc ngang bờ vai chiếc áo thể thao ngay trên con số của huyền thoại Gump Worsley. Còn tại sao ngài Worsley lại là huyền thoại thì Jane vẫn chưa khám phá ra.

Luc trượt hai vòng quanh khung thành, sau đó quay người và trượt quanh khung thành theo hướng ngược lại. Anh dừng lại ở khu vực thủ môn, đập gậy của anh vào hai khung thành và làm dấu thánh giá. Jane rút quyển sổ, một cây bút và tập Post-Its của cô ra. Ở tờ giấy trên cùng cô viết: Mê tín và nghi lễ?

Quả bóng rơi xuống, và cùng một lúc tất cả âm thanh của trận đấu đổ xô vào cô, tiếng gậy loảng xoảng, tiếng giày trượt nạo trên băng, và tiếng bóng đập vào sân đấu. Các fan hâm mộ gào thét, reo hò và mùi của pizza cùng bia Budweiser sớm lan ra khắp không khí.

Để chuẩn bị, Jane đã xem rất nhiều băng thi đấu. Trong khi cô biết trận đấu sẽ diễn ra rất nhanh, băng ghi hình đã không thể chuyển tải hết được cái năng lượng cuồng nhiệt hay cái cách luồng năng lượng ấy tiềm ẩn khắp đám đông. Khi trận đấu ngừng lại, các tình huống phạm luật được thông báo qua hệ thống âm thanh và nhạc phát om sòm cho đến khi quả bóng một lần nữa được thả xuống và các trung phong chém mạnh nó đi.

Khi Jane ghi vội lại tất cả mọi thứ xung quanh cô, cô khám phá ra những điều mà băng hình, và thậm chí cả ti vi, cũng không chiếu được. Các hoạt động không phải luôn ở nơi quả bóng đang được tranh giành. Rất nhiều hoạt động diễn ra ở trong các góc với cú thụt và nắm đấm trong lúc bóng nằm ở trung tâm sân băng. Thi thoảng cô nhìn thấy Luc đánh mạnh vào mắt cá chân một cầu thủ Phoenix không may mắc đứng trong tầm vung gậy. Anh dường như rất giỏi trong việc móc vào giày trượt của đội Coyotes bằng gậy, và khi anh vươn tay ra hạ gục Claudio Lemieux của đội Coyote, hai người đàn ông đang sau Jane nhảy lên và hét, “Mày chơi như một thằng cha éo lá thế, Martineau!”

Còi thổi lên, trận đấu dừng lại, và khi Claude Lemieux nhôm dậy từ mặt băng, hình phạt được thông báo. “Martineau, bạo lực, hai phút”.

Bởi vì một thủ môn không thể làm được gì trong khu vực phạt, Bruce Fish thế chỗ cho anh. Khi Fish trượt ra chỗ phạt. Luc chỉ đơn giản nhặt lấy chai nước của anh từ đỉnh khung thành, dốc một dòng nước vào cổ họng, rồi nhổ nó ra. Anh nhún vai, bẻ đầu sang hai bên, và ném chai nước lên lại đỉnh lưới.

Trận đấu tiếp tục.

Nhịp độ dao động từ cuồng dại sang gần như có kỷ luật. Gần như. Ngay khi Jane nghĩ rằng cả hai đội đều đã quyết định chơi đẹp, thì việc giành bóng trở nên bạo lực. Và không gì khiến đám đông nhảy vọt lên được như cảnh các cầu thủ tung găng tay của họ ra và quần nhau trong góc. Cô không thể thực sự nghe được những gì các cầu thủ đang nói với nhau, những cô cũng không cần phải thế. Cô có thể đọc môi họ rất rõ ràng. Từ F có vẻ được yêu thích thực sự. Thậm chí cả bởi những huấn luyện viên đứng sau ghế băng trong

những bộ vét và cà vạt thanh lịch. Và khi các cầu thủ trên hàng ghế không chửi thề, họ phun nước bọt. Cô chưa bao giờ thấy đàn ông nhổ nước bọt nhiều đến thế.

Jane nhận thấy tiếng mắng nhiếc từ đám đông không chỉ giới hạn với thủ môn đội Chinooks. Bất kỳ lúc nào một cầu thủ Seattle đến trong tầm la hét, người đàn ông sau lưng Jane lại hét vang lên, “Thằng chết tiệt!” Sau vài chai Budweisers, họ sáng tạo hơn. “Thằng chết tiệt, số tám chín!” hoặc ba chín, hoặc bất kỳ số nào của cầu thủ đó.

Phút mười lăm trong hiệp đầu tiên, Rob Sutter xô một cầu thủ Coyotes vào tấm bảng bao quanh sân, và tấm ván nhựa rung mạnh đến nỗi Jane nghĩ nó sẽ nứt ra mất. Cầu thủ kia ngã xuống mặt băng và tiếng còi vang lên.

“Đồ chết tiệt, Búa Tạ”, người đàn ông sau lưng Jane lại la lên, và cô băn khoăn không biết các cầu thủ liệu có thể nghe thấy tiếng các fan rõ ràng qua đủ thể loại tiếng ồn này không. Cô biết mình sẽ phải uống rất nhiều bia rượu mới có đủ can đảm bảo Búa Tạ là đồ chết tiệt. Cô quá sợ anh ta sẽ gặp cô trong bãi đỗ xe sau đó và “cho cô ăn trưa”.

Sau hai hiệp đầu tiên, điểm số vẫn giữ nguyên không đều, chủ yếu nhờ vào vài cú cản bóng đáng thán phục từ cả hai thủ thành. Nhưng đội Coyotes vùng lên mạnh mẽ trong hiệp ba. Đội trưởng đội bóng phá vỡ vòng phòng thủ của đội Chinooks và lao xuống sân băng hướng về khung thành của Chinooks. Luc chạy ra khỏi khu vực thủ môn để đón anh ta, nhưng anh chàng đội trưởng bắn tĩa một cú qua vai trái của anh. Luc chạm được gậy vào một phần quả bóng, nhưng mà vẫn lao đi và đập vào trong lưới.

Cả khán đài nhảy hân hoan khi Luc trượt về chỗ cầu môn. Anh bình tĩnh đặt gậy và gác tay lên trên nóc lưới. Khi ánh sáng chớp nháy màu xanh dương tuyên bố bàn thắng, anh đẩy mặt nạ lên đỉnh đầu, nhặt chai nước, và dốc thẳng nước vào miệng. Từ nơi Jane ngồi, cô quan sát nét mặt nhìn nghiêng của anh. Má anh hơi ửng đỏ, mái tóc ẩm ướt dính bết vào thái dương. Một dòng nước chảy ra từ khóe miệng, xuống cằm và cổ, làm ướt cổ áo thể thao của anh. Anh hạ chai nước xuống, ném nó lên khung thành, và nhét tay vào bao tay.

“Ăn tao đi, Martineau!” một tên đàn ông phía sau cô hét lớn. “Ăn tao đi!”

Luc nhìn lên và một trong những câu hỏi của Jane được giải đáp. Anh nghe được người đàn ông phía sau cô rất rõ ràng. Không chút biểu cảm, anh đơn giản là nhìn vào họ. Anh nhặt gậy lên và hạ ánh mắt xuống cho đến khi họ đáp lên người Jane. Anh nhìn chằm chằm vào cô vài giây dài miên man trước khi quay lại và trượt ra ghế băng của đội Chinooks. Jane không biết anh nghĩ gì về hai tên đàn ông đó, nhưng cô quan tâm đến cảm xúc của Luc nhiều hơn. Cô bắt chéo hai ngón tay và hy vọng đến phát điên rằng đội Chinooks ghi được một bàn thắng trong vòng mười lăm phút tới.

Chúng ta phải nhớ rằng chúng ta đang đối phó với những cầu thủ khúc côn cầu. Cô biết là họ có thể thực sự mê tín đấy, Leonard đã cảnh báo cô. Nếu đội Chinooks bắt đầu thua trận, cô sẽ bị đổ tội và cho đi đóng gói. Sau cái cách họ đang đối xử với cô, Jane đoán rằng họ cũng không cần đến một lý do.

Họ mất mười bốn phút và hai mươi giây, nhưng cuối cùng họ cũng ghi được điểm trong một lần tấn công mạnh mẽ. Khi tiếng còi cuối cùng vang lên, điểm số được san bằng, và Jane thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Giờ thì Jane có thể hít thở thoải mái. Họ sẽ không thể đổ lỗi cho cô vì thua trận và gửi cô đi gói đồ.

Trận đấu kết thúc, hay cô nghĩ vậy. Thay vào đó năm phút được tính thêm vào đồng hồ, trong lúc đó bốn cầu thủ và cả thủ môn đánh nhau trong khoảng thời gian có thêm. Không đội nào ghi được điểm và trận đấu được ghi vào sổ là một trận hòa.

Cô cầm lấy túi xách rồi nhét sổ tay và bút vào. Cô hướng tới phòng thay đồ của đội Chinooks, trình diện thẻ nhà báo của cô. Bụng quặn lại khi cô đi dọc hành lang. Cô là dân chuyên nghiệp. Cô có thể làm điều này. Không thành vấn đề.

Giữ ánh mắt mày dãn chặt vào mắt họ, cô tự nhắc mình khi rút máy ghi âm nhỏ ra. Cô bước vào phòng và dừng lại như thể để đổi giày Doc Martine của cô đột ngột dính chặt vào sàn. Đàn ông trong đủ mức thoát ý đứng trước ghế băng và mở tủ đồ, lột quần áo. Cơ bắp cuộn cuộn cùng mồ hôi. Ngực và lưng để trần. Một thoáng hình ảnh một cái bụng và mông trần, và...

Chúa nhân từ! Má cô bóng rầy và mắt cô sắp sửa lồi ra khỏi sọ khi cô không thể ngừng nhìn chăm chăm vào món hàng cỡ Nga của Vlad “Xiên Qua” Festiaov. Jane quay phắt mắt đi, nhưng chỉ sau khi cô khám phá ra những gì mình đã nghe về đàn ông chưa hẳn là có thật. Vlad không hề cắt bao quy đầu, và việc đó hơi nhiều thông tin hơn những gì cô cần. Trong một giây ngắn ngủi cô nghĩ mình sẽ lầm bầm xin lỗi, nhưng tất nhiên cô sẽ không xin lỗi, bởi vì thế tức là thú nhận cô đã nhìn thấy gì đó. Cô liếc nhìn những phóng viên nam khác và họ sẽ không xin lỗi. Vậy tại sao cô lại cảm thấy như đang ở thời trung học nhìn vào phòng thay đồ của lũ con trai?

Mày đã nhìn thấy nó trước đây, Jane. Không có gì to tát. Nếu mày đã từng nhìn thấy, thì mày cũng đã nhìn thấy tất cả... Chà, được rồi, không đúng. Vài cái khá khẩm hơn những cái còn lại. Dừng lại! Dừng có nghĩ về nó nữa! Cô tự chỉnh bản thân. Mày không ở đây để nhìn. Mày ở đây để làm việc, và mày cũng có quyền ở đây y như các phóng viên nam khác. Đó là luật và mày là dân chuyên nghiệp. Phải rồi, đó là những gì cô tự bảo mình khi luồn lách qua các cầu thủ và phóng viên khác, cẩn thận giữ mắt cô cao hơn tầm vai, nhưng cô là người phụ nữ duy nhất trong một phòng đầy những cầu thủ khúc côn cầu to cao, vạm vỡ, trần truồng. Cô không thể ngừng cảm thấy cực kỳ ở sai chỗ.

Cô giữ mắt mình không cúi xuống khi nhập vào các phóng viên đang phỏng vấn Jack Lynch, cầu thủ cánh phải đã ghi bàn thắng duy nhất của Chinooks. Cô rút sổ ra khi anh ta cởi quần đùi. Cô gần như chắc chắn anh ta đang mặc quần lót dài, nhưng cô sẽ không kiểm tra đâu. Dừng có nhìn, Jane. Bất kể mày làm gì, đừng nhìn xuống.

Cô bật máy ghi âm lên và ngắt lời một trong những nam đồng nghiệp. “Sau chấn thương cuối tháng trước của anh”, cô bắt đầu, “có vài nghi ngờ rằng anh có thể không đủ sức kết thúc mùa giải mạnh mẽ như lúc anh bắt đầu. Tôi nghĩ rằng bàn thắng đó đã bắt các tin đồn im tiếng”.

Jack chống một chân lên ghế băng ngay trước mặt anh và liếc nhìn cô qua vai. Má anh ta có một vết sưng đỏ tấy cùng một vết sẹo cũ nhẵn nhéo ở môi trên. Anh ta tháo băng phía trên tất ra và mất quá lâu để phản hồi đến mức Jane bắt đầu sợ rằng anh ta không hề có ý định trả lời gì hết.

“Hy vọng thế”, cuối cùng anh ta nói. Ba từ. Chỉ thế thôi.

“Anh nghĩ sao về tỉ số hòa?” một phóng viên kể bên cô hỏi.

“Đội Coyotes tối nay đã chơi một trận đấu không khoan nhượng. Theo lẽ tự nhiên chúng tôi mong muốn chiến thắng, nhưng chúng tôi sẽ chấp nhận tỉ số hòa”.

Khi cô cố hỏi thêm, cô bị át lời và bắt ngậm miệng. Cô sớm cảm thấy như thể đang bị tấn công hội đồng. Cô cố tự hỏi rằng chắc cô chỉ hoang tưởng thôi, nhưng khi cô đi tới nhóm nhỏ đang phỏng vấn đội trưởng của Chinooks, Mark Bressler, anh ta nhìn thẳng qua người cô và trả lời câu hỏi do những phóng viên kia đặt cho.

Cô nói chuyện với một tay tân binh có quả đầu Mohawk vàng chóc, đoán rằng anh ta sẽ biết ơn bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, nhưng tiếng Anh của anh ta quá tệ, cô không hiểu được hơn hai từ. Cô đi về phía Búa Tạ, nhưng anh ta thả cúp bảo hộ xuống và cô đi thẳng. Trong khi cô tự bảo mình rằng cô là dân chuyên nghiệp và đây chỉ là công việc, cô vẫn không thể buộc mình đi đến chỗ một người đàn ông hoàn toàn trần truồng. Không phải trong đêm đầu tiên.

7. Rachel Gibson - Chương 3.2

Chương 3 (tiếp)

Cô sớm thấy rõ rằng vài nhà báo khác cũng không bằng lòng với cô, và các cầu thủ sẽ không trả lời một câu hỏi nào của cô nữa. Cô không ngạc nhiên lắm với thái độ của cánh phóng viên nam. Các phóng viên thể thao ở tờ Times cũng không đối xử với cô tốt hơn tí nào.

Tốt thôi, cô có thể viết cột báo của mình với những gì đã có, cô nghĩ thầm khi đi tới chỗ thủ môn của đội tuyển. Lúc ngồi trên một cái ghế băng trong góc phòng, một cái túi thể thao to đùng đặt trên sàng nhà cạnh chân anh. Anh đã cởi hết đồ trừ quần lót giữ nhiệt và tất. Anh để trần từ eo trở lên, và đã vắt một cái khăn tắm quanh cổ. Đuôi khăn tắm treo lủng lẳng đến giữa ngực anh, và khi anh quan sát cô lại gần, anh dốc nước từ một chai nhựa vào thẳng miệng. Một giọt lỏng nhỏ xuống từ bờ môi dưới của anh, trượt xuống cằm và rơi vào xương ức. Bỏ lại một vệt nước, nó đi xuống bề mặt lồng ngực như điêu khắc, cơ bụng rắn chắc và chui vào hõm rốn của anh.

Anh có một hình xăm hình móng ngựa 1 màu đen trên bụng dưới. Hiệu ứng của đường rãnh và những lỗ nhỏ li ti tạo ra chiều sâu và định kích thước lên da anh, và hai đầu móng ngựa cong lên hai bên lỗ rốn. Chân hình xăm biến mất bên dưới mép quần lót của anh, và Jane rất hoài nghi chuyện anh cần đến may mắn từ một cái móng ngựa xăm bên trên vật đàn ông của mình.

“Tôi không cho phỏng vấn”, anh nói trước khi cô kịp hỏi anh bất kỳ một câu hỏi nào. “Với tất cả những thứ cô nghiên cứu được về tôi, tôi cứ tưởng cô đã biết điều đó rồi chứ”.

Cô biết, nhưng cô không cảm thấy muốn hòa nhã cho lắm. Câu lạc bộ của các cậu bé đã đẩy cô ra, và cô cảm thấy muốn phản công. Cô bật máy ghi âm. “Anh cảm thấy sao về trận đấu tối nay?”

Cô không mong anh trả lời và anh cũng không trả lời.

“Trông như thể anh chạm gậy vào được quả bóng đó ngay trước khi nó đi vào lưới”.

Vết sẹo trên cằm anh có vẻ trắng bệch, nhưng mặt anh vẫn vô cảm. Jane chỉ đứng chôn chân.

“Không phải rất khó để tập trung khi người hâm mộ cứ la mắng anh sao?”

Với đuôi khăn tắm, anh lau mặt. Nhưng anh không trả lời.

“Nếu đó là tôi, tôi nghĩ mình sẽ gặp khó khăn để lờ đi những lời lăng mạ bắn thủ đó”.

Đôi mắt xanh dương của anh tiếp tục nhìn chằm chằm vào cô, nhưng khóe miệng anh trễ xuống như thể anh thấy cô rất phiền nhiễu.

“Cho đến tối nay, tôi vẫn không hề biết rằng fan khúc côn cầu lại thô lỗ đến thế. Mấy tên phía sau tôi say xỉn và đáng kinh tởm. Tôi không thể tưởng tượng được cảnh một đám đông đứng lên và la hét, “Ăn đi này”.

Anh kéo cái khăn ra khỏi cổ và cuối cùng cũng nói, “Chuyên gia à, nếu cô đứng lên và hét lớn, “Ăn đi này”, tôi nghi ngờ chuyện cô đang đứng đây lúc này để chọc tôi tức phát điên đấy”.

“Vì sao chứ?”

“Bởi vì tôi hình dung rằng cô hẳn sẽ nhận được một hoặc hai lời đề nghị”.

Phải mất vài giây ý anh nói mới trở nên rõ ràng hơn, và đến lúc ấy, tiếng cười choáng váng tràn ra từ môi cô. “Tôi đoán là không giống nhau, phải không?”

“Không giống lắm”.

Anh đứng dậy và móc ngón tay cái vào dưới mép quần lót. “Giờ thì chạy đi và quấy rầy ai đó khác ấy”. Khi cô không di chuyển, anh thêm vào, “Trừ phi cô muốn làm mình xấu hổ thêm nữa”.

“Tôi không xấu hổ”.

“Cô cứ đỏ bừng như mặt bị bỏng vậy”.

“Trong này rất nóng”, cô nói dối. Liệu anh có phải người duy nhất chú ý không? Chắc là không. “Rất nóng”.

“Nó còn sắp sửa nóng hơn nữa đấy”. Anh lại vừa nói sếp. “Cứ luẩn quẩn xung quanh và cô sẽ được nhìn gậy gỗ đến no mắt đấy”.

Cô quay lại và buộc phải vội vã rút lui. Không phải vì anh bảo cô làm thế hay vì lời đe dọa được nhìn gậy gỗ đến no mắt, mà vì cô có một cái hạn nộp bài. Phải, cô có một cái hạn nộp bài, cô tự bảo mình khi đi ra khỏi phòng thay đồ, cẩn thận giữ ánh mắt không đáp xuống một phần thân trần trường nào nữa.

Đến lúc cô về khách sạn, đã mười giờ. Cô có một cột báo phải viết và một hạn chót phải nộp, tất cả trước khi cô có thể ném mình xuống giường. Cô cắm nguồn máy tính và tiến hành làm việc với cột báo thể thao đầu tiên. Cô biết các phóng viên ở tờ Times sẽ nghiền nó ra bã và tìm kiếm lỗi sai, và cô quyết tâm cho họ không tìm được gì hết. Cô quyết tâm viết tốt hơn cánh đàn ông.

Chinooks hòa Coyotes; Lynch ghi được một bàn duy nhất, cô viết, nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra rằng viết báo thể thao không dễ như cô dự đoán. Nó thật nhàm chán. Sau vài giờ vật lộn để tìm được đúng từ và trả lời những cuộc gọi phiền phức lặp đi lặp lại, cô bỏ ống nghe ra khỏi máy, ấn nút xóa và bắt đầu lại.

Từ khoảnh khắc bóng rơi xuống America West Arena tối nay, đội Chinooks và Coyotes đã đưa người hâm mộ tới một vòng quay cuồng nhiệt đầy kích thích của những cú tấn công mạnh mẽ và trạng thái hồi hộp kinh hoàng. Cả hai đội đều giữ vững nhịp thi đấu điên cuồng cho đến tận giây cuối cùng, khi thủ môn Chinooks Luc Martineau từ chối một cú vút bóng từ vạch xanh của Coyotes. Vào lúc tiếng còi cuối cùng vang lên trong khoảng thời gian thi đấu thêm, điểm số giữ nguyên hòa một đều với...

Cùng với rất nhiều pha cản bóng của Luc, cô còn viết về bàn thắng của Lynch và những cú đánh mạnh bạo lên Búa Tạ. Cho đến sau khi gửi bài báo đi sáng hôm sau, cô mới nhận ra rằng Luc đã dối theo cô trong phòng thay đồ. Khi cô bật lung tung như một quả pinball, không phải tất cả mọi người đều lừa cô đi. Một lần nữa cô lại cảm thấy cơn ghen ngào phiền nhiễu trong lồng ngực và chuông báo động vang lên khắp đầu, báo hiệu rắc rối. Rắc rối tồi tệ cỡ bự với đôi mắt xanh dương thuần khiết và đôi bàn tay nhanh huyền thoại.

Thật tốt là anh không thích cô. Và cô cực kỳ chắc chắn là không thích tí gì về anh.

Chà, ngoại trừ hình xăm của anh. Hình xăm đó thật tuyệt.

Sáng sớm hôm sau, đội Chinooks khoác lên mình bộ vét, cà vạt, sọc đánh nhau, và hướng ra sân bay. Nửa giờ sau trong chiếc máy bay hướng về Dallas, Luc nới lỏng cà vạt và lôi ra một bộ bài. Hai đồng đội của anh và huấn luyện viên cho thủ môn, Don Bocclair, cùng tham gia đánh bài poker với anh. Chơi bài poker trong những chuyến bay dài là một trong những khoảng thời gian duy nhất mà Luc thực lòng cảm thấy như một phần của đội.

Khi chia bài, Luc nhìn ngang qua lối đi của chiếc BAC-111, vào cái đế nặng nề của một đôi bốt nhỏ. Jane đã đẩy tay vịn giữa hai ghế lên và có vẻ đã ngủ. Cô nằm nghiêng người, và duy nhất lần này tóc cô không còn bị kéo ngược ra khỏi mặt nữa. Những lọn nâu mềm mại rơi ngang má và khoe miệng hé mở của cô. Một tay cô gấp lại dưới cằm.

“Cậu có nghĩ chúng ta đã quá thô bạo với cô ấy tối qua không?”

Luc ngẩng lên nhìn Bressler, đang tựa lưng vào ghế. “Không”. Anh lắc đầu, rồi đặt bộ bài xuống cái bàn xếp trước mặt anh. Anh liếc qua các quân bài và đặt cược vào một đôi tám trong khi anh chàng trong chiếc ghế cạnh anh. Nick “Gấu” Grizzell, úp bài xuống 2. “Cô ấy không thuộc về chỗ này”. Luc thêm vào. “Nếu Duffy phải gán một phóng viên cho chúng ta, ông ta ít nhất có thể chọn ai đó biết chút ít về khúc côn cầu chứ”.

“Cậu có nhìn thấy cái cách cô ấy cứ đỏ bừng mặt tối qua không?”

Họ đều cười khục khặc khi những người còn lại vớt bài.

“Cô ấy đã ăn no mắt của quý của Dick”. Bressler ném bài xuống. “Một”.

“Cô ấy đã thấy Xiên Qua à?”

“Ừ hừ”.

“Mắt cô ấy sắp sửa vọt ra khỏi đầu”. Luc chia cho Don Bocclair hai quân bài trong khi anh lấy ba quân. “Tớ không nghĩ cô ấy sẽ còn trở lại như cũ được nữa”, anh nói. Một sự thật mà trong đội ai cũng biết là Vlad có một cây gậy xấu xí. Người duy nhất không nghĩ thế là chính Vlad, nhưng ai cũng đều biết rằng anh chàng người Nga đã bị đánh vào đầu rất nhiều.

Luc có ba con tám và trận thắng của anh được ghi vào sổ của Don. “Cậu đã dựng cô ấy dậy bao lâu với các cuộc điện thoại đến phòng cô ấy thế?” Luc hỏi.

“Cô ấy cuối cùng cũng bỏ ông nghe ra khỏi máy vào khoảng nửa đêm”.

“Cái đêm đầu tiên đó tớ đã thấy hơi tội lỗi khi tất cả chúng ta đều đi chơi và cô ấy ngồi một mình trong quầy bar đại sảnh”, Don thú nhận.

Họ đều nhìn anh ta như thể anh ta mất trí. Điều cuối cùng bất kỳ một người nào trong họ muốn là một ký giả - đặc biệt là một phụ nữ - lượn lờ xung quanh khi họ thư giãn và chơi bời. Dù thư giãn trong một câu lạc bộ thoát y hay không gì hơn là thảo luận về đối thủ trong quầy bar khách sạn thì mọi thứ cũng đều nằm riêng đội.

“Chà”, Donny bào chữa khi chia bài, “Tớ ghét phải nhìn thấy bất kỳ người phụ nữ nào ngồi một mình”.

“Đó là một dạng trặc ắc”. Grizzel thêm vào.

Luc nhìn lên các quân bài và đặt cược. “Đừng nói với tớ là cậu cũng thấy tội lỗi nhé, Gấu?”

“Quý thật, không. Cô ấy phải ra đi”. Anh ta ném bài của mình xuống. “Tớ bỏ luôn đây”.

“Quá giàu dường chất với máu của cậu hả?”

“Còn lâu, tớ sẽ thư giãn và đọc báo đến hết chuyến bay”. Mọi người đều biết Gấu không đọc bất kỳ thứ gì không có tranh. “Đọc là nền tảng cơ sở mà”.

“Cậu có một tờ Playboy à?” Don hỏi.

“Tớ đã kiếm được một quyển Him tối qua sau trận đấu, nhưng tớ chưa thể giật nó ra khỏi Stromster được”, anh ta nói, ám chỉ anh chàng tân binh Daniel Holstrom. “Cậu ta đang học tiếng Anh bằng cách đọc truyện Cuộc đời của Honey Pie”.

Họ đều bật cười khi Don ghi lại chiến thắng của Bressler vào sổ. Đặc biệt là sống ở Seattle, rất nhiều người trong số họ là fan của Honey Pie. Họ đọc chuyên mục đó mỗi tháng để xem xem ai sẽ bị cô ta làm tình đến mê man và nơi cô ta sẽ vút cơ thể đó lại.

Luc tráo bài và liếc nhìn Jane đang ngủ yên bình. Không nghi ngờ gì cô là loại phụ nữ sẽ phát khóc khi gặp một anh chàng đọc truyện khiêu dâm.

Câu chuyện quanh anh xoay sang trận đấu đêm hôm trước. Không ai hài lòng với kết quả hòa, đặc biệt là Luc. Phoenix đã tạo ra hai mươi hai nỗ lực ghi điểm, và anh đã chặn lại hai mươi mốt lần. Không phải một đêm tồi, nhưng trong tất cả những cú tấn công vào khung thành đêm qua, anh vô cùng muốn được quay lại quả đó. Không nhất thiết vì nó đã vào lưới, mà bởi vì bàn thắng là do may mắn nhiều hơn kỹ thuật. Trong khi Luc ganh đua mạnh mẽ và ghét để thua, anh thực sự còn ghét để thua vì may mắn hơn nhiều thua vì một trận chiến kỹ thuật.

Luc lại liếc ngang lối đi nhìn vào người phụ nữ đang ngủ say như chết. Lồng ngực cô nhấp nhô khi đôi môi mềm mại hơi hé mở hít vào thở ra. Trận hòa tối qua là một may mắn thật sao? Một trận thua trong vòng quay thông thường của mùa giải? Chắc thế, nhưng Luc có quá nhiều thứ trong đầu mấy ngày nay, và bàn thắng đó đến hơi quá dễ dàng. Liệu cuộc sống cá nhân của anh có ảnh hưởng đến trận đấu không? Anh vẫn chưa nghe quản lý riêng của anh nói gì, và chuyện của Marie vẫn chưa được giải quyết.

Trong cơn mê ngủ, Jane đẩy tóc ra khỏi mặt. Hay trận này chỉ là sự bắt đầu chuỗi tai ương đến từ cô phóng viên kia? Tất nhiên, một trận hòa không thể là tai họa. Nhưng nếu họ thua đêm thứ Sáu này ở Dallas thì sẽ là khởi đầu tai họa đấy.

Như thể Bressler đọc được suy nghĩ của Luc, anh ta nói, “Các cậu có biết việc một phụ nữ đi lên boong tàu cướp biển bị xem là tai ương không?”

Luc không biết điều đó, nhưng điều đó đối với anh cũng rất hợp tình hợp lý. Chẳng gì có thể làm loạn đời của một người đàn ông nhanh hơn một người phụ nữ không mong muốn.

Đêm thứ Sáu đội Chinooks thua bốn – ba trong một trận đấu gay cấn với Dallas. Sáng thứ Bảy trong khi Luc ở bên ngoài chờ xe buýt đưa họ quay về sân bay Dallas, anh đọc chuyên mục thể thao của tờ Dallas Mornings Neus.

Tiêu đề viết, “Chinooks phọt cả máu lẫn lòng mề”, và điều đó tổng kết khá rõ trận đấu sau khi tân binh của Chinooks Daniel Holastrom nhận một bóng vào má ngay hiệp thứ hai. Cú đánh làm Holastrom gục xuống như một tảng đá đến từ một cây gậy của đội Dallas. Người ta đã phải đưa Holastrom ra khỏi sân băng và không thể quay lại. Giận dữ bùng bùng, tìm kiếm sự trả thù Búa Tạ ẩu đả với hàng công của đội Dallas, túm lấy một cầu thủ biên trong hiệp ba và xoa bóp cho hắn ta đôi chút trong đường chạy.

Sau đó, mọi thứ trở nên điên rồ, và trong khi đội Chinooks có thể thắng trận chiến ở các góc, họ cuối cùng đã thua trận. Tuyển tấn công sâu của Dallas đã tận dụng mọi cú đánh mạnh mẽ và tấn công Luc dồn dập với ba mươi hai cú vào khung thành.

Buổi sáng nay không ai nói gì nhiều. Đặc biệt là sau tràng xỉ vả họ nhận được từ huấn luyện viên Nystrom trong phòng thay đồ. Huấn luyện viên đã đóng cửa cấm phóng viên và tiếp tục làm rung chuyển các bức tường gạch bằng tràng mắng nhiếc âm ỉ. Nhưng ông chẳng nói gì mà họ không đáng phải nhận. Họ đã mời gọi những cú phạt ngớ ngẩn và phải trả giá.

Luc gấp tờ báo lại và kẹp nó dưới cánh tay. Anh cởi áo vét của mình ra khi cô Alcott bước từ cánh cửa xoay đến bên trái anh. Ánh mặt trời Texas tắm cô trong luồng ánh sáng ban mai rực rỡ, và một cơn gió nhẹ chơi đùa với đuôi tóc cô. Cô mặc một cái váy đen dài tới đầu gối, một chiếc vét đen, và áo cổ lọ. Đôi giày của cô để bằng và cô mang theo cái cặp táp to tướng cùng một cốc cà phê cầm đi. Cô thêm vào màn công kích thị giác bằng cách đeo một cặp kính râm xấu xí trên sống mũi. Chúng tròn và xanh như ruồi. Chết tiệt, nhưng mà cô thực sự trông chẳng hấp dẫn tí nào.

“Trận đấu tối qua thú vị đấy”. Cô đặt cặp táp xuống khoảng đất giữa hai người họ và nhìn lên mặt anh.

“Cô thích nó à?”

“Như tôi đã nói, nó thú vị. Khẩu hiệu của đội là gì nhỉ? ‘Nếu không thể đập được chúng, thì hãy đập chúng tới bời’ à?”

“Kiểu thế đấy”, anh nói với một tiếng cười. “Sao cô cứ luôn mặc toàn đồ xám và đen thế?”

Cô liếc xuống người. “Tôi trông ổn trong màu đen”.

“Không, cô em à, cô trông như một tổng lãnh thiên thần bất hạnh vậy”.

“Tôi có thể sống cả đời còn lại mà không cần đến lời bình luận thời trang nào của Lucky Luc”.

Hay ít nhất cô cũng cố tỏ vẻ hòa nhã. Má cô phồng lên và mắt cô nheo lại sau cặp kính xấu xí đã tố cáo cô. “Được rồi, nhưng mà...” Anh dừng lại và lắc đầu. Anh ngược lên nhìn bầu trời và chờ cô mắc câu.

Anh không đợi lâu. “Tôi biết mình sẽ hối tiếc việc làm này”, cô thở dài, “nhưng gì?”

“Chắc, tôi chỉ nghĩ rằng một phụ nữ gặp rắc rối trong việc kiếm một người đàn ông có thể may mắn hơn nếu cô ta chưng diện bản thân lên một chút. Đừng có đeo những cặp kính xấu xí nữa”.

“Kính của tôi không xấu, và cách ăn mặc của tôi không phải là việc của anh”, cô nói khi đưa cốc cà phê lên môi.

“Vậy chỉ có công việc của tôi là được tự do thảo luận thôi hả? Còn công việc của cô thì nằm ngoài giới hạn?”

“Đúng thế”.

“Đồ đạo đức giả nhỏ con”.

“Phải đấy, kiện tôi đi”.

Anh nhìn xuống mặt cô và hỏi, “Cà phê sáng nay thế nào?”

“Ổn”.

“Vẫn uống đen à?”

Cô nhìn lên anh qua khóe mắt và đặt một tay lên nắp cốc. “Phải”.

1

Biểu tượng may mắn.

2

Úp bài xuống: trong môn poker có nghĩa là từ bỏ ván đấu đó - ND.

8. Rachel Gibson - Chương 4.1

Chương 4

Gỗ tốt: Đâm mạnh bằng đầu gậy

Jane gần như sợ phải nhìn xung quanh. Sáng nay, nhìn vào một số cầu thủ Chinooks cũng gần giống như nhìn vào một cái tàu điện vỡ nát. Kinh hoàng, nhưng cô không thể quay đi. Cô ngồi gần đầu máy bay ngang với trợ lý tổng giám đốc Darby Hogue bên kia lối đi, một tờ Dallas Morning News để mở ở trang thể thao trong lòng. Cô đã gửi bài báo về trận chiến đẫm máu đêm qua, nhưng cô vẫn có hứng thú với những gì các phóng viên Dallas nói về nó.

Đêm qua, cô và các phóng viên thể thao đã tụ tập lại trong phòng truyền thông chờ có cơ hội vào phòng thay đồ của Chinooks. Họ đã uống cà phê, cô la và ăn vài cái bánh ngô cuộn thịt. Nhưng vào lúc mà cuối cùng huấn luyện Nystrom cũng đi ra, ông lại thông báo với tất cả họ rằng sẽ không có cuộc phỏng vấn sau trận đấu nào hết.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, các ký giả Dallas đã trêu đùa cô và chia sẻ về chuyện các trận đấu. Họ thậm chí còn nói cho cô vận động viên nào đó thì cho họ nghỉ ngơi và luôn trả lời câu hỏi. Họ cũng nói cho cô những vận động viên không bao giờ trả lời câu hỏi phỏng vấn. Luc Martineau chêm chệ hàng đầu trong danh sách những-cái-nhọt-ở-mông-kiều-căng-ngạo-mạn.

Jane gấp tờ báo lại và nhét nó vào trong cặp táp. Có lẽ các phóng viên thể thao Dallas tỏ ra tử tế vì họ không coi cô là một mối đe dọa và cũng không bị một phụ nữ làm khiếp sợ. Chắc họ sẽ đối đãi với cô khác đi nếu họ cùng ở trong phòng thay đồ cạnh tranh giành một cuộc phỏng vấn. Cô không biết và cũng thực sự không quan tâm. Chỉ thật tuyệt khi khám phá ra rằng không phải tất cả các phóng viên nam đều bực bội với cô. Cô thấy nhẹ nhõm khi biết rằng khi cô viết cột báo cuối cùng về kinh nghiệm của mình, cô có thể tuyên bố rằng có vài người đàn ông đã tiến hóa và cũng không phải tất cả đều coi cô là sự tấn công vào cái tôi của họ.

Cho đến giờ cô đã gửi đi hai bài báo tới tờ Seattle Times. Và cô vẫn chưa nghe biên tập của cô nói gì. Không một từ ca tụng hay chỉ trích, cô đang cố xem điều đó như một dấu hiệu tốt. Cô đã nhìn thấy bài báo đầu tiên của mình được chuyển tay giữa các cầu thủ, nhưng cũng không ai trong bọn họ bình luận gì.

“Tôi đã đọc bài đầu tiên của cô”, Darby Hogue nói từ bên kia lối đi. Đi chân trần, Jane ước tính Darby Hogue vào khoảng một nét sáu tám. Một mét bảy lăm khi đi giày cao bồi. Từ mép cắt của chiếc áo vét màu xanh navy của anh ta, cô đoán nó là hàng may đo và chắc hẳn là tốn hết tháng lương của đa số những người khác. Mái tóc vuốt keo nhọn hoắt có màu cà rốt và nước da anh ta thậm chí còn trắng hơn cả cô. Mặc dù cô biết anh hai mươi tám tuổi, anh ta trông chỉ khoảng mười bảy. Đôi mắt nâu thông minh giảo hoạt, và anh ta còn có hàng lông mi đồ dài, cong vút. “Cô đã làm rất tốt”, anh ta thêm vào.

Cuối cùng thì cũng có người bình luận về bài báo của cô. “Cám ơn anh”.

Anh ta với người qua lối đi để cho cô vài lời khuyên. “Lần tới có lẽ cô nên đề cập đến nỗ lực ghi điểm của chúng tôi”. Darby là trợ lý tổng giám đốc trẻ nhất ở NHL, và Jane đã đọc được trong tiểu sử của anh rằng

anh từng là một thành viên của Mensa 1. Cô không nghi ngờ điều đó. Mặc dù anh ta có vẻ phải chịu nhiều đau đớn khủng khiếp để rũ bỏ vẻ mặt sách, anh ta lại không thể từ bỏ cái túi bảo vệ 2 dính chặt vào chiếc áo sơ mi trắng của mình.

“Tôi sẽ nói với anh một chuyện, anh Hogue”, cô nói với một nụ cười mà cô mong là quyến rũ, “Tôi sẽ không bảo anh phải làm việc của anh như thế nào, nếu anh không bảo tôi phải làm việc của tôi như thế nào.”

Anh ta chớp mắt. “Công bằng đấy.”

“Phải, tôi nghĩ vậy.”

Anh ta thẳng người dậy và đặt cái cặp táp bằng da lên đùi. “Cô thường ngồi ở đằng sau với các cầu thủ cơ mà.”

Cô luôn luôn ngồi ở đằng sau bởi vì đến lúc cô lên máy bay, những hàng ghế trên đã bị các huấn luyện viên và quản lý ngồi hết rồi. “Chà, tôi bắt đầu cảm thấy không được chào đón ở đó”, cô thú nhận. Vụ xô xát đêm trước đó đã khiến cảm xúc của họ đối với cô cực kỳ rõ ràng.

Anh ta quay lại nhìn cô. “Có chuyện gì xảy ra mà tôi nên biết không thể?”

Ngoài những cú điện thoại dơ bẩn, tối qua cô còn thấy một con chuột chết bên ngoài cửa phòng. Con chuột đã khô quắt như thể chết lâu lắm rồi. Rõ ràng là có người đã tìm thấy nó ở đâu đó và bỏ lại cho cô. Không chính xác là một cái đầu ngựa trên giường 3 nhưng cô cũng không nghi ngờ điều đó chỉ là trùng hợp. Nhưng điều cuối cùng cô cần là các cầu thủ nghĩ rằng cô chạy đến chỗ quản lý để tán phét. “Không gì tôi không thể giải quyết”.

“Hãy ăn tối với tôi hôm nay và chúng ta có thể nói về chuyện đó”.

Cô nhìn chằm chằm vào anh ta qua lối đi. Trong một giây cô tự hỏi anh ta có phải là một trong những chàng lùn cho rằng hiển nhiên cô sẽ đi chơi với anh ta vì cô cũng lùn không. Tên bạn trai cuối cùng của cô ột mét bảy mươi và là tổ sư của tất cả những người mắc hội chứng Napoleon 4, và cũng đối đầu với chính hội chứng Napoleon của cô. Điều sau chót cô cần là một chàng lùn mời cô đi chơi. Đặc biệt là một chàng lùn đồng thời cũng là quản lý đội Chinooks. “Tôi không nghĩ đó là một ý hay”.

“Vì sao chứ?”

“Bởi vì tôi không muốn các cầu thủ nghĩ anh và tôi có dính líu với nhau”.

“Tôi lúc nào cũng đi ăn tối với các phóng viên nam. Thực ra thì chính là Chris Evans ấy”.

Không hề giống nhau. Cô phải hoàn toàn không vướng vào tin đồn. Chuyên nghiệp hơn hẳn cánh đàn ông. Dù cho phụ nữ đã được phép vào phòng thay đồ gần ba thập kỷ nay, những nghi ngờ phụ nữ ngủ với người cho tin vẫn là một vấn nạn. Cô không nghĩ sự tín nhiệm và công nhận mà các cầu thủ dành cho cô có thể chìm sâu hơn được nữa, nhưng cô cũng thực sự không muốn thử làm rõ.

“Tôi chỉ nghĩ cô có thể chán ăn một mình rồi”, Darby thêm vào.

Cô có phát chán việc ăn một mình. Cô phát chán việc cứ nhìn vào các bức tường của khách sạn hay khoang máy bay của đội rồi. Có khi một chồn nào đó cực kỳ công khai cũng được. “Chỉ công việc?”

“Tuyệt đối.”

“Sao chúng ta không gặp nhau trong nhà hàng của khách sạn nhỉ?” cô đề nghị.

“Bây giờ được chứ?”

“Bây giờ là tuyệt”. Cô lục lọi ngăn trước của cái cặp táp và rút sổ lịch trình ra. “Chúng ta sẽ ở đâu tối nay?”

“LAX Doubletree”, Darby trả lời. “Cái khách sạn cứ rung lên mỗi lần một cái máy bay nào đó cất cánh ấy.”

“Tuyệt diệu.”

“Chào mừng tới cuộc sống hào nhoáng của một vận động viên”, anh ta nói và dựa đầu ra sau.

Jane cũng đã đoán được rằng một vòng quay bốn trận đấu chỉ có thể này. Mặc dù cô cũng đã nghiên cứu nó cả tá lần, ánh mắt cô vẫn quét lại sổ lịch trình. LA, rồi San Jose. Chỉ mới hơn nửa chuyến du đấu và cô đã mong được trở về nhà. Cô muốn ngủ trên giường của cô, lái chiếc xe của chính cô thay vì đi xe buýt, và thậm chí là mở tủ lạnh của chính cô thay vì của khách sạn. Đội Chinooks có bốn ngày nữa trên đường trước khi họ quay lại Seattle ột quãng bốn trận đấu, tám ngày. Rồi lại đi tới Denver và Minnesota. Lại thêm nhiều khách sạn và bữa ăn cô đơn nữa.

Có lẽ ăn tối với Darby Hogue không phải là một ý tậ lảm. Nó có thể chiếu sáng và phá vỡ cảnh buồn tẻ.

Lúc bảy giờ, Jane bước ra khỏi thang máy và đi tới nhà hàng Bốn Mùa. Cô đã thả tóc và nó xõa xuống thành những lọn xoắn xoăn trên vai cô. Cô mặc chiếc quần âu đen và áo len xám. Chiếc áo len cổ chui với ống tay loe, và cho đến khi Luc bình luận rằng cô trông như tổng lãnh thiên thần của bất hạnh, cô vẫn thực sự thích nó.

Giờ thì cô tự hỏi liệu có lý do sâu kín nào ngoài việc sợ những màu sắc lấp lánh đã khiến cô bị hút về các màu tối hay không. Cô có tuyệt vọng mà không biết gì, như Caroline đã gợi ý hay không? Bị một chứng rối loạn tâm thần không chẩn đoán được nào đó? Cô thực sự là tổng lãnh thiên thần của bất hạnh, hay Caroline đang lừa cô và Luc là một tên dở hơi ngạo mạn? Cô thích nghĩ như vậy sau hơn.

Darby chờ cô ở lối vào nhà hàng, trông cực kỳ trẻ trung trong chiếc quần kaki, áo sơ mi Hawaii hoa hòe màu đỏ lẫn vàng cam, với một lớp gel mới trên tóc. Họ được dẫn tới một cái bàn gần cửa sổ và Jane gọi một ly martini chanh để quét đi sự mệt mỏi, dù chỉ trong vài tiếng đồng hồ. Darby gọi một cốc Beck và bị hỏi chứng minh thư.

“Gì cơ? Tôi đã hai mươi tám rồi”, anh ta phàn nàn.

Jane bật cười và mở thực đơn bữa tối. “Mọi người sẽ nhầm anh thành con trai tôi mất”, cô trêu anh ta.

Khóe miệng anh ta trễ xuống khi rút ví ra. “Cô trông còn trẻ hơn tôi”, anh ta cầu nhàu khi cho người bồi bàn xem chứng minh thư.

Khi đồ uống của họ đến, Jane đặt món cá hồi và cơm trong khi Darby chọn thịt bò và khoai tây nướng.

“Phòng cô thế nào?” anh ta hỏi.

Nó như mọi căn phòng khác thôi. “Ồn”.

“Tốt.” Anh ta uống một ít bia. “Có rắc rối gì với các cầu thủ không?”

“Không, họ đều tránh tôi như tránh tà.”

“Họ không muốn cô ở đây.”

“Phải, tôi biết.” Cô nhấp một ngụm martini. Lớp đường quanh viền cốc, lát chanh trôi nổi, và sự pha trộn hoàn hảo giữa vodka Absolut Citron cùng Triple Sec gần như làm cô thở dài như một tay bợm rượu sành sỏi. Nhưng cô trở thành bợm rượu không phải điều Jane phải lo lắng, vì hai lí do. Tàn tích sau đó quá đau đớn để một ngày nào đó cho phép cô trở thành tay chuyên và khi cô say bí tỉ thì lý trí của cô sẽ nhảy ra khỏi cửa sổ, đôi khi đi cùng cả quần lót của cô nữa.

Cuộc trò chuyện của Jane và Darby chuyển từ khúc côn cầu sang vài chủ đề khác. Cô biết được rằng anh ta đã tốt nghiệp loại xuất sắc với một bằng MBA từ đại học Harvard ở tuổi hai mươi ba. Anh ta cũng nhắc đến tư cách hội viên của mình ở Mensa đến ba lần, và rằng anh ta sở hữu một ngôi nhà rộng một ngàn năm trăm mét vuông trên đảo Mercer, một thuyền buồm dài mười mét, và lái một chiếc Porsche màu đỏ tươi.

Không nghi ngờ gì, Darby là một người lập dị. Không phải điều đó nhất thiết là xấu, ngoài việc là một kẻ dối trá, thỉnh thoảng cô cũng cảm thấy mình là kẻ lập dị. Để bảo đảm phần kết của cô trong cuộc trò chuyện, cô đề cập đến các bằng cấp đại học ngành báo chí và tiếng Anh của cô. Darby không có vẻ ấn tượng cho lắm.

Thức ăn của họ đến và anh ta ngẩng lên nhìn khi đang cho bơ vào đĩa khoai tây nướng. “Tôi có kết thúc bằng việc nằm trong chuyên mục Cô gái độc thân của cô không?”

Jane dừng lại khi đang đặt khăn ăn lên đùi. Đa số đàn ông sợ phải xuất hiện trong chuyên mục đó. “Anh có bận tâm không?”

Mắt anh ta sáng lên. “Quý thật, không”. Anh ta nghĩ một lát. “Nhưng phải tốt đấy nhé. Ý tôi là, tôi không muốn có ai đó nghĩ tôi là một bạn hẹn hò tệ”.

“Tôi không nghĩ mình có thể nói dối đâu”, cô nói dối. Phần nửa những thứ nhảm nhí trong chuyên mục của cô đều được dựng nên.

“Tôi sẽ khiến nó đáng công cô.”

Nếu anh ta muốn thương lượng và mặc cả thì ít nhất cô cũng có thể lắng nghe. “Như thế nào cơ?”

“Tôi có thể bảo các cầu thủ trong đội rằng tôi không nghĩ cô ở đây để tường thuật lại kích cỡ vật bấu hay thói quen tình dục kỳ lạ của họ”, anh ta nói, ngay lập tức khiến cô tự hỏi chính xác thì những ai có thói quen tình dục kỳ lạ. Có khi là Vlad Xiên Qua. “Và tôi có thể đảm bảo với họ rằng cô không ngủ với ông Duffy để kiếm được việc này.”

Cô há hốc mồm vì sững sốt kinh hoàng, và cô lấy một tay che miệng. Cô đã đoán rằng có vài tên thiến cận trong phòng tin tức cho rằng cô dối chác tình dục với Leonard Callaway. Bởi vì sau cùng thì ông ấy là tổng biên tập và cô chỉ là cái người phụ nữ viết cột báo ngu ngốc về chuyện độc thân trong thành phố. Cô không phải một nhà báo thực thụ.

Nhưng chuyện có ai đó nghĩ rằng cô ngủ với Virgil Duffy chưa bao giờ bước vào đầu cô. Chúa nhân từ, ông ta đủ già để làm ông nội cô. Phải rồi, ông ta mang tiếng là theo gót những phụ nữ trẻ tuổi, và cũng có những khoảng thời gian trong đời cô mà tiêu chuẩn của cô chỉ muốn quên bống đi, nhưng cô không bao giờ hẹn hò với ai đó lớn hơn cô những bốn mươi tuổi.

Darby bật cười và chọc nĩa vào thịt bò. “Nhờ về mặt cô, tôi có thể thấy rằng chuyện nghi ngờ đó là không đúng”.

“Tất nhiên là không rồi”. Cô với tay lấy ly martini và dốc cạn. Rượu vodka và Triple Sec làm ấm đến tận dạ dày cô. “Tôi thậm chí còn chưa bao giờ gặp mặt ông Duffy trước cái ngày đầu tiên trong phòng thay đồ đó”. Sự bất công vô lý đó khiến cô đau đớn và cô ra hiệu ột ly martini nữa. Thường thì Jane ghét phải gào khóc “không công bằng”. Cô tin rằng cuộc đời là không công bằng, và khóc lóc chỉ làm mọi chuyện tồi tệ hơn. Cô thuộc tuýp con gái vượt-quá-và-tiếp-tục-sống-cuộc-đời-mình, nhưng trong trường hợp này thực sự là không công bằng bởi vì cô chẳng thể làm gì về chuyện đó được. Nếu cô làm nặng lên và chối nguây nguẩy, cô ngờ rằng sẽ chẳng có ai tin cô hết.

“Nếu cô viết về tôi trong cột báo của mình, hãy làm tôi nghe thật hay ho vào, tôi sẽ khiến mọi chuyện dễ dàng hơn với cô”.

Cô cầm nĩa lên và ăn một miếng cơm từ đĩa của mình. “Giờ vậy, anh đang gặp rắc rối khi tìm bạn hẹn hò?” Cô chỉ đùa thôi, nhưng nhờ bờ má ửng hồng rạng rỡ của anh ta, cô biết rằng mình đã đánh trúng một huyệt.

“Khi phụ nữ mới gặp tôi, họ nghĩ tôi là thứ của nợ.”

“Hừm, tôi không nghĩ thế”, cô nói dối, mạo hiểm chấp nhận số mệnh tồi tệ.

Anh ta mỉm cười, cũng đáng công mạo hiểm đấy chứ. “Họ không bao giờ cho tôi một cơ hội.”

“Chà, có lẽ nếu anh không nói chuyện về Mensa và các bằng cấp cao học của anh sẽ may mắn hơn.”

“Nghĩ vậy thật hả?”

“Phải.” Cô đã ăn xong nửa đĩa cá hồi khi ly rượu thứ hai đến.

“Có lẽ cô có thể cho tôi vài chỉ dẫn.”

Phải rồi, cứ làm như cô là một chuyên gia ấy. “Có lẽ.”

Ánh mắt gian xảo của anh ta khoan sâu vào cô khi anh ta cắn một miếng khoai tây. “Tôi có thể làm nó xứng với công sức của cô”, anh ta lại nói.

“Tôi cứ phải nhận những cuộc gọi đó dần. Làm chúng dừng lại đi.”

Anh ta không có vẻ ngạc nhiên. “Tôi sẽ xem xem mình có thể làm được gì về chuyện đó.”

“Tốt, bởi vì nó rất là phiền nhiễu.”

“Hãy coi nó như lễ kết nạp đi.”

Ừ hừ. “Có một con chuột chết ngoài cửa phòng tôi đêm qua.”

Anh ta hộp một ngụm bia. “Nó có thể tự lăn quay ra đó.”

Chắc chắn rồi. “Tôi muốn một cuộc phỏng vấn với Luc Martineau.”

Cô nhắc ly rượu chanh lên môi. Luc cũng không thích cô. “Sao vậy?”

“Anh ta biết tôi từng phản đối mua anh ta. Tôi cũng khá cứng rắn về chuyện đó.”

Thật bất ngờ. “Vì sao vậy?”

“Chà, cũng không có gì mới mẻ, nhưng anh ta đã bị thương khi thi đấu cùng đội Detroit. Tôi không thể tin rằng một cầu thủ ở tuổi của anh ta có thể quay trở lại sau cuộc phẫu thuật hai đầu gối cực kỳ nghiêm trọng. Từng có thời Martineau rất giỏi, có lẽ là một trong những người giỏi nhất, nhưng mười một triệu đô một năm là một con số quá lớn để đánh cược vào một cầu thủ già nua ba mươi hai tuổi có đầu gối hỏng hóc. Chúng tôi đã mua một cầu thủ mới ở vòng lựa chọn đầu tiên, một hậu vệ có cú đánh mạnh mẽ, và một cặp hậu vệ cánh. Điều đó khiến chúng tôi yếu ớt bên cánh phải. Tôi không chắc là Martineau đáng giá đến thế”.

“Anh ấy đang có một mùa giải tuyệt vời”, cô chỉ ra.

“Cho đến nay. Sẽ ra sao nếu anh ta tái chấn thương? Cô không thể xây dựng một đội tuyển xung quanh một cá nhân.”

Jane không biết nhiều về khúc côn cầu, và cô tự hỏi Darby có đúng hay không. Đội tuyển được xây quanh người thủ môn xuất sắc của họ ư? Và liệu Luc, người tỏ ra vô cùng lạnh lùng và bình tĩnh, có cảm thấy áp lực khổng lồ từ những gì người ta chờ đợi ở anh hay không?

9. Rachel Gibson - Chương 4.2

Chương 4 (tiếp)

Gỗ tốt: Đâm mạnh bằng đầu gậy

Qua một cuộc gọi điên cuồng từ bà Jackson, Luc mới biết rằng Marie không hề đến trường kể từ khi anh rời Seattle. Bà Jackson nói rằng bà ta chở Marie đi mỗi sáng, và Marie đều đi vào trường. Điều anh cũng khám phá ra là cô bé đã đi thẳng ra cổng sau.

Khi anh hỏi Marie xem cô bé dành thời gian ở đâu, cô bé trả lời là “Trung tâm mua sắm”. Khi anh hỏi cô bé lý do, cô bé đã nói, “Tất cả mọi người ở trường đều ghét em. Em chẳng có người bạn nào cả. Chúng đều là lũ ngốc.”

“Thôi nào”, anh đã nói, “em sẽ kết bạn và rồi mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Cô bé bắt đầu khóc, và như mọi khi, anh lại cảm thấy tội tệ và hoàn toàn không thể hiểu được. “Em nhớ mẹ em. Em muốn về nhà.”

Sau khi gác máy với Marie và bà Jackson, anh đã gọi cho quản lý riêng của anh. Howie Stiller. Khi Luc quay về nhà đêm thứ Ba tới, vài tờ quảng cáo từ các trường tư thục sẽ chờ anh trong một bao thư FedEx.

Giờ thì tiếng nhạc từ chiếc piano đã trôi đến nơi Luc ngồi trong góc quầy bar. Anh nhắc chai Molson lên miệng và uống một ngụm lớn. Đối với Marie, về nhà không phải một giải pháp. Nhà của cô bé giờ đây là với anh, nhưng cô bé rõ ràng là không thích sống cùng anh.

Anh đặt chai bia lên bàn và thả lỏng mình trong chiếc ghế bành. Anh phải nói chuyện với Marie về trường nội trú, và anh không thể biết được cô bé sẽ phản ứng thế nào. Anh không chắc cô bé sẽ thích cái ý tưởng đó hay có thấy được logic và lợi ích của nó. Anh chỉ hy vọng cô bé không quá kích động.

Ngày đám tang mẹ, cô bé còn hơn cả kích động, và Luc chẳng biết làm gì cho cô bé hết. Anh đã ôm cô một cách vụng về và bảo cô rằng anh sẽ luôn quan tâm chăm sóc cô. Và anh sẽ làm vậy. Anh sẽ trông chừng cho cô bé luôn có mọi thứ cô cần, nhưng anh là một thứ thay thế kém cỏi so với mẹ cô.

Làm sao mà đời anh lại trở nên phức tạp đến thế cơ chứ? Anh xoa xoa mặt bằng hai tay, và khi anh hạ tay xuống, anh thấy Jane Alcott đang đi về phía anh. Hẳn là quá viễn vông khi hy vọng cô ta chỉ đi ngang qua.

“Đang chờ bạn hả?” cô hỏi khi đến đứng cạnh cái ghế đối diện anh.

Đã, nhưng anh vừa gọi và hủy hẹn rồi. Sau cuộc trò chuyện với Marie, anh chẳng có tâm trạng nào cho những chuyện đại loại như thế. Anh đang nghĩ rằng anh có thể đi gặp vài đồng đội ở một quán bar thể thao ở khu thương mại. Anh với tay lấy chai bia và nhìn xéo xuống cô khi tợp một ngụm lớn. Anh nhìn cô nhìn anh, và anh tự hỏi nếu cô có kết luận – một cách sai lầm – rằng bởi vì anh bị nghiện thuốc giảm đau thì hiển nhiên anh cũng là một tên bợm rượu hay không. Trong trường hợp của anh, chuyện này chả có liên quan gì đến chuyện kia.

“Không. Chỉ ngồi đây một mình thôi”, anh trả lời khi hạ chai bia xuống. Có gì đó ở cô đêm nay thật khác lạ. Bất kể bộ quần áo tối màu, cô trông mềm mại hơn, ít cứng nhắc hơn. Có chút dễ thương. Tóc cô, thường được túm lại kiểu tóc đuôi ngựa, giờ buông thành từng lọn xoắn phóng túng trên vai. Đôi mắt xanh long lanh giống những chiếc lá ướt nước, còn môi dưới thì có vẻ căng mọng và khóe miệng cô nhếch lên.

“Tôi vừa ăn tối với Darby Hogue”, cô nói thêm như thể anh vừa hỏi không bằng.

“Ở đâu?” Trong phòng anh ta sao? Điều đó sẽ giải thích ái tóc, đôi mắt, và nụ cười đó. Luc không bao giờ đoán được là Darby còn biết phải làm gì với phụ nữ, chứ đừng nói đến việc đưa được về mềm mại long lanh đó lên mặt cô. Và anh cũng không bao giờ nghĩ rằng Jane Alcott, tổng lãnh thiên thần của u tối và bất hạnh, lại có thể trông vừa ấm áp vừa quyến rũ đến thế. Khi thật.

“Tất nhiên là trong nhà hàng của khách sạn”. Nụ cười của cô rớt xuống. “Anh nghĩ ở đâu chứ?”

“Nhà hàng của khách sạn thôi”, anh nói dối.

Cô sẽ không tin điều đó, và như anh đã dự đoán được trong khoảng thời gian ngắn quen biết cô, cô cũng sẽ không bỏ qua. “Đừng có nói với tôi rằng anh là một trong những kẻ nghĩ tôi ngủ với Virgil Duffy để kiếm được công việc này.”

“Không, không phải tôi”, anh nói dối thêm chút nữa. Họ đều bắn khoăn, nhưng anh không biết bao nhiêu người thực sự tin vào điều đó.

“Tuyệt, và giờ tôi lại đang ngủ với Darby Hogue.”

Anh giơ một tay lên. “Không phải việc của tôi.”

Khi giai điệu cuối cùng từ chiếc piano tắt hẳn, Jane trượt vào chiếc ghế đối diện với anh và thở ra một hơi. Chết tiệt, quá tệ với mong mỗi chút yên bình.

“Sao phụ nữ lại phải chịu đựng cái chuyện tào lao này?” cô nói. “Nếu tôi là đàn ông, sẽ chẳng có ai cáo buộc tôi trao đổi tình dục để thăng chức. Nếu tôi là đàn ông, sẽ chẳng ai nghĩ tôi ngủ với nguồn tin để lấy một câu chuyện. Họ chỉ vỗ vào vai tôi và đập tay tôi rồi nói...” Cô ngừng lại giữa tràng quát mắng đủ lâu để hạ cả giọng và lỏng mày cùng một lúc. “Một chàng phóng viên giỏi đấy. Rất đàn ông. Rất ngựa giống.” Cô luồn tay vào tóc và gạt nó ra khỏi mặt. Ông tay áo cô rơi xuống và để lộ mạch máu xanh xao mong manh trên cổ tay mảnh khảnh, và vải áo len kéo căng trên bộ ngực nhỏ nhắn của cô. “Chẳng có ai cáo buộc anh ngủ với Virgil để lấy được công việc này cả.”

Anh nâng ánh mắt lên nhìn cô. “Đó là vì, tôi là ngựa giống.” Họ đều có nỗi thống khổ phải chịu đựng, và sau cả ngày nay, anh không có năng lượng để giả bộ cảm thông và thấu hiểu. Luc Martineau không có thời gian, năng lượng, hay xu hướng lo lắng ột phóng viên phiên nhiều. Anh cũng có những rắc rối đáng ghét của riêng mình và một trong số đó chính là cô.

Jane nhìn Luc qua bàn và khoanh tay trước ngực. Ánh đèn trên đầu làm nổi bật màu vàng trên mái tóc ngắn của anh cũng như tỏa sáng bờ vai rộng trong chiếc áo sơ mi màu xanh biển. Màu sắc chiếc áo sơ mi tô thêm màu xanh ắt anh. Sau hai ly martini cô đã uống trong bữa tối, mọi vật đều được một thứ ánh sáng hân hoan xinh đẹp bao quanh. Hay ít nhất là như thế cho đến khi Luc bóng gió rằng cô và Darby đang ngủ với nhau.

“Nếu tôi có của quý”, cô nói, “sẽ chẳng có ai nghĩ tôi đang lên giường với Darby.”

“Đừng có chắc chắn về điều đó như thế. Chúng tôi cũng không quá chắc chắn về xu hướng tình dục của con chồn đó đâu.” Luc với tay lấy chai bia và phẩy Jane hơi thút lại. Anh đã để mở hai khuy áo và lớp vải mềm mại rũ xuống khỏi ngực anh, để lộ xương đòn cùng phần vai và cái cổ cơ bắp.

Cô có thể san bằng tỷ số với Luc, nhưng cô không thêm cho anh ta biết tin Darby đã muốn bí quyết hẹn hò trong bữa tối. “Đầu gối của anh sao rồi?” cô hỏi khi đặt cánh tay lên bàn.

Anh nhắc chai Molson lên miệng và nói, “Một trăm phần trăm.”

“Hoàn toàn không đau à?”

Anh hạ chai xuống và mút lấy một giọt bia từ bờ môi dưới. “Gì thế? Cô không biết à? Tôi cứ nghĩ cô đã coi việc đào bới cuộc đời tôi thành lễ sống đời cô rồi cơ đấy.”

Về tự mãn của anh vô cùng xúc phạm và có chút gần với sự thật. Vì vài lý do mà cô không thể giải thích cho bản thân. Luc khiến cô tò mò hơn các cầu thủ Chinooks khác. “Anh có thực sự nghĩ là tôi chẳng có gì vui hơn để làm ngoài dành thời gian nghĩ về anh không thế? Đào xới chút ít về họ hàng của Luc Martineau à?”

Nếp nhăn xuất hiện ở khóe mắt anh và anh bật cười. “Bé cưng à, chẳng có gì là chút ít về họ hàng của Luc hết.”

Cô Jane viết chuyên mục Cô gái độc thân sẽ có một lời đáp trả thách đờ và làm anh lóa mắt bằng tài dí dỏm. Honey Pie sẽ nắm lấy tay anh và dẫn anh vào một phòng chứa đồ vải lanh của khách sạn. Cô sẽ cởi nốt khuy áo anh ra và đặt miệng mình lên lồng ngực ấm áp của anh. Hít vào thật sâu hương thơm làn da anh và tan chảy trong cơ thể rắn chắc nóng bỏng của anh. Cô sẽ tự mình xem anh có nói sự thật về những họ hàng đó không. Nhưng Jane chẳng là ai trong số hai người phụ nữ đó cả. Cô Jane thật sự quá rụt rè và tự chủ, cô còn ghét việc một người đàn ông khiến cô nghẹt thở lại cũng chính là người đàn ông nhìn thấu cô và thấy cô thiếu hấp dẫn nữa.

“Jane?”

Cô nhấp nháy mắt. “Gì cơ?”

Anh với tay qua bàn và đầu ngón tay anh lướt nhẹ qua tay cô. “Cô ổn chứ?”

“Ừ.” Đó chỉ là sự tiếp xúc nhẹ nhất, có lẽ chẳng được tính là tiếp xúc nữa, nhưng cô vẫn cảm thấy cảm giác râm ran từ đó chạy dọc qua lòng bàn tay rồi đi lên cổ tay cô. Cô bật dậy nhanh đến mức cái bàn lắc lư. “Không. Tôi đi về phòng mình đây.”

Sự kết hợp của chất cồn, bù chú của Luc, và vòng quay năm ngày vừa qua quay cuồng quanh não cô khi cô nhìn quanh tìm lối đi về thang máy. Trong vài giây cô mất hẳn phương hướng. Ba khách sạn trong năm ngày, và đột nhiên cô không thể nhớ ra thang máy ở đâu. Cô nhìn về quầy đăng ký và định vị được chúng ở bên phải. Không một lời, cô đi khỏi quầy bar tiền sảnh. Chuyện này không tốt tí nào, cô tự bảo mình khi băng qua hành lang khách sạn. Anh ta quá to lớn và nam tính, anh ta khiến cổ tay cô râm ran và não cô trì trệ. Cô dừng lại trước cửa thang máy, má bồng rầy. Sao lại là anh ta? Cô không thích anh ta mà. Phải, anh ta làm cô tò mò, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc thích anh ta.

Luc với tay từ đằng sau cô và ấn nút thang máy “Đi lên à?” anh hỏi sát tai cô.

“Ồ, vâng.” Cô tự hỏi cô còn đứng đây bao lâu như một con ngốc trước khi nhận ra rằng mình chưa ấn nút nào nhỉ.

“Cô đã uống rượu à?”

“Sao cơ?”

“Cô có mùi vodka.”

“Tôi đã uống hai ly martini trong bữa tối.”

“À”, anh nói khi cửa mở và họ bước vào thang máy trống không. “Tầng mấy?”

“Ba.” Jane nhìn xuống mũi giày của cô, rồi chuyển ánh mắt sang đôi giày chạy màu xanh dương pha xám của anh. Khi cánh cửa đóng lại, anh tựa vào bức tường phía sau và vắt chéo chân. Ống quần Levi’s của anh quét qua dây buộc giày màu trắng. Cô nâng ánh mắt lên đôi chân và cặp đùi dài của anh, lên chỗ khóa quần phồng lên, khuy áo sơ mi và tới mặt anh. Trong không gian thang máy tù túng, đôi mắt màu xanh dương của anh nhìn chằm chằm đáp lại cô.

“Tôi thích tóc cô để xõa.”

Cô vuốt một bên ra sau tai. “Tôi ghét tóc tôi. Tôi chẳng bao giờ có thể làm được gì với nó và nó cứ luôn xòa vào mặt tôi”.

“Nó không tệ”.

Không tệ sao? Khi lời nhận xét đó vang lên, nó đứng ngay cùng hạng với “Mông cô không lớn đến thế đâu.” Vậy thì tại sao cảm giác râm ran ở cổ tay cô lại lan ra đến tận dạ dày rồi? Cửa mở ra, cứu cô một lời đáp lại. Cô bước ra trước và anh đi theo.

“Phòng cô ở đâu?”

“Ba trăm hai lăm. Phòng anh ở đâu?”

“Tôi ở tầng năm”.

Cô dừng lại. “Anh ra nhầm tầng rồi”.

“Không đâu.” Anh đưa bàn tay to lớn nắm lấy khuỷu tay cô và đi cùng cô dọc hành lang. Qua lớp vải áo len, cô cảm thấy hơi ấm từ lòng bàn tay anh. “Khi cô đứng dậy trong tiền sảnh, cô trông như sắp ngã đến nơi vậy.”

“Tôi không uống nhiều đến thế đâu.” Cô hẳn đã dừng lại rồi nếu anh không bắt cô đi tiếp trên cái thảm màu xanh xen vàng ấy. “Anh đang đưa tôi về phòng à?”

“Ừ.”

Cô nghĩ về buổi sáng đầu tiên khi anh mang giùm cô chiếc cặp táp, rồi bảo cô rằng anh không phải đang cố tỏ ra tử tế đâu nhé. “Lần này có phải anh đang cố tỏ ra tử tế không thế?”

“Không, tôi sắp đi gặp các cầu thủ và tôi không muốn phải bắn khoăn xem cô có về được tới phòng mà không gục ngã trên đường không.”

“Và điều đó sẽ hủy hoại niềm vui của anh à?”

“Không, nhưng trong vài giây điều đó có thể khiến tâm trí tôi lạc khỏi Candy Peeks và thủ tục cổ vũ hư hỏng của cô ấy. Candy đã lao động thực sự cực nhọc với điệu pom – pom của cô ấy, và sẽ thật là đáng xấu hổ nếu tôi không thể trao cho cô ấy sự chú ý không phân tán của tôi.”

“Một cô gái thoát y à?”

“Họ thích được gọi là vũ nữ hơn.”

“Ahh.”

Anh ta bóp tay cô. “Cô sẽ in điều đó trong báo à?”

“Không, tôi không quan tâm đến đời sống cá nhân của anh.” Cô rút chiếc chìa khóa phòng bằng nhựa ra khỏi túi. Lúc lấy nó từ tay cô và mở cửa trước khi cô có thể phản đối.

“Tốt, bởi vì tôi đang chọc ghẹo cô thôi. Tôi thực sự sắp đi gặp các cầu thủ ở một quán bar thể thao không xa đây lắm.”

Cô ngược lên nhìn vào bóng tối trên mặt anh do căn phòng tối om của cô gây ra. Cô không biết nên tìm câu chuyện nào đây. “Cái chuyện ngớ ngẩn đó là sao?”

“Để nhìn nếp nhăn nhỏ nhắn giữa hai hàng lông mày của cô.”

Cô lắc đầu khi anh đưa cô chìa khóa.

“Gặp lại sau, Chuyên Gia”, anh nói và quay đi.

Jane quan sát cái gáy và bờ vai rộng lớn của anh khi anh đi dọc hành lang. “Gặp anh tối mai, Martineau”.

Anh dừng lại và nhìn qua vai. “Cô định sẽ đi vào phòng thay đồ đấy à?”

“Tất nhiên rồi. Tôi là một phóng viên thể thao và đó là một phần trong công việc của tôi. Cũng giống y như khi tôi là đàn ông vậy.”

“Nhưng cô đâu phải đàn ông.”

“Tôi mong được đối xử như một người đàn ông.”

“Vậy hãy nhận lời khuyên của tôi và giữ mắt cô nhìn lên cao”, anh nói khi lại quay người và bỏ đi. “Như thể cô sẽ không đổ bình mặt và rút cảm xuống tận sàn nhà như một phụ nữ.”

Đêm hôm sau Jane ngồi trong khu vực báo chí và quan sát Chinooks chiến đấu với đội Los Angeles Kings. Đội Chinooks khởi đầu mạnh mẽ và ghi ba bàn thắng lên bảng điểm trong hai hiệp đầu tiên. Có vẻ như Luc sẽ có trận toàn thắng thứ sáu của mùa giải cho đến khi một cú dìm hăm bay lách qua găng tay của cầu thủ phòng ngự Jack Lynch và lao nhẹ ra sau Luc đâm vào lưới. Ở cuối hiệp ba, điểm số là ba - một, và Jane thở phào nhẹ nhõm. Đội Chinooks đã thắng. Cô không phải kẻ xui xẻo.

Ít nhất không phải hôm nay. Cô sẽ vẫn có việc khi tỉnh dậy vào buổi sáng.

Cô nhớ lại những chi tiết đầy màu sắc kinh hoàng lần đầu tiên cô bước vào phòng thay đồ của đội Chinooks, và dạ dày cô cuộn lại khi cô đi qua ngưỡng cửa. Các phóng viên khác đã ở đó đang đặt câu hỏi cho thủ môn của đội tuyển, Mark Bressles. Anh ta đang đứng trước tủ đồ của mình để nhận các câu hỏi.

“Chúng tôi sẽ chơi tốt cho đến cuối cùng”, anh ta nói khi lột áo qua đầu. “Chúng tôi đã tận dụng những cú tấn công mạnh mẽ và cho được bóng vào lưới. Tối nay mặt băng bên ngoài hơi mềm, nhưng chúng tôi đã không để nó ảnh hưởng đến phong độ của mình. Chúng tôi bước ra biết rõ mình phải làm gì và đã làm được điều đó”.

Giữ chặt ánh mắt trên mặt anh ta, Jane sờ soạng trong túi xách nhỏ để tìm thấy máy ghi âm. Cô đưa tờ ghi chú mà cô đã ghi chép trong suốt trận đấu lên ngang tầm mắt. “Hàng phòng thủ của các anh đã để lọt ba mươi hai cú tấn công vào gôn”, cô xoay sở giữa tràng các câu hỏi khác. “Liệu Chinooks có định mua một cầu thủ phòng ngự lão làng trước hạn chuyển nhượng mười chín tháng ba không?” Cô nghĩ câu hỏi đó khá là xuất sắc, nếu có được tự khen mình. Hiểu biết và am tường.

Mark nhìn vào cô qua các phóng viên khác và nói, “Đó là một câu hỏi mà chỉ huấn luyện viên Nystrom mới có thể trả lời”.

Quá nhiều cho sự xuất sắc của cô.

“Tối nay anh đã ghi bàn thắng thứ ba trăm chín mươi tám trong sự nghiệp của mình. Cảm giác thế nào?” cô hỏi. Lý do duy nhất cô biết về kỷ lục đó là bởi vì cô đã nghe thấy các phóng viên trên ti vi nói về nó trong khu báo chí. Cô đoán một chút tăng bốc sẽ kiếm được một câu trích dẫn từ anh chàng đội trưởng.

“Tốt”.

Quá nhiều ột câu trích dẫn.

Cô quay đầu và hướng xuống hàng những người đàn ông cao chót vót, đi về phía Nick Grizzell, tiền đạo đã ghi bàn thắng đầu tiên. Quần tất dài rơi xuống và đai quần bảo hộ kêu phụt phụt như thể có ám hiệu khi

cô đi ngang qua. Cô giữ mắt mình trên cao và ánh mắt hướng về phía trước khi ấn mở máy ghi âm và để nó ghi lại câu hỏi do các phóng viên khác đặt ra. Biên tập của cô ở tờ Times sẽ không biết rằng cô chẳng hỏi câu nào. Nhưng cô biết, và các cầu thủ khác cũng biết.

Grizzell mới quay lại tuần trước từ danh sách các cầu thủ bị chấn thương và cô hỏi anh ta. “Cảm giác thế nào khi quay lại trận đấu và ghi bàn thắng đầu tiên?”

Anh nhìn vào cô qua vai và thả khố bảo hộ xuống. “Ổn”.

Jane đã có quá đủ cái trò tào lao này rồi. “Tuyệt”, cô nói. “Tôi sẽ trích dẫn cho anh câu đó”.

Cô liếc nhìn vào tủ đồ cách đó vài bước chân và thấy Luc Martineau đang cười với cô. Không đời nào có chuyện cô đi ra đó và hỏi xem anh ta đang cười cái gì.

Cô chỉ là không muốn biết mà thôi.

1

Một tổ chức dành cho những người có chỉ số IQ cao nhất thế giới. Điểm để được vào Mensa là 148 (Catiell – NI).

2

Túi bảo vệ: một cái túi nhỏ cài ở túi áo sơ mi, vừa để đựng những vật dụng nhỏ như bút vừa bảo vệ túi áo.

3

Đầu ngựa trên giường: một chi tiết trong phim Bố già, ý chỉ sự đe dọa, khủng bố - ND.

4

Hội chứng Napoleon (Hay hội chứng người lùn): Napoleon là một vị hoàng đế vĩ đại của nước Pháp nhưng ông chỉ cao khoảng 1,68m. Hội chứng Napoleon là hội chứng mà những người lùn thường mắc phải, những người này thường mắc phải, những người này thường có xu hướng chuyên chế, áp đặt, bạo lực để tìm cách khóa lấp chiều cao - ND.

10. Rachel Gibson - Chương 5.1

Chương 5

Rung trái Berry: Khi bóng đập vào cúp bảo hộ của một cầu thủ

Jane tựa vào lưng ghế, đẩy kính mắt lên, và nghiên cứu cái lap top đang nằm trên bàn xếp. Cô đọc lại những gì mình đã viết cho tới bây giờ:

Seattle Chiếu Tướng Kings

Đội Seattle Chinooks phá vỡ toàn bộ sáu cơ hội tấn công mạnh mẽ của đội Los Angeles và thủ môn Luc Martineau chặn được hai mươi ba cú tấn công gôn trong một chiến thắng 3-1 trước đội Los Angeles Kings. Đội Kings đã ghi được một bàn lên bảng điểm vào những giây cuối cùng của trận đấu khi một cú tấn công kỳ lạ lách qua găng tay của cầu thủ Jack Lynch của Seattle và bay thẳng vào lưới đội Chinooks.

Trên mặt băng, đội Chinooks đã chơi một trận đấu dồn dập, không e dè, chọc tức đối thủ với kỹ thuật và sức mạnh kinh hoàng.

Trong phòng thay đồ, họ có vẻ thích chọc các nhà báo bằng cách cởi quần lót. Tôi biết ít nhất một ký giả vô cùng muốn được cho bọn họ ăn no đòn.

Cô với tay ra và xóa hết khổ cuối. Chỉ mới có sáu ngày, cô tự nhắc nhở mình. Các cầu thủ vẫn còn ngờ vực và mê tín. Họ cảm thấy cô bị gán cho họ, và họ đúng; cô bị gán đấy. Giờ là lúc cho họ vượt qua điều đó để cô có thể làm công việc của mình.

Cô liếc nhìn vào các cầu thủ đang ngáy khò khò trong máy bay riêng của đội. Làm sao mà cô giành được sự tin tưởng và tín nhiệm của họ nếu họ không nói chuyện với cô? Làm sao giải quyết vấn đề này để công việc và cuộc sống của cô dễ dàng hơn đây?

Câu trả lời đến dưới hình dáng Darby Hogue. Và đêm họ tới San Jose, anh ta gọi điện đến phòng cô để kể cho cô rằng có vài cầu thủ đang tụ tập ở một quán bar đâu đó dưới phố.

“Sao cô không đi cùng nhỉ?” anh ta nói.

“Với anh à?”

“Phải, và có lẽ mặc thứ gì đó yêu kiều vào. Như thế các cầu thủ có khi quên mất cô là một nhà báo.”

Cô chẳng đóng gói cái gì yêu kiều hết, và thậm chí nếu có, cô cũng không muốn các cầu thủ xem cô như một cô gái yêu kiều. Trong khi cô cần họ biết rằng cô tôn trọng cả họ lẫn sự riêng tư của họ, họ cũng cần tôn trọng cô như đối với bất kỳ một nhà báo chuyên nghiệp nào. “Cho tôi khoảng mười lăm phút và tôi sẽ gặp anh ở tiền sảnh,” cô nói, đoán rằng tương tác với các cầu thủ bên ngoài trận đấu có thể giúp ích mà cũng chẳng tổn hại gì.

Jane mặc quần âu dài cạp cao có hai hàng khuy dọc phía trước như kiểu thủy thủ, áo len sợi mềm, và boots. Tất cả đều màu đen. Cô thích màu đen.

Cô đi vào phòng tắm và túm tóc lại sau đầu. Cô không thích tóc cứ xõa xuống mặt cô, và cô cũng không muốn Luc nghĩ ý kiến của anh có trọng lượng. Cô nhìn vào gương và thả tay xuống. Tóc cô buông xuống vai thành những lọn xoắn uốn lượn đen bóng.

Anh đã đưa cô về phòng khách sạn. Anh đã nghĩ cô ốm hoặc say xỉn, và anh đưa cô về để đảm bảo rằng cô đến đó an toàn. Một hành động từ lòng tốt không mong chờ của anh ảnh hưởng nhiều đến cô hơn là nó nên ảnh hưởng, đặc biệt là khi anh chỉ đưa cô về đến cửa để anh có thể vui vẻ trọn vẹn ở một quán bar thoát y vũ. Hay để chọc ghẹo cô. Một cử chỉ đơn giản đó thôi đã len vào lồng ngực và sưởi ấm trái tim cô, bất kể cô có muốn được sưởi ấm hay không. Và cô thì không.

Thậm chí nếu cô có đủ ngu ngốc để gục ngã trước một anh chàng như Luc, với đủ mọi phân nhánh cảm xúc lẫn chuyên môn, anh cũng sẽ không gục ngã vì một phụ nữ như Jane. Và không phải là vì cô nghi bản thân thiếu hấp dẫn hay thiếu thú vị. Không phải như thế. Không, cô là một người thực tế. Ken gặp gỡ Barbie, Brad cưới Jennifer và Mick hẹn hò siêu mẫu. Đó là cuộc sống. Cuộc sống thực tế, và cô không phải là người cố tình ném mình vào đau khổ. Cô không bao giờ muốn là người bị bỏ lại đằng sau khi mối quan hệ đã kết thúc. Cô luôn thoát ra trước. Như thế bớt đau đớn hơn. Có lẽ Caroline đã đúng về cô. Cô nghĩ về điều đó một vài giây và lắc đầu. Caroline đã xem Bác sĩ Phil quá nhiều mà thôi.

Jane lại với tay lấy lược và buộc tóc cô ra sau. Cô bôi Chap Stick lên môi, cầm lấy ví, và gặp Darby ở tiền sảnh. Nhìn thấy anh, cô gần như muốn bỏ chạy. Jane biết rằng bản thân cô không phải một nữ thần thời trang, và cô không cố thử. Darby, ngược lại, không phải một vị thánh thời trang, nhưng anh ta cố thử. Chỉ là kết quả không may mắn cho lắm.

Tối nay anh ta mặc chiếc quần da bóng màu đen cùng với áo sơ mi lụa hoa văn hình ngọn lửa đỏ và đầu lâu tím. Quần da bóng lên người bất kỳ ai ngoại trừ Lenny Kravitz đều là sai lầm khủng khiếp, nhưng cô nghi ngờ đến cả Lenny cũng không thể làm nổi bật cái áo sơ mi đó được. Nhìn anh ta, Jane cũng hiểu được lý do đội Chinooks có thể đặt câu hỏi về xu hướng tình dục của anh.

Họ bắt taxi từ khách sạn tới quán Big Buddy, một quán bar nhỏ nằm hơi xa trung tâm. Mặt trời vừa nhường chỗ ột đêm không mây và làn gió mang theo dấu hiệu của mưa bụi. Một cơn gió lạnh giá lướt nhẹ qua má Jane khi cô và Darby ra khỏi taxi. Một biển hiệu bạc màu trên cánh cửa viết, “Hãy bầu cho dễ sườn

tuyệt nhất.” Cô gần như vấp chân ngay trên cái vỉa hè lồi lõm và tự hỏi tại sao đội Chinooks lại chọn cái quán lụp xụp này.

Trong quán, có vài chiếc tivi treo lơ lửng trong góc, trong khi đằng sau quầy bar biển hiệu Budweiser 1 màu xanh đỏ nhấp nháy. Một dây đèn trang trí còn lại từ Giáng sinh vẫn buộc quanh gương. Nơi đây có mùi khói và rượu, nước sốt nướng và thịt quay. Nếu Jane chưa ăn tối, chắc dạ dày cô sẽ sôi lên mất.

Jane biết rằng với việc bị nhìn thấy đi cùng Darby, cô đang mạo hiểm đổ thêm xăng vào tin đồn họ là người tình, nhưng cô cũng đoán cô chẳng làm được gì về chuyện đó hết. Và cô tự hỏi giữa việc bị xem là người tình của một kẻ ăn mặc như ma cô, và tình nhân của Virgil Duffy, một người đủ già để làm ông nội cô, thì cái nào tệ hơn.

Máy chơi pinball kêu lọc xọc rồi lóe sáng và cô nhận ra rằng có hai cầu thủ Chinooks đang chơi khúc côn cầu máy. Khoảng năm cầu thủ đội Seattle ngồi ở quầy bar, xem đội Rangers đấu với đội Devils. Nửa tá khác ngồi quanh một cái bàn có một vài bia, những bát xà lách trộn trộn trơn, và hàng đồng dẻ sườn nướng cỡ bự chỉ còn trơ xương.

“Này, các cậu,” Darby gọi lớn. Nghe thấy tiếng anh ta, họ cùng quay về phía Darby và Jane. Các anh chàng cầu thủ trông giống hệt những người tiền sử vừa chèn chén một con voi ma mút lông xù. Tất cả đều no căng, đồ dẫn và chậm chạp, nhưng trông họ không vui lắm khi nhìn thấy Darby, và thậm chí còn kém vui hơn khi nhìn thấy cô.

“Jane và tôi thấy muốn uống bia,” anh ta tiếp tục như thể không nhận thấy. Anh kéo một cái ghế ra cho cô, và cô ngồi cạnh Bruce Fish đồng thời đối diện với anh chàng tân binh có quả đầu Mohawk vàng chói. Darby ngồi bên trái cô ở đầu bàn. Các hình ngọn lửa đỏ và đầu lâu tím trên áo anh hơi nhạt đi do ánh đèn mờ ảo.

Một cô phục vụ với áo phông Big Buddy chập nhích đặt hai ly cocktail lên bàn và ghi món cho Darby. Ngay khi thoát ra từ Corona, anh lập tức bị hỏi tuổi. Lòng mày anh ta nhíu lại nhăn nhó khi anh ta cho xem chứng minh thư.

“Cái đó là giả đấy,” ai đó cuối bàn nói. “Anh ta chỉ mới mười hai tuổi thôi.”

“Tôi lớn tuổi hơn cậu đấy, Peluso.” Darby gầm gừ và nhét lại bằng lái xe vào trong ví.

Cô bồi bàn chuyển sự chú ý sang Jane.

“Cá là cô ấy gọi một ly margarita,” Fishy nói qua khóe miệng.

“Hay một loại sô đa rượu vang nào đó,” ai đó thêm vào.

“Một món nước ép nào đó.”

Jane ngược lên nhìn khuôn mặt lờ mờ của cô bồi bàn. “Cô có gin Bombay Sapphire không?”

“Chắc chắn là có rồi.”

“Tuyệt. Cho tôi xin một ly dirty martini với ba quả ô liu, cảm ơn.” Cô liếc nhìn những khuôn mặt sững sờ xung quanh và mỉm cười. “Cô gái đó sắp sửa nhận suất ăn chay hàng ngày của mình đây.”

Bruce Fish bật cười. “Có lẽ cô nên gọi một ly Bloody Mary làm gia vị.”

Jane cười toe toét và lắc đầu. “Tôi không thích nước ép cà chua.” Cô nhìn vào Daniel Holstrom bên kia bàn. Ánh sáng từ quầy bar tỏa xuống một luồng sáng hồng đo đỏ lên mái tóc Mohawk vàng bạch kim. Cô tự hỏi anh chàng tân binh trẻ tuổi này đã đủ hai mươi một tuổi hay chưa. Cô nghi ngờ đấy.

Thêm hai cô bồi bàn trong chiếc áo phông Big Buddy xuất hiện, dọn sạch và lau bàn. Jane hơi chờ đợi một hay hai lời tán tỉnh hoặc gạ gẫm – các vận động viên khét tiếng vì thái độ thô lỗ dành cho phụ nữ mà – nhưng chẳng có gì xảy ra ngoài vài lời cảm ơn lịch sự. Các cuộc trò chuyện chiếm chỗ quanh Jane và chẳng dính líu tới chủ đề nào quan trọng hay áp lực hơn bộ phim mới nhất họ vừa xem hoặc vấn đề thời tiết. Cô tự hỏi có phải họ đang cố làm cô chán muốn chết không. Cô ngờ chuyện này chính xác là như thế, và cô có thể chân thật mà nói rằng ánh đèn lấp lờ trên da đầu của Daniel còn thú vị hơn.

Bruce hẳn phải nhận thấy sự chú ý của cô với quả đầu của anh chàng Thụy Điển bởi vì anh ta hỏi, “Cô nghĩ sao về mái tóc của Stromster?”

Cô nghĩ mình khám phá ra má Daniel ửng hồng rất hợp với cái chòm hồng trên tóc anh. “Tôi thích một người đàn ông tin tưởng vào chất đàn ông của mình đến mức dám thay đổi.”

“Cậu ta cũng không có nhiều lựa chọn cho lắm,” Darby giải thích khi cốc bia của anh và ly martini của Jane được mang đến. “Cậu ta mới vào đội tuyển năm nay, và bất kỳ người mới nào cũng phải trải qua lễ kết nạp.”

Stromster gật đầu như thể điều này hoàn toàn hợp lý.

“Năm đầu tiên của tôi,” Darby tiếp tục, “họ đổ hết đồng quần áo bẩn của họ vào xe tôi.”

Các cầu thủ quanh bàn bật cười, những tiếng ha ha ha trầm đục.

“Mùa giải đầu tiên của tôi là với đội Rangers, họ đã cạo đầu tôi và vùi cúp bảo hộ của tôi vào máy làm đá,” Peter Peluso thú nhận.

Bruce nghẹn thở, và cô ngờ rằng anh ta hẳn đã đặt tay lên bảo vệ đũng quần nếu cô không ngồi ngay bên cạnh. “Thật tàn ác,” anh ta nói. “Mùa giải tân binh của tôi diễn ra tại Toronto, và tôi đã rất nhiều lần bị ném ra ngoài mặc độc chiếc quần lót. Còn lạnh hơn cả lạnh.” Anh ta rùng mình để dẫn chứng cho quan điểm của mình.

“Wow,” Jane nói và nhấp một ngụm rượu. “Giờ thì tôi cảm thấy may mắn khi các anh chỉ bỏ lại cho tôi một con chuột chết và gọi điện cho tôi cả đêm.”

Vài đôi mắt áy náy nhìn cô, rồi lảng đi.

“Taylor Lee thế nào rồi?” cô hỏi Fishy, quyết định để cho họ thoát tội – tạm thời. Y như cô đã đoán, anh ta lặn ngay vào những thành tựu gần đây nhất của cô con gái, bắt đầu bằng việc luyện đi toa lét và kết thúc bằng việc lặp lại cuộc trò chuyện điện thoại anh ta vừa nói cùng cô con gái hai tuổi.

Từ khi cô gặp Bruce buổi sáng đầu tiên đó, cô đã đọc một ít về anh. Cô khám phá ra rằng anh ta đang trải qua một cuộc ly dị thực sự lộn xộn, và cô không ngạc nhiên lắm. Giờ khi cô sống một mẫu nhỏ của cuộc đời họ, cô đã tưởng tượng ra rằng sẽ rất khó để giữ một gia đình gắn kết trong khi ở trên đường quá nhiều. Đặc biệt là khi xem xét đến những cô nàng gợi cảm ngồi đầy trong tiền sảnh các quán bar.

Lúc đầu Jane không chú ý đến họ, nhưng cô chẳng tốn mấy thời gian để đoán ra họ là ai, và giờ cô định vị được họ một cách dễ dàng. Họ mặc quần áo bó sát, cơ thể phô bày, và tất cả đều có cái nhìn muốn ăn tươi nuốt sống đàn ông trong mắt.

“Có ai muốn chơi phi tiêu không?” Rob Sutter hỏi khi anh tiến đến gần cái bàn.

Trước khi có người kịp nói, Jane đứng dậy. “Tôi muốn,” cô nói, nhưng nhìn vào vẻ cau có trên mặt Búa Tạ, rất rõ ràng là anh ta muốn nói rất kỳ ai trừ cô.

“Vậy đừng có mong tôi sẽ nhường cô thắng nhé,” anh ta nói.

Chơi phi tiêu đã giúp Jane học hết đại học. Cô chẳng hề mong có ai đó nhường cô thắng hết. Cô để mắt mình mở to khi với tay lấy ly rượu. “Không phải anh sẽ nhẹ tay với tôi vì tôi là con gái sao?”

“Tôi không tha chết cho con gái đâu.”

Dùng bàn tay còn rảnh rang, cô cầm lấy bộ phi tiêu còn thừa và băng qua quầy bar. Đỉnh đầu cô thậm chí còn không chạm tới vai anh ta. Búa Tạ không biết điều này, nhưng anh ta sắp sửa ăn một cú đau đớn mà anh ta vô cùng đáng phải nhận. “Anh ít nhất cũng nói cho tôi biết luật chơi chứ?”

Anh nhanh chóng giải thích cách chơi 501, điều mà tất nhiên cô đã biết rồi. Nhưng cô hỏi những câu hỏi như chưa từng chơi bao giờ, và anh ta đủ cao thượng để cho cô chơi trước.

“Cám ơn,” cô nói khi đặt ly martini lên một cái bàn gần đó và đứng lên vạch để chân. Đón đỉnh vào một bức tường cách đó hơn hai mét, tấm bia được chiếu sáng từ phía trên. Cô xoay xoay thân chiếc phi tiêu rẻ tiền giữa hai ngón tay, ước lượng độ nặng. Cô thích một chiếc phi tiêu chín lăm phần trăm vonfram với cán

làm từ aluminum và cánh Ribtex hơn. Giống một bộ mà cô sở hữu. Sự khác biệt giữa đồng phi tiêu rỗng mà cô cầm trong tay và những chiếc phi tiêu đang nghỉ ngơi trong vỏ hộp được thiết kế riêng ở nhà cô cũng như sự khác biệt giữa một chiếc Ford Taurus và một chiếc Ferrari vậy.

Cô hơn rướn người trên vạch, cầm phi tiêu sai tư thế, và liếc xuống cán phi tiêu như thể cô đang nhìn vào một khẩu súng. Vào giây cuối cùng trước khi phóng, cô dừng lại. “Các anh có thường cá cược hay gì không?”

“Có đấy, nhưng tôi không muốn lấy tiền của cô.” Anh ta nhìn cô mỉm cười như thể anh ta vừa nghĩ ra cái gì đó thú vị lắm. “Nhưng chúng ta có thể chơi lấy đồ uống. Bất kỳ ai thua cũng sẽ mua cho tất cả mọi người một chiều bia.”

Cô giả vờ trông lo lắng. “Ồi. Hmm. Chà, tôi chỉ có năm mươi đô thôi. Anh nghĩ thế có đủ không?”

“Chừng đó sẽ đủ đấy,” anh ta nói, với tất cả vẻ tự mãn của một tên đàn ông chắc chắn về chiến thắng của chính mình. Và trong nửa tiếng sau đó, Jane cũng để cho anh ta nghĩ mình sẽ thắng. Vài cầu thủ khác tụ tập xung quanh để xem xét và chất vấn, nhưng một khi cô đã bị bỏ lại phía sau hai trăm điểm và Rob bắt đầu cảm thấy tiếc cho cô, cô hành động và đánh bại anh ta trong bốn lượt ở bia. Phi tiêu là công việc nghiêm túc, và cô cũng cực kỳ nghiêm túc lấy làm thích thú trong việc quật ngã Búa Tạ.

“Cô đã học chơi như thế ở đâu vậy?” anh ta hỏi.

“May mắn của người mới thôi mà.” Cô uống một ly rượu. “Ai kể tiếp nào?”

“Tôi sẽ tiếp cô.” Luc Martineau bước ra khỏi bóng tối và cầm lấy phi tiêu từ chỗ Rob. Ánh sáng từ quầy bar vẽ lên nhiều cấp độ đậm nhạt khác nhau trên bờ vai rộng lớn và mặt anh. Các hạt mưa lấp lánh trên tóc và mùi gió đêm lạnh lẽo bám quanh người anh.

11. Rachel Gibson - Chương 5.2

Chương 5 (tiếp)

Rung trái Berry: Khi bóng đập vào cúp bảo hộ của một cầu thủ

“Coi chừng nhé, Luc, cô ấy là người xấu đấy,” Rob cảnh báo.

“Có đúng không?” Khóe miệng Luc nhếch lên. “Cô là người xấu sao, Chuyên Gia?”

“Chỉ vì tôi đánh bại Búa Tạ, tôi tự động trở thành người xấu sao?”

“Không. Cô để Rob tội nghiệp nghĩ rằng anh ta sẽ thắng và rồi lạnh lùng đả bại cậu ta. Điều đó biến cô thành người xấu.”

Cô cố không mỉm cười, nhưng thất bại. “Anh sợ à?”

“Không hề.” Anh lắc đầu và một lọn tóc vàng sẫm ngắn ngắn rơi xuống trán anh. “Sẵn sàng chơi chưa?”

“Tôi không biết,” cô nói. “Anh thực sự là một kẻ phi thể thao.”

“Tôi ư?” Anh đặt một bàn tay to đùng lên trước ngực chiếc áo len sọc gân màu xanh navy, lôi kéo sự chú ý của cô về bộ ngực rộng lớn.

“Tôi đã thấy anh đánh đòn cột gôn khi một quả bóng thoát khỏi tay anh.”

“Tôi ganh đua.” Tay anh buông xuống hai bên người. “Không phải phi thể thao.”

“Phải rồi.” Cô nghiêng đầu và nhìn vào mắt anh, màu xanh dương nhạt hầu như không nhìn thấy rõ trong cái quán bar tối om này. “Anh có nghĩ mình chịu được thất bại không?”

“Tôi không định thất bại.” Anh ra dấu về phía vạch kẻ. “Phụ nữ trước.”

Khi liên quan tới phi tiêu, cô không khoan nhượng, đồng thời vừa ganh đua vừa phi thể thao. Nếu anh muốn cô chơi trước, cô sẽ không tranh luận làm gì. “Anh sẵn sàng cá bao nhiêu tiền?”

“Tôi sẽ đặt năm mươi của tôi cá với năm mươi của cô.”

“Đã xong.” Jane trúng “nhân đôi” với nhát phi tiêu đầu tiên và ghi được sáu mươi điểm vào lúc cô xong hết.

Nhát phi tiêu đầu tiên của Luc bị bật ra và anh không trúng “nhân đôi” cho đến mũi thứ ba. “Điên thật.” Lòng mày nhũu lại, anh đi tới chỗ bảng bia và rút phi tiêu về. Đứng trong bể ánh sáng, anh sầm soi đầu và cánh phi tiêu. “Mấy cái này cùn quá,” anh nói, và rồi nhìn vào cô qua vai. “Cho tôi xem của cô nào.”

Cô nghi ngờ chuyện phi tiêu của cô sắc hơn và đi đến bên anh. Anh lấy chúng từ lòng bàn tay mở ra của cô và, đầu cúi xuống trên đầu cô, kiểm tra mũi phi tiêu bằng ngón tay cái. “Của cô không cùn như của tôi.”

Anh quá gần, nếu cô chỉ hơi cúi người về phía trước một tí thôi, trán cô cũng sẽ chạm vào anh mắt. “Tốt thôi,” cô nói, xoay xở để nghe như bình thường, như thể mùi hương sạch sẽ của anh không khiến hơi thở của cô thít lại trong họng. “Cứ chọn ba cái bất kỳ anh muốn và tôi sẽ lấy những cái còn lại.”

“Không. Chúng ta sẽ dùng chung phi tiêu.” Anh nâng mắt lên nhìn cô. “Như thế, khi tôi đánh bại cô, cô sẽ không thể khóc được.”

Cô nhìn vào mắt anh, vô cùng gần mắt cô, và tim cô nảy lên trong lồng ngực. “Tôi không phải là người phóng một cú bị bật ra ngay lần phóng đầu tiên rồi đổ tội cho phi tiêu.” Và trong khi tim cô nện thình thịch, anh có vẻ hoàn toàn thản nhiên. Cô bước lùi lại một bước, thiết lập khoảng cách giữa anh và cái phản ứng ngớ ngẩn của cô. “Giờ thì anh sẽ luyện thuyền cả đêm hay chúng ta vào việc để tôi có thể đá mông anh đây?”

“Cô rất là vênh váo so với một thứ bé nhỏ thấp tẹt đấy nhé,” anh nói và đập ba chiếc phi tiêu anh cho là sắc nhất vào tay cô. “Tôi nghĩ cô mắc một hội chứng nào đó của các cô gái lùn,” anh thêm vào, rồi nhập vào hội đồng đội của anh, những người đã đi tới cái bàn cách đó vài bước chân.

Cô nhún vai như thể để nói, Ừ đấy, thì sao? và đi về chỗ vạch kẻ. Với trọng lượng cân bằng hoàn hảo trên hai chân, cổ tay thả lỏng và thư giãn, cô ghi một cú chính tâm “nhân đôi”, “nhân ba” và một đơn. Luc bước đến đường vạch khi cô rút phi tiêu ra khỏi bia. “Anh nói đúng,” cô nói khi đi về phía anh, “những cái này tốt hơn hẳn.” Cô đặt cả ba cái vào bàn tay duỗi ra của anh. “Cảm ơn nhé.”

Tay anh nắm lại trên tay cô, ấn những chiếc phi tiêu vào lòng bàn tay cô. “Cô đã học cách phóng phi tiêu như vậy ở đâu thế?”

“Một quán bar nhỏ gần trường đại học Washington.” Hơi nóng từ bàn tay anh sưởi ấm tay cô. “Tôi đã làm việc ở đó mỗi buổi tối để nuôi mình học.” Cô cố giằng đi, nhưng nắm tay anh siết chặt lại và cán phi tiêu đâm vào thịt cô.

“Có cô nàng ngực bự nào quanh đó không?” Cuối cùng anh thả tay cô ra và cô bước lùi lại một bước.

“Không, nó nằm bên kia hồ đối diện trường đại học cơ,” cô trả lời, dù cô đoán anh biết chính xác thì các cô nàng ngực bự ở đâu. Xe của anh hẳn cũng có thể tự mình đến đó được nữa kìa. Anh chỉ đang cố làm cô lúng túng mà thôi.

Chuyện đó chẳng có tác dụng cho đến khi anh bước một bước về phía cô và nói vào tai cô, “Cô có phải một cô nàng ngực bự không?”

Bất chấp hơi nóng đang lan lên từ cổ, cô vẫn xoay xở để đáp lại lạnh lùng và tự chủ, không muốn nói là hơi giống một Honey Pie. “Tôi nghĩ an toàn hơn là nói tôi không phải loại con gái ngực bự.”

Anh hạ giọng, hơi thở ấm áp của anh chạm vào má cô và anh hỏi, “Sao thế?”

“Chúng ta đều biết tại sao mà.”

Anh bước lùi lại và nhìn miệng cô trước khi từ từ nâng ánh mắt lên mắt cô. “Áo ba lỗ không đúng màu à?”

“Không.”

“Cô không thích quần soóc?”

“Tôi không phải dạng con gái mà họ tìm kiếm.”

“Tôi nghĩ điều đó không đúng đâu. Tôi biết chắc chắn rằng họ thuê nhiều cô gái thấp. Tôi đã gặp nhiều ở đó mà.” Anh dừng lại một tẹo, rồi thêm vào. “Tất nhiên, vì đó là ở Singapore.”

Họ đều biết hai người không phải đang nói về chiều cao của cô. “Anh đang cố làm tôi lúng túng để anh thắng, phải không?”

Những nếp nhăn nhỏ xuất hiện ở khóe đôi mắt màu xanh dương của anh. “Có tác dụng chứ?”

“Không,” cô nói và đi sang chỗ các cầu thủ Chinooks đứng. “Anh đã giải quyết xong châu bia đó chưa, Rob?”

Anh ta vỗ đầu cô. “Chắc chắn rồi, Cá Mập.”

Cá Mập? Chà, cô vừa kiếm được một biệt hiệu, và nó còn khá hơn những gì mà cô chắc chắn là họ gọi cô khi cô không ở gần. Và anh ta vừa vỗ đầu cô như thể cô là chó vậy. Có tiến triển, cô nghĩ khi quan sát Luc nâng tay, phóng, và đâm sâu phi tiêu vào chính tâm,

“Luc ghét thua cuộc hơn bất kỳ ai tôi từng biết.” Bruce bảo cô.

“Có lẽ cô không nên đánh bại cậu ấy đâu,” Peter cảnh báo. “Nó có thể kích động tính hiếu thắng của cậu ấy đấy.”

“Quên đi, các chàng trai.” Cô lắc đầu khi Luc đâm mũi phi tiêu thứ hai vào vùng rìa và chửi thề đúng kiểu một cầu thủ khúc côn cầu. “Tôi sẽ không để bất kỳ ai thắng đâu.”

“Bị thua khiến cậu ấy chơi như một thằng điên thật sự ở Compaq Center tối mai đấy.”

“Phải rồi, nhớ khi cậu ấy thua ở trận bowling vì một điểm và đêm hôm sau cậu ấy trút giận vào Roy không?” Darby nhắc nhở mọi người.

“Chuyện đó hẳn là do mấy câu khích tướng bắn thủ của Luc và Patrick chứ không phải vì một điểm bowling đâu.”

“Trận đấu của các thủ môn.”

“Họ đã chơi trò khúc côn cầu cổ đêm đó.”

“Bất kể lý do gì, họ đánh lộn ở giữa sân băng, và trời ạ, thật là đẹp.”

“Đó là lúc nào vậy?” Jane muốn biết.

“Cuối tháng trước.”

Cuối tháng trước, và anh còn phải hơn nửa mùa giải phải đi. Trong vài giây dài đằng đặc, Luc đứng ở mép vạch, nhìn xuống tấm bia như thể anh đang trong một cuộc chiến ý chí. Một vệt sáng trút xuống tấm thảm đỏ rẻ tiền, chiếu sáng đôi giày da và quần dài màu đen của anh. Rồi, như thể đang phóng một tên lửa, anh cắm sâu mũi phi tiêu vào khu hai mươi nhân đôi và đạt được tổng cộng sáu mươi lăm điểm. Lòng mày anh nhăn nhó khi anh bước về chỗ cô và đưa phi tiêu cho cô, điều đó bảo cô biết rằng anh không thỏa mãn khi bị bỏ lại phía sau đến bảy mươi lăm điểm.

“Nếu họ tính điểm cho việc cắm phi tiêu xuyên qua bia, anh có cơ hội chiến thắng đấy,” cô nói. “Lần tới có thể anh sẽ muốn sử dụng mưu mẹo thay vì cơ bắp.”

“Tôi không phải loại đàn ông mưu mẹo.”

Không đùa chứ. Cô di chuyển vào vị trí, và ngay khi cô chuẩn bị phóng phi tiêu, Luc lên tiếng từ bên cạnh. “Làm sao mà cô kéo tóc mình ra sau chặt đến thế được vậy?” Các cầu thủ Chinooks khác bật cười như thể Luc hài hước lắm không bằng.

Cô hạ tay xuống và nhìn sang anh. “Đây không phải khúc côn cầu. Không có trò nói chuyện khích tướng bắn thủ trong môn phi tiêu đâu.”

Anh cười lấp lánh với cô. “Giờ thì có đấy.”

Tốt thôi. Cô sẽ vẫn đánh bại anh. Trong khi anh tiếp tục quấy rối từ ngoài rìa, ba cú phóng của cô đạt được năm mươi điểm chắn. Điểm thấp nhất của cô cho đến nay. “Anh bị tụt lại một trăm mười sáu điểm đấy,” cô nhắc nhở anh.

“Không lâu nữa đâu,” anh khoác lác, rồi đi tới vạch để chân và ghi được một điểm trúng tâm nhân đôi và một điểm hai mươi đơn.

Chết tiệt thật. Giờ đến lúc ột ít khích tướng bắn thủ của riêng cô đây. “Này, Martineau, có một quả bí ngô trên đôi vai anh hay đó là cái đầu rồng tuếch của anh vậy?”

Anh liếc cô. “Đó là những gì tốt nhất cô có thể làm đấy à?”

Số cầu thủ Chinooks còn lại dường như cũng không ấn tượng tương đương.

Darby cúi người về phía cô và thì thào, “Khá là kém cỏi.”

“Rồng tuếch là cái quái gì vậy?” Rob hỏi.

Darby trả lời hộ cô. “Nó có nghĩa là trống rỗng hoặc nông cạn.”

“Sao cô không nói luôn như thế cho rồi, Cá Mập?”

“Phải đấy, cô không thể khích tướng bắn thủ mà dùng những từ như thế được đâu.”

Jane cau mày, và khoanh tay trước ngực. Rồng tuếch là một từ hoàn hảo. Các anh không thích nó vì nó không bắt đầu bằng chữ F.”

Luc phóng mũi phi tiêu thứ ba và ghi tổng cộng tám mươi điểm. Đến lúc ngừng vờn quanh và chơi nghiêm túc rồi. Cô đi về vạch, nâng tay, và chờ tràng chiêm chọc bắt đầu. Nhưng Luc vẫn im lặng, làm cô mất bình tĩnh hơn cả những lời lăng mạ của anh. Cô xoay sở trúng được một điểm hai mươi nhân ba, nhưng khi cô nhắm bắn lần nữa, Luc nói, “Cô có bao giờ mặc đồ gì ngoài màu đen hoặc xám không?”

“Tất nhiên,” cô nói mà không nhìn vào anh.

“Đúng rồi.” Rồi, ngay khi cô chuẩn bị phóng thêm lần nữa, anh thêm vào, “Bộ pyjama hình con bò của cô màu xanh mà.”

“Sao cậu biết về bộ pyjama hình con bò của cô ấy?” một cầu thủ hỏi.

Ngài Thông Tin không trả lời được và cô nhìn vào anh, được các đồng đội bao quanh, tay đặt trên hông, và một nụ cười nở trên môi.

“Đêm hôm nọ tôi rời phòng để mua một ít kẹo M&M,” cô bảo họ. “Tôi cứ nghĩ các anh đều lên giường hết rồi, nên tôi mặc đồ ngủ. Luc đã rình mò tôi.”

“Tôi không rình mò.”

“Chắc rồi.” Cô thực hiện cú phóng của mình và trúng một điểm mười nhân đôi. Rồi anh đợi cho đến chính khoảnh khắc cô phóng mũi phi tiêu thứ ba để nói, “Cô ấy đeo kính của les.” Cô hoàn toàn trượt khỏi bia. Điều đó đã không xảy ra nhiều năm rồi.

“Tôi không đeo!” Chỉ sau khi đã chối phăng cô mới sợ rằng mình có thể đã phản đối hơi quá kích liệt.

Luc bật cười. “Chúng là cặp kính vuông đen bé xíu khủng khiếp giống các cô gái Thời Nay vẫn đeo.”

Các cầu thủ Chinooks còn lại đều bật cười, và thậm chí cả Darby cũng nói, “Ồ, ra vậy, les, được rồi.”

Jane rút phi tiêu ra khỏi băng. “Không phải. Chúng hoàn toàn phi giới tính.” Gee, cô đang nói về cái gì vậy? Kính phi giới tính ư? Những anh chàng này làm cô phát điên mất rồi. Cô hít một hơi thở bình tĩnh và đưa phi tiêu cho Luc. Cô sẽ không để những tên vận động viên ngớ ngẩn này làm cô lúng túng đâu. “Tôi không phải gay. Mặc dù chắc chắn là điều đó cũng chẳng có gì sai trái hết. Nếu tôi là gay, tôi sẽ bộc lộ và tự hào.”

“Điều đó giải thích cho đôi giày,” Rob tham gia.

Jane nhìn xuống đôi boot của cô. “Đôi Doc của tôi có gì không ổn nào?”

Lần đầu tiên đêm đó, Stromster quyết định lên tiếng. “Giayyy Nahm.” Anh ta nói.

“Giày nam á?” Cô nhìn vào khuôn mặt trẻ măng của anh ta. “Vì tôi đã bênh vực quả đầu Mohawk của anh khi nãy, tôi cứ mong anh khá khẩm hơn đây, Daniel.” Ánh mắt anh ta lảng đi và đột nhiên anh ta thấy thích thú với thứ gì đó phía bên kia phòng.

Luc đi tới đường kẻ và ghi bốn mươi tám điểm. Khi lại đến lượt của cô, tất cả những anh chàng bên ngoài đều lần lượt chiêm chọc cô. Cuộc trò chuyện trở nên sai lầm mờ mờ nghiêm trọng khi họ quyết định rằng lý do cô mặc đồ tối là do cô tuyệt vọng vì bị gay.

“Tôi không phải là gay.” Cô khẳng khái. Cô là con một và không được nuôi dạy quanh lữ con trai, ngoại trừ cha cô, tất nhiên rồi, nhưng ông không được tính. Cha cô là một người đàn ông nghiêm túc không bao giờ cười đùa. Cô không có kinh nghiệm với kiểu trêu chọc này.

“Ồn thôi mà, bé cưng,” Luc trấn an cô. “Nếu tôi là con gái, tôi cũng là les mà.”

Jane đoán rằng cô có hai lựa chọn. Trở nên lúng túng và cảm phẫn, hoặc thả lỏng. Cô là một ký giả, một phụ nữ chuyên nghiệp. Cô không đi du đấu cùng đội tuyển để trở thành bạn bè thân thiết, và chắc chắn không phải để bị trêu chọc như thể họ đều cùng quay lại thời trung học. Nhưng cách tiếp cận chuyên nghiệp cho tới nay không có tác dụng, và cô phải thú nhận rằng cô thích bị trêu chọc hơn là bị lờ đi. Bên cạnh đó, các anh chàng này hẳn là cũng chòng ghẹo các phóng viên nam nữa. “Luc, anh vốn đã là một bà cô đồng đánh rồi,” cô nói.

Luc cười thầm và cô cuối cùng cũng kiếm được một tràng cười từ những cầu thủ khác. Cho đến hết trận đấu, cô cố cho đi tốt như cô nhận được, nhưng những anh chàng đó giỏi chuyện này hơn hẳn cô và đã có hàng năm trời luyện tập. Đến cuối, cô đánh bại Luc gần hai trăm điểm, nhưng cô thua trong trận chiến miệng lưỡi.

Bằng cách nào đó, trong suốt những tràng trêu chọc và khích tướng, cô đã đi lên vài nấc trong bậc thang quý trọng của họ. Cô hẳn vẫn sống được mà không cần đến ý kiến của họ về quần áo, giày dép, và tóc tai của cô. Nhưng ít nhất họ cũng không nói chuyện về thời tiết, cho cô những câu trả lời độc một từ, hay lờ hẳn cô đi. Phải, rõ ràng là có tiến triển.

Sau trận đấu tối mai, có thể họ sẽ thực sự trò chuyện với cô. Cô không mong tất cả họ đều trở thành bạn thân, nhưng có lẽ giờ đây họ sẽ không tạo cho cô những khoảng thời gian khó khăn trong phòng thay đồ nữa. Có lẽ họ sẽ cho cô một cuộc phỏng vấn, nghỉ ngơi và giữ yên cúp bảo hộ của họ khi cô đi ngang qua.

Đằng sau khung mặt nạ kim loại, Luc quan sát quả bóng rơi xuống và lăn lông lốc. Bressler đẩy quả bóng ra khỏi vòng tròn trung tâm, rồi trận chiến giữa Seattle và San Jose bắt đầu.

Luc làm dấu chữ thập lấy may, nhưng mười phút trong hiệp đầu, may mắn hoàn toàn bỏ mặc anh. Cầu thủ biên cánh phải của đội Sharks, Teemu Selanne, đẩy mạnh quả bóng và nó đập vào lưới. Một bàn thắng thật dễ dàng. Một quả mà Luc đáng lẽ phải cản được, và nó dường như đã khơi mào một màn ê chề đúng nghĩa. Không phải chỉ với Luc, mà là với toàn đội.

Khi hiệp đầu tiên kết thúc, hai cầu thủ Chinooks cần phải băng bó, và Luc đã thua mất bốn điểm. Ở phút thứ hai trong hiệp hai, Grizzell bị tấn công một cách thô bạo ở chính giữa mặt băng. Anh ta gục xuống và không thể gượng dậy. Anh ta phải được khiêng ra khỏi sân băng, và mười phút sau đó Luc để trượt một quả bóng ở gần tay và bàn thắng thứ năm được ghi lên bảng điểm. Huấn luyện viên Nystrom ra dấu, kéo Luc khỏi khung thành và thay thế anh bằng một thủ môn dự bị.

Đoạn đường trượt từ khung thành tới ghế băng là quãng đường dài nhất trong cuộc đời bất kỳ một thủ thành nào. Mọi thủ môn từng chơi môn thể thao nào đều có một đêm nghỉ ngơi, nhưng với Luc Martineau còn tệ hơn cả thế. Anh đã trải qua đêm đó quá nhiều lần trong mùa giải cuối với đội Detroit nên lúc nào cũng cảm thấy nó lơ lửng trên đầu như búa rìu của đạo phủ. Anh đã mất tập trung ngoài đó, anh thấy không còn là chính mình. Thay vì nhìn thấy trận đấu trước khi nó diễn ra, anh lại đi sau nó một giây. Có phải là thế không?” Trận đấu tồi tệ đầu tiên trong chuỗi trượt dốc? May mắn hay chỉ là thói thường? Khởi đầu của đoạn kết ư?

E dè và một nỗi sợ hãi thực sự mà anh thậm chí còn không muốn thú nhận là có cảm thấy thít chặt lồng ngực và gặm nhấm gáy anh. Anh cảm thấy được điều đó khi ngồi trên ghế băng, quan sát nốt trận đấu từ cũi chết.

“Mọi người đều có một đêm nghỉ ngơi,” huấn luyện viên Nystrom bảo anh trong phòng thay đồ. “Roy được thay ra tháng trước. Đừng có lo lắng về điều đó, Luc.”

“Tôi nay chúng ta chơi đều như giẻ rách hết.” Sutter bảo với anh.

“Chúng tớ đáng lẽ phải chơi tốt hơn phía trước cậu.” Bressler thêm vào. “Khi cậu ở khung thành, bọn tớ thỉnh thoảng quên mất phải bước vào vạch trắng và bảo vệ cho cậu.”

Luc không buông tha ình dễ dàng như vậy. Anh không bao giờ là người đổ lỗi cho người khác và sẽ chịu trách nhiệm cuối cùng cho chính lối chơi của anh.

Khi máy bay cất cánh khỏi San Francisco, anh ngồi trong buồng máy bay tối om hồi tưởng lại quá khứ, và không phải những chuyện tốt đẹp. Cú đánh khủng khiếp vào đầu gối anh, các ca phẫu thuật và hàng tháng trời phục hồi thể chất. Chứng nghiện thuốc giảm đau, cùng những cơn quặn quai và buồn nôn kinh hoàng lẫn lộn trong anh nếu anh không cho chúng thuốc. Và cuối cùng là việc anh không thể chơi trò chơi mà anh yêu nhất.

Thất bại thì thấm bên tai anh khi anh hướng về nhà, bảo anh rằng anh đã mất đi sự nhạy bén của mình. Ánh sáng từ màn hình laptop của Jane Alcott và tiếng bàn phím của cô cứ click click trấn an anh rằng tất cả những người khác cũng biết điều đó. Trong chuyên mục thể thao của tờ báo, anh sẽ đọc được bài tường trình của cô về thảm họa đêm qua.

Ở sân bay tại Seattle, Luc hướng đến bãi đỗ xe dài ngày và thoáng thấy Jane đang nhồi đồng đồ đạc của cô vào một chiếc Honda Prelude. Cô ngược lên khi anh đi ngang qua, nhưng không ai nói gì. Cô trông như không cần giúp đỡ với chiếc vali, và anh không có gì để nói với tổng lãnh thiên thần của u tối và bất hạnh hết.

Cơn mưa lác đác làm ướt kính chắn gió trên chiếc Land Cruiser của anh khi anh lái xe bốn mươi lăm phút vào trung tâm Seattle. Anh không thể nhớ được một quãng thời gian nào mà anh lại vui đến thế khi được ở nhà.

Ánh trắng tràn vào phòng khách qua chiếc cửa sổ cao hơn hai mét khi anh đi trong căn hộ tối om. Ánh đèn trên lò sưởi để bật, chiếu rõ phong bì FedEx trên mặt quầy. Anh đi vào phòng ngủ và bật đèn lên. Anh để cửa khép hờ và ném chiếc túi thể thao xuống sàn nhà cạnh giường. Hất vai ra khỏi chiếc áo vét, anh treo nó kế bên túi đựng ple trong buồng để đồ. Anh sẽ dỡ đồ vào ngày mai.

Ngay lúc này đây anh mệt mỏi và thật nhẹ nhõm khi được ở nhà, và anh chẳng muốn gì hơn là được nằm gục ngay xuống giường.

Anh vừa nới lỏng cà vạt thì Marie gõ cửa phòng anh, rồi đẩy cửa mở hăn ra. Cô bé mặc một chiếc quần pyjama buộc dây bằng vải flannel và một áo phong Britney Spears. Trông cô bé chỉ khoảng mười tuổi.

“Đoán xem, anh Luc?”

“Xin chào.” Anh liếc nhìn đồng hồ. Đã quá nửa đêm, bất kể cô bé muốn gì, rõ ràng nó không cảm thấy đợi được đến sáng mai. Anh tự hỏi cô bé có phải đã xoay sở để được tống ra khỏi trường sau lần cuối anh nói chuyện với cô không. Anh gần như sợ phải hỏi. “Có chuyện gì vậy?”

Đôi mắt xanh dương to tròn của cô bé sáng lên và cô bé mỉm cười. “Em được mời đi khiêu vũ.”

“Buổi khiêu vũ nào cơ?”

“Buổi khiêu vũ ở trường của em.”

Anh kéo nút cà vạt, và nghĩ về phong bì FedEx đang đặt trong bếp. Anh sẽ giải quyết nó vào ngày mai.

“Khi nào vậy?”

“Vài tuần nữa.”

Cô bé có thể sẽ không sống cùng anh trong vài tuần nữa. Nhưng cô bé không cần biết chuyện đó vào lúc này. “Ai mời em thế?”

Mắt cô bé càng sáng rõ hơn nữa và cô bé đi sâu vào phòng. “Zack Anderson. Anh ấy ở khóa trên.”

Chết tiệt.

“Anh ấy ở trong một ban nhạc! Anh ấy có khoen môi rồi cả mũi và lông mày đều được xỏ lỗ. Anh ấy có một hình xăm nữa. Anh ấy vô cùngggggg nóng bỏng!”

Chết tiệt nhân đôi. Lúc chẳng phản đối gì một hình xăm. Nhưng xỏ lỗ ư? Chúa ơi. “Tên ban nhạc của cậu ta là gì?”

“Những Kẻ lập dị Chậm chạp.”

Tuyệt.

“Em cần kiếm một cái váy. Và giày nữa.” Marie ngồi trên thành giường của anh và kẹp tay giữa hai đầu gối. “Bà Jackson đã bảo rằng bà ấy sẽ đưa em đi.” Cô bé ngước lên, mắt nài nỉ. “Nhưng bà ấy già rồi.”

“Marie, anh là đàn ông. Anh không biết gì hết về mua váy dạ hội.”

“Nhưng anh có rất nhiều bạn gái. Anh biết thế nào thì trông đẹp.”

Với phụ nữ. Không phải với các cô bé. Không phải với em gái anh. Không phải để đi đến một buổi vũ hội mà chẳng nào thì cô bé chắc cũng sẽ không còn ở đây để tham dự. Và thậm chí nếu có, cũng không phải với Zack của nhóm Gàn Dở. Thằng nhóc với khoen môi và xỏ lỗ mũi.

“Em chưa bao giờ hẹn hò cả,” cô bé thú nhận.

Tay anh buông thõng xuống hai bên và anh nhìn cô bé thật gần. Lông mày cô bé quá dày và mái tóc trông hơi khô. Quỳ thật, cô bé cần một người mẹ. Một người phụ nữ để giúp cô bé. Không phải anh.

“Cánh con trai thích con gái mặc gì ạ?” cô bé hỏi.

Ít hết mức có thể, anh nghĩ. “Tựa dài. Bọn anh nghĩ tay dài và cổ cao rất chi nóng bỏng. Và váy dài với thân phình to để bọn anh không thể tới quá gần.”

Cô bé bật cười. “Không đúng.”

“Anh thề với Chúa là như thế, Marie,” anh nói và kéo cà vạt từ quanh cổ xuống rồi ném nó lên cái bàn cạnh giường. “Bọn anh không thích thứ gì để lộ quá nhiều da thịt. Bọn anh thích bất kỳ thứ gì mà một nữ tu sẽ mặc.”

“Giờ thì em biết anh đang nói dối.”

Cô bé lại cười và anh nghĩ thật đáng xấu hổ khi anh chẳng biết cô rõ hơn. Cô là họ hàng duy nhất của anh và anh chưa biết gì về cô. Và có một khả năng rằng anh cũng sẽ chẳng biết gì về cô. Một phần trong anh ước gì mọi chuyện có thể khác đi. Ước gì anh ở nhà nhiều hơn, và rằng anh biết những gì cô bé cần.

“Sau buổi học ngày mai, anh sẽ đưa em thể tín dụng của anh.” Anh ngồi cạnh cô bé và cởi giày ra. “Hãy mua thứ gì em cần và anh sẽ nhìn thử khi em cầm nó về nhà.”

Cô bé đứng dậy, vai trĩu xuống, môi trề ra. “Đồng ý,” cô bé nói và đi ra khỏi phòng.

Chúa ơi, anh lại làm cô bé bực bội rồi. Nhưng cô bé thực sự không mong anh sẽ đi mua một cái váy dạ hội với cô đấy chứ, phải không nào? Như thế anh là bạn gái của cô sao? Anh thậm chí còn không thích mua sắm với những cô gái đồng trang lứa nữa là.

12. Rachel Gibson - Chương 6.1

Chương 6

Tổng cổ: Bị đuổi khỏi đội

Khi cuối cùng Jane cũng bắt được mình rời khỏi giường vào sáng hôm sau, cô mặc quần lót và bộ áo quần thun thể thao dành cho ngày giặt là và chờ hết đông quần áo bắn đến hiệu giặt ủi tự động. Khi chiếc máy giặt xối nước và xoay tròn, cô lật mở một tờ tạp chí People và mãi mê đọc.

Hôm nay cô không có nơi nào phải đến hết. Không hạn chót đề ngáp tới cổ. Cô không có gì dính líu đến công việc cho tới trận đấu tối mai. Cô mua một chai Coca từ máy bán hàng tự động, ngồi lại trên một chiếc ghế nhựa, và tận hưởng khoái lạc trần thế trong việc quan sát đồng đồ đen sì của cô được vắt khô. Cô giặt lấy phần nhà đất từ tờ báo địa phương và tìm kiếm những ngôi nhà được rao bán. Với thu nhập có thêm từ các bài báo khúc côn cầu, cô ước tính rằng đến mùa hè cô sẽ có đủ tiềm tiết kiệm để đặt cọc hai mươi phần trăm cho ngôi nhà của chính cô, nhưng càng xem nhiều thì cô càng thất vọng. Hai trăm ngàn đô rõ ràng là chả mua được gì nhiều nhận thời buổi này.

Trên đường về nhà, cô dừng lại ở cửa hàng tạp hoá để mua lượng thức ăn đủ dùng ột tuần. Cô được nghỉ ngày hôm nay, nhưng ngày mai đội Chinooks sẽ đấu với đội Blackhawks từ Chicago ở Key Arena. Họ có trận đấu sân nhà vào tối thứ Năm, thứ Bảy, thứ Hai và thứ Tư. Sau đó là ba ngày nghỉ, rồi lại lên đường. Quay lại với máy bay. Quay lại với xe buýt và quay lại với việc ngủ trong phòng khách sạn.

Tường thuật lại trận thua sáu-bốn của Chinooks trước đội Sharks là một trong điều khó khăn nhất cô từng làm. Sau khi nói chuyện khích tướng bản thủ và chơi phi tiêu với họ, cô cảm thấy hơi giống một kẻ phản bội, nhưng cô vẫn có một công việc phải làm.

Và Luc...quan sát sự kinh hoàng đâm chồi trong lưới cũng gần như tột ngang với việc quan sát anh ngồi trên ghế băng. Nhìn thẳng về phía trước không chớp mắt, những đường nét điển trai của anh trông rộng cảm xúc. Cô cảm thấy tột tệt thay cho anh. Cô cảm thấy tột tệt khi phải là người tường thuật lại trận đấu, nhưng rồi, cô có một công việc phải làm, và cô đã hoàn thành công việc đó.

Khi cô về đến nhà, có một tin nhắn trên máy Leonard Callaway đề nghị cô gặp ông ta sáng sớm hôm sau trong văn phòng của ông ta ở tờ Time. Cô không nghĩ rằng tin đầy báo trước điểm tốt lành cho công việc phóng viên thể thao của cô.

Và cô đã đúng. Ông ta sa thải cô. “Chúng tôi vừa quyết định rằng tốt nhất là cô không đảm nhận các trận đấu của đội Chinooks nữa. Jeff Noonan sẽ lấp chỗ cho Chris,” Leonard nói.

Tờ báo đuổi việc Jane và trao công việc của cô cho tên Nooner. “Vì sao? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta không đi sâu vào chuyện đó.”

Đội Chinooks đã không chơi được một trận nào đúng phong độ trong tuần vừa qua, kết thúc bằng màn xịt hơi ngọan mục của Luc. “Họ nghĩ tôi đem lại xui xẻo cho họ. Phải không nào?”

“Chúng ta đều biết đó là một khả năng.”

Tạm biệt cơ hội được viết một bài báo quan trọng. Tạm biệt hai mươi phần trăm tiền đặt cọc nhà. Và tất cả chỉ vì một vài cầu thủ khúc côn cầu ngớ ngẩn nào đó nghĩ rằng cô là điều xui xẻo. Chà, cô không thể nói là mình chưa được cảnh báo hay không ngờ ngờ dự đoán trước điều đó. Tuy vậy, biết rõ cũng không khiến việc chấp nhận mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn. “Những cầu thủ nào nghĩ tôi mang lại vận xui cho họ? Luc Martineau ư?”

“Đừng đi sâu vào chuyện đó,” Leonard nói, nhưng ông cũng không chối bỏ điều ấy.

Sự im lặng của ông ta làm đau đớn hơn dự đoán, Luc chẳng là gì với cô hết, và cô chắc chắn chẳng là gì đối với anh. Còn ít hơn cả chẳng là gì. Ngay từ đầu anh ta đã không muốn cô đi du đấu cùng đội tuyển, và cô chắc chắn rằng anh đứng sau việc cô bị đuổi. Jane nhếch khoé miệng lên trong khi điều mà cô thực sự

muốn làm là gào thét, la hét, và đe dọa sẽ kiện vì huỷ hợp đồng không đúng cách hay phân biệt giới tính hay...hay...gì đó. Cô thậm chí có thể còn được bồi thường. Nhưng có thể không phải là một đảm bảo đủ chắc chắn, và cô từ đầu đã học được cách không để tâm tính nóng nảy khích động. Cô vẫn còn chuyên mục Cô gái độc thân phải viết cho tờ Times.

“Chà, cảm ơn ông vì cơ hội được viết chuyên mục thể thao,” cô nói và bắt tay Leonard. “Đi du đấu cùng đội Chinooks là một trải nghiệm mà tôi sẽ không quên.”

Cô giữ nụ cười trên mặt cho tới khi rời khỏi toà nhà. Cô quá tức giận, cô muốn đánh một kẻ nào đó. Một kẻ nào đó với đôi mắt xanh cùng một hình xăm móng ngựa trên vùng kín.

Và bị phản bội. Cô đã nghĩ mình tạo được tiến triển, nhưng các cầu thủ đều quay lưng lại với cô. Có lẽ nếu cô không đánh bại họ ở trò phi tiêu, nói chuyện bắn thủ, và họ không gọi cô là Cá Mập, giờ đây cô sẽ không cảm thấy bị phản bội đến vậy. Nhưng cô có cảm thấy. Cô thậm chí còn từng cảm thấy tồi tệ vì phải làm công việc của mình và tường thuật lại sự thật về trận đấu cuối cùng của họ. Và đây là cách họ trả lại cho cô đấy? Cô hy vọng họ sẽ mắc phải bệnh nấm giữa ngón chân. Tất cả cùng một lúc.

Trong hai ngày sau đó, cô không hề rời khỏi căn hộ. Cô quá chán nản đến mức lau sạch cả tủ bát đĩa. Trong khi cô kỳ cọ lại phòng tắm, cô vặn âm lượng của tivi và cảm thấy hơi được minh oan khi khi nghe tin đội Chinooks thua Blackhawks bốn-ba.

Giờ thì họ sẽ đổ lỗi cho ai đây?

Đến ngày thứ ba, cơn tức giận của cô không hề giảm đi, và cô biết chỉ có một cách để thoát khỏi nó. Cô phải đương đầu với các cầu thủ nếu cô muốn lấy lại phẩm giá của mình.

Cô biết họ sẽ ở Key Arena để tập luyện, và trước khi cô có thể ngăn mình lại, cô mặc quần jean, áo len đen và lái vào Seattle.

Cô bước vào khu góc lửng, và ánh mắt cô ngay lập tức hạ xuống khung thành trống không. Chỉ có vài cầu thủ tập luyện trên mặt băng phía dưới, và với cả cục tức trong bụng, cô đi xuống cầu thang rồi hướng về phòng thay đồ.

“Xin chào, Fishy,” cô nói khi đi về phía anh ta trong đường hầm, anh ta đang cầm một cái đèn hàn trong tay để làm ấm lưỡi gậy.

Anh ta ngược lên và tắt phụt nó đi.

“Các cầu thủ đang ở trong phòng thay đồ à?” cô hỏi.

“Phần lớn thôi.”

“Có Luc trong đó không?”

“Tôi không biết, nhưng cậu ta không thích nói chuyện trong ngày thi đấu đâu.”

Quá tệ. Để đôi giày ống của cô nện chín chít vào tấm thảm cao su trên lối đi và mọi cái đầu đều xoay về hướng cô khi cô đi vào phòng. Cô giơ một tay lên. “Kéo cao quần của các anh lên, các quý ông,” cô nói khi cô đi tới đứng chính giữa các cầu thủ đang cởi trần. “Tôi chỉ xin một giây của các anh, và tôi mong là các anh không thực hiện cái trò đồng loạt cởi quần của mình.”

Cô quay ra đối diện với bọn họ, và đứng với vai vưỡn thẳng, đầu ngẩng cao. Cô không thấy Luc. Con chuột nhắt bắn thủ đó chắc là núp đi rồi. “Tôi chắc chắn các anh đều đã nghe tin rằng tôi không còn phụ trách các trận đấu của đội Chinooks nữa, và tôi muốn để các anh biết rằng tôi sẽ không quên quãng thời gian chúng ta ở cùng nhau. Đi du đấu cùng các anh rất ...thú vị.” Cô đi tới chỗ đội trưởng Mark Bressler và giờ tay ra. “Chúc may mắn với trận đấu tối nay, Sát Thủ.”

Anh ta nhìn cô một lúc như thể cô khiến cho tay trung phong nặng một trăm mười ba cân này hơi e sợ. “À, cảm ơn,” anh ta nói và cuối cùng cũng bắt tay cô. “Cô có xem trận đấu tối nay không?”

Cô buông tay xuống. “Không. Tôi có kế hoạch khác rồi.”

Cô quay người đối diện với cả phòng một lần cuối. “Tạm biệt, các quý ông, chúc may mắn và tôi hy vọng năm nay các anh sẽ chiến thắng cúp Stanley.” Cô thậm chí còn nặn ra được một nụ cười trước khi xoay người bỏ đi. Cô đã làm được, cô nghĩ khi đi dọc lối đi. Cô không bị họ đuổi đi với đuôi cụp giữa hai chân. Cô đã cho họ thấy rằng cô cũng thanh cao và có phẩm giá, cô còn cao thượng nữa chứ.

Cô hy vọng họ đều bị bệnh nấm da. Cực kỳ cực kỳ nghiêm trọng. Cô nhìn xuống tấm thảm cao su khi đi vào đường hầm, nhưng cô khựng lại khi đối mặt với lồng ngực tràn đầy cơ bắp đẹp như điêu khắc, cơ bụng sáu múi săn chắc, và một hình xăm hình móng ngựa lộ ra khỏi chiếc quần soóc khúc côn cầu. Luc Martineau. Ánh mắt cô nâng lên khỏi bộ ngực ẩm ướt tới cằm và miệng anh, lên cái rãnh sâu ở môi trên của anh, qua cái mũi thẳng tới đôi mắt xanh lục tinh khiết tuyệt đẹp đang nhìn thẳng vào cô.

“Anh!” cô nói.

Một bên lông mày chậm rãi nhướn lên lên trán và cơn giận của cô bùng nổ.

“Anh đã gây ra chuyện này với tôi,” cô nói. “Tôi biết anh gây ra. Tôi đoán chuyện tôi thực sự cần công việc này cũng chẳng quan trọng gì với anh. Anh loạn tưng phèo trong cái lưới đó và tôi bị đuổi.” Cô cảm thấy móng mắt cay nồng và điều đó càng khiến cô điên tiết hơn. “Anh đổ lỗi trận thua tôi qua cho ai vậy? Và nếu anh thua tôi nay, anh sẽ đổ lỗi cho ai nào? Anh...anh...” cô lắp bắp. Một phần lý trí trong não cô bảo cô hãy ngậm miệng lại, từ bỏ trong khi cô còn ở chiều trên. Chỉ cần đi vòng qua anh và bỏ đi trong khi cô còn phẩm giá.

Quá tệ là cô đã đi quá xa để nghe theo phần não bộ đó.

“Cậu thực sự đã gọi anh ta là một tên đầu đất to xác ư?” Caroline hỏi vào buổi tối hôm đó khi hai người họ cùng ngồi trên tràng kỷ của Jane nhìn lò sưởi đốt bằng khí ga liếm láp khúc gỗ giả. “Sao cậu không đi tới cùng và gọi anh ta là đầu bã đậu luôn?”

Jane rên rỉ. Hàng giờ sau rồi mà cô vẫn quần quai vì xấu hổ. “Đừng,” cô nài nỉ và đẩy kính lên sống mũi. “Sự an ủi duy nhất mà tớ có là tớ sẽ không bao giờ phải gặp lại Luc Martineau nữa.” Nhưng cô nghĩ mình sẽ không bao giờ quên được cái nhìn trên khuôn mặt anh ta. Kiểu hơi ngạc nhiên vì sững sờ, sau đó cười lớn tiếng. Cô đã muốn chết ngay ở đó, nhưng cô thậm chí còn không thể trách mắng anh ta vì cười cợt cô được. Anh ta chắc đã không còn bị gọi là một tên đầu đất to xác từ thời trung học nữa kìa.

“Say sưa nào,” Caroline nói khi nâng một ly rượu vang lên môi. Cô ấy đã buộc mái tóc vàng óng ả thành đuôi ngựa hoàn hảo và, như mọi khi, trông tuyệt đẹp. “Tớ đã nghĩ có khi cậu có thể giới thiệu tớ với Rob Sutter.”

“Búa Tạ á?” Jane lắc đầu và uống một ngụm cocktail Gin và Tonic của cô. “Mùi anh ta luôn bị gây và anh ta lúc nào cũng có một con mắt thâm tím.”

Caroline mỉm cười và đôi mắt hơi mơ màng. “Tớ biết.”

“Anh ta đã kết hôn và có một đứa con.”

“Hmm, chà, vậy ai đó độc thân đi.”

“Tớ tưởng cậu có một anh chàng mới rồi.”

“Tớ có, nhưng nó sẽ không có tiền triển gì đâu.”

“Sao thế?”

“Tớ không biết,” cô nói với một tiếng thở dài và đặt ly rượu vang lên cái bàn cà phê gỗ anh đào. “Lenny đẹp trai và giàu có nhưng quaaaa nhảm chán.”

Tức là anh ta bình thường và không cần cải tạo. Caroline là một người cải tạo bẩm sinh.

“Cậu có muốn mở xem trận đấu không?” Caroline hỏi.

Jane lắc đầu. “Không.” Cô thấy bị cám dỗ, cực kỳ cám dỗ, muốn được cầm lấy cái điều khiển và bật trận đấu để xem ai đang thắng. Nhưng điều đó sẽ chỉ làm mọi chuyện tệ hơn.

“Có lẽ đội Chinooks sẽ thua. Điều đó có thể khiến cậu cảm thấy khá hơn.”

Không đâu. “Không.” Jane dựa đầu vào cái ghế sofa in hoa. “Tớ không bao giờ muốn xem một trận đấu khúc côn cầu nào nữa.” Nhưng cô có muốn. Cô muốn được ở khu báo chí hay một hàng ghế gần mặt sân. Cô muốn cảm thấy năng lượng chảy mạnh trong cô, quan sát một pha tấn công hoàn mỹ, một trận đấu nổ ra trong góc, hay thấy Luc thực hiện một màn bảo vệ hoàn hảo.

“Ngay lúc tớ tưởng mình đã tạo được tiến triển với đội bóng, tớ bị sa thải. Tớ đã đánh bại Rob và Luc ở trò phi tiêu, và tất cả họ đều trêu tớ về việc mang cặp mắt kính đồng tính nữ. Và đêm đó tớ không còn nhận những cuộc gọi vợ vẫn đến phòng nữa. Tớ biết chúng tớ không phải bạn bè, nhưng tớ đã nghĩ họ bắt đầu tin tưởng và chấp nhận tớ vào đội.” Cô nghĩ một tẹo và thêm vào, “Như loài chó hoang dingo.”

Caroline liếc nhìn đồng hồ. “Tớ đã ở đây mười lăm phút và cậu vẫn chưa đi đến phần hay ho.”

Jane không cần phải hỏi cô bạn đang nói về cái gì. Cô biết Caroline quá rõ. “Tớ cứ tưởng cậu đến đây để làm tớ vui lên, vậy mà cậu chỉ muốn nghe về phòng thay đồ.”

13. Rachel Gibson - Chương 6.2

Chương 6

Tổng cô: Bị đuổi khỏi đội

Jane không cần phải hỏi cô bạn đang nói về cái gì. Cô biết Caroline quá rõ. “Tớ cứ tưởng cậu đến đây để làm tớ vui lên, vậy mà cậu chỉ muốn nghe về phòng thay đồ.”

“Tớ có đến để làm cậu vui lên.” Cô quay về phía Jane và vắt một tay ngang thành ghế sofa. “Lát nữa đã.”

Cô chẳng nợ bọn họ bất kỳ một sự trung thành nào. Không phải hiện giờ. Và cô cũng sẽ chẳng cho chuyện này vào một cuốn chuyện nhằm nhĩ. “Được rồi,” cô nói, “nhưng không giống những gì cậu đang nghĩ đâu. Không phải tất cả đều là cơ thể rắn chắc và tớ là người phụ nữ duy nhất. Ừm, thì đúng vậy, nhưng tớ phải ngẩng cao mắt lên và mỗi lần tớ đi qua một cầu thủ, anh ta lại cúi cúp bảo hộ xuống.”

“Cậu nói đúng,” Caroline nói khi cô rướn người tới trước và nâng cốc rượu khỏi mặt bàn. “Không giống những gì tớ đã nghĩ. Còn tuyệt hơn.”

“Nói chuyện với một người đàn ông trần truồng trong khi cậu ăn mặc đầy đủ khó hơn cậu nghĩ nhiều đấy. Họ đều ướt đầm mồ hôi, đổ bừa và không muốn nói gì hết. Cậu hỏi họ một câu hỏi, và họ kiểu như lau bầu một câu trả lời.”

“Nghe giống ba anh bạn trai gần đây nhất của tớ khi đang quan hệ.”

“Không vui như khi quan hệ đâu, tin tớ đi.” Cô lắc đầu. “Vài người trong số họ còn không hề nói gì với tớ và điều đó làm công việc của tớ thực sự khó khăn.”

“Phải, tớ biết phần đó rồi.” Cô ấy vẫy tay bỏ qua. “Vậy, ai có cơ thể tuyệt nhất?”

Jane nghĩ một chút. “Chà, họ đều cực kỳ rắn chắc. Những đôi chân và cơ ngực khỏe mạnh đầy cơ bắp. Mark Bressler chắc là có những bắp cơ cuộn cuộn nhất, nhưng Luc Martineau có cái hình xăm hình móng ngựa thấp phía bụng dưới khiến cậu chỉ muốn khụy ngay xuống và hôn nó lấy may. Và bộ mông của anh ta ... hoàn hảo.” Cô áp cái ly lạnh vào trán. “Quá tệ anh ta lại là một tên khốn.”

“Nghe giống như là cậu thích anh ta.”

Jane hạ ly xuống và nhìn sang Caroline. Thích anh ta? Thích Luc á? Tên đàn ông khiến cô bị sa thải sao? Hơn tất cả những cầu thủ khác cộng vào, cô cảm thấy đau đớn và bị phản bội nhất bởi Luc. Mà, khi cô nghĩ về điều đó, chắc hẳn là không lý trí cho lắm, vì cô không thực sự biết rõ anh ta và anh ta cũng không biết rõ cô. Chỉ là cô đã nghĩ họ phát triển được một tình bạn dù còn e dè, và nếu cô thật thà, cô sẽ thú nhận là mình đã hơi mê Luc. Không, mê là một từ quá nặng. Thích là từ tốt hơn dùng để miêu tả những

gì cô cảm thấy. “Tớ không thích anh ta,” cô nói, “nhưng anh ta có kiểu phát âm của người Canada mà chỉ có thể phát hiện ra với vài từ nhất định.”

“Ừ ồ.”

“Gi thế, ừ ồ gì? Tớ đã nói tớ không thích anh ta mà.”

“Tớ biết đó là những gì cậu vừa nói, nhưng cậu luôn chết mê những anh chàng có giọng không chuẩn.”

“Từ lúc nào thế?”

“Từ tay Balki trong phim Perfect Strangers”

“Trong phim hài si ấy à?”

“Phải, cậu phát điên bởi Balki tất cả chỉ bởi anh ta có cái giọng không chuẩn ấy. Dấu cho anh ta là một kẻ thâm bại sống cùng ông anh họ.”

“Không, tớ phát điên vì Bronson Pinchot. Không phải Balki.” Cô bật cười. “Và cùng năm đó, cậu phát điên vì Tom Cruise. Cậu nghĩ chúng ta đã xem Top Gun bao nhiêu lần rồi?”

“Ít nhất hai mươi lần.” Caroline uống một ngụm rượu vang. “Thậm chí kể từ lúc đó cậu cũng bị những tên thâm hại hấp dẫn.”

“Tớ gọi đó là có những mong chờ thực tế.”

“Giống như bán rẻ mình đi bởi cậu có những rắc rối đặc thù với việc bị ruồng bỏ hơn.”

“Cậu say rồi hả?”

Caroline lắc đầu và mái tóc đuôi ngựa vung vẩy trên vai cô. “Không, tớ đã đọc tất cả điều đó trong một tạp chí khi ở phòng khám phụ khoa tuần trước. Bởi vì mẹ cậu chết, cậu sợ rằng tất cả mọi người cậu yêu đều sẽ rời bỏ cậu.”

“Điều đó chỉ cho thấy, có vô khối chuyện tào lao bịa đặt trên tạp chí.” Và cô ấy đáng lẽ phải biết mới phải. “Chỉ mới tuần trước cậu còn bảo tớ rằng tớ có vấn đề với việc từ bỏ một mối quan hệ bởi vì tớ sợ bị đá. Tỉnh lại đi.”

Caroline nhún vai. “Rõ ràng chúng đều cùng là một rắc rối.”

“Phải rồi.”

Họ quan sát lò sưởi trong vài phút, rồi Caroline gợi ý, “Đi ra ngoài đi.”

“Hôm nay là đêm thứ Năm mà.”

“Tớ biết, nhưng cả hai bọn mình đều không phải làm việc ngày mai.”

Có lẽ một đêm thối tung óc với một ban nhạc nghiệp dư là những gì cô cần để rũ tâm trí khỏi trận đấu khúc côn cầu mà cô đáng lẽ phải phụ trách nhưng lại không được làm. Ra khỏi nhà để cô không phải bật ti vi lên và lướt sang kênh có trận đấu. Cô nhìn xuống chiếc áo phông màu xanh lục, mớ tóc xù đen xỉ, và quần jean. Cô cũng cần tư liệu mới cho chuyên mục Cô gái độc thân nữa. “Đồng ý, nhưng tớ sẽ không thay đồ đâu.”

Caroline, tối nay mặc một chiếc áo len Tommy với hình một lá cờ trên ngực và quần jean bó căng, nhìn vào Jane và đảo tròn mắt. “Ít nhất cũng đeo kính sát trùng vào nhé.”

“Tại sao?”

“Chà, tớ không muốn nói bất kỳ điều gì vì tớ yêu cậu và trên hết, còn bởi vì tớ luôn luôn bảo cậu nên mặc gì và tớ không muốn cậu cảm thấy ngượng ngập và tự hạ thấp mình, nhưng những con người độc ác ở Eye Care đã nói dối cậu đấy.”

Jane không nghĩ kính của cô lại tệ đến thế. Lisa Leob cũng có một đôi y hệt mà. “Cậu có chắc là chúng trông không đẹp trên người tớ không?”

“Phải, tớ nói điều này với cậu chỉ bởi tớ không muốn mọi người nghĩ tớ là con gái còn cậu là con trai.”

Không phải cả Caroline nữa chứ? “Điều gì khiến cậu nghĩ người ta sẽ cho rằng cậu là con gái và tớ là con trai?” cô hỏi khi đứng dậy và đi vào phòng tắm. “Có khả năng rằng người ta sẽ nghĩ cậu là con trai chứ.” Chỉ có sự im lặng từ phòng bên kia và cô thò đầu ra nhìn quang cửa. “Nào?”

Caroline đứng ở lò sưởi đang tô son môi đỏ chót trước một tấm gương treo trên mặt lò. “Nào, cái gì cơ?” Cô đặt lại son môi vào chiếc túi nhỏ xinh dễ thương.

“Nào, điều gì khiến cậu nghĩ người ta sẽ cho rằng cậu là con gái và tớ là con trai?” cô hỏi lại.

“Ồ, đó là một câu hỏi thật à? Tớ cứ tưởng cậu đang cố tỏ ra hài hước.”

Vào chín giờ sáng hôm sau, điện thoại của Jane reo lên. Đó là cú điện thoại Leonard gọi để báo cho cô rằng ông ta và Virgil cung quản lý đội Chinooks đã cân nhắc lại “quyết định hấp tấp” của họ. Họ muốn cô nhận lại công việc càng sớm càng tốt. Tức là họ muốn cô ở khu vực báo chí cho trận đấu đêm mai trước đội St.Louis. Cô quá choáng váng, cô chỉ có thể nằm trên giường và lắng nghe sự trở mặt một trăm tám mươi độ của Leonard.

Có vẻ như sau buổi nói chuyện của cô với đội bóng, họ đều chơi một trận khúc côn cầu xuất sắc.

Bressler đã lập hat trick sau khi cô bắt tay anh ta, và Luc đã quay lại đẳng cấp của mình. Anh giữ điểm số ở sáu – không, và nhờ khoảnh khắc ấy vượt qua đối thủ Patrick Roy về số trận toàn thắng không cho đối thủ ghi điểm nào.

Bỗng nhiên Jane Alcott là may mắn.

“Tôi không biết, Leonard,” cô nói khi đẩy chiếc khăn lông vệt màu vàng sang một bên và ngồi ra mép giường. Đầu và miệng cô vẫn cảm thấy như thể nhồi đầy rơm rạ, hậu quả của một đêm vui chơi quá muộn, và cô đang rất khó khăn trong việc tập trung được suy nghĩ của mình. “Tôi không thể nhận công việc này và sau đó luôn băn khoăn xem mình có bị đuổi mỗi lần đội Chinooks thua một trận đấu không.”

“Cô không còn phải lo lắng về chuyện đó nữa.”

Cô không tin ông ta, và nếu cô có quyết định nhận lại công việc này, cô sẽ không nhảy bổ vào lời mời như lần trước. Và thực lòng, cô vẫn còn cực kỳ phẫn nộ. “Tôi phải suy nghĩ về chuyện này đã.”

Sau khi gác máy, cô pha một tách cà phê và ăn một ít yến mạch để quét đi cảm giác trống rỗng. Cô đã không lên giường cho tới khoảng hai giờ đêm hôm qua, và cô thấy tiếc vì thậm chí vừa tiêu cả tiền lẫn lãng phí thời gian đi chơi. Cô chẳng thể nghĩ về điều gì khác ngoài việc bị sa thải nên đã là bạn đồng hành dở tệ.

Trong khi ăn, cô nghĩ về lời mời mới của Leonard. Đội Chinooks đã đối xử với cô khá giống một con bệnh hủi và đổ thất bại của họ cho cô. Giờ thì họ đột nhiên nghĩ rằng cô là may mắn ư? Cô có thực sự muốn trao thân cho sự điên rồ mê tín của họ thêm nữa hay không? Cho cái trò đồng loạt cưỡi cúp bảo hộ và những cuộc gọi ngớ ngẩn của họ?

Khi ăn xong, cô nhảy vào phòng tắm và nhắm mắt lại khi làn nước ấm xối xuống người. Cô có thực sự muốn đi du đấu cùng với một thủ môn có thể nhìn thấu con người cô? Thậm chí khi anh ta khiến tim cô đập loạn? Bất kể cô có muốn nó đập loạn hay không? Và cô chắc chắn là không. Thậm chí nếu cô và Luc có thích nhau, mà rõ ràng là họ thì không, anh cũng chỉ để mắt tới những người phụ nữ cao ráo lộng lẫy.

Cô quấn tóc trong một cái khăn tắm và đeo kính vào khi lau khô người. Cô mặc vào người một chiếc áo lót mỏng, một cái áo phông Đại học Washington và một chiếc quần jean cũ có lỗ trên hai đầu gối.

Chuông cửa nhà cô reo lên, và khi cô nhìn qua lỗ nhòm, một người đàn ông đeo một cặp kính râm Oakley màu bạc đứng trên bậc thềm bé nhỏ của cô hoàn toàn bù xù mà vẫn lộng lẫy, và trông y hệt như Luc Martineau. Cô mở cửa ra bởi vì cô đang nghĩ về anh, và cô không chắc hình ảnh này không phải là bịa đặt hoặc do trí tưởng tượng của cô.

“Xin chào, Jane.” Anh ta chào hỏi. “Tôi vào được chứ?”

Chao ôi, một anh chàng Luc lịch sự. Giờ thì cô biết mình đang tưởng tượng ra mọi chuyện. “Để làm gì?”

“Tôi hy vọng rằng chúng ta có thể nói chuyện về những gì đã xảy ra.” Thôi được rồi. Anh ta nói vờ chứ không phải về, và cô biết mình đang nói chuyện với Luc thực sự.

“Ý anh là chuyện anh làm tôi bị sa thải chứ gì?”

Anh với tay lấy kính râm và nhét nó vào túi chiếc áo jacket da bo gấu. Má anh đỏ ửng, tóc rối tung, và đằng sau anh là chiếc mô-tô đang được dựng ở lề đường. “Tôi không làm cô bị sa thải. Dẫu sao cũng không phải một cách trực tiếp.” Khi cô không đáp lại, anh hỏi, “Cô sẽ mời tôi vào trong chứ?”

Tóc cô đang quấn trong khăn tắm và không khí lạnh đang làm cô run cầm cập. Cô quyết định cho anh vào. “Mời ngồi,” cô nói khi anh theo cô vào phòng khách nhà cô. Cô rời đi một lát để bỏ khăn tắm ra khỏi đầu và chải lại mái tóc rối bung. Trong tất cả những người đàn ông trên thế giới, Luc là người cuối cùng cô nghĩ sẽ có lúc đứng trong phòng khách của cô.

Cô chải đầu và lau khô tóc hết mức có thể, và trong một giây ngắn ngủi cô nghĩ có khi nên vẽ tí mascara và tô son bóng. Nhưng cô vụt ý nghĩ đó ngay lập tức. Tuy nhiên cô cũng chuyển từ kính mắt sang kính sát tròng.

Với mái tóc ướt và đuôi tóc bắt đầu xoắn lại, cô quay về phòng khách. Luc đứng quay lưng về phía cô, đang nghiên cứu vài bức ảnh đặt trên mặt lò sưởi. Áo jacket của anh vắt trên sofa, và anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên hai bắp tay chắc nịch. Một nếp gấp rộng chạy dọc sống lưng anh và bị nhét vào một chiếc quần jean hiệu Lucky Brand. Ví của anh làm gồ một cái túi sau và chất vải jean ôm khít lấy hông anh. Anh nhìn cô qua vai, ánh mắt xanh dương đi từ đôi chân trần, lên chiếc quần jean và áo phông để tới mặt cô.

“Đây là ai thế?” anh hỏi và chỉ vào bức ảnh chính giữa của cô và Caroline đội mũ và áo choàng tốt nghiệp đang đứng trên bậc thềm nhà cha cô ở T a.

“Đó là Caroline, bạn thân nhất của tôi và buổi tối hôm chúng tôi tốt nghiệp trường cấp ba Mt.Tahoma.”

“Vậy là cô đã sống quanh vùng này suốt tới nay à?”

“Phải rồi.”

“Cô không thay đổi nhiều lắm.”

Cô đứng cạnh anh. “Hiện giờ tôi già hơn nhiều.”

Anh nhìn cô qua vai. “Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba mươi.”

Anh cười lấp lánh, nụ cười lên qua hàng rào phòng ngự của cô, làm cô ầm lên, và bấm ngón chân vào chiếc thảm màu be. “Già đến thế sao?” anh hỏi. “Cô trông cực kỳ ổn với tuổi của mình đấy.”

Ồi, chúa ơi. Cô không muốn đọc được nhiều hơn những gì anh định nói trong cái lời phát biểu mà cô chắc chắn là chẳng mang ý nghĩa gì hết. Cô không muốn anh làm cô loá mắt với một nụ cười. Cô không muốn cảm thấy râm ran, đỏ bừng mặt hay có những ý nghĩ tội lỗi. “Sao anh lại đến đây, Luc?”

“Tôi nhận được một cuộc gọi từ Darby Hogue.” Anh nhét một tay vào túi trước của chiếc quần jean hiệu Lucky và dồn trọng lượng lên một chân. “Cậu ấy bảo tôi rằng họ đã mời cô quay lại làm việc và cô đã từ chối.”

Cô không hề từ chối. Cô chỉ nói cô sẽ suy nghĩ về chuyện đó. “Chuyện đó thì có liên quan gì tới anh?”

“Darby nghĩ tôi có thể mời cô quay lại.”

“Anh á? Anh nghĩ tôi là tổng lãnh thiên thần của u tối và bất hạnh.”

“Cô là một tổng lãnh thiên thần dễ thương của bất hạnh.”

Ồ nhóc. “Anh là sự lựa chọn sai lầm. Tôi không...” cô ngừng lại bởi vì cô không thể nói dối và bảo rằng cô không thích anh. Cô có. Dù cho cô không muốn thích anh. Nên cô chuyển sang một lời quanh co. “Tôi không biết mình thậm chí có thích anh hay không.”

Anh tắc lưỡi như thể anh biết cô nói dối. “Đó là những gì tôi đã bảo Darby.” Khóe miệng anh nhoẻn thành một nụ cười tràn đầy quyến rũ, và anh thấy ngạc nhiên. “Nhưng cậu ta nghĩ tôi có thể làm cô đổi ý.”

“Tôi nghi ngờ điều đó đấy.”

“Tôi đã đoán là cô có thể nói thế.” Anh đi về chỗ tràng kỷ và kéo thứ gì đó ra khỏi túi áo khoác da. “Nên tôi mang đến cho cô một tặng phẩm hoà bình.”

Anh đưa cô một quyển sách mỏng bìa mềm khổ trung với một cái nơ hồng thắt xung quanh. Trò chuyện về Khúc côn cầu: Biệt ngữ, Tri thức, cả những thứ mà bạn không bao giờ học được từ Tivi.

Choáng váng, cô nhận nó từ anh. “Anh đã làm điều này sao?”

“Phải, tôi đã bảo cô gái ở quầy sách buộc chiếc nơ lên đấy.”

Anh đã tặng cô một món quà. Một tặng phẩm hoà bình. Thứ gì đó cô có thể thực sự dùng đến. Không phải một thứ mà cánh đàn ông thường tặng cho phụ nữ, như hoa, sô cô la, hay đồ lót rẻ tiền. Anh đã suy nghĩ về món quà. Anh đã chú tâm. Đến cô.

“Họ không có ruy băng đen, nên cô phải dùng màu hồng thôi.”

Tim Jane thít chặt trong lồng ngực cô và cô biết mình vướng vào rắc rối mất rồi. “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

Cô rời mắt khỏi nụ cười và nhìn sâu đôi mắt xanh dương của anh. Rắc rối tồi tệ cỡ bự rồi. Loại được gói trong một chiếc áo sơ mi trắng và quần jean Lucky. Loại hẹn hò với búp bê Barbie bởi vì anh ta có thể.

14. Rachel Gibson - Chương 7.1

Chương 7

Mưu mẹo: Đánh lừa đối thủ

Luc nhìn xuống đôi mắt màu xanh lục của Jane, và anh biết rằng món quà của anh đã có tác dụng. Anh đã làm cô dịu lại, dẫn dắt cô đến đúng nơi anh muốn. Nhưng chỉ ngay trước khi anh có cô hoàn toàn và cô sẽ rơi vào tay anh như một quả bóng từ thiên đường, ánh mắt cô trở nên đề phòng. Cô bước lùi lại một bước và hoài nghi làm lông mày cô chau lại.

“Có phải Darby đã bảo anh bỏ đỡ tôi bằng cái này không?” cô hỏi và giơ quyển sách lên.

Chết tiệt thật. “Không.” Tên khờ đó đã gợi ý rằng anh mang hoa cho cô, nhưng quyển sách là ý của Luc. “Đó là ý của tôi, nhưng mọi người đều muốn cô quay lại và viết về trận đấu.”

“Tôi thấy khó mà tin được rằng mọi người đều muốn tôi quay lại. Đặc biệt là ban huấn luyện.”

Cô nói đúng. Không phải tất cả mọi người đều muốn cô quay lại, đặc biệt là ban quản lí. Sau thất bại ô nhục ở San Jose, đội tuyển đã đi tìm thứ gì đó để đổ lỗi. Thứ gì đó trong không khí hay đường đi của các ngôi sao. Thứ gì đó ngoài màn trình diễn thảm bại của họ. Thứ gì đó là Jane. Họ cầu nhàu và chửi rủa trong phòng thay đồ, nhưng không ai lại nghĩ rằng cô sẽ bị đuổi việc. Đặc biệt là Luc. Sau khi cô bảo anh rằng cô cần công việc này, anh chẳng nghĩ được gì nhiều ngoài việc Jane sẽ sống ngoài đường vì một điều gì đó mà anh sẽ nói ra. Và nhìn vào kích cỡ căn hộ của cô, cô chắc hẳn là cần tiền. Nó sạch sẽ và đáng ngạc nhiên là không phải tất cả mọi thứ đều màu đen, nhưng toàn bộ chỗ này có thể dễ dàng nhồi vừa phòng khách của anh. Anh mừng là mình đã đến.

“Tôi đã bảo ban quản lí rằng cô là bùa may mắn của chúng tôi,” anh nói, điều đó là sự thực. Sau khi cô gọi anh là tên đầu đất to xác, và trên tất cả, anh đã chơi một trong những trận đấu xuất sắc nhất đời anh. Và Bressler ghi được cú hat trick đầu tiên của anh ta trong mùa giải này sau khi cô bắt tay anh ta.

Khóe môi cô nhếch lại. “Anh có thực sự tin điều đó không?”

Luc không bao giờ đặt câu hỏi về nguồn gốc của may mắn. “Tất nhiên, nhưng chủ yếu tôi ở đây bởi vì tôi biết cảm giác khi cần một công việc và bị giằng lấy mất cơ hội từ trên tay.”

Jane nhìn xuống đôi chân trần của cô và Luc thì chăm chú nhìn mái tóc ướt của cô. Đuôi tóc đã bắt đầu cong lại quanh vai như thể cô vừa xoắn nó quanh ngón tay. Anh tự hỏi cảm giác như thế nào khi nó quấn quanh ngón tay anh. Đứng quá gần nhau, anh mới nhớ lại là cô thấp như thế nào. Vai cô nhỏ nhắn và cô trông cũng thật trẻ trung trong chiếc áo phong đại học Washington. Không phải lần đầu tiên anh chú ý thấy đầu ngực cô cứ đâm vào ngực áo phong, và một lúc nữa anh lại tự hỏi cô lạnh hay bị khuấy động. Hơi nóng tràn ngập huyết quản và tập trung lại ở háng anh. Anh cảm thấy mình trở nên hơi cương lên và sốc nặng trước phản ứng của anh với Jane Alcott. Cô thấp bé, ngực phẳng, và quá thông minh. Bất chấp tất cả những điều đó, anh vẫn nghe thấy bản thân mình nói. “Có lẽ chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu. Hãy quên cái lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà tôi đã đề nghị tiểu vào cốc và phê của cô đi.”

Cô lại ngược lên. Da cô mềm mại, không tì vết còn môi cô đầy đặn và hồng mọng. Anh tự hỏi má cô có mềm như khi nhìn vào không và anh hạ mắt xuống miệng cô. Không, cô không phải tuýp đàn bà của anh nhưng có gì đó ở cô làm anh tò mò. Có lẽ là óc hài hước và sự can đảm của cô. Có lẽ cũng chẳng có gì hơn là hai đầu ngực cứ dựng lên của cô và sự thích thú đột ngột của anh với những lọn xoắn mềm mại của cô.

“Thật ra thì, đó không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau,” cô nói.

Anh nâng ánh mắt lên nhìn mắt cô. Cứng thật, có vài tháng trong cuộc đời chỉ là những bóng mờ đối với anh. Khi ấy anh làm những việc mà anh chỉ nghe hoặc đọc đến sau đó. Anh không sống ở Seattle quãng thời gian đó, nhưng anh chắc chắn đã đi du đấu đến đây cùng đội Detroit. Anh gần như sợ câu trả lời, nhưng anh phải hỏi. “Chúng ta đã gặp nhau lúc nào vậy?”

“Mùa hè năm ngoái ở một bữa tiệc báo chí.”

Cảm giác nhẹ nhõm tràn qua anh và anh suýt bật cười. Anh hẳn phải nhớ nếu có ngủ với Jane mùa hè năm ngoái. Mùa hè năm trước nữa tri nhớ của anh mới đáng ngại. “Bữa tiệc báo chí ở nhà hàng Bốn Mùa sao?”

“Không, ở Key Arena.”

Anh ngửa đầu ra sau và nhìn cô. “Đêm ấy có rất nhiều người ở đó, nhưng tôi ngạc nhiên là tôi không nhớ cô,” anh nói, dù cho anh cũng không ngạc nhiên lắm. Jane không phải kiểu phụ nữ anh sẽ nhớ trong lần gặp đầu tiên. Và phải rồi, anh biết những điều nói về anh, và anh vẫn không thực sự quan tâm. Anh sống đời mình theo một cách riêng, và nhìn mọi thứ theo một góc nhìn riêng. Anh đã sống như thế quá lâu rồi và anh vẫn thoải mái với bản thân mình. “Nhưng có lẽ cũng không ngạc nhiên lắm, vì cô hẳn là mặc đồ màu đen,” anh đùa.

“Tôi nhớ chính xác bộ đồ anh mặc,” cô nói và băng qua phòng đến chỗ bếp. “Vết sẫm màu, cà vạt đỏ, đồng hồ vàng, và một cô nàng tóc vàng.”

Anh để mắt mình lướt từ lưng xuống cái mông tròn lẳn của cô. Mọi thứ về Jane đều nhỏ nhắn ngoại trừ thái độ của cô. “Cô đã ghen đấy à?”

Cô liếc qua vai. “Về cái đồng hồ sao?”

“Cả cái đó nữa.”

Thay vì trả lời, cô đi vào bếp và hỏi, “Anh có muốn một cốc cà phê không?”

“Không, cảm ơn. Tôi không uống caffeine.” Anh đi theo nhưng dừng lại ở ngưỡng cửa của cái bếp nhỏ hẹp. “Cô có nhận lại công việc của mình không?”

Cô đặt quyển sách anh tặng cô lên kệ bếp và rót cà phê vào một cái cốc Starbucks cao. “Tôi có thể.” Cô mở tủ lạnh và rút một bình sữa ra. Cánh cửa dính đầy Post-Its với các ghi chú nhắc cô mua đủ các thể loại từ

dưa chua, bánh quy giòn cho đến kem hộp. “Nó đáng giá bao nhiêu?” cô hỏi khi cô bỏ sữa ra và đóng tủ lại.

“Đối với riêng cá nhân tôi, hay với cả đội?”

Cô nâng cốc lên môi và nhìn thẳng vào anh. “Riêng cá nhân anh.”

Cô sắp sửa lợi dụng hoàn cảnh đảo ngược đây. Vất kiệt đến tận cùng. Anh không thể nói mình sẽ không làm điều tương tự nếu tình thế ngược lại. “Tôi đã trao cho cô một tặng phẩm hòa bình.”

“Tôi biết, và tôi rất trân trọng cử chỉ đó.”

Cô rất giỏi. Có lẽ anh sẽ sa thải Howie và thuê Jane thương thảo hợp đồng kế tiếp của anh. “Cô muốn gì?”

“Một cuộc phỏng vấn.”

Anh khoanh tay trước ngực. “Với tôi sao?”

“Phải.”

“Khi nào?”

“Sau khi tôi có thời gian nghiên cứu chút ít và tập hợp được các câu hỏi lại.”

“Cô biết tôi ghét phỏng vấn.”

“Tôi biết, nhưng tôi sẽ khiến nó vô hại.”

Anh đứng thẳng người lên và nhìn xuống trước áo cô. “Vô hại như thế nào cơ?”

“Tôi sẽ không hỏi anh những câu cá nhân.”

Cô vẫn lạnh và đáng lẽ nên mặc một cái áo len hay gì đó vào. “Định nghĩa cá nhân đi.”

“Đừng có lo, tôi sẽ không hỏi anh chuyện phụ nữ của anh đâu.”

Anh lướt mắt xuống cái hõm thanh nhả ở bụng cô, qua đôi môi lên mắt cô. “Một vài thứ vớ vẩn mà cô hẳn là đã đọc về tôi không phải sự thật đâu,” anh nói và cũng không hiểu tại sao anh lại phải biện hộ ình trước cô.

Cô thổi cốc cà phê. “Vài à?”

Anh thả tay xuống hai bên người và nhún vai. “Tôi sẽ nói ít nhất năm mươi phần trăm là được dựng lên để bán sách hoặc báo.”

Từ sau cốc cà phê, khóe miệng cô cong lên. “Vậy năm mươi phần trăm nào là sự thật thế?”

Cô nhìn cực kỳ dễ thương khi ngược nhìn anh như thế, mỉm cười, và anh gần như bị xúi giục nói cho cô hết. “Không thu âm chứ?”

“Tất nhiên.”

Suýt nữa thôi. “Không phải việc của cô. Tôi không nói chuyện về phụ nữ trong quá khứ hoặc quãng thời gian tôi phục hồi.”

Cô hạ cốc xuống. “Công bằng đấy. Tôi sẽ không hỏi anh bất kỳ chuyện gì về thời gian phục hồi hay đời sống tình dục của anh. Có quá đủ thứ viết về nó rồi, và điều đó thật là nhạt nhẽo.”

Nhạt nhẽo à? Đời sống tình dục của anh không hề nhạt nhẽo. Đạo gần đây anh không hoạt động nhiều lắm, nhưng những gì anh có cũng không hề nhạt nhẽo. Chà ... có lẽ là đôi chút. Không, nhạt nhẽo là từ sai rồi. Quá mạnh. Có cái gì đó thiếu vắng trong đời sống tình dục của anh dạo gần đây. Ngoài tình dục ra. Anh không biết cái gì đó là gì, nhưng một khi anh giải quyết xong chuyện của Marie, anh sẽ có nhiều thời gian hơn để tìm ra.

“Và bên cạnh đó,” cô thêm vào. “Tôi không muốn bắt kỳ chuyện gì anh kể cho tôi lại thổi tan những ảo tưởng của tôi về anh.”

“Ảo tưởng nào thế?” Anh tựa một vai vào khung cửa. “Rằng tôi quan hệ tình dục tay ba mỗi đêm ư?”

“Không phải à?”

“Không.” Anh nhìn cô đứng đó nói với anh rằng đời sống tình dục của anh thật nhạt nhẽo và anh quyết định phải làm cô choáng váng chút đỉnh. Chỉ một chút với vài thứ mà đằng nào thì cô cũng đọc rồi thôi. “Tôi đã từng thử làm chuyện đó một lần, nhưng các cô gái có hứng thú với nhau hơn là với tôi. Không tốt lắm cho lòng tự trọng của tôi.”

Cô bắt đầu cười và anh không thể nhớ được lần cuối cùng anh ở riêng với một người phụ nữ trong căn hộ của cô ta, cười đùa và trò chuyện với cô ta, mà không cố dụ dỗ cô ta về hướng phòng ngủ. Cũng khá là vui đấy chứ.

Đêm sau khi Luc đến, Jane ngồi cạnh Darby trong khu vực báo chí dành cho trận đấu với Vancouver của đội Chinooks. Một bảng điểm tám mặt với bốn màn hình treo trên chính giữa mái nhà hình kim tự tháp. Ánh đèn phản chiếu xuống biểu tượng Chinooks màu xanh lá cây to đùng ở chính giữa mặt bảng, và màn trình diễn ánh sáng laser trước trận đấu vẫn chưa bắt đầu. Vẫn còn nửa tiếng nữa mới đến lúc bóng rơi theo lịch trình, nhưng Jane đã sẵn sàng với một tập giấy và máy ghi âm trong cặp. Cô đã quay lại và hào hứng hơn nhiều so với những gì cô giả bộ. Ngoại trừ Darby, ban quản lý vẫn chưa có ai đến, và cô tự hỏi họ có đối xử lạnh lùng với cô hay không.

15. Rachel Gibson - Chương 7.1

Chương 7

Mưu mẹo: Đánh lừa đối thủ

Luc nhìn xuống đôi mắt màu xanh lục của Jane, và anh biết rằng món quà của anh đã có tác dụng. Anh đã làm cô dịu lại, dẫn dắt cô đến đúng nơi anh muốn. Nhưng chỉ ngay trước khi anh có cô hoàn toàn và cô sẽ rơi vào tay anh như một quả bóng từ thiên đường, ánh mắt cô trở nên đề phòng. Cô bước lùi lại một bước và hoài nghi làm lông mày cô chau lại.

“Có phải Darby đã bảo anh bỏ đỡ tôi bằng cái này không?” cô hỏi và gơ quyển sách lên.

Chết tiệt thật. “Không.” Tên khờ đó đã gợi ý rằng anh mang hoa cho cô, nhưng quyển sách là ý của Luc. “Đó là ý của tôi, nhưng mọi người đều muốn cô quay lại và viết về trận đấu.”

“Tôi thấy khó mà tin được rằng mọi người đều muốn tôi quay lại. Đặc biệt là ban huấn luyện.”

Cô nói đúng. Không phải tất cả mọi người đều muốn cô quay lại, đặc biệt là ban quản lý. Sau thất bại ô nhục ở San Jose, đội tuyển đã đi tìm thứ gì đó để đổ lỗi. Thứ gì đó trong không khí hay đường đi của các ngôi sao. Thứ gì đó ngoài màn trình diễn thảm bại của họ. Thứ gì đó là Jane. Họ cầu nhàu và chửi rủa trong phòng thay đồ, nhưng không ai lại nghĩ rằng cô sẽ bị đuổi việc. Đặc biệt là Luc. Sau khi cô bảo anh rằng cô cần công việc này, anh chẳng nghĩ được gì ngoài việc Jane sẽ sống ngoài đường vì một điều gì đó mà anh sẽ nói ra. Và nhìn vào kích cỡ căn hộ của cô, cô chắc hẳn là cần tiền. Nó sạch sẽ và đáng ngạc nhiên là không phải tất cả mọi thứ đều màu đen, nhưng toàn bộ chỗ này có thể dễ dàng nhồi vừa phòng khách của anh. Anh mừng là mình đã đến.

“Tôi đã bảo ban quản lý rằng cô là bùa may mắn của chúng tôi,” anh nói, điều đó là sự thực. Sau khi cô gọi anh là tên đầu đất to xác, và trên tất cả, anh đã chơi một trong những trận đấu xuất sắc nhất đời anh. Và Bressler ghi được cú hat trick đầu tiên của anh ta trong mùa giải này sau khi cô bắt tay anh ta.

Khóe môi cô nhăn lại. “Anh có thực sự tin điều đó không?”

Luc không bao giờ đặt câu hỏi về nguồn gốc của may mắn. “Tất nhiên, nhưng chủ yếu tôi ở đây bởi vì tôi biết cảm giác khi cần một công việc và bị giằng lẩy mất cơ hội từ trên tay.”

Jane nhìn xuống đôi chân trần của cô và Luc thì chăm chú nhìn mái tóc ướt của cô. Đuôi tóc đã bắt đầu cong lại quanh vai như thể cô vừa xoắn nó quanh ngón tay. Anh tự hỏi cảm giác như thế nào khi nó quấn

quanh ngón tay anh. Đứng quá gần nhau, anh mới nhớ lại là cô thấp như thế nào. Vai cô nhỏ nhắn và cô trông cũng thật trẻ trung trong chiếc áo phong đại học Washington. Không phải lần đầu tiên anh chú ý thấy đầu ngực cô cứ đâm vào ngực áo phong, và một lúc nữa anh lại tự hỏi cô lạnh hay bị khuấy động. Hơi nóng tràn ngập huyết quản và tập trung lại ở háng anh. Anh cảm thấy mình trở nên hơi cương lên và sốc nặng trước phản ứng của anh với Jane Alcott. Cô thấp bé, ngực phẳng, và quá thông minh. Bất chấp tất cả những điều đó, anh vẫn nghe thấy bản thân mình nói. “Có lẽ chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu. Hãy quên cái lần đầu tiên chúng ta gặp nhau mà tôi đã đề nghị tiểu vào cốc và phê của cô đi.”

Cô lại ngước lên. Da cô mềm mại, không tì vết còn môi cô đầy đặn và hồng mọng. Anh tự hỏi má cô có mềm như khi nhìn vào không và anh hạ mắt xuống miệng cô. Không, cô không phải tuýp đàn bà của anh nhưng có gì đó ở cô làm anh tò mò. Có lẽ là óc hài hước và sự can đảm của cô. Có lẽ cũng chẳng có gì hơn là hai đầu ngực cứ dựng lên của cô và sự thích thú đột ngột của anh với những lọn xoăn mềm mại của cô.

“Thật ra thì, đó không phải lần đầu tiên chúng ta gặp nhau,” cô nói.

Anh nâng ánh mắt lên nhìn mắt cô. Cút thật, có vài tháng trong cuộc đời chỉ là những bóng mờ đối với anh. Khi ấy anh làm những việc mà anh chỉ nghe hoặc đọc đến sau đó. Anh không sống ở Seattle quãng thời gian đó, nhưng anh chắc chắn đã đi du đấu đến đây cùng đội Detroit. Anh gần như sợ câu trả lời, nhưng anh phải hỏi. “Chúng ta đã gặp nhau lúc nào vậy?”

“Mùa hè năm ngoái ở một bữa tiệc báo chí.”

Cảm giác nhẹ nhõm tràn qua anh và anh suýt bật cười. Anh hẳn phải nhớ nếu có ngủ với Jane mùa hè năm ngoái. Mùa hè năm trước nữa tri nhớ của anh mới đáng ngại. “Bữa tiệc báo chí ở nhà hàng Bốn Mùa sao?”

“Không, ở Key Arena.”

Anh ngửa đầu ra sau và nhìn cô. “Đêm ấy có rất nhiều người ở đó, nhưng tôi ngạc nhiên là tôi không nhớ cô,” anh nói, dù cho anh cũng không ngạc nhiên lắm. Jane không phải kiểu phụ nữ anh sẽ nhớ trong lần gặp đầu tiên. Và phải rồi, anh biết những điều nói về anh, và anh vẫn không thực sự quan tâm. Anh sống đời mình theo một cách riêng, và nhìn mọi thứ theo một góc nhìn riêng. Anh đã sống như thế quá lâu rồi và anh vẫn thoải mái với bản thân mình. “Nhưng có lẽ cũng không ngạc nhiên lắm, vì cô hẳn là mặc đồ màu đen,” anh đùa.

“Tôi nhớ chính xác bộ đồ anh mặc,” cô nói và băng qua phòng đến chỗ bếp. “Vết sẫm màu, cà vạt đỏ, đồng hồ vàng, và một cô nàng tóc vàng.”

Anh để mắt mình lướt từ lưng xuống cái mông tròn lẳn của cô. Mọi thứ về Jane đều nhỏ nhắn ngoại trừ thái độ của cô. “Cô đã ghen đấy à?”

Cô liếc qua vai. “Về cái đồng hồ sao?”

“Cả cái đó nữa.”

Thay vì trả lời, cô đi vào bếp và hỏi, “Anh có muốn một cốc cà phê không?”

“Không, cảm ơn. Tôi không uống caffeine.” Anh đi theo nhưng dừng lại ở ngưỡng cửa của cái bếp nhỏ hẹp. “Cô có nhận lại công việc của mình không?”

Cô đặt quyển sách anh tặng cô lên kệ bếp và rót cà phê vào một cái cốc Starbucks cao. “Tôi có thể.” Cô mở tủ lạnh và rút một bình sữa ra. Cánh cửa dính đầy Post-Its với các ghi chú nhắc cô mua đủ các thể loại từ dưa chua, bánh quy giòn cho đến kem hộp. “Nó đáng giá bao nhiêu?” cô hỏi khi cô bỏ sữa ra và đóng tủ lại.

“Đối với riêng cá nhân tôi, hay với cả đội?”

Cô nâng cốc lên môi và nhìn thẳng vào anh. “Riêng cá nhân anh.”

Cô sắp sửa lợi dụng hoàn cảnh đảo ngược đây. Vất kiệt đến tận cùng. Anh không thể nói mình sẽ không làm điều tương tự nếu tình thế ngược lại. “Tôi đã trao cho cô một tặng phẩm hòa bình.”

“Tôi biết, và tôi rất trân trọng cử chỉ đó.”

Cô rất giỏi. Có lẽ anh sẽ sa thải Howie và thuê Jane thương thảo hợp đồng kế tiếp của anh. “Cô muốn gì?”

“Một cuộc phỏng vấn.”

Anh khoanh tay trước ngực. “Với tôi sao?”

“Phải.”

“Khi nào?”

“Sau khi tôi có thời gian nghiên cứu chút ít và tập hợp được các câu hỏi lại.”

“Cô biết tôi ghét phỏng vấn.”

“Tôi biết, nhưng tôi sẽ khiến nó vô hại.”

Anh đứng thẳng người lên và nhìn xuống trước áo cô. “Vô hại như thế nào cơ?”

“Tôi sẽ không hỏi anh những câu cá nhân.”

Cô vẫn lạnh và đáng lẽ nên mặc một cái áo len hay gì đó vào. “Định nghĩa cá nhân đi.”

“Đừng có lo, tôi sẽ không hỏi anh chuyện phụ nữ của anh đâu.”

Anh lướt mắt xuống cái hõm thanh nhả ở bụng cô, qua đôi môi lên mắt cô. “Một vài thứ vớ vẩn mà cô hẳn là đã đọc về tôi không phải sự thật đâu,” anh nói và cũng không hiểu tại sao anh lại phải biện hộ ình trước cô.

Cô thối cổc cà phê. “Vài à?”

Anh thả tay xuống hai bên người và nhún vai. “Tôi sẽ nói ít nhất năm mươi phần trăm là được dựng lên để bán sách hoặc báo.”

Từ sau cốc cà phê, khóe miệng cô cong lên. “Vậy năm mươi phần trăm nào là sự thật thế?”

Cô nhìn cực kỳ dễ thương khi ngược nhìn anh như thế, mỉm cười, và anh gần như bị xúi giục nói cho cô hết. “Không thu âm chứ?”

“Tất nhiên.”

Suýt nữa thôi. “Không phải việc của cô. Tôi không nói chuyện về phụ nữ trong quá khứ hoặc quãng thời gian tôi phục hồi.”

Cô hạ cổc xuống. “Công bằng đấy. Tôi sẽ không hỏi anh bất kỳ chuyện gì về thời gian phục hồi hay đời sống tình dục của anh. Có quá đủ thứ viết về nó rồi, và điều đó thật là nhạt nhẽo.”

Nhạt nhẽo à? Đời sống tình dục của anh không hề nhạt nhẽo. Đạo gần đây anh không hoạt động nhiều lắm, nhưng những gì anh có cũng không hề nhạt nhẽo. Chà ... có lẽ là đôi chút. Không, nhạt nhẽo là từ sai rồi. Quá mạnh. Có cái gì đó thiếu vắng trong đời sống tình dục của anh đạo gần đây. Ngoài tình dục ra. Anh không biết cái gì đó là gì, nhưng một khi anh giải quyết xong chuyện của Marie, anh sẽ có nhiều thời gian hơn để tìm ra.

“Và bên cạnh đó,” cô thêm vào. “Tôi không muốn bắt kỳ chuyện gì anh kể cho tôi lại thổi tan những ảo tưởng của tôi về anh.”

“Ảo tưởng nào thế?” Anh tựa một vai vào khung cửa. “Rằng tôi quan hệ tình dục tay ba mỗi đêm ư?”

“Không phải à?”

“Không.” Anh nhìn cô đứng đó nói với anh rằng đời sống tình dục của anh thật nhạt nhẽo và anh quyết định phải làm cô choáng váng chút đỉnh. Chỉ một chút với vài thứ mà chẳng nào thì cô cũng đọc rồi thôi. “Tôi đã từng thử làm chuyện đó một lần, nhưng các cô gái có hứng thú với nhau hơn là với tôi. Không tốt lắm cho lòng tự trọng của tôi.”

Cô bắt đầu cười và anh không thể nhớ được lần cuối cùng anh ở riêng với một người phụ nữ trong căn hộ của cô ta, cười đùa và trò chuyện với cô ta, mà không cố dụ dỗ cô ta về hướng phòng ngủ. Cũng khá là vui đấy chứ.

Đêm sau khi Luc đến, Jane ngồi cạnh Darby trong khu vực báo chí dành cho trận đấu với Vancouver của đội Chinooks. Một bảng điểm tám mặt với bốn màn hình treo trên chính giữa mái nhà hình kim tự tháp. Ánh đèn phản chiếu xuống biểu tượng Chinooks màu xanh lá cây to đùng ở chính giữa mặt bảng, và màn trình diễn ánh sáng laser trước trận đấu vẫn chưa bắt đầu. Vẫn còn nửa tiếng nữa mới đến lúc bóng rơi theo lịch trình, nhưng Jane đã sẵn sàng với một tập giấy và máy ghi âm trong cặp. Cô đã quay lại và hào hứng hơn nhiều so với những gì cô giả bộ. Ngoại trừ Darby, ban quản lý vẫn chưa có ai đến, và cô tự hỏi họ có đối xử lạnh lùng với cô hay không.

16. Rachel Gibson - Chương 7.2

Chương 7 (tiếp)

Cô nhìn sang anh ta. “Cảm ơn vì đã lấy lại công việc cho tôi.” Bắp tay anh ta đặt trên đầu gối khi anh ta nhìn ra ngoài sân đấu. Tối nay anh ta vuốt ít gel lên tóc hơn thường lệ, nhưng bên dưới chiếc áo vét màu xanh biển, anh ta vẫn đeo chiếc túi bảo vệ túi áo tin cậy của mình.

“Không phải chỉ có mình tôi đâu. Các cầu thủ cảm thấy rất tệ sau khi cô vào phòng thay đồ và chúc họ may mắn. Họ nghĩ rằng ai đó đứng cảm như vậy phải có lại công việc của cô ấy.”

“Họ muốn tôi quay lại vì giờ họ nghĩ là tôi may mắn.”

“Cả thế nữa,” anh ta nói qua một nụ cười khi nhìn vào mặt bảng bên dưới. “Cô sẽ làm gì thứ Bảy tới?”

“Không phải chúng ta sẽ lại lên đường sao?”

“Không, chúng ta đi vào hôm sau cơ.”

“Vậy thì chẳng làm gì hết.” Cô nhún vai. “Sao thế?”

“Hugh Miner sẽ giải nghệ cho số áo của anh ấy ở một bữa tiệc lớn tại Space Needle.”

Cái tên nghe quen quen, nhưng cô không thể nhớ là ai được. “Hugh Miner là ai thế?”

“Thủ môn của Chinooks từ năm 96 cho tới khi anh ta giải nghệ năm ngoái. Tôi đang tự hỏi cô có muốn đi không.”

“Với anh sao? Một buổi hẹn hò à?” cô hỏi như thể anh ta bị điên.

Đôi má xanh xao của anh ta ửng hồng, và cô nhận ra câu nói của mình thốt lên không đúng tí nào. “Nó không cần phải là một buổi hẹn hò,” anh ta nói.

“Này, tôi không có ý nói như thế đâu.” Cô vỗ vai anh ta qua chiếc áo vét. “Anh biết tôi không thể hẹn hò bất kỳ ai làm việc cho Chinooks mà. Nó chỉ gây ra thêm nhiều nghi ngờ và đàm tiếu thôi.”

“Phải, tôi biết.”

Giờ thì cô cảm thấy cực kỳ tồi tệ. Anh ta hẳn là không thể kiếm một bạn hẹn thực sự để đi cùng, và cô đã tặng thêm sỉ nhục cho vết thương ấy. “Tôi đoán là mình sẽ phải ăn diện.”

“Phải rồi, nó là buổi lễ trang trọng.” Cuối cùng anh ta cũng nhìn cô. “Tôi sẽ đón cô trong một chiếc limo, thế thì cô sẽ không phải lái xe.”

Làm sao mà cô có thể nói không được? “Mấy giờ?”

“Bây.” Chiếc di động móc vào thắt lưng của Darby reo lên và anh chuyển sự chú ý sang chiếc điện thoại. “Phải,” anh nói. “Ngay ở đây.” Anh liếc cô. “Ngay bây giờ sao? Được rồi.” Anh ngắt máy và đem di động về lại bao ở thắt lưng. “Huấn luyện viên Nystrom muốn cô vào phòng thay đồ.”

“Tôi ư? Tại sao chứ?”

“Ông ấy không nói.”

Jane nhét quyển sổ tay vào túi và hướng ra khỏi khu báo chí. Cô đi thang máy xuống tầng sát mặt đất và đi hết hành lang dẫn tới phòng thay đồ, tự hỏi suốt quãng đường rằng có phải cô lại sắp bị đuổi nữa hay không, nếu thật vậy, cô sợ rằng lần này cô sẽ nổi khùng lên mất thôi.

Khi cô đi vào phòng, đội Chinooks đều đã mặc đồ đầy đủ và đang đeo đồ bảo hộ. Họ ngồi ở trước tủ đồ lắng nghe huấn luyện viên, và Jane đứng lại đúng ngưỡng cửa khi Larry Nystrom nói về sự yếu ớt ở hàng hai của đội Vancouver và cách để chống lại thủ môn của họ. Cô nhìn sang Luc ở bên kia phòng. Anh đeo đệm bảo hộ cho thủ môn to bự của mình và mặc chiếc áo thể thao trắng có dòng chữ Chinooks màu xanh lục phía trước. Găng tay và mũ bảo hiểm ở ngay phía sau anh khi anh nhìn chăm chăm vào một điểm ngay cạnh giày trượt của mình. Rồi anh ngược lên và mắt anh khóa chặt vào mắt cô. Anh chỉ đơn giản nhìn vào cô trong vài nhịp tim đập, rồi đôi mắt xanh dương ấy lại bắt đầu một chuyến hành trình nhàn nhã xuống chiếc áo len xám, đi qua cái váy đen và quần tất rồi tới đôi giày lười bằng da màu đen của cô. Sự thích thú của anh do tò mò nhiều hơn là nhục dục, nhưng nó vẫn ghim chặt cô tại chỗ và khiến tim cô trĩu nặng trong lồng ngực.

“Jane,” Larry Nystrom gọi cô. Cô dứt sự chú ý ra khỏi Luc và nhìn vào huấn luyện viên. Ông ta ra dấu cho cô đi tới trước, và cô đi chuyển tới đứng bên cạnh ông. “Tiến lên và hãy nói những gì cô đã nói với bọn họ ngày hôm nọ.”

Cô nuốt nước bọt. “Tôi không thể nhớ được những gì mình đã nói, huấn luyện viên ạ.”

“Điều gì đó về việc chúng tôi kéo cao quần lên.” Fish cung cấp. “Và đi du đấu cùng chúng tôi là một trải nghiệm.”

Họ trông đều nghiêm trọng đến mức cô suýt bật cười. Cho đến giờ, cô không bao giờ thực sự tin rằng họ lại mê tín đến mức này. “Được rồi.” Cô bắt đầu với hồi tưởng khá khắt nhất, “Kéo cao quần lên, các quý ông, tôi có vài điều muốn nói và chỉ mất một phút mà thôi. Tôi sẽ không đi du đấu cùng các anh nữa, và tôi muốn các anh biết rằng đi du đấu cùng tất cả các anh là một trải nghiệm mà tôi sẽ không quên.” Họ đều mỉm cười và gật đầu ngoại trừ Peter Peluso.

“Cô đã nói gì về chuyện đồng loạt cởi quần nữa. Tôi nhớ đoạn đó mà.”

“Đúng vậy, Cá Mập,” Rob Sutter đồng ý. “Tôi cũng nhớ đoạn đó nữa.”

“Và cô đã nói rằng cô mong đây là năm chúng tôi chiến thắng Cúp,” Jack Lynch thêm vào.

“Phải rồi, cái đó quan trọng lắm.”

Nó thực sự thành vấn đề sao? Xì! “Tôi có phải bắt đầu lại từ đầu không?”

Họ đều gật đầu và cô đảo mắt. “Kéo cao quần của các anh lên, các quý ông, tôi có vài điều muốn nói và nó chỉ mất một phút thôi, và tôi cũng không muốn thêm cái trò đồng loạt cởi quần vớ vẩn nào nữa.” Hay gì đó đại loại thế. “Tôi sẽ không đi du đấu cùng các anh thêm nữa và tôi muốn các anh biết rằng đi du đấu cùng các anh là một trải nghiệm mà tôi sẽ không quên. Tôi hy vọng đây là năm các anh chiến thắng cúp Stanley.”

Trông họ đều hài lòng và cô bắt đầu định rời đi trước khi họ khiến cô phát điên.

“Giờ thì cô phải đến và bắt tay tôi,” đội trưởng Mark Bressler, thông báo cho cô.

“Ồ, phải rồi.” Cô đi đến bên anh ta và cầm lấy tay anh ta. “Chúc may mắn với trận đấu, Mark.”

“Không, cô nói Sát Thủ.”

Chuyện này thật kỳ cục. “Chúc may mắn với trận đấu, Sát Thủ.”

Anh ta mỉm cười. “Cảm ơn, Jane.”

“Không có gì.” Từ ngoài kia, cô có thể nghe thấy màn giải trí trước trận đấu bắt đầu, và cô lại một lần nữa hướng về cửa.

“Cô chưa xong mà, Jane.”

Cô quay người và nhìn Luc ở bên kia phòng. Anh đang đứng và ngoắc ngoắc tay với cô. “Lại đây.”

Không đời nào. Không đời nào có chuyện cô sẽ gọi anh ta là đồ đầu đất trước mặt các cầu thủ thể dục.

“Mau nào.”

Cô nhìn vào khuôn mặt những cầu thủ khác ở xung quanh. Nếu Luc thi đấu dở tệ, họ sẽ đổ lỗi cho cô. Như thể giày cô tự dẫn lối, cô băng qua tấm thảm dày với biểu tượng Chinooks ở chính giữa. “Gì nào?” cô hỏi khi cô đi tới đứng trước mặt Luc. Trong đôi giày trượt, anh cao hơn thường lệ, và cô phải ngẩng cả cổ lên.

“Cô phải nói những gì cô nói với tôi hôm nọ. Lầy mầy.”

Đó là những gì cô đã nghi ngờ, nhưng cô vẫn cố thoát ra. “Anh quá giỏi rồi, anh không cần mầy mẩn nữa.”

Anh túm lấy tay cô và dịu dàng kéo cô lại gần. “Mau nào, ngay bây giờ.”

Bàn tay nóng rực của anh làm cô ảm hẩn lên qua chiếc áo len. “Đừng ép tôi, Luc,” cô nói chỉ vừa đủ để anh nghe thấy. Cô có thể cảm thấy mặt mình nướng trên lửa. “Thật quá xấu hổ.”

“Thì thắm vào tai tôi thôi.”

Tiếng xoẹt xoẹt của đôi đệm bảo hộ bằng da lấp vào khoảng trống đang dần biến mất giữa họ khi anh cúi xuống gần cô. Mùi hương dầu gội đầu và kem cạo râu của anh lấp đầy mũi cô pha trộn với mùi da từ đệm bảo hộ của anh. “Đồ đầu đất,” cô thì thầm bên tai anh.

“Không đứng rồi.” Anh lắc đầu và má anh ta chạm vào má cô trong vài giây ngắn ngủi. “Cô quên từ to xác rồi.”

Ôi, Chúa ơi. Trước khi chuyện này qua đi, cô hoặc là chết vì xấu hổ, hoặc bất tỉnh, hoặc cháy rụi vì dục vọng kìm nén mất thôi. Cô thực lòng không muốn nhận một cái nào trong ba cái. Đặc biệt là cái cuối cùng. Nhưng độ nam tính của anh như một trường lực mạnh mẽ kéo cô lại gần bất chấp ý chí của cô. Cô nhắm mắt lại và khóa đầu gối để không thể dựa vào anh. “Đồ đầu đất to xác.”

“Cảm ơn, bé cưng. Tôi trân trọng điều đó.”

Bé cưng. Cô mở mắt ra. Anh quay mặt sang, và với môi anh chỉ cách môi cô có vài inch, anh mỉm cười. “Tôi sẽ phải làm thế này trước mọi trận đấu sao?” Cô xoay sở để nói, dù giọng cô nghe thì thảo hơn cô muốn.

Anh không có vẻ chú ý đến giọng cô. Anh thẳng người dậy và những rãnh nhỏ xuất hiện trên đuôi mắt anh. “E là vậy.”

Cuối cùng, cô cảm thấy như mình lại có thể thở lại được. “Tôi sẽ xin được tăng lương.”

Anh lướt bàn tay to lớn ấm áp từ cánh tay lên vai cô. Anh vỗ nhẹ vào má cô, rồi thả tay xuống. “Hỏi xin cả một tài khoản chi phí lớn hơn nữa. Lần tới chúng ta đi du đấu, tôi sẽ thắng lại năm mươi đô đã thua ở trò phi tiêu đấy.”

Jane lắc đầu và xoay người bỏ đi. “Sẽ không xảy ra đâu, Luc,” cô nói qua vai.

Cô quay về khu vực truyền thông và lại ngồi cạnh Darby. King-5 đang ở đó cũng như ESPN, ghi hình trận đấu của đội Chinooks với đội Vancouver. Với Luc Martineau vững vàng phong độ, Seattle giành chiến thắng trong một trận đấu tỉ số ba - một. Dường như không tốn chút sức lực, anh túm lấy bóng từ không trung và nhắc cho tất cả những người đang xem chính xác tại sao anh lại được coi là một thủ môn hàng đầu.

Trong phòng thay đồ sau trận đấu, cả đội trả lời các câu hỏi của Jane. Mặc dù họ không kéo cao quần, việc cởi đồ của họ dường như ít tính toán hơn.

Đêm đó, khi Jane đã gửi bài báo của cô cho tòa soạn, cô gọi điện cho Caroline và đánh dấu cột mốc cho ngày, tuần và năm của bạn cô bằng bốn từ đơn giản. “Tớ cần trang điểm,” cô nói ngay khi Caroline nhắc máy lên.

“Ai thế?”

“Hài hước nhỉ. Tớ có một bữa tiệc vào tuần tới và tớ cần phải trông thật ớn.”

“Cảm ơn ngài, Jesus, vì món quà mà con sắp nhận,” Caroline thì thầm. “Tớ đã đợi điều này hàng năm trời rồi. Việc đầu tiên chúng ta cần làm là xếp hẹn với Vonda.”

“Vonda là ai thế?”

“Người phụ nữ sẽ tẩy lông hết cả người cậu và tạo hình cho cái mái tóc hoang dã đó.”

Jane nhìn vào chiếc ống nghe trong tay. “Tẩy lông á?”

“Và tóc nữa.”

“Lần cuối cùng tớ để cậu làm tóc cho tớ, tớ kết thúc trông xù như bông.”

“Đó là năm lớp mười, và tớ sẽ không làm điều đó. Sau vụ tóc tai, chúng ta sẽ cho cậu gặp Sara ở quầy hàng MAC nơi tớ làm việc. Người phụ nữ đó đúng là một nghệ sĩ thực sự.”

“Tớ đã nghĩ chỉ một ít mascara và chút son bóng. Một chiếc đầm dạ tiệc màu đen xinh xắn và một đôi giày đế mềm rẻ tiền nào đó.”

“Và rồi hôm nay chúng ta sẽ mua một chiếc váy Ferragamos lộng lẫy,” Caroline thao thao bất tuyệt như thể Jane chưa hề nói gì. “Màu đỏ. Chúng sẽ trông hoàn hảo với một đôi Betsey Johnson bé nhỏ chết người mà tớ đã thấy trên lầu.”

17. Rachel Gibson - Chương 8

Chương 8

Bom: Một cú đánh bóng mạnh mẽ

Luc vuốt thẳng tay áo ở hai cổ tay, rồi đính khuy mã não vào mỗi bên. Sáng hôm đó ở buổi tập luyện, anh đã nghe nói Jane sẽ tham dự bữa tiệc tối nay cùng Darby. Anh tò mò muốn xem cô sẽ mặc gì khi xuất hiện – thứ gì đó màu đen, không nghi ngờ gì. Anh nâng tay lên và ấn chiếc khuy cài cuối cùng vào cổ áo thẳng nếp của chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu. Anh đã không hề nói chuyện gì với cô từ sau trận đấu với đội Vancouver.

Anh chàng thủ môn dự bị đã chơi hai trận đấu cuối vừa qua, cho Luc một quãng thời gian nghỉ ngơi cần thiết, và anh đã không có cơ hội nào để nói chuyện với cô. Cũng không phải anh có bất kỳ điều gì muốn nói. Nhưng anh thích nói chuyện với cô, và anh thích chọc tức cô chút ít để xem phản ứng của cô. Để xem cô sẽ cười hay mắt cô nheo lại và môi cô day day. Hay xem anh có thể khiến đôi má nhọt nhọt của cô ửng hồng được hay không.

Anh cài dây nịt màu xám vào đai chiếc quần gấp li và tự hỏi Jane với Darby giờ có phải đang hẹn hò hay không. Anh không nghĩ là họ đang hẹn hò đâu. Ít nhất thì anh cũng không thích nghĩ là họ đang hẹn hò. Jane nóng tính là miếng lưỡi sắc sảo, và một tên một sách lập dị là hoàn toàn nhằm với cô. Đặc biệt là cái tên một sách đó. Chẳng có gì là bí mật chuyện Darby đã chống lại vụ Luc chuyển nhượng tới đội Chinooks cũng như chuyện hai người đàn ông nhân nhượng lẫn nhau vì họ buộc phải thế. Như những gì Luc biết, Darby Houge chẳng có bản lĩnh đàn ông, trong khi Jane rất can đảm. Anh đoán đó là những gì anh thích về cô. Cô không chạy trốn khỏi nghịch cảnh. Cô đối mặt trực tiếp. Toàn bộ một mét năm của cô.

Luc cầm lấy cà vạt nơ màu đen và đi tới cánh cửa gương của phòng thay đồ. Anh đặt nó nằm áp vào cổ áo và thắt hai đầu vào với nhau. Không hài lòng với chiều dài mỗi bên, anh rút ra và bắt đầu lại. Anh mất ba lần thử mới thắt được nơ một cách hoàn hảo quanh cổ. Anh thường không bận tâm đến việc ném mình vào bộ đồ tuxedo và tham dự các bữa tiệc chiêu đãi – đặc biệt là tiệc vinh danh các thủ môn đồng đội – nhưng tối nay chẳng có gì bình thường hết. Tối nay em gái anh sẽ tham dự một buổi khiêu vũ ở trường trung học với một thằng nhóc xỏ khuyên mũi.

Luc cầm chiếc đồng hồ đeo tay từ cái bàn ghế cạnh sát cạnh giường và trượt nó vào cổ tay khi anh đi tới phòng Marie. Anh sẽ không đi cho đến khi bạn hẹn của cô bé xuất hiện để đón cô. Anh biết những gì diễn ra trong đầu lũ trai tuổi teen, và anh có kế hoạch sẽ sắm soi anh chàng Zack này từ đầu tới chân và để thằng nhóc biết rằng anh sẽ ở nhà khi Marie quay lại, chờ cô bé về. Anh phải ở đây để bắt tay Zack hơi quá mạnh một chút, cho cậu ta ánh mắt *đừng-có-lãng-nhãng-với-em-gái-anh*, và cho cậu ta cảm thấy chút sợ hãi. Luc có thể không phải là một ông anh vĩ đại – thực ra thì, anh còn chẳng gần vĩ đại tí tẹo nào – nhưng anh sẽ bảo vệ Marie chừng nào cô bé còn ở với anh.

Anh đã quyết định sẽ lùi một cuộc trò chuyện về trường nội trú cho đến sau buổi khiêu vũ. Cô bé đã rất vui khi chọn lựa váy và giày dép, chỉ là có vẻ như không đúng lúc để nói với điều đó.

Luc gõ cửa phòng Marie, và khi cô bé lầm bầm một lời đáp lại anh bước vào phòng. Anh mong được nhìn thấy cô trong bộ váy nhung đen cổ vuông, tay loe và một ít hoa hồng đính lên trên. Cô bé đã cho anh xem bộ váy hôm nọ, và anh nghĩ nó thực sự ngọt ngào ột cô bé ở tuổi cô. Dù vậy, thay vì mặc váy, cô bé nằm trên giường đang mặc pyjama. Tóc túm lại sau đầu theo kiểu đuôi ngựa, và đang khóc.

“Sao em chưa chuẩn bị? Bạn hẹn của em sẽ ở đây trong vài phút nữa thôi đấy.”

“Không, không đâu. Anh ta đã gọi và hủy hẹn tối qua rồi.”

“Anh ta bị ốm à?”

“Anh ta nói anh ta quên rằng có vài thứ phải làm với gia đình và không thể đưa em đi. Nhưng đó là nói dối. Anh ta giờ đã có một cô bạn gái và anh ta sẽ đưa cô ấy đi.”

Có thứ gì đó nóng bừng và trắng xóa lóe lên sau mắt anh. Thứ gì đó khiến cằm anh siết lại và tay anh nắm chặt lại thành nắm đấm. Không ai được dẫm lên em gái anh và khiến cô bé khóc. “Cậu ta không thể làm thế.” Luc đi vào sâu trong phòng và nhìn xuống Marie. “Cậu ta sống ở đâu? Anh sẽ đi nói chuyện với cậu ta. Anh sẽ bắt cậu ta phải đến đón em.”

“Không,” cô bé thở dốc, xấu hổ, và ngồi bật dậy trên mép giường, mắt mở to khi nhìn lên Luc. “Thế rất là xấu hổ!”

“Được rồi, anh sẽ không bắt cậu ta đón em.” Cô bé nói đúng. Bị ép buộc sẽ làm cô bé xấu hổ. “Anh sẽ chỉ đi qua đó và đá đít cậu ta thôi vậy.”

Hàng lông mày đen của cô bé gần như nhướn lên tới chân tóc. “Anh ta là trẻ vị thành niên.”

“Luận điểm tốt đấy. Chà, anh sẽ đá đít bố cậu ta vậy. Bất kỳ ai nuôi lớn một thằng nhóc dám thất hẹn với một cô gái đều xứng đáng bị đá đít theo nguyên tắc.” Luc rất nghiêm túc, nhưng vì lý do nào đó, điều đó lại khiến Marie nở nụ cười.

“Anh sẽ đá đít bác Anderson vì em à?”

“Ý anh là mông. Không phải đít. Và tất nhiên anh sẽ làm thế.” Anh ngồi xuống cạnh em gái. “Và nếu anh không thể làm cho xong việc đó, anh biết vài câu thể khúc còn câu có thể cho ông ta ăn trưa đấy.”

“Đúng vậy.”

Anh cầm lấy tay cô bé và nhìn chăm chú những ngón tay bị bấm của cô. “Sao em không kể cho anh chuyện cậu ta gọi và hủy hẹn.”

Cô bé nhìn lảng đi. “Em không nghĩ anh sẽ thực sự quan tâm.”

Dùng bàn tay còn lại, anh đưa mắt cô quay lại nhìn anh. “Sao em lại có thể nói thế được? Tất nhiên là anh có quan tâm. Em là em gái anh.”

Cô bé nhún vai. “Em chỉ không nghĩ là anh có quan tâm đến những thứ như khiêu vũ.”

“Chà, em có thể đúng. Anh không quan tâm nhiều đến khiêu vũ và nhảy nhót. Anh chẳng bao giờ đến một buổi khiêu vũ nào ở trường trung học bởi vì...” Anh dừng lại và huých vào tay cô. “Anh nhảy như dõ hơi í. Nhưng anh quan tâm đến em.”

Khóe miệng cô bé trĩu xuống như thể cô không tin anh.

“Em là em gái anh,” anh lại nói, như thể không có gì nữa cần giải thích. “Anh đã bảo em là anh sẽ luôn luôn chăm sóc em.”

“Em biết.” Cô bé nhìn xuống vạt áo mình. “Nhưng chăm sóc và quan tâm không giống nhau”

“Chúng giống nhau đối với anh, Marie à. Anh không chăm sóc những người mà anh không quan tâm.”

Cô rút ra khỏi tay anh và đứng dậy. Cô bé băng qua phòng tới một cái tủ đầy vòng tay, gấu bự, và bốn bông hoa hồng khô trên cùng. Luc biết những bông hoa hồng trắng đó đến từ quan tài của mẹ cô. Anh không biết vì sao cô bé cầm lại chúng hay vì sao đến giờ cô bé vẫn giữ chúng, đặc biệt là khi chúng là cô bé khóc.

“Em biết anh muốn gửi em đi,” cô bé nói quay lưng về phía anh.

Ôi, trời. Anh không biết cô bé tìm ra bằng cách nào, nhưng anh cho rằng điều đó cũng không quan trọng. “Anh nghĩ rằng em có thể sẽ hạnh phúc hơn khi sống với những cô bạn cùng lứa thay vì anh.”

“Đừng nói dối, Luc. Anh muốn thoát khỏi em.”

Anh muốn ư? Có phải thoát khỏi cô để anh có thể quay lại cuộc sống cũ là động cơ chính khiến anh đi tìm trường nội trú không? Có lẽ nhiều hơn những gì anh muốn thú nhận với chính mình. Cảm giác tội lỗi mà anh không còn có thể tiếp tục lờ đi siết chặt trong lòng anh khi anh đứng dậy và đi về hướng em gái. “Anh sẽ không nói dối em.” Anh đặt tay lên vai cô và quay mặt cô lại đối diện với anh. “Sự thực là, anh không biết phải làm gì với em. Anh chẳng biết gì về các cô gái tuổi teen hết, nhưng anh biết em không vui. Anh muốn làm mọi chuyện trở nên tốt đẹp hơn với em, nhưng anh không biết cách.”

“Em không vui vì mẹ em đã mất,” cô bé nói bằng giọng nhỏ xíu. “Và không một ai và một một điều gì có thể khiến điều đó tốt đẹp lên được.”

“Anh biết.”

“Và chẳng ai muốn em biết.”

“Này.” Anh siết vai cô bé. “Anh muốn em và em biết dì Jenny muốn em.” Thực ra thì, Jenny chỉ muốn Marie “tới thăm vào mùa hè”, nhưng Marie không cần biết điều đó. “Thực ra thì, bà đã đe dọa đưa anh tới tòa án dân sự để đòi quyền giám hộ. Anh nghĩ bà ấy mơ đến cảnh hai người mặc đồ ngủ đôi.”

Marie chun mũi. “Làm sao mà em lại chưa bao giờ nghe đến chuyện đó thế?”

“Vào lúc đó, em đã có đủ lo lắng rồi,” anh lảng tránh. “Anh có nhiều tiền hơn dì Jenny nếu ra tranh tụng trước toà, nên bà ấy hạ cờ.”

Marie cau mày. “Jenny sống trong một khu làng cho người về hưu.”

“Phải rồi, nhưng hãy nhìn vào mặt sáng sữa nào. Bà ấy sẽ làm cho em món pudding mạn khô đặc biệt mỗi tối.”

“Không chịu đâu!”

Luc mỉm cười và kéo cổ tay áo của anh ra để nhìn đồng hồ. Buổi tiệc sắp sửa bắt đầu. “Anh phải đi đây.” Anh nói, nhưng không thể chịu được việc thực sự bỏ cô bé lại một mình. “Sao em không mặc bộ váy mới vào và đi cùng anh nhỉ?”

“Đến đâu ạ?”

“Tới một bữa tiệc ở Space Needle”

“Với những người già sao?”

“Không già lắm đâu. Sẽ vui đấy.”

“Anh không phải đi ngay bây giờ sao?”

“Anh sẽ chờ em.”

Cô bé nhún vai. “Ồ, em không biết nữa.”

“Đi nào. Cánh nhà báo sẽ ở đó, và có lẽ em sẽ có một bức hình trên báo trông cực xinh đẹp và tên Zack già nua sẽ tự đá đít mình.”

Cô bé bật cười. “Ý anh là mộng chứ.”

“Phải rồi. Mộng.” Anh đẩy cô bé về hướng tủ quần áo. “Nhanh cái mộng em lên,” anh nói khi rời phòng và đóng cánh cửa lại phía sau. Anh cầm lấy chiếc áo vét tuxedo và chuyển vào phòng khách để đợi. Anh luồn tay vào chiếc áo vét bốn khuy với hy vọng Marie sẽ nhanh nhanh lên, nhưng, điển hình trong tất cả những cô gái mà anh từng biết, cô bé thực sự chuẩn bị rất nhanh.

Anh đứng trước những khung cửa sổ dài hai mét rưỡi và nhìn ra thành phố. Mưa đã tạnh, nhưng nước mưa vẫn đọng lại trên kính và làm nhòa đi hình ảnh lộng lẫy của Seattle vào buổi đêm, của những tòa nhà chọc trời ngất ngưỡng và vịnh Elliott xa xa. Anh đã mua căn hộ này chỉ vì mỗi tầm nhìn của nó, và nếu anh đi xuyên qua bếp hoặc cửa phòng ngủ ở phía bên kia, anh sẽ ra ban công, với một tầm nhìn hoàn hảo dành cho Space Needle và bắc Seattle.

Nhìn ra những khung cửa sổ san sát nhau rất dễ chịu, nhưng Luc phải thú nhận rằng căn hộ này chưa bao giờ khiến anh thực sự cảm thấy như nhà. Có lẽ vì kiến trúc hiện đại, hay có thể vì trước kia anh chưa bao giờ sống trên đỉnh một thành phố và cảm giác hơi giống như sống ở khách sạn vậy. Nếu như anh mở cửa sổ hoặc đứng ở ban công, âm thanh ô tô và xe buýt sẽ bay lên tận tầng mười chín và nhắc anh nhớ đến một khách sạn. Dù cho anh đang bắt đầu thích Seattle và tất cả mọi thứ nó đem về, thì thoảng anh vẫn có một cảm giác mơ hồ bấp bênh khi về nhà.

Khi cuối cùng Marie cũng ra khỏi phòng ngủ, cô bé đeo một chiếc vòng cổ thạch anh và băng đô hợp tông giữ các lọn tóc xoắn không rơi xuống mặt. Tóc cô bé rất dễ thương, nhưng bộ váy – bộ váy trông thật khủng khiếp trên người cô bé. Nhỏ hơn khoảng hai cỡ. Lấp vải nhưng bó quá chặt trên ngực, lưng, và cả những ống tay nhỏ xíu dính quá chặt vào cánh tay cô. Dù Marie thường mặc áo phông thùng thình và áo len, anh cũng biết cô bé không hề béo. Nhưng cái váy đó khiến cô bé trông như một nhóc heo.

“Em trông thế nào?” cô bé hỏi khi xoay một vòng cho anh xem.

Đường may chạy dọc lưng váy bị kéo lệch sang bên trái phía sau người cô bé. “Em trông thật xinh.” Và từ vai trở lên, cô bé trông xinh thật. Dù phần mắt màu bạc của cô trông hơi kỳ lạ, lấp lánh như ánh hào quang mà anh vẫn có khi anh còn ở trường trung học.

“Cái váy đó cỡ bao nhiêu thế?” Luc hỏi, và nhờ cái nhìn mà cô bé tặng anh, anh ngay lập tức nhận ra sau lưng của mình. Anh biết tốt hơn là không nên hỏi một phụ nữ về cỡ váy của cô ta. Nhưng Marie không phải là một người phụ nữ nào cả. Cô bé là một cô nhóc và là em gái anh.

“Để làm gì?”

Anh giúp cô bé mặc áo khoác lên. “Em luôn mặc áo phông và quần rộng thùng thình, và anh không biết em mặc cỡ nào,” anh ứng khẩu.

“Ồ, cỡ không ạ. Anh có tin được là em lại vừa cỡ không không?”

“Không. Cỡ không thậm chí còn không phải là một cỡ. Và nếu em cỡ không, em nên được vỗ béo, có khi ăn khoai tây nghiền và nước thịt. Nuốt nó xuống với ít kem tươi đánh bông.” Cô bé bật cười, nhưng anh không đùa đâu.

Họ lái xe một quãng ngắn tới Space Needle, và vào lúc anh đưa chìa khóa chiếc Land Cruiser cho người gác cửa, họ đã trễ hơn một tiếng đồng hồ. Tầng Skyline của tòa nhà được đặt ở vị trí ba mươi một mét trên cao. Skyline có tầm nhìn ba trăm sáu mươi độ bao quát toàn bộ thành phố, và Luc với Marie đến vừa đúng lúc cho bữa tiệc thật sự. Bước ra khỏi thang máy, họ đụng vào bức tường âm thanh, tổng hợp của hàng trăm giọng nói, tiếng đĩa được thu dọn kêu loảng xoảng, và ban nhạc ba người điều chỉnh nhạc cụ. Cả một biển những bộ tuxedo đen và váy áo rực rỡ hòa trộn lẫn lộn trong căn phòng chiếu sáng huyền ảo. Luc đã từng ở đây trước kia. Không phải địa điểm này, không phải dịp này mà ở một trăm hay gần như vậy những bữa tiệc mà anh đã tham dự kể từ khi ký hợp đồng chơi ở NHL.

Khi Luc cất áo cho Marie, anh thấy Sutler, Fish, cùng Grizzell và giới thiệu Marie với các đồng đội của anh. Họ hỏi cô bé về trường học, và họ càng nói chuyện với cô thì cô càng nấp sau người Luc, cho đến lúc chỉ

còn nửa người lộ ra. Anh không biết cô bé thấy sợ hãi hay e thẹn nữa.

“Cậu đã gặp Cá Mập chưa?” Fish hỏi.

“Jane à? Không, tớ chưa gặp cô ấy. Sao thế?”

Anh ta nâng cốc bia lên và nhún vai.

“Cô ấy đâu?”

Fish nhấc ngón tay ra khỏi cốc bia và chỉ về một người phụ nữ đứng cách đó vài mét đang quay lưng lại với Luc. Cô ta có những lọn tóc đen loăn xoăn ôm quanh đầu. Một chiếc váy màu đỏ hở sâu đến tận eo lưng, và một sợi xích vàng mảnh mai vắt giữa hai cánh áo ở vai cô, bắt lấy ánh sáng và rải rác ánh vàng khắp làn da trắng mịn của cô. Chiếc váy ôm lỏng lẻo quanh hông và thân sau rồi rơi xuống bắp chân cô. Cô đi một đôi giày đỏ bóng cao khoảng bảy phân. Cô đứng nói chuyện với hai người phụ nữ khác. Một người anh nhận ra là Mae, vợ của Hugh Miner. Lần cuối anh gặp cô ấy là vào tháng Chín khi cô mang bầu khoảng chín tháng. Người phụ nữ còn lại trông hơi quen quen và anh tự hỏi có phải anh đã thấy cô ta trên tờ Playboy không. Không có ai trong số những người phụ nữ đó trông giống Jane hết.

“Người phụ nữ trong chiếc váy đen kia là ai thế?” anh hỏi, ám chỉ cô người mẫu tạp chí.

“Đó là vợ của Kowalsky.”

Anh chuyển sự chú ý về chỗ các đồng đội của mình. Giờ thì anh biết tại sao cô ta trông lại quen rồi. Một bức ảnh của cô ta và John được treo trên tường trong văn phòng của huấn luyện viên Nystrom. “Kowalsky ở đây sao?” John Kowalsky là một huyền thoại khúc côn cầu và đã từng là đội trưởng đội Chinooks cho đến khi nghỉ hưu. Kowalsky không chỉ thống trị nhờ kích cỡ của anh ta, mà cú phang của anh ta đã được đo là hơn một trăm dặm một giờ. Chẳng có một thủ môn nào còn sống mà lại muốn thấy “Tuồng Thành” tiến lại gần.

Luc liếc nhìn quanh phòng cho đến khi anh thấy Hugh và John đang đứng trong một nhóm người thuộc ban giám đốc quản lí. Họ đều bật cười về cái gì đó, và sự chú ý của Luc lại quay lại người phụ nữ trong bộ váy đỏ. Anh lướt mắt lên sống lưng và cái cổ mượt mà, rồi tới những lọn tóc xoăn đen trên đầu cô. Fish nhâm to rồi. Jane mặt đỏ đen hoặc xám, và có mái tóc dài ngang vai.

Luc vừa chạm tay lên nút áo trên cùng của chiếc áo vét của anh khi Darby Hough tiến đến gần người phụ nữ và nói gì đó vào tai cô ta. Cô ta quay nghiêng người và tay Luc đông cứng. Tổng lãnh thiên thần của u tối và bất hạnh tối nay không mặc đồ đen, và cô ấy đã cắt tóc.

“Có một người anh muốn em gặp,” anh nói với Marie. Họ luồn lách qua đám đông các vị khách nhưng phải dừng lại trước Bekah Brummet, một nữ hoàng sắc đẹp cao một mét bảy tám và thi thoảng là bạn anh. Anh đã gặp cô ta ở một buổi tiệc gây quỹ mùa hè năm ngoái, và trong vài tiếng đồng hồ anh khám phá ra ba điều về cô ta. Cô ta thích rượu vang trắng, đàn ông có tiền, và làm một nàng tóc vàng hoe bầm sinh. Anh đã không gặp cô ta từ lúc Marie đến sống với anh.

Anh nhanh gọn giới thiệu hai người, và lại quay mắt về chỗ Jane. Cô bật cười trước một điều gì đó mà Darby vừa nói, và Luc không thể tưởng tượng nổi con chồn con đó lại nói được một câu không nhạt nhẽo cơ đấy.

“Em đã lâu không gặp anh rồi,” Bekah nói và lời sự chú ý của anh về phía cô. Cô vẫn trông lộng lẫy như thường lệ trong một bộ váy lụa bé xíu phô bày khe ngực sâu của cô. Đã có rất nhiều Bekah trong đời anh. Những phụ nữ xinh đẹp muốn ở cùng anh vì anh là Luc Martineau, chàng thủ môn khét tiếng. Vài người trong đó đã trở thành bạn, số khác thì không. Anh không bao giờ ngại tận dụng những gì họ quá mức vui vẻ để trao cho anh. Nhưng anh đang đứng cạnh em gái anh, cô bé đang trong một bộ váy không vừa vặn cùng lúc cô biến mất phía sau anh, và anh không muốn trưng cô ra cho phần cuộc sống đó của anh.

“Anh rất hay đi khỏi thành phố.” Anh đặt tay trên eo lưng Marie. “Rất vui vì được gặp em,” anh nói và bỏ lại Bekah nhìn theo sau. Anh đẩy em gái anh đi trước khi cô bé có thể đoán ra mối quan hệ thực sự của anh với Bakah. Anh không muốn Marie nghĩ dù chỉ trong một giây rằng tình dục dễ dãi là chuyện chấp nhận được. Anh muốn cô bé biết rằng cô xứng đáng nhận được nhiều hơn thế. Và vâng, anh biết điều đó biến anh thành kẻ đạo đức giả, nhưng anh không quan tâm.

“Jane,” anh nói khi anh đến gần. Cô ngoái qua vai, và một lọn tóc xoắn mềm mại rủ xuống một bên mắt. Cô gạt nó ra sau và mỉm cười. Mái tóc ngắn khiến cô trông trẻ trung và dễ thương kinh khủng. Anh không thể làm gì ngoài cười đáp lại. Mái tóc mới cắt khiến đôi mắt màu xanh lục của cô trông to tròn, và cô trang điểm khiến chúng đều trở nên sưng khò, gợi cảm. Môi cô được tô son đỏ đậm, màu ưa thích nhất của anh. Nhiệt độ trong phòng dường như tăng thêm đến vài độ và anh cởi nút áo vét ra.

“Chào Luc.” Giọng cô nghe cũng sưng khò nữa.

“Martineau,” Darby nói.

“Hough.” Dùng bàn tay đặt trên lưng Marie, anh bắt cô bé đứng sang cạnh anh. “Đây là bạn hẹn của tôi, Marie,” anh nói, và Jane dành cho anh một cái nhìn qua khóe mắt bảo cho anh biết rằng cô nghĩ anh đáng bị tổng giam. “Marie là em gái tôi.”

“À, vậy thì tôi rút lại những gì đang nghĩ về anh.” Jane giơ tay ra và mỉm cười với Marie. “Chị thích bộ váy của em. Đen là màu ưa thích nhất của chị.”

Luc đoán rằng câu đó vẫn còn là nói nhẹ đi nhiều.

“Anh đã gặp Mae Miner và Georgeanne Kowalsky chưa?” Jane hỏi và nhích người ra để anh và Marie đứng vào.

Luc chuyển sự chú ý sang vợ của Hugh, một phụ nữ tóc vàng thấp bé với đôi mắt nâu to tròn và rất ít son phấn. Cô thuộc dạng phụ nữ tự nhiên. Giống Jane. Ngoại trừ tối nay. Tối nay Jane đã tô son. Anh bắt tay cả hai người phụ nữ, rồi nói, “Tôi đã gặp Mae tháng Chín năm ngoái.”

“Khi tôi mang bầu khoảng chín tháng. “ Cô lục tìm trong chiếc ví đen nhỏ xinh và rút ra một bức ảnh. “Đây là Nathan.”

Georgeanne cũng thò tay lấy ảnh của cô ra. “Đây là Lexie khi con nhóc mười tuổi, và đây là em gái Olivia của nó.” Luc không ngại nhìn vào ảnh lũ trẻ - thực lòng đấy - nhưng anh rất băn khoăn tại sao các bậc cha mẹ cứ luôn cho rằng anh muốn nhìn chúng cơ chứ. “Lũ nhóc dễ thương quá.” Anh nhìn khắp lượt, rồi trả các bức ảnh về cho cả hai người phụ nữ.

Cuộc trò chuyện xung quanh anh chuyển về bài diễn văn mà anh đã bỏ lỡ vì đến muộn, và anh nhân cơ hội đó ngẩng bộ váy của Jane. Phần trước rủ trễ xuống bộ ngực nhỏ của cô, và anh cá rằng nếu cô hơi khum vai một tí thôi, anh cũng có thể nhìn xuống dưới ngực cô. Căn phòng rất nóng, vậy mà đầu ngực cô vẫn cứ chìa ra như cô đang trong cơn lạnh cóng không bằng.

“Luc,” Marie nói, dứt sự chú ý của anh ra khỏi bộ váy của Jane. Anh ngoái qua vai nhìn em gái anh. “Anh có biết phòng vệ sinh ở đâu không?”

“Chị biết đấy,” Jane trả lời hộ anh. “Đi theo chị nào. Chị sẽ dẫn em đi.” Với đôi giày cao gót, Jane cũng cao xấp xỉ Marie. “Trên đường đi, em có thể kể cho chị tất cả những bí mật đen tối sâu kín nhất của anh trai em,” cô thêm vào khi họ rời đi.

Anh đoán là mình an toàn, vì Marie chẳng biết một bí mật đen tối nào của anh hết. Đen tối sâu kín hay các điều gì khác. Hai người nhanh chóng chìm ngấm trong đám đông, và khi anh xoay người lại, Mae và Georgeanne cũng cáo lỗi, và anh bị bỏ lại nhìn chằm chằm vào Darby.

Darby lên tiếng trước. “Tôi đã thấy cách anh nhìn Jane. Cô ấy không phải tuýp của anh đâu.”

Anh gạt vạt áo sang bên và nhét tay vào túi quần. “Tuýp nào vậy?”

“Một ả gái lả lơi.”

Luc chẳng bao giờ đi cùng những ả gái lả lơi đó, và anh cũng không chắc là mình còn có tuýp ưa thích nữa. Không phải khi mà anh có thể nhìn Jane Alcott mà tự hỏi cô sẽ làm gì nếu anh kéo cô vào một kho chứa đồ và hôn sạch lớp son môi màu đỏ của cô. Nếu anh rê tay dọc xương sống và trượt tay vào ngực áo cô rồi ôm lấy bộ ngực nhỏ xinh của cô. Tất nhiên, anh có thể không bao giờ làm thế. Không phải với Jane, “Chuyện này thì liên quan gì đến anh?”

“Jane và tôi là bạn bè.”

“Anh không phải cùng một người đã gọi điện cho tôi và bảo tôi dụ cô ấy nhận lại công việc đấy chứ?”

“Đó là công việc. Nếu anh lộn xộn với cô ấy, cô ấy có thể mất việc. Vĩnh viễn. Tôi sẽ thực sự bực mình nếu anh làm gì đó tổn hại đến cô ấy đấy.”

“Anh đang đe dọa tôi đấy à?” Luc nhìn xuống khuôn mặt trắng ớn của Darby và gần như thêm chút tôn trọng với anh chàng này.

“Phải.”

Luc mỉm cười. Có lẽ Darby cũng không phải tên thần đồng bất lực mà anh vẫn luôn nghĩ. Ban nhạc tấu lên giai điệu đầu tiên và Luc bỏ đi. Cái loại nhạc jazz tào lao khiến anh khó chịu vang khắp cả gian phòng khi anh lướt lách tới chỗ chủ nhân bữa tiệc, Hugh Miner. John Kowalsky nhập hội cùng họ, và họ nói chuyện về khúc côn cầu, bàn luận cơ hội thắng cúp của đội Chinooks trong năm nay.

“Nếu cả đội vẫn ổn định về sức khỏe,” Hugh dự đoán, “Chúng ta sẽ nhắm thẳng vào cúp đấy.”

“Bắn tỉa cũng không tổn hại gì.” Tường Thành thêm vào.

Cuộc trò chuyện chuyển sang những gì họ làm từ sau khi nghỉ hưu và Hugh rút một cái ví ra khỏi túi quần sau và mở nó ra. “Đây là Nathan” Luc chẳng buồn nói cho anh ta biết là anh đã xem bức ảnh đó rồi.

18. Rachel Gibson - Chương 9.1

Chương 9

Đầu Đất chuyển động: Một bước chuyển động ngu ngốc

Jane lau khô tay bằng khăn giấy rồi vứt nó vào thùng rác. Cô nhìn vào tấm gương phía trên bồn rửa và gần như không nhận ra chính mình. Cô không chắc đây có phải điều tốt hay không nữa.

Cô mở cái ví nhỏ mà cô đã mượn Caroline và rút một thỏi son bóng màu đỏ ra. Marie đến bồn rửa cùng với cô, và Jane nhìn kĩ em gái Luc khi cô bé rửa tay. Anh trai và em gái trông chả có gì giống nhau, trừ rằng đôi mắt họ cùng ánh xanh dương.

Vừa mới trước, khi cô quay sang và nhìn thấy Luc đi cùng với một cô gái trẻ như vậy, cô đã rất sốc. Ý nghĩ đầu tiên của cô đó là anh ta đáng bị tổng giam, nhưng rồi một giây sau anh càng làm cô choáng hơn khi anh giới thiệu đây là em gái anh.

“Chị không giỏi việc này,” Jane thú nhận khi cúi người tới trước và tô son lên môi. Trước buổi tiệc, Caroline đã đánh một loại màu son không trôi nào đó trên môi cô, và tất cả những gì Jane phải làm là tô lại son bóng. Cô nghĩ mình đã làm rất tốt, nhưng cô không có kinh nghiệm và không chắc lắm. “Hãy nói cho chị sự thật. Môi chị trông có bản không?”

“Không ạ.”

“Dày lắm không?” Cô phải thú nhận rằng trang điểm cũng khá thú vị. Dù vậy cũng không phải một chuyện mà cô muốn làm suốt mọi ngày. Hay dù chỉ là thường xuyên đi nữa.

“Không ạ.” Marie thả khăn giấy vào thùng rác. “Em thích bộ váy của chị.”

“Chị mua nó ở Nordstrom.”

“Em cũng vậy!”

Cô đưa Marie thỏi son bóng. “Bạn chị đã giúp chị chọn nó đấy. Chị không giỏi giang gì với màu sắc.”

“Em tự chọn váy của em, nhưng Luc mua nó.”

Nếu thật vậy, cô tự hỏi sao Luc lại để em gái anh mua một bộ váy quá nhỏ như vậy. Jane có thể không phải là một nô lệ thời trang, nhưng thậm chí cả cô cũng nhận thấy được điều đó. “Anh ấy thật tử tế.” Qua gương, cô quan sát Marie tỏ lên môi hơi quá nhiều son. “Em có sống ở Seattle không?”

“Có, em sống với Luc.”

Cú sốc thứ ba trong tối nay. “Thực à? Hẳn phải là địa ngục ấy nhỉ. Em có đang bị phạt hay gì đó không?”

“Không ạ, mẹ em đã mất cách đây một tháng rưỡi.”

“Ồ, không.” Ngực Jane siết lại. “Chị xin lỗi. Chị đang cố tỏ ra vui nhộn và lại nói một thứ vô duyên. Chị cảm thấy mình như con điên ấy.”

“Không sao đâu ạ.” Marie cười rầu rĩ với Jane. “Và sống với Luc cũng không phải luôn là địa ngục đâu ạ.”

Jane cầm lại thỏi son bóng của cô và quay sang nhìn thẳng vào Marie. Có gì để nói đây? Chẳng gì cả. Dẫu sao cô cũng cố thử. “Mẹ chị đã mất khi chị lên sáu. Đã hai mươi tư năm rồi, nhưng chị biết ...” cô dừng lại, tìm kiếm một từ thích hợp. Chẳng có từ nào. “Chị biết lỗ hổng nó để lại nơi tim em.”

Marie gật đầu và cô bé nhìn xuống giày. “Đôi khi em vẫn không thể tin là mẹ đã mất.”

“Chị biết em cảm thấy thế nào.” Jane thả lại thỏi son vào túi và vòng tay quanh vai Marie. “Nếu em có bao giờ muốn nói về điều đó với một ai đó, em có thể nói với chị.”

“Vâng ạ.”

Nước mắt đọng đầy khóe mắt Marie và Jane hơi ôm siết lấy cô bé. Đã hai mươi tư năm rồi, nhưng Jane vẫn nhớ rất rõ những cảm xúc như sắp bùng nổ ấy. “Nhưng không phải tối nay. Tối nay chúng ta sẽ vui chơi. Lúc trước chị có gặp vài cậu cháu họ của Hugh Miner. Họ đến từ Minnesota và chị nghĩ họ cùng tuổi với em đấy.”

Marie dùng ngón tay chấm nhẹ mắt. “Họ có nóng bỏng không ạ?”

Jane nghĩ về điều đó. Nếu cô ở tuổi Marie, cô có thể nghĩ vậy, nhưng mà cô không ở tuổi đó, và nghĩ rằng các cậu bé tuổi teen thật nóng bỏng khiến cô cảm thấy không thoải mái. Cô gần như có thể nghe thấy bài hát “Phu nhân Robinson” vang lên trong tai. “Chà, họ sống trong một trang trại,” cô bắt đầu nói khi họ rời phòng vệ sinh. “Chị nghĩ họ vắt sữa bò.”

“Tắm quá.”

“Không, thế có nghĩa là họ rất cường tráng, và theo những gì chị có thể nói, họ không có mùi súc vật.”

“Thế là tốt.”

“Rất tốt.” Jane nhìn ngang sang Marie. “Chị thích màu phấn mắt của em. Nó rất lấp lánh.”

“Cảm ơn chị. Thi thoảng chị có thể mượn nó.”

“Chị nghĩ chị hơi già cho nhũ mắt rồi.” Jane thả tay xuống khi họ luồn lách qua đám đông. Cô thấy các cậu cháu họ của Hugh Miner đang nhìn ra ngoài thành phố và giới thiệu Marie với hai cậu bé tuổi teen. Jack với Mac Miner là hai anh em sinh đôi mười bảy tuổi và đang đóng trong hai bộ tuxedo đồng bộ cùng nơ màu đỏ tươi. Họ có hai bộ đầu đinh cực ngắn và đôi mắt màu nâu to tròn. Jane cũng phải thú nhận rằng hai đứa khá là dễ thương.

“Em đang học lớp mấy?” Mac, hay có lẽ là Jack, hỏi Marie.

Má cô bé nhuộm màu ửng hồng, và cô bé gồng vai lên. Nhìn Marie khiến tất cả những cảm giác bấp bênh khủng khiếp của tuổi thiếu niên quay trở lại, và Jane tạ ơn Chúa rằng cô không bao giờ phải trải qua thời kỳ đó nữa.

“Lớp mười ạ.” Marie trả lời.

“Bọn anh cũng ở lớp mười năm ngoái.”

“Phải rồi, tất cả mọi người đều nhắm vào các học sinh lớp mười.”

Marie gật đầu. “Họ ném các học sinh lớp mười vào các thùng rác.”

“Bọn anh không làm thế đâu. Ít nhất là không phải với con gái.”

“Nếu bọn anh ở trường em, bọn anh sẽ bảo vệ cho em,” một người trong cặp sinh đôi nói, làm Jane ấn tượng với sự ga lăng của cậu ta. Họ thực sự là hai quý ông trẻ tuổi tử tế, cha mẹ họ đã nuôi dưỡng họ rất đúng đắn và nên thấy tự hào. “Lớp mười tởm lợm,” cậu ta thêm vào.

Có lẽ không. Có lẽ ai đó nên nói cho cậu ta biết rằng cậu ta không nên nói như thế trước mặt con gái.

“Phải rồi, rất tởm lợm.” Marie đồng ý. “Em không thể chờ đến năm sau.”

Được rồi, có lẽ chỉ là Jane đang già đi rồi. Và cô cho rằng, đến tận cùng của vấn đề thì, nói gì đó tởm lợm cũng giống như bảo cái đó như hâm thôi.

Lũ nhóc càng nói chuyện, Marie càng có vẻ thả lỏng hơn. Chúng nói về nơi chúng đến trường, môn thể thao chúng chơi, và loại âm nhạc chúng thích. Tất cả đều đồng ý rằng ban nhạc jazz đang chơi ở bên kia căn phòng thật tệ ngắt.

Trong khi Marie và cặp sinh đôi nói chuyện về những thứ ‘tởm lợm’ và ‘tẻ ngắt’, Jane liếc quanh căn phòng, tìm kiếm một cuộc trò chuyện người lớn hơn. Ánh mắt cô lướt qua Darby, người đang mãi mê trò chuyện với Tổng giám đốc Clark Gamache, và đáp xuống Luc ở nơi anh đang dựa vào cuối quầy bar, nói chuyện với một phụ nữ tóc vàng cao ráo mặc váy trắng bó sát. Người phụ nữ đó đặt bàn tay lên cánh tay anh và đầu anh cúi xuống sát đầu cô ta khi cô ta mở miệng. anh đẩy vạt áo vét sang một bên và thọc một tay vào túi quần. Dây nịt quần màu ghi xám nằm sát vào nếp ly trên chiếc áo sơ mi trắng của anh ta. Và Jane biết dưới bộ cánh nghiêm túc người đàn ông đó có cơ thể của một vị thần và một hình móng ngựa được xăm trên phần bụng dưới phẳng lì. Luc cười trước điều gì đó mà người phụ nữ kia nói, và Jane ngoảnh đi. Có thứ gì đó rõ lên cảm giác rất giống vị ghen tuông thiêu đốt dạ dày cô và tay cô siết chặt lại trên chiếc ví nhỏ. Cô không thể nào ghen tuông được. Cô không có quyền gì với anh, và cô thậm chí còn không thích anh. Chà, không thích đến thế. Những gì cô cảm thấy là tức giận, cô lý giải. Trong khi cô chăm sóc cho em gái của Luc, anh ta lại đi câu kéo một cô nàng trông như Vanna White.

Rob Sutter mời cô nhảy và cô để Marie lại trong sự chăm sóc của cặp sinh đôi nhà Miner. Búa Tạ dẫn cô ra chính giữa sàn nhảy và làm cô ngạc nhiên vì cách anh nhảy rất tốt. Nếu không phải vì đôi mắt bầm đen, anh trông sẽ hoàn toàn đáng kính trọng trong bộ tuxedo màu đen.

Sau Rob, cô nhảy với Stromster, anh ta đã nhuộm mái tóc Mohawk thành màu xanh nhạt cho hợp với bộ vét. Lúc đầu trò chuyện với anh chàng Thụy Điển trẻ tuổi khá là khó khăn, nhưng càng nghe anh ta nói nhiều, cô càng hiểu rõ giọng nói nặng nề của anh ta hơn. Khi ban nhạc tạm dừng giữa các giai điệu, cô cảm ơn Daniel và đi tới chỗ Darby, anh ta đang đứng đợi cô ở rìa sàn khiêu vũ.

“Tôi xin lỗi, Jane,” anh bắt đầu nói khi cô tiến đến gần anh, “nhưng tôi phải đưa cô về ngay. Một vụ mua bán chúng tôi đang theo đuổi cuối cùng cũng diễn ra vào tối nay. Clark đã đi đến văn phòng rồi. Tôi phải gặp ông ấy ở đó.”

Space Needle cách sân Key Arena chỉ một đoạn ngắn và, tùy vào khoảng thời gian trong ngày, mà cách nhà cô khoảng nửa tiếng đi đường. “Cứ đi đi, tôi sẽ bắt taxi.”

Anh lắc đầu. “Tôi muốn bảo đảm cô về đến nhà.”

“Tôi sẽ bảo đảm cô ấy về đến nhà.” Jane xoay người lại trước âm thanh giọng Luc. “Marie đã lên đài quan sát với cặp sinh đôi nhà Miner rồi. Khi con bé đi xuống, chúng tôi sẽ đưa cô ấy về nhà.”

“Thế sẽ giúp tôi rất nhiều,” Darby nói.

Jane nhìn ra phía sau Luc tìm cô nàng tóc vàng, nhưng anh đến một mình. “Anh có chắc không?”

“Chắc.” Anh nhìn vào anh chàng trợ lý tổng giám đốc. “Ai dính vào vụ mua bán này vậy?”

“Đừng nói với ai cho tới sáng mai nhé.”

“Tất nhiên rồi.”

“Dion.”

Luc mỉm cười. “Ồ, thật sao?”

“Đúng vậy.” Darby quay sang Jane. “Cảm ơn vì đã đi cùng tôi tối nay.”

“Cảm ơn vì đã mời tôi. Chuyến đi trong chiếc limo thật cuồng nhiệt.”

“Gặp hai người ở sân bay sáng mai nhé.” Darby nói và đi về phía thang máy.

19. Rachel Gibson - Chương 9.2

Chương 9 (tiếp)

Đầu Đất chuyển động: Một bước chuyển động ngu ngốc

Khi Jane nhìn anh chạy đi, cô hỏi, “Dion là ai thế?”

“Trời, cô thực sự không biết gì nhiều về môn thể thao này.” Luc nắm lấy khuỷu tay cô và, không buồn hỏi, kéo cô vào sàn nhảy đông đúc. Luc lấy chiếc ví nhỏ của cô và nhét nó vào túi áo của anh. Anh nắm lấy một bàn tay cô trong tay anh và đặt lòng bàn tay ấm áp của anh vào eo cô.

Trong đôi giày cao gót mới, mắt cô ngang tầm với miệng anh, và cô đặt tay lên vai anh. Ánh sáng trên sàn nhảy dội những luồng sáng tối đan chéo lên mặt anh, và cô quan sát môi anh trong lúc anh nói. “Pierre Dion là một tay bắn tỉa kỳ cựu,” anh nói. “Cậu ta biết rõ mặt bằng. Khi cậu ta đánh bóng từ vị trí ưa thích của cậu ta, quả bóng chậm rất như điên vậy.”

Quan sát miệng anh gây ra những chuyện nực cười với các đầu dây thần kinh của Jane, và cô nâng mắt lên nhìn mắt anh. Chắc tốt nhất là không nên nói về vị trí ưa thích. “Em gái anh có vẻ là một cô bé rất đáng yêu.”

“Thật sao?”

“Anh nghe có vẻ ngạc nhiên.”

“Không.” Anh nhìn xuống đầu cô. “Chỉ là con bé ủ rũ và thất thường, và tối nay phải là một buổi tối thực sự tuyệt vời dành cho nó. Con bé đã được mời tới một buổi khiêu vũ ở trường trung học, nhưng thằng nhóc kia quyết định đưa một người khác vào phút cuối.”

“Thật khủng khiếp. Một thằng nhóc hư đốn.”

Ánh mắt anh đáp lại mắt cô. “Tôi đã đề nghị đi đá đít thằng oắt đó, nhưng Marie nghĩ điều đó sẽ làm con bé xấu hổ.”

Vì vài nguyên do kỳ quái, Jane cảm thấy mình càng mê đắm anh ta sâu hơn. Cô không thể dừng lại, và tất cả chỉ vì anh đề nghị đi đá đít một ai đó hộ em gái anh. “Anh là một ông anh tốt.”

“Thực ra thì, tôi không phải đâu.” Ngón tay cái của anh lướt qua mu bàn tay cô và anh kéo cô lại gần hơn một chút. “Con bé khóc rất nhiều, và tôi không biết phải làm gì với điều đó hết.”

“Cô bé chỉ vừa mất mẹ. Chẳng có gì anh có thể làm được hết.”

Đầu gối anh húc vào đầu gối cô. “Con bé đã kể với cô chuyện đó à?”

“Phải, và tôi biết cô bé cảm thấy thế nào. Tôi cũng đã mất mẹ. Tôi đã bảo cô bé rằng nếu cô bé có cần nói chuyện với ai đó, hãy gọi cho tôi. Tôi hy vọng anh không phiền.”

“Tôi không phiền đâu. Tôi nghĩ con bé thực sự cần một người phụ nữ để nói chuyện cùng. Tôi đã thuê một người đến ở cùng Marie trong lúc tôi đi xa, nhưng con bé có vẻ không thích bà ấy.” Anh nghĩ một lúc, rồi

nói, “Điều con bé thực sự cần là có người đưa nó đi mua sắm quần áo. Mỗi lần tôi đưa con bé thể tin dụng của tôi, nó lại quay về với một túi đầy kẹo và thứ gì đó nhỏ hơn đến hai cỡ.”

Điều đó giải thích cho cái váy chật căng. “Tôi có thể hẹn cô bé cùng cô bạn Caroline của tôi. Cô ấy thực sự giỏi làm người ta thay đổi.”

“Thế sẽ rất tuyệt, Jane. Tôi chẳng biết gì về con gái hết.”

Kể cả nếu cô không tìm hiểu kỹ về anh, cô cũng vẫn sẽ biết được sau năm giây gặp gỡ anh rằng Luc biết rất nhiều về con gái. Nó toát lên từ ánh mắt và nụ cười tự tin của anh. “Ý anh là là anh chẳng biết gì về chuyện chị em gái hết.”

“Tôi không biết gì về em gái của tôi hết,” anh nói với một nụ cười nham nhở. “Nhưng tôi đã một lần hẹn hò một cặp sinh đôi.”

“Phải rồi,” Cô cau mày. “Anh và Hef.”

Anh bật cười, cực kỳ thích thú với bản thân. “Cô thật quá dễ bị lừa,” anh nói khi điệu nhạc kết thúc và cô lùi lại. Thay vì thả cô ra, anh kéo cô dán vào ngực anh. Ban nhạc lại tấu lên một điệu khác. “Cô và Hogue đã làm gì trong xe limo vậy?” anh hỏi bên tóc cô.

“Gì cơ?”

“Cô đã cảm ơn Darby vì một chuyến đi cuồng nhiệt trong chiếc limo.”

Cô và Darby đã uống champagne và chơi đùa với cái ti vi khi người lái xe đưa họ vòng quanh thành phố như thể họ là Bill và Melinda Gates. Nhưng cô đoán đó không phải là những gì Luc thực sự muốn biết. Đầu óc anh nghĩ tới những thứ thối nát cơ, và cô quyết định cho anh vài thứ để ngấm ngấm. “Chúng tôi quây tung.”

Anh dừng lại. “Cô quây tung cùng Hogue á?”

Cô gần như bật cười, và ngược lên khuôn mặt anh. Thứ duy nhất quây tung ở cô chỉ là trí tưởng tượng mà thôi. “Bên dưới cái đầu đầy gel đó, anh ấy là một người đàn ông cuồng nhiệt.”

Anh lại bắt đầu di chuyển. “Kể cho tôi nghe về điều đó đi.” Hơi thở của anh thì thầm bên thái dương và các ngón tay cô bấu vào vai anh.

“Anh muốn chi tiết à?”

“Phải, làm ơn đi.”

Lúc này cô thực sự bật cười. Anh hẳn đã từng làm những chuyện mà cả Honey Pie cũng chẳng nghĩ đến ấy chứ. Cô nghi ngờ chuyện mình có thể làm anh sốc dù cô có cố gắng đi nữa đấy. “Trừ phi tôi dựng nên chuyện gì đó, tôi sợ rằng anh sẽ chịu số phận phải thất vọng thôi.”

“Vậy hãy dựng lên điều gì đó đi.”

Cô có thể không? Ngay đây trên sàn khiêu vũ sao? Nếu cô nhắm mắt lại, cô có thể trở thành Honey Pie được không? Người phụ nữ khiến những người đàn ông thèm muốn chỉ bằng một nụ cười. Những người đàn ông như Luc.

“Thứ gì đó hay ho vào,” anh thêm vào. “Dù vậy đừng có roi nhé. Tôi không thích đau đớn đâu.”

Thật đáng thèm muốn. Thèm muốn được chìm vào ngực anh và giả vờ rằng cô là loại phụ nữ thỏa mãn một người đàn ông như Luc. Loại phụ nữ thì thảo những gợi ý hư hỏng và khiến đàn ông phải van xin. Cho bài báo tới trong Him của cô, cô đang nghĩ sẽ viết về Honey trong một giấc mơ nam nữ lẫn lộn. Đàn ông thích những giấc mơ nam nữ lẫn lộn. “Anh có thích nhìn không?”

“Tôi theo chủ nghĩa hành động hơn,” anh nói sát bên tai cô. “Như thể thú vị hơn.”

Nhưng cô không thể làm thế. Lẽ loi trong căn hộ của riêng cô là một chuyện, nhưng đứng trong vòng tay lúc ở Lkyline lại hoàn toàn khác. Cô không thể chịu được thêm nữa những thứ khá nhất mà cô có thể thoát ra là, “Darby là loài thú. Chẳng ai trong chúng tôi có thể phục hồi lại được. Thực ra thì, tôi nên đi tìm chỗ ngồi đây. Tôi mệt lắm rồi.”

Luc lùi lại và nhìn vào mặt cô. “Đừng có nói với tôi đó là những thứ khá nhất cô có thể làm. Cô đã giỏi nói xạo hơn rồi. Và những gì cô vừa nói thật tệ.”

“Hãy nói về chuyện khác đi.” Chuyện gì đó an toàn ấy.

Anh im lặng một lát, rồi nói, “Tôi nay trông cô rất tuyệt.”

“Cảm ơn anh. Anh trông cũng rất tuyệt.” Anh lại kéo cô lại gần hơn, và cô lướt nhẹ các ngón tay trên vai anh, cảm nhận lớp vải áo vét của anh. Nếu cô cúi sát chỉ một phân nữa thôi, mùi hương nước hoa và mùi hồ áo anh sẽ lấp đầy mũi cô. “Rất đẹp.”

“Tôi thích tóc cô.”

“Tôi đã cắt nó sáng nay. Giờ thì trông nó đẹp hơn đấy. Nhưng thử thách thực sự sẽ đến vào sáng mai khi tôi phải gội đầu.”

Khi anh lại lên tiếng, giọng anh mượt mà trầm đục kể bên tai cô. “Tôi chỉ gội đầu không thôi rồi đi.”

Cô nhắm mắt lại. Tốt đấy, một chủ đề nhằm chán an toàn. Chăm sóc tóc.

“Tôi thích váy của cô.”

Một chủ đề an toàn khác. “Cảm ơn. Nó không phải màu đen.”

“Tôi đã chú ý thấy rồi.” Anh lướt tay từ sườn tới eo lưng cô, bàn tay ấm áp của anh áp vào làn da trần của cô. “Cô nghĩ cô có thể mặc nó ngược lại không?”

Sự động chạm của anh dường như làm cô ấm lên từ trong ra ngoài, và tròng cười sưng sốt thoát khỏi môi cô. “Không. Tôi không nghĩ thế đâu.”

“Tệ quá. Tôi không ngại nhìn nó ngược lại đâu.”

Âm nhạc dập dềnh quanh Jane khi mọi thứ trong cô đều cứng đờ. Luc Martineau, với nụ cười tội lỗi và hình xăm móng ngựa, muốn nhìn cô trần truồng. Không thể nào. Ngay dưới bề mặt, da cô ngứa ran, nóng rẫy và sống động tràn đầy cảm xúc. Thèm muốn và khao khát trĩu nặng ở bụng cô và cô tự hỏi liệu anh có để ý nếu cô dựa vào anh không. Chỉ vừa đủ để ngửi mùi cổ anh. Ngay trên dải băng cà vạt màu đen và cái cổ áo hồ là của anh.

“Jane.”

“Hmm?”

“Marie quay lại rồi. Chúng ta có một chuyến bay sớm và tốt hơn hết là nên đi thôi.”

Jane nhìn lên những vùng sáng tối đang vỗ về mặt anh. Trong khi những ý nghĩ đen tối làm ô uế đầu óc cô, anh lại có vẻ chẳng sao hết. Tôi không ngại nhìn nó ngược lại đâu, anh đã nói vậy. Không nghi ngờ là anh lại đang trêu cô lần nữa. “Tôi sẽ đi lấy áo khoác.”

Anh rời tay ra khỏi lưng cô, và không khí lạnh thế chỗ sự đụng chạm ấm áp của anh. Anh nắm lấy cánh tay cô, và khi họ đi khỏi sàn nhảy, anh đưa lại cho cô cái túi nhỏ của Caroline. “Đưa vé của cô cho tôi. Tôi sẽ lấy áo cho cô khi tôi đi lấy áo của Marie.”

Jane mò mẫm cái túi nhỏ và rút ra một mẫu giấy. Khi anh đi lấy áo, cô trò chuyện với Marie, nhưng tâm trí cô lại tập trung vào Luc, và chẳng thể chối cãi. Cô thèm khát anh. Rất nhiều. Cô tự hỏi anh có chú ý thấy hay không. Cô chân thành hy vọng là không. Cô hy vọng anh sẽ không bao giờ phát hiện. Cô có thể sống hạnh phúc cả cuộc đời mà chẳng cần ai biết rằng Jane Alcott muốn nhảy bổ vào anh chàng cầu thủ khúc côn cầu hư hỏng Luc Martineau. Nếu anh nghi ngờ, chắc chắn anh sẽ bỏ chạy thực mạng.

Khi anh quay lại, anh giúp cô mặc vào chiếc áo khoác đen đi mưa. Ngón tay anh lướt nhẹ qua gáy cô khi anh chỉnh cổ áo lại cho cô. Và cô tự hỏi cảm giác sẽ thế nào nếu cánh tay anh ôm lấy cô khi cô dựa vào anh. Nhưng dù cho cô có đủ can đảm để thực hiện suy nghĩ bốc đồng của mình, thì cũng quá trễ, anh đã quay đi và giữ áo khoác giúp em gái.

Trong khi họ đứng ở chân Space Needle chờ người phục vụ mang chiếc Land Cruiser trắng của Luc đến, anh lại cởi bốn khuy áo vét và nhét cả hai tay vào túi quần, bờ vai rộng lớn của anh khuynh lên chống lại giá lạnh. Họ nói chuyện về thời tiết và chuyến bay sớm sáng mai. Chẳng có gì quan trọng. Marie kể cho họ nghe về khung cảnh từ đài quan sát, và Jane liếc trộm vóc dáng nhìn nghiêng của Luc. Ánh sáng từ Needle chiếu rọi một bên mặt và bờ vai rộng lớn của anh rồi đổ bóng dài xuống mặt bê tông.

Khi người phục vụ quay lại, Luc mở ghế hành khách cửa trước cho Jane và cửa sau cho em gái. Anh trèo vào bên ghế lái xe và họ hướng về Bellevue. Qua một vài khu nhà, Luc phá vỡ sự im lặng.

“Bà Jackson biết rằng ngày mai bà ấy sẽ phải đến trước khi em từ trường về nhà,” anh bảo em gái. “Em có cần tiền mua gì không?”

Jane nhìn anh từ khóe mắt. Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh chỉ là một nét phác thảo màu đen trong lãnh địa tối tăm. Ánh sáng vàng từ bảng điều khiển xe chiếu sáng lên chiếc đồng hồ đeo tay và mang những mảng vàng tới thân áo vét phía trước của anh. Jane quay người và nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Em cần tiền ăn trưa và em vẫn còn chưa trả học phí lớp làm gốm.”

“Em cần bao nhiêu?”

Jane lắng nghe cuộc trò chuyện của họ, cảm thấy như kẻ xâm phạm, ngồi đây trong lãnh địa bằng da giàu có trong chiếc SUV của Luc trong khi anh trò chuyện với em gái anh về cuộc sống thường ngày của họ. Một cuộc sống không bao gồm cả cô. Đó là cuộc sống của anh. Không phải của cô. Cô có cuộc sống của riêng mình. Một cuộc sống cô tạo dựng cho riêng cô, và cô không thuộc về nơi của anh.

Khi chiếc xe dừng lại ở lề đường trước cửa nhà cô. Jane với tay ra mở cửa. “Cảm ơn rất nhiều vì đã đưa tôi về nhà,” cô nói.

Luc với tay qua khoảng cách giữa hai người và nắm lấy cánh tay cô trong chiếc áo khoác mỏng. “Đừng di chuyển.” Anh nhìn vào ghế sau. “Anh sẽ quay lại ngay, Marie,” anh nói khi ra khỏi xe.

Đèn pha rọi qua anh khi anh đi qua đầu chiếc Land Cruiser, rồi mở cửa cho cô. Anh giúp cô đi ra và đi theo cô lên lối đi ngắn. Dưới hàng hiên sáng trưng, cô mở ví và rút chìa khóa ra, nhưng cũng như cái đêm anh đưa cô về phòng khách sạn của cô ở San Jose, anh lấy chìa khóa từ tay cô và tra vào ổ khóa.

Bên trong, cô vẫn để đèn nhà sáng, và ánh sáng tràn khắp tấm thảm rồi hắt lên cửa trước. “Cảm ơn lần nữa,” cô nói khi bước vào căn hộ. Cô giơ tay ra xin lại chìa khóa và anh túm lấy cổ tay cô rồi đặt chùm chìa khóa vào lòng bàn tay cô. Thay vì thả ra, anh theo cô vào trong.

“Đây không phải là một ý hay,” anh nói và vuốt nhẹ ngón tay cái trên mạch cổ tay cô.

“Ý gì? Đưa tôi về nhà à?”

“Không.” Anh kéo cô ép vào người anh và cúi xuống gần mặt cô. “Em cứ làm anh phát điên. Với mái tóc khiến anh băn khoăn tự hỏi cảm giác thế nào khi nó quấn quanh ngón tay anh. “Bàn tay anh ôm lấy lưng áo khoác của cô, xoắn chặt lớp vải trong nắm tay và xiết chặt lại. “Đôi môi đỏ mọng và cái váy đỏ xinh xắn của em trao cho anh đủ loại ý nghĩ điên rồ. Những thứ mà anh không nên nghĩ về em, nhưng anh có. Những câu hỏi tốt hơn hết là không nên hỏi.” Đôi mắt xanh dương của anh nhìn sâu vào mắt cô, nóng bỏng và mãnh liệt. “Nhưng anh lại không thể,” anh thầm thì bên miệng cô. “Vậy nên hãy nói cho anh biết, Jane, em lạnh sao?” Môi anh mơn man môi cô và anh nói qua hơi thở nóng hổi, “Hay hứng tình?” Rồi anh hôn cô, và cảm giác choáng váng làm cô sưng sờ mắt vài giây. Cô chẳng thể làm gì ngoài đứng đờ ra đó khi anh đặt nụ hôn dịu dàng lên môi cô.

Ý anh là gì, cô lạnh hay hứng tình ư? Cô rõ ràng là không hề lạnh.

Anh ấn khuôn miệng ấm áp vào miệng cô và đưa bàn tay tự do còn lại lên mặt cô, ôm ấp má cô và luồn tay vào lọn tóc ở thái dương cô. Một tiếng rên bé xíu nghẹt lại trong cổ họng, chìa khóa rơi xuống từ tay cô, và cô không còn quan tâm anh có ý gì khi nói cô thấy lạnh nữa. Cô rê bàn tay trên ngực áo khoác tới bên cổ anh. Chuyện này không thể xảy ra. Không phải với cô. Không phải cùng anh.

Môi anh trêu chọc và ấn mạnh hơn cho đến khi cô mở miệng. Lưỡi anh lên vào trong và chạm đến lưỡi cô, ướt át và ôi, thật mời gọi.

Đối với một người đàn ông dành thời gian để đánh người và đánh bóng bằng một cây gậy khúc côn cầu, sự vuốt ve của anh dịu dàng đến ngạc nhiên. Tiếng rên nhỏ xíu được giải phóng, thoát ra trong miệng anh, và cô buông mình. Cô để mình trượt vào đam mê bỏng cháy đang lan rộng khắp da cô, đập mạnh trong lồng ngực, và nhúc nhích giữa hai đùi cô. Cô để mình lần đầu tiên gục ngã đối mặt với dục vọng mà cô vẫn cố giữ cách xa. Bàn tay to lớn của anh ôm lấy bầu ngực cô qua các lớp vải của chiếc áo đầm và áo khoác, và cô tựa vào anh. Ngón tay cái của anh vuốt nhẹ bầu ngực cô và cô kiễng chân lên. Không còn ý nghĩ buông mình nữa, chỉ còn hành động. Chỉ hôn anh như thể cô muốn nuốt gọn anh. Lưỡi cô quện vào anh như thể cô muốn say sưa ngốn ngấu Luc Martineau.

Anh lùi lại và nhìn vào mặt cô, mắt anh đờ đẫn, giọng anh khàn khàn bối rối. “Em khiến anh muốn hôn em thật say đắm.”

Jane liếm đôi môi mọng đỏ và gật đầu. Cô cũng muốn thế.

“Chết tiệt,” anh nói qua hơi thở thô ráp. Rồi anh quay gót và bước đi. Bỏ lại Jane sững sờ và hoang mang. Choáng váng lần thứ tư đêm đó.

1

Mrs Robinson : Một bài hát nổi tiếng của Paul Simon, lần đầu tiên phát hành dưới dạng nhạc nền cho bộ phim *The Graduate* (1967), nói về chuyện tình cảm của một cậu thanh niên mới tốt nghiệp đại học Benjamin Braddock với một phụ nữ lớn tuổi hơn, phu nhân Robinson - ND.

20. Rachel Gibson - Chương 10.1

Chương 10

Đột kích: Bị tấn công từ phía sau

Jane đóng laptop với Honey Pie và nạn nhân mới nhất của cô nàng, một cầu thủ khúc côn cầu mà Honey đã gặp trên đài quan sát của Space Needle. Một cầu thủ khúc côn cầu trông cực kỳ giống Luc Martineau.

Cô nhòm người dậy khỏi ghế, gạt tấm rèm nặng nề sang bên, và nhìn ra ngoài cửa sổ phòng khách sạn xuống trung tâm Denver, Colorado. Cô rõ ràng là đã phát triển tình cảm mê đắm dành cho Luc. Chắc chắn còn là một thứ tình cảm không lành mạnh nữa. Trong quá khứ, thi thoảng cô cũng lấy nạn nhân của Honey dựa vào người thực. Cô thay đổi tên họ, nhưng độc giả vẫn có thể đoán ra. Cách đây vài tháng, cô đã cho Brendan Fraser mê man vì đã thu hút khán giả đi xem *Monkeybone*, *Dudley Do-Right*, và *Blast from the Past*. Nhưng đây là lần đầu tiên Jane viết về ai đó mà cá nhân cô quen vào cột báo.

Người ta có thể nhận ra Luc khi tờ tạp chí lên kệ vào tháng Ba. Rõ ràng là độc giả ở Seattle sẽ nhận ra. Anh hẳn cũng sẽ nghe nói đến nó. Cô tự hỏi anh có bận tâm không. Phần lớn cánh đàn ông thì không nhưng Luc không phải phần lớn. Anh không thích đọc về mình trong sách, báo, hay tạp chí. Bất kể tăng bốc đến đâu. Và chuyện Honey thì cực kỳ tăng bốc anh. Nóng bỏng và đam mê hơn bất kỳ bài nào cô từng viết. Trên thực tế, đó là thứ hay ho nhất cô từng viết. Cô vẫn chưa quyết định xem có thực sự gửi nó đi hay không. Cô còn vài ngày trước hạn chót để quyết định.

Màn cửa rơi xuống và cô quay vào phòng. Đã mười sáu tiếng đồng hồ kể từ khi Luc hôn như rút cạn hơi thở của cô. Mười sáu tiếng hồi tưởng và phân tích mọi từ ngữ mọi hành động. Sau mười sáu tiếng, cô vẫn không biết phải nghĩ gì. Anh đã hôn cô và thay đổi mọi thứ. Chà, thực ra thì, anh đã làm nhiều hơn là chỉ hôn cô. Anh đã chạm vào ngực cô và bảo cô rằng cô khiến anh phát điên. Và nếu em gái anh không ngồi

ngoài xe ô tô, Jane hẳn đã đẩy anh xuống và kiểm tra cái hình xăm may mắn, thứ cũng làm cô phát điên lên mỗi khi nhìn thấy nó trong phòng thay đồ. Và điều đó sẽ rất tệ. Cực kỳ tệ. Vì rất nhiều nguyên do.

Jane đá văng giày và kéo áo len ra khỏi đầu. Cô ném nó lên giường khi đi tới phòng tắm. Mắt cô ngứa và não cô quay mòng. Và thay vì khóa mình trong phòng làm việc với câu chuyện Honey Pie, cô nên có mặt ở Pepsi Center, trò chuyện với các huấn luyện viên và cầu thủ trước trận đấu tối mai. Darby đã nói thời gian tốt nhất để trò chuyện với các huấn luyện viên hoặc quản lý là trong giai đoạn luyện tập. Và Jane muốn hỏi họ về vụ mua bán mới, Pierre Dion.

Cô nhảy vào bên dưới vòi sen và để làn nước ấm rót xuống đầu. Buổi sáng hôm đó khi Luc lên máy bay, đeo cặp kính râm đen, vết xanh, và cà vạt sọc, dạ dày cô đã nhộn nhạo như thể cô lại quay lại năm mười ba tuổi với mỗi tình trung học đầu tiên. Thật khủng khiếp, và cô đã đủ già để biết rằng say nắng chàng trai nổi tiếng nhất ở trường chỉ mang lại đau khổ cho cô mà thôi.

Sau mười lăm phút, cô bước ra khỏi phòng tắm và tóm lấy hai cái khăn tắm. Nếu cô thành thật với bản thân, một điều mà cô luôn tránh nếu có thể, cô sẽ không còn có thể lừa bản thân nghĩ rằng những gì cô cảm nhận với anh chẳng gì hơn một cơn say nắng được nữa. Nhiều hơn thế. Nhiều hơn nhiều, đến mức khiến cô sợ hãi. Cô đã ba mươi. Không còn là cô nhóc nữa. Cô đã yêu, đã thèm muốn và đã lập lờ lưng chừng. Nhưng cô sẽ không bao giờ cho phép mình gục ngã vì một anh chàng như Luc. Không bao giờ. Không khi cô sẽ phải mất đi quá nhiều thứ. Không phải khi có nhiều thứ lắm nguy hơn là chỉ con tim khó bảo của cô. Một thứ quan trọng hơn: công việc của cô.

Một trái tim tan vỡ rồi sẽ lại lành, cô có thể vượt qua điều đó. Nhưng cô không nghĩ mình có thể vượt qua việc thổi tung cơ hội tuyệt vời nhất mà cô được trao trong một quãng thời gian dài. Vì một người đàn ông. Điều đó rõ ràng là ngu ngốc, và cô không ngu ngốc.

Một tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, và cô đi tới cửa. Cô nhìn ra lỗ nhòm, và Luc đang đứng phía bên kia, hoàn toàn bù xù và hoàn hảo. Anh nhìn xuống sang nhà và cô dùng thời gian đó để nhìn kỹ anh. Anh mặc áo khoác da cùng một cái áo len xám, và anh hẳn phải vừa từ ngoài về vì má anh đỏ hồng. Anh ngẩng lên và đôi mắt xanh dương nhìn thẳng vào cô qua lỗ nhòm như thể anh có thể nhìn thấy cô vậy. “Mở ra, Jane”.

“Chờ một tẹo,” cô nói vọng ra, cảm thấy ngớ ngẩn. Cô đi tới tủ đồ và rút một cái áo choàng tắm bằng vải bông. Cô thắt chặt đai lưng quanh eo, rồi mở cửa.

Ánh mắt anh đi lên khăn tắm quấn quanh đầu cô hạ xuống miệng cô, rồi, không vội vã, lướt xuống đầu ngón chân trần của cô. “Trông như anh lại bắt được em khi vừa từ phòng tắm ra.”

“Phải rồi. Thế đấy.”

Anh lướt mắt ngược lên chân và áo choàng rồi nhìn cô không biểu cảm. Anh hoặc là không thích thú hoặc là tỏ vẻ không thích thú rất giỏi. “Em có thời gian chứ?”

“Chắc rồi.” Cô tránh sang bên và cho anh vào. “Anh cần gì?”

Sải chân dài đưa anh tới giữa phòng và anh xoay người đối diện với cô. “Khi anh thấy em sáng nay, em có vẻ không thoải mái. Anh không muốn em cảm thấy không thoải mái quanh anh, Jane.” Anh hít một hơi thật sâu và nhét tay vào túi áo. “Nên anh nghĩ có lẽ anh nên xin lỗi.”

“Xin lỗi vì...?” Nhưng cô đã biết và cô ước gì không phải như vậy.

“Vì đã hôn em đêm qua. Anh vẫn không rõ nó xảy ra như thế nào.” Anh nhìn qua đầu cô như thể câu trả lời được viết lên bức tường vậy. “Nếu em không cắt tóc và trông cực kỳ tuyệt, anh không nghĩ điều đó sẽ xảy ra đâu.”

“Chờ đã.” Cô giơ một tay lên như cảnh sát giao thông. “Anh đang đổ lỗi cho tóc tôi đấy à?” cô hỏi, chỉ để chắc chắn rằng cô nghe đúng như anh nói. Hy vọng là không.

“Chắc là liên quan nhiều đến cái váy hơn. Cái váy đó được thiết kế với những động cơ ngầm.”

Anh đã hôn cô, và cô đã rơi sâu vào cơn mê mẩn đến nỗi cô thậm chí còn không chắc cô còn chỉ là mê mẩn hay không nữa. Giờ thì anh ở đây, đổ lỗi cho tóc và váy cô như thể cô cố tình giăng bẫy. Biết được cảm xúc của anh gây đau đớn nhiều hơn dự đoán. Anh là một thằng khốn, không nghi ngờ gì, nhưng cô cũng là đồ ngốc. Về sau là khó đón nhận nhất.

Đau đớn và giận dữ quần lại với nhau quanh tim cô, nhưng cô quyết tâm không để nó lộ ra. “Nó chỉ là một cái váy đồ thông thường.”

“Nó không có lưng và chỉ có hai dải vải đằng trước.” Luc ngạc nhiên và hạ ánh mắt từ chiếc khăn tắm đang quấn quanh đầu Jane, xuống áo tắm rồi lại tới những ngón chân trần của cô. Từ đêm qua, anh cứ nghĩ mãi về nụ hôn trong căn hộ của cô, và anh không rõ thứ gì đã thúc đẩy anh hôn cô. Chiếc váy. Đôi môi. Tò mò. Tất cả những thứ đó. “Và cái xích vàng mảnh thông xuống ở lưng em ở đó chỉ vì một lý do duy nhất.”

“Gì vậy? Để thôi miên anh à?”

Cô rất mỉa mai, nhưng cô vẫn chưa đến nỗi vội kết luận. “Có lẽ không phải thôi miên, nhưng nó ở đó để bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng nghĩ đến việc cởi nó ra.”

Cô nhướn lông mày và nhìn anh như thể anh là thằng ngốc. Anh cũng cảm thấy khá giống thằng ngốc. “Anh đang nói với em sự thật đấy. Tất cả cánh đàn ông tôi qua đều nghĩ đến việc cởi váy em ra.” Không ai nhắc đến chuyện đó với Luc hết, nhưng anh đoán là nếu anh nghĩ về điều đó, thì họ cũng thế.

“Đây là ý tưởng của anh về việc xin lỗi hay cách anh hợp lý hóa những gì đã xảy ra?” Cô cầm lấy khăn tắm trên đầu và ném nó lên giường.

“Đó là sự thật.”

Cô chải tóc qua các ngón tay. “Đó là lời nói dối.”

Nếu cô là đàn ông, cô sẽ thấy được logic trong đó.

“Và nó thật ngớ ngẩn.” Những lọn xoắn còn ướt quần quanh các ngón tay cô khi cô vuốt nó ra khỏi mặt. “Nó đổ tội lỗi lên đầu tôi, mà tôi thì không hề đi vào nhà tối hôm qua và hôn anh. Anh đã hôn tôi đấy chứ.”

“Em đã không phản kháng.” Anh không biết điều gì làm anh sốc hơn nữa. Anh hôn cô, hay phản ứng của cô. Anh chẳng bao giờ đoán được rằng lại có vô vàn đam mê chứa đựng trong một gói đồ nhỏ xinh như thế.

Cô thở dài một hơi như thể chán chường. “Tôi đã không muốn làm tổn thương cảm xúc của anh.”

Anh bật cười ngay khi anh muốn băng qua phòng và ấn môi mình vào môi cô. Trượt tay mình vào trong cái áo choàng đó và ôm lấy ngực cô, dù cho anh biết điều đó là một ý tưởng vô cùng tồi tệ. Luc tựa hông vào bàn khi anh hạ ánh mắt rời miệng cô và nghĩ về mùi vị miệng cô đêm qua. Anh nhìn đầu đó an toàn hơn, máy tính của Jane. “Cái cách em hôn, anh đã nghĩ em đang cố trèo vào bên trong anh cơ đấy.” Một số kế hoạch hàng ngày đặt cạnh chiếc laptop. Vài tờ Post-Its dính bên trong. Vài tờ giấy nhắc liên quan đến tin và câu hỏi khúc côn cầu mà cô muốn hỏi cho chuyên mục thể thao của mình.

“Anh lại thế rồi, cố nói dối lần nữa.”

Trên một tờ giấy nhắc màu hồng là dòng chữ, 16 tháng Hai/ hạn chót Cô gái Độc thân. Trong khi một tờ khác viết, Honey Pie/ quyết định muộn nhất vào Thứ Tư. Honey Pie sao? Jane có đọc Honey Pie à? Cô gái cuồng dâm khiến đàn ông chết ngất đó sao? Anh chỉ là không thể vẽ nên cảnh cô đang đọc truyện khiêu dâm. “Em đã vô cùng nóng bỏng,” anh nói bằng giọng lẽ nhè từ tốn khoan thai khi anh ngược lên nhìn lại cô, “anh hẳn có thể làm em trần truồng mà chẳng phải tốn chút thời gian”.

“Anh không chỉ tự phụ đến mức không thể tin được, và hoang tưởng, anh... anh còn loạn trí nữa!” cô lấp bắp.

“Chắc thế,” anh thú nhận khi đi qua cô trên đường ra cửa. Anh cảm thấy loạn trí thật.

“Chờ đã. Khi nào thì tôi có cuộc phỏng vấn mà anh đã hứa với tôi?”

Với tay đặt trên nắm cửa, anh xoay người và nhìn cô. “Không phải bây giờ,” anh nói.

“Vậy khi nào?” cô thúc ép.

“Một lúc nào đó.”

“Một lúc nào đó vào ngày mai à?” Cô giơ tay lên và vuốt tóc ra sau tai.

“Anh sẽ cho em biết.”

“Anh không thể rút lời với tôi vào lúc này.”

Anh không định thế. Anh chỉ không muốn làm ngay bây giờ thôi. Ở đây. Trong một phòng khách sạn với chiếc giường cỡ đại và một phụ nữ mặc áo choàng tắm van xin anh hãy chứng minh anh loạn trí như thế nào. “Phải rồi, ai nói thế?”

Lông mày cô trùng xuống và cô ghim chặt anh bằng ánh mắt. “Tôi.”

Anh lại bật cười. Anh không thể dừng được. Cô trông như thể đang lên số để đá móng anh vậy.

“Anh đã hứa với tôi.”

Trong một phần nghìn giây anh nghĩ đến việc bịt miệng cô bằng miệng anh. Hôn cô cho đến khi cô trở nên mềm mại và lại tan chảy vào anh. Cho đến khi cô cho anh tiếng rên bé xú đã thôi thúc anh vào tối qua, để đưa câu chuyện đi xa hơn. Để chạm vào cô ở nơi tâm trí anh đã đưa anh đến kể từ buổi sáng đầu tiên trên chiếc máy bay của đội khi anh ngoái lại và trông thấy cô.

“Khi nào, Luc?”

Thay vì đầu hàng thôi thúc, anh mở cửa và nói qua vai, “Khi em kiếm được một cái áo, Jane.”

Luc cởi áo khoác suốt quãng đường còn lại anh đi dọc hành lang. Chuyện lặp lại sự việc đêm qua không thể xảy ra nữa. Ngay khoảnh khắc anh hôn cô, anh đã đi từ không đến cứng ngắc trong dưới một giây, và chuyện đó chẳng hề xảy ra với anh trong một khoảng thời gian rất lâu rồi. Nếu không phải Marie đang đợi trong xe, anh không biết mình có dừng lại hay không nữa. Anh thích nghĩ rằng mình vẫn sẽ dừng lại. Anh thích nghĩ rằng mình đã trưởng thành và đủ kinh nghiệm để dừng lại trước khi anh làm bất kỳ điều gì mà anh sẽ hối tiếc, bất kỳ điều gì đại ngu ngốc, nhưng anh cũng không chắc nữa. Anh đã hôn rất nhiều phụ nữ trong ba mươi hai năm của mình. Và cũng rất nhiều phụ nữ đã hôn anh, nhưng chưa bao giờ giống Jane. Anh không biết có điều gì về cô, và anh thực sự không muốn tốn thời gian đoán cho ra. Cô vốn đã tiêu tốn quá nhiều thời gian trong đầu anh rồi.

Điều cuối cùng anh cần trong cuộc đời ngay lúc này là một người phụ nữ. Bất kỳ người phụ nữ nào. Đặc biệt là người phụ nữ đó. Nữ phóng viên đi du đấu cùng đội tuyển, Cá Mập, bùa may mắn của họ.

Chỉ có một giải pháp cho vấn đề rắc rối mang tên Jane của anh. Anh sẽ phải tránh cô hết mức có thể. Cứ giả dụ là không đơn giản như vậy. Không phải khi cô đi du đấu cùng đội tuyển, phụ trách viết bài ọi trận đấu, và phải gọi anh là một “tên đầu đất to xác” để lấy may.

Trong sự nghiệp của mình, Luc đã phát triển được một loại ý chí mãnh liệt để chống đỡ áp lực của những trận đấu quá thời gian và những tay bắn thẳng. Trong vài ngày tới, anh định sẽ dùng cái sự mãnh liệt đó để giữ anh tập trung vào chiến thắng. Anh cần chuyên tâm vào trận đấu và làm những gì cần phải được làm.

Đêm đó đối đầu đội Colorado, anh đã chặn đứng hai mươi tám trong ba mươi nỗ lực ghi bàn và đội Chinooks lên máy bay với chiến thắng ba-hai trước đối thủ lớn nhất giành cúp Stanley với họ. Ngay khi chiếc SAC-11 cất cánh, ánh đèn từ laptop của Jane soi sáng khoảng không phía trên ba hàng ghế. Luc cũng chẳng cần đến ánh sáng để nói cho anh biết nơi cô ngồi – anh biết. Nhưng chỉ vì anh biết không có nghĩa là anh phải làm gì đó với nó. Trong chuyến bay từ Denver tới Philadelphia, anh nhận thấy vài câu thủ đến nói chuyện với cô. Daniel nói gì đó khiến cô bật cười, và Luc tự hỏi anh chàng người Thụy Điển trẻ tuổi có thể nói gì với cô mà lại thú vị đến thế cơ chứ. Luc tóm lấy một cái gối và ngủ đến hết chuyến bay.

Tránh mặt Jane hóa ra lại dễ hơn dự đoán, nhưng không nghĩ về cô xác thực là bất khả thi. Dường như anh càng quyết tâm tránh mặt cô, thì anh càng nghĩ về cô nhiều hơn. Anh càng cố không nghĩ về cô, thì anh lại càng băn khoăn xem cô đang làm gì và đang làm chuyện đó với ai. Chắc hẳn là anh chàng “cuồng nhiệt” Darby Hougue rồi.

Anh chỉ nhìn thấy Jane một lần ở Philadelphia, nhưng ngay giây phút cô bước vào phòng thay đồ ở nhà thi đấu First Union, anh đã chú ý đến đôi môi đỏ của cô. Và anh biết cô cố tình bôi lớp son đỏ chỉ để khiến anh phát điên. Cô phát biểu bài diễn văn may mắn, rồi đi về hướng nơi anh ngồi trước một tủ đồ để mở.

“Chúc may mắn, đồ đầu đất to xác,” cô nói, rồi cô hạ giọng xuống chỉ vừa hơn một lời thì thào. “Và cho anh biết, tôi có vài cái áo con đây.”

Khi Luc quan sát cô lướt ra khỏi phòng, anh lo rằng đôi môi đỏ mọng của cô đã phá nát sự chuyên tâm của anh. Trong vài giây căng thẳng, sự chú ý của anh chỉ nằm ở miệng Jane và tưởng tượng về chiếc áo con ren đen. Anh nhắm mắt rồi làm sạch đầu, và bằng sức mạnh ý chí cực đại, anh tập trung trở lại mười phút trước khi chạm mặt băng.

Đêm đó, đội Chinooks hạ gục đội Flyers, nhưng trước đó lũ nhóc con từ Philadelphia đã chơi rần và tổng Sutter vào bệnh viện vì cơn chấn động. Rob vẫn nằm trong danh sách chấn thương khi đội Chinooks hạ cánh xuống New York để đương đầu với đội Rangers. Trong phòng thay đồ trước trận đấu, Luc chờ Jane chúc anh may mắn rồi mới nói, “Nếu em có vài cái áo con, em có khi nên thử mặc một cái xem sao.”

Cô nghiêng đầu sang một bên và nhìn anh. “Vì sao chứ?”

Vì sao à? Anh có thể nói cho cô biết chính xác tại sao, nhưng không phải trong một phòng thay đồ đầy cầu thủ khúc côn cầu. Vả lại, nói cho cô biết rằng đầu ngực cô cứ dựng đứng lên cũng không phải việc của anh. Anh đang tránh cô cơ mà. Anh đã chấm dứt hẳn việc nói chuyện và suy nghĩ về cô, anh tự nói với mình khi trượt về khung thành và chuyển sự chú ý về việc chiến thắng đội Rangers. Nhưng thiếu vắng Rob, đội Chinooks bị quét tơi tả vào các mặt bản và cả trong góc, rồi cuối cùng thua trận khi đội trưởng đội Rangers phá vòng vây và nhằm bắn Luc từ bên cánh.

Rồi đến trận đấu ở Tennessee, nơi sinh của Elvis và đội Nashville Predators. Đêm đó trong phòng thay đồ không ai còn nhắc đến áo con nữa.

Đội trẻ Tennessee dễ dàng gục ngã trước một Chinooks dày dặn kinh nghiệm, và khi cả đội lên máy bay cho chuyến bay dài trở về Seattle, Luc thấy mừng được trở về nhà. Đầu gối phải đang quấy rầy anh và anh thấy kiệt sức.

21. Rachel Gibson - Chương 10.2

Chương 10 (tiếp)

Đột kích: Bị tấn công từ phía sau

Khi chiếc BAC-111 đã bay đều, anh nhún vai thoát khỏi chiếc áo vét và nhắc tay vịn giữa hai ghế lên. Túm lấy chiếc túi thể thao, anh nhét nó vào thân máy bay rồi tựa lưng vào đó. Với ngón tay đan chéo và bàn tay nghỉ ngơi trên bụng, anh ngồi trong bóng tối và nhìn vào Jane ở bên kia lối đi. Ánh sáng trắng phía trên chiếu rọi trên đầu cô và luồn qua các lọn tóc loăn xoăn khi cô gõ bài báo. Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng chạm vào bàn phím. Cô dừng lại, ấn nút xóa lùi vài lần, rồi lại bắt đầu. Anh nghĩ về vài nơi trên cơ thể mà anh rất thích được cảm nhận đôi tay tài năng đó vuốt ve.

Một lọn tóc rơi xuống má và cô đẩy nó ra sau tai, hút ánh mắt Luc về cằm và một bên cổ cô. Sau mấy hàng ghế, vài cầu thủ chơi poker, nhưng phần lớn đều ngủ, tiếng ngáy của họ trộn lẫn với âm thanh đánh máy của Jane.

Trong bảy ngày vừa qua, anh đã giữ mình bận rộn, xao nhãng. Giờ đây, không có gì để choán tâm trí, anh dành thời gian để nhìn kỹ cô. Để tìm ra chính xác thì tại sao anh đột nhiên lại cảm thấy Jane Alcott thú vị đến vậy. Có gì về cô mà lại không thể bỏ đi và để anh yên? Cô thấp bé, ngực nhỏ và có cái miệng thông minh. Trên thực tế, cô chỉ là quá mức thông minh. Luc không thích những phẩm chất đó trong một phụ nữ. Vậy mà... anh thích Jane. Tối nay, cô mặc một cái bộ áo len cardigan giống những phụ nữ già và con gái Ivy League 1 hay mặc. Màu đen. Không ngọc trai. Một chiếc quần âu xám dài, và cô đã bỏ giày ra.

Trong bóng tối, Luc chăm chú nhìn mái tóc mềm mại và làn da trắng mượt mà của cô. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã nghĩ cô quá nhợt nhạt. Một cô gái tự nhiên. Giờ thì anh gặp khó khăn trong việc nhớ lại chính xác thì tại sao trước đây các cô gái tự nhiên không bao giờ là hấp dẫn đối với anh. Anh tự hỏi cảm giác thế nào khi lướt tay anh lên khắp làn da mềm mại của cô. Lần đầu tiên kể từ khi anh đứng trong phòng khách sạn của cô ở Denver, anh cho phép mình tự hỏi cảm giác thế nào khi ôm cơ thể trần trụi của cô sát vào anh. Buông thả mình trong khoái lạc được chạm vào cô. Được hôn lên môi, ngực và cặp đùi mượt mà của cô.

Tiếng đánh máy dừng lại, và Jane đưa tay lên miệng. Cô bầu nhẹ môi dưới và rên rỉ, theo sau bởi một tiếng thở dài rút ruột có thể hoặc là tức giận hoặc là dễ chịu. Âm thanh rên rỉ của cô đưa Luc đến trạng thái cứng ngắc đau đớn, và anh quyết định rằng tưởng tượng ra cảnh Jane khỏa thân sau cùng cũng không phải một ý tưởng sáng chói.

Qua bóng tối loang lổ chia rẽ hai người, anh nhìn cô gõ nút xóa lùi một tá lần hoặc gần như vậy và lại bắt đầu lại. Luc nhắm mắt và hướng suy nghĩ về mình. Trong khi anh đi vắng, bà Jackson không hề báo cáo thêm một rắc rối nào về Marie nữa, và khi anh nói chuyện với em gái, cô bé có vẻ gì đó bình ổn. Cô đã không hề bật khóc hay trở nên tức giận tí nào trong suốt những cuộc gọi ấy. Anh vẫn chưa loại hẳn trường nội trú, bởi vì anh nghĩ cuối cùng cô bé cũng sẽ hưởng lợi từ một môi trường nữ giới. Anh chỉ không tin là cô bé đã sẵn sàng cho việc đó, và vì vài lý do anh không thể giải thích, có một phần trong anh cũng chưa sẵn sàng nói về chuyện đó. Vẫn chưa.

Một nơi nào đó trên Oklahoma anh rơi vào giấc ngủ, và không thức dậy cho tới khi máy bay sắp sửa hạ cánh xuống SeaTac. Khi chiếc máy bay đã hạ cánh và dừng lại, Luc tóm lấy túi và hướng đến bãi đỗ xe. Jane đi trước anh một đoạn, kéo một cái vali đạibury theo sau, lôi theo cái cặp táp và laptop. Sải chân dài của anh dễ dàng bắt kịp cô và họ cùng bước vào thang máy với nhau. Họ ấn cùng một nút bấm tới một tầng hầm gara và cánh cửa khép lại. Luc dựa vào tường và nhìn sang Jane. Đầu cô nghiêng sang một bên khi cô ngắm soi anh. Cô trông mệt mỏi, nhưng dễ thương kinh khủng.

“Gì nào?” anh hỏi.

“Anh có cho tôi phỏng vấn vào tuần này không?”

Cô có thể mệt mỏi, nhưng cô rõ ràng là hướng đến công việc. Trong khi anh nghĩ cô mới dễ thương làm sao và đang mơ tưởng về làn da mềm mại cùng những ngón tay tài năng của cô, cô lại đang nghĩ về công việc của mình. Chết tiệt. “Em có đang mặc áo con không?”

“Chúng ta lại quay về chuyện đó sao?”

“Phải. Sao em không mặc áo con như đa số phụ nữ ấy?”

“Sao anh lại quan tâm?”

Mắt anh hạ xuống ngực chiếc áo khoác len của cô, nhưng tất nhiên anh chẳng thể nhìn thấy gì. “Đầu ngực của em cứ chìa ra, và thế rất là xao nhãng.” Khi anh nâng ánh mắt lên mặt cô, lông mày cô chau lại và miệng cô mở ra như thể sắp sửa nói gì đó nhưng quên bémất. Cửa thang máy mở ra. “Em trông như lúc nào cũng hứng tình ấy,” anh thêm vào và giữ cửa mở trong lúc cô lê chiếc vali to thùng ra ngoài. Nét sững sờ trên mặt cô rất kinh điển và anh bắt đầu cười. “Đừng nói với anh rằng trước kia chưa từng có ai bảo em điều đó nhé.”

“Không. Anh là người đầu tiên đấy.” Cô lắc đầu và cùng nhau họ bắt đầu băng qua bãi đỗ xe. “Anh lại đang đùa tôi thôi. Giống như khi anh đề nghị được tiểu vào cốc cà phê của tôi và bảo tôi rằng anh sắp đến một quán bar thoát y.”

“Anh đã nghiêm túc về vụ cà phê và giờ anh cũng nghiêm túc đấy.” Anh dừng lại ở đuôi chiếc Land Cruiser của mình.

“À ừ. Phải rồi,” cô nói khi cô tiếp tục đi tới chiếc Honda Prelude của cô đỗ cách chiếc SUV của anh vài khoảng.

Anh ném túi vào đuôi chiếc Toyota, rồi nhìn ra chỗ cô. Cốp xe của cô đang mở ra và cô thốt ra những âm thanh giòn dỏi khi cô đưa chiếc vali tobury vào trong. Luc băng qua hai chiếc xe chia cách họ, và để giày của

anh vang vọng trong bãi đỗ xe gần như trống không. Cô ngẩng lên trước tiếng bước chân anh. Ánh sáng trong gara tạo thành vùng tối om trong góc cô đỗ xe. Một lọn tóc của cô xòa xuống mắt và cô đẩy nó ra sau. Môi cô hơi hé ra khi cô hít thở.

“Cần giúp đỡ không?” anh hỏi.

Cô chỉ vào cái vali to đùng trên đất. “Anh có thể giúp tôi với cái thứ đó. Tôi đã mua mấy quyển sách tôi qua và chúng khiến nó thực sự là nặng.”

Luc dễ dàng nhét chiếc vali vào cốp xe.

“Cảm ơn anh.” Cô đặt chiếc laptop và cặp táp vào trong rồi đóng cốp xe lại.

“Không có gì.”

“Marie đã kể cho anh rằng tôi sẽ đến đón cô bé vào thứ Bảy chưa?” cô hỏi khi đi tới bên cửa dành cho lái xe.

“Rồi.” Anh đi theo và lấy chìa khóa ra khỏi các ngón tay cô. Anh mở cửa xe và thêm vào. “Con bé nghe thực sự phấn khích.”

Cô giơ tay ra và anh thả chùm chìa khóa vào lòng bàn tay cô. “Tôi mừng khi nghe thấy điều đó. Lâu rồi chúng ta không nói chuyện, và tôi không biết anh có thấy ổn với kế hoạch đó không.”

Anh hạ mắt xuống khỏi tóc cô, qua đôi mắt xanh lục và cái mũi thẳng, dừng lại ở cánh cung ở môi trên của cô. “Chúng ta vẫn nói chuyện mà.”

“Anh có thể không biết điều này, nhưng tôi gọi anh là đồ đầu đất to xác và anh chọc ghẹo tôi về áo con không được xem là trò chuyện.” Khóe miệng cô trĩu xuống. “Ít nhất không phải ngoài phòng thay đồ.”

Anh chuyển ánh mắt mình về lại mắt cô và anh tự hỏi cô có phải đang cố tình trêu tức anh không. Anh đoán là như thế. “Điều gì khiến em kích động thể hả bé cưng?”

Cô khoanh tay trước ngực và lùi lại một bước – Luc đoán làm vậy cô sẽ không phải ngửa đầu ra sau quá xa để nhìn lên anh. “Tôi nghĩ chúng ta đều biết mà.”

“Anh chỉ là một cầu thủ khúc côn cầu ngu ngốc vậy nên sao em không tiếp tục và đánh văng nó ra thật chậm rãi cho anh nhỉ?”

“Tôi chưa bao giờ nói anh ngu ngốc.”

Anh bước một bước gần hơn để cô lại phải ngước lên nhìn anh. “Em ám chỉ, Jane, và anh không ngu đến mức không hiểu lời ám chỉ.”

Cô bước lùi lại. “Tôi không có ý nói rằng anh ngu ngốc.”

“Phải, em có đấy.”

“Được rồi, nhưng tôi không nghĩ anh ngu ngốc. Anh...”

Anh theo cô. “Tôi...?”

“Thô lỗ.”

Anh nhún vai. “Điều đó đúng.”

“Và anh nói những thứ không thích hợp với tôi.”

“Như là?”

“Rằng tôi trông như đi lòng vòng trong trạng thái hưng tình.”

Cô có như vậy mà.

“Anh sẽ không nói thể với một phóng viên nam.”

Điều đó đúng, nhưng nếu một phóng viên nam đi lòng vòng với của quý dựng đứng, khả năng là Luc thậm chí còn không nhận thấy. Giờ thì Jane, anh có nhận thấy. “Anh sẽ sửa điều đó.”

Cô lùi lại thêm một bước và lưng cô chạm vào bức tường phía sau. “Và anh hư hỏng. Anh có tất cả mọi thứ anh muốn và mọi thứ đi theo cách của anh.”

Cô lại đang nói về cuộc phỏng vấn. “Không phải mọi thứ đâu.” Anh di chuyển tới trước và đặt cả hai tay lên mặt bê tông lạnh giá cạnh đầu cô. “Có vài thứ anh muốn không tốt cho anh. Nên anh phải từ bỏ.”

“Gì vậy?”

“Caffeine. Đường.” Anh đưa mắt xuống môi cô. “Em.”

“Tôi ư?”

“Nhất là em.” Anh lướt tay đến sau cổ cô và hạ môi xuống trên môi cô. “Anh chưa bao giờ có em theo cách của anh,” anh nói, và hôn cô bởi vì anh dường như không thể ngăn mình lại. Môi cô ấm nóng, ngọt ngào và dục vọng tức thì nặng trĩu trong háng anh. Với không gì hơn ngoài tay anh đặt sau đầu cô và miệng anh ép vào miệng cô, dục vọng cuộn cuộn chảy qua anh như một chiếc Zamboni.

Anh lùi lại với tất cả ý định quay đi, buông tay trước khi anh làm một điều gì đó mà anh sẽ hối hận, nhưng cô ngược nhìn anh và liếm đôi môi ẩm ướt của cô. Thay vì quay gót, anh lại vòng tay quanh eo lưng cô và đưa cơ thể cô áp sát vào anh. Anh đã quen với những phụ nữ cao và anh phải nâng cô kiễng chân lên. Miệng anh mở rộng trên miệng cô và anh mang đến cho cô một nụ hôn nóng bỏng ẩm ướt. Anh ôm chặt cô vào anh khi đôi bàn tay cô chạy ngang vai rồi lên tới cổ anh. Lưỡi anh chạm và hòa quyện với lưỡi cô khi cô chải các ngón tay qua tóc anh. Da đầu anh râm ran vì sự động chạm của cô. Cô rên rỉ sâu trong họng, âm thanh của dục vọng, thất vọng và cả khao khát đã thôi thúc anh đêm hôm trước đó khiến anh nghĩ về chuyện làm tình với cô ở đây ngay lúc này.

Trong ánh sáng yếu ớt của gara, anh cởi khuy áo vét, rồi luồn tay vào dưới áo len của cô. Cái bụng phẳng lì thật ấm áp và anh rê tay lên ngực cô. Cô không mặc áo con, ngực cô hầu như không lấp đầy tay anh. Đầu ngực dựng đứng của cô chọc vào giữa lòng bàn tay anh như một quả mâm xôi nhỏ xinh rắn chắc, phần nam tính của anh co thắt, siết lại, và đầu gối anh gần như khuỵu xuống. Anh lê miệng tới bờ má cô và hít vào một hơi thật sâu. Đây là sự kích thích tình dục mạnh mẽ nhất mà anh từng cảm thấy trong rất, rất lâu rồi, và anh phải dừng lại thôi.

“Luc,” cô thở dốc, rồi ôm lấy hai bên đầu anh và đưa miệng anh quay thẳng lại miệng cô. Cô rê tay khắp vai và ngực anh rồi hôn anh như một người phụ nữ muốn kết thúc trên giường. Một nụ hôn đắm đuối khiến anh nghĩ đến camera an ninh và khả năng bị bắt giữ. Anh vẫn đầu ngực cô dưới gan bàn tay anh và cô vòng chân quanh eo anh. Anh đẩy thẳng bé rắn chắc của mình vào đũng quần cô. Hơi nóng từ cơ thể họ gần như làm anh mất đi khả năng tự chủ. Anh ghim chặt vào cô và quên mất việc dừng lại.

“Không phải ở đây,” anh nói khi anh kết thúc nụ hôn. “Chúng ta sẽ bị bắt. Tin anh đi, anh biết.” Anh nghiêng đầu lại và hít một hơi thật sâu. “Khách sạn Best Western hoặc Ramanda cách đây một vài dặm.” Anh nhấp nháy mắt. Anh khá chắc chắn là kiểu gì cũng có. “Anh sẽ lấy một phòng trong lúc em đợi trong xe.”

“Gì cơ?”

Chúa ơi, anh muốn cô. Anh muốn ngã xuống trên cô và nằm đó một lúc thật là lâu. “Chúng ta sẽ làm tình cả đêm. Cả nửa buổi sáng nữa. Và ngay khi em nghĩ mình không thể nhận thêm được nữa, chúng ta sẽ quay lại từ đầu.” Đã lâu lắm rồi anh mới muốn chuyện đó khủng khiếp đến mức anh hầu như không thể nghĩ gì ngoài cái thứ đang đập rộn ràng trong quần anh. “Anh sẽ chơi em cực kỳ tuyệt.” Cô không nói gì và anh cúi xuống nhìn mặt cô.

Cô tháo chân ra khỏi eo anh và hạ chân xuống sàn. “Trong một nhà nghỉ sao?”

“Phải. Chúng ta có thể đi bằng xe anh.”

“Không.”

“Vậy ở đâu?”

Cô đẩy tay anh ra khỏi ngực cô. “Chẳng đâu cả.”

“Vì cái quái nào lại không? Anh cứng ngắc, và anh không phải nhét tay vào quần em để biết em cũng ướt đầm.”

Mắt cô mở to và hơi vô hồn. “Anh nói chuyện với tôi như thể tôi là một trong những nàng cổ động viên của anh ấy.”

Anh thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ về cô bằng những từ đó. Đúng không nhỉ? Đúng vậy, anh chưa bao giờ nghĩ thế. “Em không thích từ ướt đầm sao? Thế em gọi nó là gì?”

“Tôi chẳng gọi nó là gì hết, và tôi không chơi. Tôi làm tình. Mấy nàng cổ động viên mới chơi.”

“Chúa ơi,” anh chửi thề, “ai quan tâm chứ? Khi đi đến cùng thì cũng như nhau hết mà thôi.”

“Không, không đâu, và tôi quan tâm.” Cô đẩy vào ngực anh và anh lùi lại một bước. “Tôi không phải một trong những người phụ nữ của anh. Tôi là một phóng viên chuyên nghiệp!”

Anh không biết cô đang cố thuyết phục ai. Anh hay chính cô. “Em là một kẻ thích chòng ghẹo và thích làm ra vẻ đoan trang.” Anh nói và quay gót. Anh thọc một tay vào túi áo khoác và tay anh nắm chặt chiếc chìa khóa đến lúc chúng cắt vào lòng bàn tay. Anh thấy tiếc vì từng gặp Jane. Anh thấy tiếc vì đã để mất đến cô và càng tiếc hơn vì cô khiến anh quần trí đến mức anh đã hôn cô và giờ anh phải đi về nhà mà cứng ngắc. Một lần nữa.

Khi anh đi tới cỗ xe của mình, anh nghe tiếng xe cô khởi động và vào lúc anh mở khóa cửa chiếc Land Cruiser thì cô đã đi, ánh đèn hậu ở xe là những tàn dư cuối cùng của cô.

Ánh đèn, cơn nhức nhối ở háng Luc, cơn đau như búa bổ trong đầu anh và cả việc phải biết rằng anh sẽ phải gặp lại cô trong ba ngày tới nữa chứ.

Tôi làm tình, cô nói. Lần đầu tiên anh gặp cô, anh đã đoán cô là một dạng phụ nữ cứng nhắc, chắc hẳn đã không quan hệ tình dục trong năm năm rồi mà. Và anh đã đúng.

“ ‘Làm tình’ à,” anh chế giễu khi trèo vào cỗ xe và khởi động. Jane không muốn làm tình. Anh chẳng hề lý giải nhằm những tín hiệu của cô. Một phụ nữ muốn anh “làm tình” với cô ta sẽ không hôn như một nữ hoàng khiêu dâm. Một phụ nữ muốn “làm tình” thích từ tổn cơ. Cô ta sẽ không quấn chân quanh eo anh trong lúc anh ghim chặt cô ta vào một bức tường trong bãi đỗ xe.

Anh đi ra khỏi bãi đỗ xe và hướng về nhà. Có ai đó nên dạy cho cô nàng đoan trang nhỏ bé đó một vài bài học khi thích làm kẻ chòng ghẹo. Nhưng đó sẽ không phải là anh. Anh đã xong với Jane Alcott rồi.

Lần này anh thực sự có ý đó đấy.

1

Ivy League: nhóm 8 trường đại học hàng đầu nước Mỹ - ND.

22. Rachel Gibson - Chương 11

Chương 11

Động tác giả: đánh lừa đối thủ

Ba ngày sau vụ việc bắt nạt ở bãi đỗ xe, Jane ngồi trong khu báo chí ở Key Arena, trừng trừng nhìn xuống sân băng.

“Ở đây chúng ta có được phát thức ăn và đồ uống miễn phí không?” Caroline hỏi cô.

“Có thức ăn và đồ uống miễn phí ở phòng giải trí.” Cô đưa Caroline theo để có ai đó nói chuyện cùng. Có ai đó giúp cô rũ tâm trí khỏi những rắc rối hiện thời của cô với đàn ông. “Tớ thường không đến đó cho đến hết trận đấu.”

Caroline đang mặc một chiếc áo phông Chinooks cực kì bó sát và chiếc quần jeans bó sát tương đương. Cô mặc vậy ột chuyển câu kéo, và cô cũng đã thu hút được sự chú ý của anh chàng ghi hình cho trận đấu. Anh ta đã cho Caroline lên màn hình lớn ba lần rồi.

Darby nhập hội cùng họ vài phút trước khi màn giải trí trước trận đấu bắt đầu. Tóc anh cứng ngắc vì gel và cái túi bảo vệ vẫn nhét trong áo sơ mi lụa đen. Jane giới thiệu anh với Caroline, và miệng anh sáng rõ cùng miệng hơi há hốc khi nhìn chằm chằm vào cô bạn xinh đẹp của Jane. Cô không ngạc nhiên trước phản ứng của Darby, nhưng cô hơi ngạc nhiên khi Caroline cũng đáp lại Darby bằng vẻ quyến rũ và lôi kéo anh.

Màn trình diễn trước trận đấu bắt đầu, và Jane biết rằng trong khoảng mười lăm phút nữa cô sẽ phải đi vào phòng thay đồ và chúc cả đội may mắn. Cô sắp phải gặp lại Luc lần đầu tiên kể từ khi anh hôn cô và cô mất trí và quần chân quanh eo anh. Tạ ơn chúa là cô đã lấy lại lý trí vào phút cuối và không đi cùng anh tới một nhà nghỉ. Điều đó sẽ rất khủng khiếp với vô vàn lí do.

Dù vậy cũng không thể chối bỏ, cô đã đắm chìm điên cuồng trong dự vọng với Luc. Cô bị hút về anh, mạnh như thể cô là một thổi nam châm còn anh là một vật sắt to bự, và dường như cô cũng chẳng làm được gì về điều đó.

Cả tuần thi đấu vừa qua cô đã tránh anh hết mức có thể. Tránh xa người đàn ông làm cô tức tối, cáu giận và cũng làm lòng cô tan chảy. Phần lớn thời gian, cô giữ ỉnh bận rộn. Cô đã phỏng vấn Darby cho cột báo Cô gái độc thân của cô, và cô đã viết một mẩu báo về những anh chàng tốt bụng sẽ trụ lại đến cuối. Cô đã bảo các độc giả của mình nên tránh xa những anh chàng khiến tim họ bùng cháy mà thay vào đó cho những anh chàng tốt bụng một cơ hội thứ hai. Cô trích dẫn lời Darby và khiến anh có vẻ thật tuyệt và để đáp lại anh sẽ tán tưng cô trước các huấn luyện viên, những người vẫn không muốn có cô ở quanh.

Cô đã tự lĩnh hội lời khuyên của chính mình và thực hiện khá tốt việc tránh xa tên đàn ông khiến tim cô bùng cháy. Vậy mà sau đó anh ta lại áp cô vào tường và hôn cô. Cô đáng lẽ phải choáng váng và kinh hãi, nhưng khi thấy anh tiến đến bên cô, lông mi sụp xuống và dự vọng nặng nề trong đôi mắt màu xanh dương, cô lại trở nên vừa buồn rầu vừa kích động. Khoảnh khắc mỗi anh chạm vào cô, cô đã đầu hàng trái tim mình và bỏn cho nó món ăn mà nó mong mỗi đến tuyệt vọng. Luc.

Dù cảm xúc của cô dành cho anh là một mớ hỗn loạn lằng nhằng, cô cũng không thể chối từ sự thật được nữa. Cô muốn Luc. Cô muốn ở cùng anh, nhưng cô muốn nhiều hơn là một người phụ nữ khác mà anh đưa đến một khách sạn khác.

Hơn một ngàn cổ động viên.

Anh đã bảo cô thích làm bộ đoàn trang, cô là gì cũng được, trừ cách nói thích làm bộ đoàn trang. Cô chẳng quan tâm nếu đàn ông có dùng ngôn ngữ thô lỗ trong khi quan hệ. Cô là người đã viết Honey Pie, vì Chúa. Không, cô không phải là người phụ nữ thích làm bộ đoàn trang. Cô là một phụ nữ bầu vú vào phẩm giá của mình, đấu tranh với anh và chính bản thân cô. Đấu tranh để không chìm sâu vào tình yêu với một người đàn ông không thể chiếm giữ.

Nếu anh mà phát hiện ra cô là Honey Pie, cô đoán là mình sẽ không phải đấu tranh thêm nữa. Anh có thể sẽ không bao giờ nói chuyện lại với cô. Anh thậm chí còn có thể ghét cô.

Sau khi anh đứng trong phòng khách sạn của cô ở Denver tuần trước và đã đổ lỗi cho chiếc váy của cô chính là nguyên nhân anh hôn cô, cô đã gửi phần truyện tháng Ba mà cô đã viết có chàng thủ môn đẹp trai của Settle đóng vai chính đi. Cô đã quá tức giận, tổn thương và đã ấn nút gửi qua mạng.

Nếu Luc phát hiện ra và đọc cột báo tháng Ba, anh sẽ biết mình là nạn nhân mới nhất của Honey. Cô tự bảo mình rằng anh phải thấy phỗng mũi. Rằng anh có lẽ sẽ thấy phỗng mũi. Không phải người đàn ông nào ở nước Mỹ cũng có vinh dự được Honey Pie làm ê man. Nhưng cô thực lòng không tin rằng Luc sẽ cảm thấy vinh dự, và điều đó làm cô cảm thấy hơi chút tội lỗi. Tất nhiên, không đời nào có chuyện anh sẽ liên

hệ cô với Honey. Anh sẽ không bao giờ biết những gì cô đã làm. Tuy vậy điều đó cũng không làm giảm đi cảm giác áy náy của cô.

Darby bật cười trước một câu chuyện gì đó mà Caroline kể, kéo suy nghĩ của Jane rời khỏi Luc. Trong một giây ngắn ngủi, Jane tự hỏi có nên cảnh báo Darby rằng anh không phải tuýp của bạn cô, rằng cô ấy hẳn sẽ quăng anh lại, nhưng Darby trông còn hơn cả hạnh phúc khi được đắm chìm trong nụ cười của Caroline. Thay vì cảnh báo anh, Jane để mặc anh tự hiểu ra. Cô đặt cặp táp xuống dưới ghế và bắt mình đi thang máy xuống tầng sát mặt đất.

Cô liếc xuống chiếc áo giả vét màu navy mà cô mặc ngoài áo cổ lọ trắng. Cô cài khuy áo lại để chắc chắn nó che phủ ngực cô. Trước khi Luc đề cập đến việc đầu ngực cô cứ chĩa ra, cô thực sự không nghĩ nhiều đến chúng cho lắm. Cô thực sự không chú ý nhiều đến ngực của mình. Chúng nhỏ và không phải nét đẹp nhất của cô, nên cô cho rằng cũng sẽ chẳng có ai khác chú ý đến chúng.

Chẳng ai ngoài Luc.

Chân cô hơi lê bước khi cô tiến tới gần phòng thay đồ, và cô dừng lại ở cửa rồi lắng nghe bài phát biểu truyền nhiệt huyết của huấn luyện viên Nystrom. Khi ông dịu dần, cô vươn thẳng vai và đi vào phòng. Cô từ chối nhìn vào Luc, nhưng cô cũng chẳng cần nhìn anh mới biết anh có ở trong phòng. Cô có thể cảm nhận anh đang quan sát cô. Và đó không phải là một cảm nhận tốt lành gì.

“Này. Cá mập,” Bruce gọi cô.

“Ở đây, Fishy”, cô nói và chuyển sự chú ý sang những cầu thủ còn lại. Cô đứng ở giữa phòng và lặp lại nghi lễ cầu may. “Kéo cao quần của các anh lên, các quý ông. Tôi có vài điều muốn nói. Chỉ mất một phút thôi, và tôi không muốn các anh làm cái trò đồng loạt cởi quần đâu nhé. Đi du đấu cùng các anh là một trải nghiệm mà tôi sẽ không quên. Tôi hi vọng đây là năm để các anh chiến thắng cúp Stanley.” Cô đi tới chỗ đội trưởng, đang trong quá trình tròng áo khoác qua đầu. “Chúc may mắn với trận đấu, Sát thủ.”

Anh bắt tay cô. Mặc dù vết cắn trên môi anh hẳn phải khiến anh đau đớn, anh vẫn mỉm cười.” Cảm ơn, Jane.”

“Không có gì.”

Rob đã được thông qua để chơi tối nay và cô đi tới tủ đồ của anh. “Anh cảm thấy thế nào, Búa Tạ?”

“Một trăm phần trăm.” Anh đứng dậy và lù lù vượt hẳn cô trong đôi giày trượt.”Thật tốt khi được quay lại.”

“Rất mừng khi được thấy anh quay lại.” Cuối cùng cô quay sang Luc và đi về phía anh. Vài lọn tóc vàng sậm rủ xuống trán anh, và anh ngồi với mũ bảo hiểm đặt trên một đầu gối. Đôi mắt xanh trong vắt của anh quan sát cô tiến lại gần, ánh mắt trống rỗng. Với mỗi bước đi, bụng cô lại xoắn tít chặt lại. Cô gần như thích cơn giận dữ của anh hơn. Thứ gì cũng được. Cô dừng lại trước mặt anh và hít một hơi thật sâu. “Đồ đầu đất to xác.”

“Cảm ơn,” anh nói, hoàn toàn trống vắng cảm xúc.

“Không có gì,” Cô bảo mình hãy rời đi, nhưng cô không thể bắt mình cất bước. “Tuần trước tôi đã phỏng vấn Dion.”

“Vậy thì sao? Em chưa được nói cho biết là đừng có chọc tức tôi trước một trận đấu à?”

Được rồi, vậy là có lẽ anh không hoàn toàn vô cảm. Anh rõ ràng là tức điên. Tốt. Tức điên còn hơn là lãnh đạm.”Rồi.Và anh cũng có nói với tôi đừng có chọc tức anh sau một trận đấu rồi.”

“Vậy sao em còn cứ đứng đây?”

“Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ cho cuộc phỏng vấn của anh.”

“Quá tệ.”

Đến lúc chơi rắn với anh ta rồi đây. “Chúng ta đã thỏa thuận, Martineau. Nếu anh không giữ lời, tôi sẽ không bao giờ gọi anh là đồ đầu đất nữa.»

Anh đứng dậy và nhìn xuống cô. “Tốt thôi. Ngày mai sau khi em đi mua sắm với Marie xong. Khi đưa con bé về nhà, hãy mang câu hỏi của em theo.»

Cô mỉm cười. “Tuyệt.» Rồi cô bỏ đi trước khi anh đổi ý. Khi cô quay lại khu báo chí, Darby và Caroline đang mãi mê trò chuyện về bộ vét Hermes của anh.

Jane với tay xuống dưới ghế của cô và lấy lại chiếc cặp táp. Cô thò tay vào trong, rút sổ kế hoạch hằng ngày của cô và một tập Post-Its ra. Phóng vấn Luc, cô viết và dính nó vào trang dành cho ngày mai trong sổ kế hoạch của cô. Như thế cô sẽ quên không bằng ấy.

Trong hiệp hai, Caroline nghiêng người qua và thì thầm vào tai cô, “Nhìn vào tất cả đồng kích thích tố sinh dục nam đang trên mặt bằng kia.”

Jane bật cười, “Giống như Các ngôi sao Súp trên Băng của Campell à?”

“Không, giống một ngân hàng tình trùng hơn.»

Đội Chinooks thua trước đội Florida Panthers trong bốn giây cuối cùng của trận đấu. Khi một cầu thủ đội Panthers bắn vút một cú từ vạch xanh. Luc khụy chân xuống, nhưng quả bóng bằng cách nào đó bay xuống dưới găng tay anh. Luc nhìn vào khung lưới phía sau và vút gậy vào khung thành khi tiếng còi cuối cùng vang lên.

Khi Jane quay lại phòng thay đồ, cô giữ mắt mình nhìn thẳng và đối mặt với Vlad Festisov cùng cái mũi gậy của anh ta. Cô không biết điều gì tệ hơn, nhìn anh ta từ vai trở lên hay từ eo trở xuống.

Khi cô hỏi Vlad về chấn thương của anh, cô lén lút liếc nhìn vào tủ đồ cách đó vài ngăn. Luc đứng quay lưng về phía cô, lột bỏ áo giáp cho đến khi anh trần từ eo trở lên. Ánh mắt cô lướt từ đường hông của xương sống đến eo lưng anh. Anh quay lại và hòng cô thít chặt. Nhú ra khỏi chiếc quần sooc của anh như một lời mời mọc đến với tội lỗi là hình xăm hình móng ngựa. Không ngạc nhiên cô lại mê mẩn anh. Đến hay đi, anh đều rất ngon mắt. Không ngạc nhiên nào cô lại ngừng hoạt động khi anh chạm vào cô. Cô chẳng có quan hệ tình dục từ sau Vinny, mà cô đã đá hấn ra lẽ đường gần một năm rồi.

“...Chỉ là trận đấu thôi,» Vlad kết thúc, và cô mừng vì đã ghi âm lại câu trả lời của anh ta bởi vì cô chẳng nghe được một từ nào anh ta vừa nói.

“Cảm ơn, Vlad.” Có lẽ đã đến lúc tìm một anh bạn trai mới rồi. Ai đó để giúp cô rũ tâm trí ra khỏi Luc và hình xăm may mắn của anh ta.

Buổi sáng hôm sau, một màn sương mù xám xịt trùm khắp Settle khi Jane đón Caroline và lái xe tới Bell Town. Vì cuộc phỏng vấn lát nữa với Luc, Jane mặc bộ quần áo công sở thường ngày của cô, quần áo xám và áo sơ mi trắng. Caroline mặc quần ống da lộn màu hồng cùng một cái áo sọc đỏ hồng xen lẫn. Cô trông như thể cổ làm trẻ ra khoảng ba mươi lăm tuổi để đi tham dự buổi thử giọng của chương trình Cười nào. Trên người ai khác, bộ đồ này sẽ là thẩm họa thời trang, còn trên Caroline không hiểu sao lại có hiệu quả.

Họ đón Marie ở ngoài căn hộ của Luc và đến vừa kịp cái hẹn làm tóc cho Marie. Đầu tiên Vonda cắt đuôi tóc của Marie, rồi tỉa đến khoảng dưới cằm. Kiểu tóc mới vừa trẻ trung, vừa dễ thương và còn làm cho Marie già dặn thêm khoảng bốn tuổi.

Sau đó, họ đi tới Gap, BeBe, và HotTopic, nơi Marie mua một cái thắt lưng da nạm ghim bạc to dùng cùng một cái áo Care Bear. Caroline mua một chiếc khuyên rốn mới và một bộ móng Strawberry Short Cake. Jane mua một chiếc áo phong Batgirl. Họ nói về chuyện con trai, âm nhạc và những nữ diễn viên Hollywood bắt đầu chảy xệ. Mỗi nơi họ đến, Marie đều tận dụng triệt để thẻ visa của Luc.

Ở quầy MAC trong Nordstrom, chuyên gia trang điểm chỉ vừa đủ mỹ phẩm để nhấn mạnh đôi mắt xanh dương to tròn của Marie và tôn lên nước da mượt mà của cô bé. Marie chọn một thỏi son màu đỏ trông rất hợp với cô bé, nhưng lại cộng thêm một tuổi nữa. Jane không thể ngừng bắn khoăn xem Luc sẽ nghĩ thế nào về chuyện em gái anh trông già dặn hơn. Cô sẽ rất nhanh tìm ra thôi.

Khi dính líu tới việc chọn quần áo, Marie nhận lời khuyên của Caroline mà không hề tranh cãi. Caroline có cách lèo lái người ta rời xa những thứ ngớ ngẩn mà họ cũng không biết là mình vừa bị xô mũi, và cũng chẳng có gì tổn hại khi mà Caroline vừa cao vừa xinh đẹp lại còn ăn mặc như siêu mẫu nữa.

“Những thứ đó nhỏ quá,” cô ấy bảo Marie khi cô bé muốn thử một chiếc quần jean bó cổ ba của Calvin Klein. “Các nhà thiết kế tạo kiểu cho những cô nàng biếng ăn hoặc các cậu nhóc,” cô ấy nói. “Và tạ ơn Chúa em trông không hề giống một cậu nhóc.” Cô ấy đưa Marie một chiếc quần cỡ năm.

Darby Hogue xuất hiện ở cửa hàng giày khi Marie thử một đôi giày Steve Madden hầm hố ười hai phân.

“Tớ đã bảo Darby rằng tớ sẽ giúp anh ấy chọn vài cái áo sơ mi.” Caroline nói, và nếu Jane không hiểu rõ bạn cô, cô hẳn sẽ thề rằng bạn cô có hơi đỏ mặt. Không thể nào, bởi vì thần đồng quái dị cùng với mái tóc đỏ rực không phải tuýp của Caroline. Cô thích tuýp cao to, tóc đen và không có túi bảo hộ cơ.

Caroline chỉ cho Marie đôi giày ống đen với khóa bạc to uyển ở hai bên. “Trông chúng sẽ cực hào nhoáng khi đi cùng cái váy rằn ri và thắt lưng mà em mua.”

Cá nhân Jane thì nghĩ đôi giày ống đó trông thật gớm ghiếc, nhưng mắt Marie sáng lên và cô bé nói. “Hết sảy!” Jane đoán rằng thế là tốt. Lại nữa, nghe một đứa trẻ tuổi teen nói chuyện khiến Jane cảm thấy già cỗi. Để cân bằng cảm xúc, cô thử một đôi xăng đan dây thừng cao khoảng năm phân.

Cô ngồi xuống cạnh Darby khi đi thử giày. “Anh nghĩ sao?” cô hỏi anh khi kéo cao ống quần jean lên và nhìn vào đôi sandal từ nhiều góc độ khác nhau.

“Tôi nghĩ chúng trông như giày của bù nhìn vậy.”

Cô liếc nhìn anh đang trong chiếc áo sơ mi lụa in hình đầu lâu mà anh ưa thích nhất kèm với chiếc quần da bóng và xem xét lại nguồn ý kiến.

Anh hơi cúi người nói vào tai cô, “Tôi cần cô cho tôi vài lời tốt đẹp trước Caroline.”

“Không đời nào. Anh vừa sỉ nhục đôi sandal của tôi.”

“Nếu cô kiếm cho tôi một cái hẹn với cô ấy, tôi sẽ mua đôi giày này cho cô.”

“Anh muốn tôi dẫn mối cho anh đấy à?”

“Cô có thành kiến với chuyện đó sao?”

Jane liếc nhìn bạn cô, đang ở quầy Ralph Lauren ngắm một đôi tông. “À, phải đấy.”

“Hai đôi.”

“Quên đi.” Cô cởi đôi sandal ra và nhét chúng vào lại trong hộp. “Nhưng tôi sẽ cho anh vài chỉ dẫn. Bỏ cái áo đầu lâu đi và đừng nói chuyện về Mensa nữa.”

“Cô chắc chứ?”

“Tuyệt đối.”

Khi họ giải quyết xong cửa hàng giày, cô và Marie đi thang máy lên quầy đồ lót, trong khi đó Caroline và Darby hướng về quầy hàng dành cho đàn ông.

Jane và Marie đã tay xách nách mang đầy túi là túi khi họ tìm thấy được quầy đồ lót.

“Chị nghĩ sao?” Marie hỏi khi giơ lên một chiếc áo con màu oải hương.

“Nó rất xinh.”

“Dù vậy em cá là nó không thoải mái,” cô bé nghiêng đầu. “Chị có nghĩ thế không?”

“Xin lỗi, nhưng chị không thể giúp em ở đây rồi. Chị không mặc áo con. Chị thực sự chưa bao giờ có cái nào.”

“Sao lại không?”

“Chà, như em thấy đấy, cũng không cần thiết lắm. Chị thường chỉ mặc áo lá hoặc áo lót mỏng cũng có thể là chẳng mặc gì hết luôn.”

“Mẹ em hẳn sẽ giết chết em nếu em chỉ mặc có áo lá.”

Jane nhún vai. “Phải rồi, chà, khi chị lớn, bố chị không thích nói về những thứ vớ vẩn của con gái. Nên chị nghĩ ông đã giả vờ chị là con trai trong nhiều năm quá rồi.”

Marie lật qua giá tiền.”Chị có còn nhớ mẹ không?”

“Lúc nào cũng nhớ, nhưng giờ thì không còn quá tề tề nữa. Chỉ cần cố gắng và hồi tưởng tất cả những kỷ ức tươi đẹp về mẹ em trước khi bà bị ốm. Đừng nghĩ về những chuyện tồi tệ là được.”

“Mẹ chị chết như thế nào?”

“Ung thư vú.”

“Ồ.” Họ nhìn vào nhau qua dây áo lót ren sáng màu, đôi mắt xanh dương to tròn của Marie nhìn thẳng vào mắt Jane, và chẳng ai trong số họ phải nói thành lời về việc nhìn một người mình yêu thương ra đi theo cách đó. Họ đều biết.

“Chị lúc ấy trẻ hơn em, phải không?” Marie hỏi.

“Chị sáu tuổi, và mẹ chị đã ốm rất lâu trước khi bà mất.” Lúc đó mẹ cô mới có ba mươi một tuổi. Già hơn Jane bây giờ có một tuổi.

“Em vẫn còn vài bông hoa từ quan tài của mẹ em. Bây giờ thì chúng đều khô rồi, nhưng nó khiến em cảm thấy, bằng cách nào đó vẫn còn gắn kết với mẹ.” Marie cúi xuống. “Luc không hiểu. Anh ấy nghĩ em nên vứt chúng đi.”

“Em có nói với anh ấy lý do em giữ những bông hoa ấy lại không?”

“Không ạ.”

“Vậy em nên nói đi.”

Cô bé nhún vai và nhặt một cái áo con màu đỏ lên.

“Chị vẫn giữ nhẫn đính hôn của mẹ chị,” Jane thú nhận. “Bố chị đã để nhẫn cưới của bà đi theo bà, nhưng ông giữ lại nhẫn đính hôn của bà, và hồi trước chị thường đeo nó trong một sợi dây chuyền quanh cổ.” Cô đã không hề nói chuyện về chiếc nhẫn và ý nghĩa của nó đối với cô trong nhiều năm rồi. Caroline không hiểu, bởi vì mẹ cô ấy đã bỏ đi với một gã lái xe tải. Nhưng Marie thì có.

“Giờ chiếc nhẫn ấy ở đâu rồi ạ?”

“Trong tủ đồ lót của chị. Chị tháo nó ra vài năm sau khi mẹ chị mất. Chị nghĩ rằng em sẽ bỏ những bông hoa đi khi đến thời điểm em cảm thấy thích hợp.”

Marie gật đầu và chọn một cái áo con đệm nước màu trắng. “Nhìn cái này này.”

“Trông nó nặng thế.” Jane nhặt một chiếc từ giá và bóp nhẹ đầu ngực. Nó nặng, ướt át và cô tự hỏi Luc sẽ nghĩ gì về chuyện cô em gái bé nhỏ của anh mặc một cái áo con nâng ngực. Cô tự hỏi anh sẽ nghĩ gì nếu cô mặc một chiếc như vậy. “Luc có lẽ không muốn em mua một chiếc áo con đệm dày như thế này đâu.”

“Ôi trời, anh ấy sẽ không quan tâm đâu ạ. Anh ấy chắc còn chẳng chú ý thấy nữa chứ.” Marie nói và cầm lấy bốn cái áo con rồi biến mất trong phòng thay đồ. Trong khi Jane chờ cô bé, cô nhặt vô số túi đồ mua sắm lên rồi di chuyển vài bước tới quầy quần lót.

Jane có thể không biết nhiều về áo con nhưng cô là một chuyên gia về quần lót. Hai năm trước, cô đã cải đạo sang quần lót khe. Lúc đầu thì cô ghét chúng, nhưng giờ cô yêu chúng. Chúng không tốn lên cao như những loại quần lót thông thường khác, ừ thì, chúng cũng đã cao rồi. Trong lúc chờ, cô mua sáu cái quần lót khe bằng cotton và thun tổng hợp đi cùng áo lá hợp tông.

Khi Marie ló ra khỏi phòng thay đồ, cô bé đặt một chồng quần lót và ba cái áo con lên quầy thanh toán. Di động trong túi cô bé rung lên và cô mở điện thoại.

“Xin chào,” cô bé trả lời. “Hmm,... vâng, em nghĩ thế.” Cô bé liếc Jane. “Em sẽ hỏi chị ấy. Luc muốn biết chị có đói không?”

Luc ư? “Để làm gì?”

Marie nhún vai. “Để làm gì ạ?” cô bé hỏi anh. Cô bé đưa thẻ tín dụng của Luc cho người thu ngân rồi bảo Jane, “Đây là đêm anh ấy phải nấu ăn. Anh ấy nói vì chị sẽ ghé qua phỏng vấn anh ấy, anh ấy sẽ ném thêm vài thứ vào cho chị.”

Hai điều đến với Jane cùng một lúc. Một là Luc nấu ăn, và hai là hẳn anh không còn nổi điên lên với cô nữa. “Bảo anh ấy là chị đói ngấu rồi.”

23. Rachel Gibson - Chương 12

Chương 12

Đặt vào hàng thứ ba: Đập mạnh

“Rất kỳ cục khi không có một khoảnh sân,” Marie nói, đang trò chuyện về sự khác biệt trong cuộc sống của cô bé bây giờ khi sống ở căn hộ tại Bell Town của Luc. “Và em không còn phải giặt ủi nữa,” cô bé thêm vào khi họ bước ra khỏi thang máy ở tầng mười chín. “Điều đó thì khá thích.”

“Luc giặt ủi hộ em à?”

Marie bật cười. “Không ạ.” Họ đi dọc hành lang tới cánh cửa cuối cùng bên tay trái. “Bọn em gửi nó đi và nó quay lại hoàn toàn sạch sẽ và gọn ghẽ.”

“Cả đồ lót của em sao?”

“Vâng.”

“Chị không nghĩ chị muốn có ai đó chạm vào quần lót của chị,” Jane nói trong khi Marie mở cửa. Ít nhất cũng không phải người lạ, cô nghĩ khi bước vào trong và đứng khựng lại. Ảnh hưởng của những ô cửa sổ làm Jane dừng bước giữa chừng và thể chỗ những ý nghĩ về việc người lạ gấp quần lót lọt khe cửa cô. Những ô cửa sổ trải dài từ sàn lên tới trần nhà và choán hết toàn bộ bức tường. Ngoài các nóc nhà chọc trời, cô có thể thấy những con thuyền trên vịnh Elliott. Căn phòng được trang trí bằng một tràng kỷ màu xanh dương đậm, ghế, bàn cà phê và bàn nhỏ cạnh tràng kỷ toàn bằng kính. Các góc của ngôi nhà dường như lẫn vào nhau và các bụi cây cảnh tươi tốt trong chậu i-nóc sáng bóng. Bên trái cô, đội Devils đang chiến đấu với Long Island trên ti vi màn hình lớn, trong khi Dave Matthews rộn ràng qua dàn âm thanh nổi có thể xứng tầm với cả một trung tâm giải trí lớn.

Luc đứng trong căn bếp mở được ngăn với phòng khách bằng một quầy bar bằng đá granit. Tủ bát đằng sau anh có cửa kính với tay cầm màu bạc. Các dụng cụ đều làm bằng i-nóc và trông có hơi hướng viễn tưởng. Luc cầm điều khiển lên và tắt tiếng dàn âm thanh. Một nụ cười làm cong khóe môi và tạo nếp nhăn trên mắt anh. “Trông em rất tuyệt, Marie.”

Marie vút hết túi xuống sàn nhà và ném áo khoác lên tràng kỷ. Cô bé quay một vòng cho anh trai xem. “Em nghĩ mình trông giống hai mươi mốt tuổi,” cô bé nói.

“Không đến thế.” Anh chuyển nụ cười qua Jane, và một lần nữa cô lại cảm thấy như nam châm, bị hút bởi một lực mạnh hơn chính bản thân cô. “Muốn uống bia không, Jane?”

“Không, cảm ơn. Tôi không uống bia.” Cô đặt cặp táp và áo khoác lên tràng kỷ.

“Vậy em uống gì?”

“Nước lọc là được.”

“Em sẽ lấy phần bia của chị Jane,” Marie tình nguyện, bằng cả trái tim.

“Chừng nào em đủ hai mươi mốt tuổi đã,” anh nói khi lấy một chai nước ra khỏi cái tủ lạnh không ri.

“Em cá anh uống bia trước khi được hai mươi mốt tuổi.”

“Đúng vậy, và hãy nhìn xem anh trở nên như thế nào đây.” Anh đóng cửa lại bằng chân và chỉ cái chai về hướng Jane. “Đừng nói điều đó ra.”

“Tôi đâu có định nói gì.” Cô băng qua phòng và bước vào giữa hai cái ghế đầu da xám chân crôm.

“Tốt hơn là không.” Anh thả vài cục đá vào một cái cốc và vặn nắp chai nước. Anh đã xắn tay áo của chiếc áo len ôm người màu trắng ngà, và viền chiếc áo phông trắng lộ ra bên dưới cái cổ tròn. Anh đeo đồng hồ Rolex vàng và mặc một cái quần hộp màu xanh oliu. “Bởi vì anh biết vài chuyện có thể tổng tiền em được đây.”

Anh biết rằng cô tan chảy khi anh hôn cô và cô không thích mặc áo con. “Anh vẫn chưa biết những chuyện thực sự hay ho đâu.”

Một nụ cười giòn giã khoe miệng anh. “Hay ho đến mức nào cơ?”

Những chuyện sẽ thổi tung trí óc anh và cô chỉ cầu Chúa anh sẽ không bao giờ đoán ra. Anh sẽ không bao giờ biết được cô là Honey Pie.

“Chuyện nào cơ?” Marie muốn biết khi cô bé ngồi xuống một cái ghế cạnh Jane.

“Rằng chị là một nữ hướng đạo sinh,” Jane trả lời.

Luc nhướn lông mày hoài nghi và đặt cốc xuống quầy bar.

“Chà, đúng thế đấy,” cô cam đoan với anh.

“Cả em cũng thế,” Marie thêm vào. “Em vẫn còn giữ tất cả huy hiệu của em.”

“Anh chưa bao giờ là một hướng đạo sinh cả.”

Marie đảo tròn mắt. “Ai mà không biết chứ.”

Luc nhìn em gái anh như thể anh định bình luận gì đó, nhưng vào giây cuối cùng lại quyết định dừng lại. Thay vào đó, anh bỏ nước lọc vào lại trong tủ lạnh và đặt một bát ức gà ướp lên mặt quầy bếp.

“Tôi có thể giúp gì không?” Jane hỏi.

Mở một ngăn kéo, anh lôi ra một cái nĩa và quay về với thịt gà. “Chỉ cần ngồi yên đó và thư giãn.”

“Em sẽ giúp anh,” em gái anh tình nguyện và trượt xuống khỏi cái ghế đầu.

Luc ngược lên và mỉm cười, đôi mắt xanh ấm áp khi anh nhìn Marie, và tìm Jane thất lại theo một cách chẳng liên quan gì tới dục vọng của cô đối với anh. Cũng chẳng liên quan gì tới mê mẩn, mà chỉ liên quan tới việc nhìn thấy con người tử tế, dịu dàng này của Luc Martineau. “Thế thì tuyệt. Cảm ơn em. Cầm lấy gói pasta và đun sôi nó đi.”

Marie đi vòng quanh quầy bar và đến với Luc trong bếp. Cô bé cầm một cái hộp màu đỏ từ tủ mặt kính xuống rồi với tay lấy cốc đo. “Hai cốc nước,” cô bé đọc to. “Và một thìa bơ.”

“Khi Marie còn nhỏ,” Luc nói khi cô bé mở vòi nước, “con bé nói ‘nức’ thay vì nước.”

“Sao anh biết?” Marie hỏi khi cô bé đo lượng nước trong cốc.

“Anh nghe thấy vào những lần anh đến thăm khi cha vẫn còn sống. Lúc đó chắc em mới hai tuổi.”

“Em rất dễ thương khi còn bé.”

“Em trụi lủi.”

Cô bé tắt vòi và rót nước vào một cái nồi. “Vậy thì sao?”

Anh với tay ra và xoa tóc cô bé rồi tung lên. “Em trông như một con khỉ ấy.”

“Luc!” Marie đặt cái nồi lên bếp và dùng tay vuốt lại tóc.

Anh bật cười, những tiếng cười ha-ha-ha trầm sâu tỏ vẻ rất hài lòng với chính mình. “Em là một con khi con dễ thương mà.”

“Được rồi. Thế có khá hơn.” Cô bé vận ga và thêm bơ vào. “Anh ghen tị vì anh trông như một Teletubby vậy.”

“Teletubby là cái gì?”

“Ôi, trời ơi! Anh không biết Teletubby là cái gì sao?” Cô bé lắc đầu quầy quậy trước ông anh trai ngơ ngác.

“Không.” Lòng mày anh nhăn lại vì bối rối khi anh quay ánh mắt xanh dương sang Jane. “Em có biết không?”

“Không may là có. Đó là một chương trình dành cho trẻ con. Và, theo những gì tôi có thể nói từ lần duy nhất tôi xem nó, tất cả các Teletubby chỉ làm mỗi việc là chạy vòng quanh công viên Teletubby rồi bập bẹ và nói chuyện kiểu trẻ con.”

“Và chúng khoe ảnh ở bụng,” Marie thêm vào.

Miệng anh hơi há ra, mắt đờ đẫn, và trông anh như thể vừa đột ngột bị đau đầu chỉ vì nghĩ đến cảnh đó. “Hai người đang đùa à?”

“Không.” Jane lắc đầu. “Và để biện hộ cho chính mình, tôi chỉ biết chuyện đó bởi vài năm trước, Jerry Palwell giật tít trên báo khi ông ấy muốn cảnh báo các bậc phụ huynh rằng có sắc thái gay trong Teletubby. Rõ ràng là bởi vì nhân vật Tinky Winky có màu tím mà lại đeo một cái túi đỏ.”

“Tinky Winky?” Anh chậm chạp xoay người và nhìn em gái anh. “Quý thật, thế mà em lại lấy anh làm trò cười vì xem khúc côn cầu.”

“Không giống nhau. Anh xem khúc côn cầu cũng giống như em xem cảnh trường học vậy.”

Cô bé đứng một điểm.

Anh hẳn cũng nghĩ thế vì anh thừa nhận bằng một cái nhún vai. “Anh không thể tin là em xem cái thứ Telebelly vớ vẩn đó,” anh nói, nhưng anh cũng cảm điều khiển lên và tắt trận đấu khúc côn cầu đi.

“Teletubby,” Marie chỉnh lại anh. “Khi em đến chỗ Hanna, cậu ấy bật đĩa lên cho thằng em trai hai tuổi của cậu ấy. Nó thoi miên thằng bé như thể bọn em mới có thể vẽ móng tay.”

“Hanna nào?”

“Cô bạn sống ở tầng ba ấy. Em đã kể với anh về cậu ấy rồi mà.”

“À, phải rồi. Anh quên mất tên em ấy.” Khi Luc đã đặt rau lên hấp, anh bật lò nướng trên cùng và đặt gà vào.

“Em sẽ đi xem phim với cậu ấy sau bữa tối đấy.”

“Em có cần đưa đi không?”

“Không ạ.”

Luc có một vẻ duyên dáng bẩm sinh quanh người, dù là với tay chop một quả bóng hay cho ức gà vào lò nướng, một kiểu chuyển động nhanh nhẹn và thành thạo lôi cuốn ánh mắt. Gần như lôi cuốn bằng cách cái móng anh căng đầy cái quần hộp kia. Gấu áo anh vừa chạm tới hông và ngay trên cái nhãn Nautica khâu trên túi quần sau.

Jane lắng nghe Luc và em gái anh trò chuyện về ngày hôm nay của cô bé. Tất tần tật những thứ Marie vừa mua, và kế hoạch của cô bé cho buổi tối. Từ những cuộc trò chuyện với Luc, Jane biết rằng anh không nghĩ mình xoay sở tốt với Marie. Nhìn thấy họ ở cạnh nhau, Jane không còn quá chắc rằng anh đúng nữa. Họ có vẻ ở cùng nhau khá tốt đấy chứ. Họ là một gia đình. Có lẽ không phải là một gia đình theo chuẩn mực thông thường, có lẽ không phải luôn luôn dễ dàng, nhưng gia đình cũng chỉ như vậy mà thôi. Họ đứng ở bếp, nấu ăn, trò chuyện, cố lôi cả Jane vào, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi ngoài lề. Marie trong chiếc quần bó chặt mà cô bé mặc từ lúc Jane đến đón cô bé sáng nay, và Luc trong chiếc quần vừa vận với anh.

Luc lật thịt gà và Marie kể cho anh về những nhà thiết kế khác nhau mà Caroline đã nói cho cô bé biết. “Anh hy vọng cuối cùng thì em cũng mua vài cái quần jean không quá chật,” anh nói khi anh kiểm tra rau hấp.

Marie quay ngang nhìn anh trai và đôi mắt xanh dương hơi nheo lại.

Có lẽ nếu mà Luc liếc sang em gái anh một cái thì anh sẽ nhận ra rằng cô bé vừa bắt đầu tức giận với anh và anh hẳn sẽ không để thêm, “Quần của em chật đến mức nó chưa bị bục chỉ cũng là đáng ngạc nhiên.”

Úi chà.

“Thật nhỏ mọnnnnnnn! Em có bảo anh là quần jean của anh quá chật đâu.”

“Đó là vì chúng không chật. Anh không thích thứ gì dính vào mông mình hết.” Cuối cùng thì anh cũng liếc sang Marie. “Sao em lại tức giận đến thế?”

Marie mở miệng, nhưng Jane chặn trước. “Marie đã mua vài thứ rất xinh và cô bé trông thực sự dễ thương khi mặc chúng.” Ừ thì, ngoại trừ cái thắt lưng nạm đinh đó. “Caroline đã giúp cô bé chọn đấy. Tôi chẳng giỏi giang gì về đồ thời trang hay chuyện phối màu. Đó là lý do tôi mặc rất nhiều đồ đen.”

Luc chuyển mình tựa lưng vào mặt quầy. “Anh cứ nghĩ đó là vì em là nữ hoàng địa ngục cơ đấy.”

Cô liếc sang đôi mắt lấp lánh ý cười của anh và cau mày. “Không, anh chàng khiếm nhã,” cô nói và chuyển sự chú ý sang Marie. “Lần tới chị đi wax, em nên đi cùng. Hồi trước thì chị hay cạo, nhưng giờ thì chị cải đạo sang wax rồi. Nó đau phát rồ... à, ý chị là như điện... nhưng cũng đáng lắm.”

“Đồng ý ạ.” Marie mỉm cười với anh trai. “Em có thể giữ một thẻ Visa của anh không, Luc?”

“Trời ạ, không.” Anh vất chéo đôi bàn chân trần và khoanh tay trước bờ ngực rộng. “Em sẽ mua cả chục cân kẹo và đĩa CD Britney Spears đỡ tẻ mắt.”

Marie quay lại với trường mắt. “Điều đó chỉ xảy ra có một lần, và cũng chẳng đến chục mươi cân. Và em không mua đĩa nhạc đỡ tẻ.”

“Hai lần. Tất cả chỗ đường đó đều không tốt cho em và Britney Spears là đồ dằn.” Bầu không khí căng thẳng, dù vậy Luc có vẻ không chú ý thấy. Hoặc thế hoặc chỉ là anh giỏi trong việc lờ nó đi. Anh đứng thẳng người và kiểm tra bữa ăn của họ. “Một ngày nào đó, khi em vẫn còn đủ răng và não em chưa nhũn ra nhờ Britney, em sẽ cảm ơn anh đấy.”

Dựa vào nét mặt Marie, cái ngày đó còn lâuuuuuu lắm mới xảy ra.

Đến khi họ ngồi cả xuống bàn ăn, Marie đã trở nên gần như lặng thinh. Dù Jane từng là một cô bé tuổi teen, cô cũng không nhớ mình từng ủ rũ đến thế. Nhưng rồi, cô cũng không có một ông anh trai bảo cô rằng quần cô quá chật còn âm nhạc của cô thì chán chết. Chỉ có một ông bố làm cô thêm cái kính và sợ hãi khi cứ đổ hết mọi tội lỗi lên “chu kỳ phụ nữ” của cô mà thôi.

Luc ngồi ở đầu bàn còn Jane và Marie ngồi hai bên. Ba cốc sữa đặt cạnh đĩa thức ăn của họ, dù Jane nhớ đã bảo anh rằng cô không uống sữa lúc anh hỏi. Chẳng có ai cho cô uống sữa kể từ thời học sinh, cô nghĩ thậm chí đặt khăn ăn lên đùi và bắt đầu ăn. Trước kia từng có đàn ông cố chuốc rượu cô, nhưng chưa bao giờ là sữa.

Luc không chỉ xoay sở để trông nấu ăn đẹp mắt, vị cũng rất ngon nữa. Một anh chàng trông ngon đến mức muốn ăn và có thể nấu ăn sao? Nếu không phải vì bộ sưu tập Barbie của anh, và cả việc buộc cô uống sữa nữa, thì anh sẽ quá tốt để là thực.

“Thịt gà rất tuyệt,” Jane khen anh.

“Cảm ơn. Bí quyết nằm trong nước ép cam đấy.”

“Anh tự làm nước ướp thịt à?”

“Chắc chắn rồi, mấy cái thứ...”

“Anh có biết không,” Marie ngắt ngang, “cá heo là loài động vật có vú duy nhất ngoài con người trao đổi tình dục lấy khoái lạc đấy.”

Nĩa của Luc khựng lại giữa không trung khi anh nhìn em gái anh. Marie đang cố tình khiêu khích anh và Jane hứng thú muốn nghe anh đáp lại, để xem anh có bùng nổ và phản ứng lại y như những gì cô bé muốn hay không.

“Em nghe điều đó ở đâu thế?” anh hỏi.

“Giáo viên sinh học của em nói cho em biết. Và một thằng nhóc trong lớp đã tới Disney World và bơi cùng lũ cá heo, cậu ta nói chúng thực sự bị hứng tình.”

Chiếc nĩa lại tiếp tục đi tới miệng anh và anh trầm ngâm nhai. “Anh không nhớ đã được học về chuyện cá heo hứng tình ở trường. Bọn anh chỉ mổ ếch thôi.” Anh chuyển sự chú ý sang Jane. “Anh cảm thấy như bị lừa ấy.” Rồi anh làm Marie xui hăn. “Thế còn em, Jane? Em có được học về những chú cá heo hứng tình không?”

Cô lắc đầu và cố không mỉm cười. “Không, nhưng tôi đã từng thấy trên Discovery rằng họ đã tìm thấy vài con khỉ đồng tính ở châu Phi. Nên chúng rõ ràng là một loài khỉ giao phối vì khoái lạc.”

Lông mày Luc nhướn lên tận đỉnh đầu. “Khỉ đồng tính ư? Sao mà họ xác định được điều đó thế?”

Cô bật cười và lắc đầu.

Một nụ cười đầy hai khóe miệng anh lên và vài nếp nhăn xuất hiện ở đuôi mắt anh. “Kính gọng đen và pyjama bò hả?”

“Đừng có lại bắt đầu như thế nữa đi.”

“Gì thế?” Marie muốn biết.

Jane cười đáp lại anh khi cô cắm nĩa vào đĩa pasta của mình. “Anh ấy nghĩ chị có cặp kính xấu xí.”

“Cả bộ pyjama nữa.”

“Làm sao anh biết bộ pyjama của chị Jane trông như thế nào?”

Luc nhìn em gái. “Anh bắt gặp cô ấy ở quầy bán hàng tự động ở khách sạn tại Phoenix đang mặc bộ pyjama hình con bò xấu xí nhất mà em có thể tưởng tượng ra.”

“Chị đang lên cơn nghiện sô cô la,” Jane giải thích. “Chị cứ nghĩ các cầu thủ đều đang ở trong phòng hết rồi.”

“Luc không hiểu việc nghiện sô cô la đâu.” Marie đảo mắt. “Anh ấy chỉ ăn đồ ăn có lợi cho sức khỏe thôi.”

“Cơ thể anh là một đền thờ,” anh nói với một miếng súp lơ trong mồm.

“Và bất kỳ ai có chân dài ngực nở đều được chào đón tới thờ phụng,” Jane thêm vào và ngay lập tức ước gì cô có thể rút lại câu nói đó.

Marie bật cười.

Luc mỉm cười như một kẻ tội lỗi.

Jane đổi chủ đề trước khi anh kịp bình luận. “Bà Jackson là ai thế?”

“Người phụ nữ già ở với em khi Luc đi vắng,” Marie trả lời.

“Gloria Jackson là một cô giáo nghỉ hưu và là một phụ nữ rất tử tế.”

“Bà ấy già.” Marie ăn một miếng pasta. “Bà ấy ăn cũng chậm nữa.”

“Giờ thì có một lý do để ghét bà ấy rồi đây.”

“Em không ghét Gloria. Em chỉ không nghĩ mình có cần bảo mẫu thôi.”

Luc thở ra một hơi chán chường như thể họ đã từng trò chuyện về điều này rồi. Nhiều lần. Anh với tay lấy cốc sữa rồi uống một ngụm lớn. Khi anh hạ cốc xuống, một rìa mép màu trắng mảnh đậu ở môi trên của anh và anh mút nó đi. “Sao em không uống sữa của mình đi nhỉ?” anh hỏi Jane.

“Tôi đã bảo anh là tôi không thích sữa mà.”

“Anh biết, nhưng em cần canxi. Nó tốt cho xương của em.”

“Đừng nói với tôi rằng anh lo lắng cho xương của tôi nhé.”

“Không phải lo lắng.” Một nụ cười nham nhở quyến rũ uốn cong môi anh. “Thế nhưng, tò mò.”

Lời nói và ánh mắt anh luồn vào trong và làm cô ấm lên ở những nơi tốt hơn hết là nên bỏ lạnh.

“Tốt hơn là cứ uống đi chị Jane ạ,” Marie cảnh báo, không nhận thấy bóng gió tình dục giữa hai người lớn.

“Luc luôn luôn đạt được những gì anh ấy muốn.”

“Luôn luôn sao?” Jane hỏi.

“Không.” Anh lắc đầu. “Không phải luôn luôn.”

“Đa số,” Marie khẳng định.

“Tôi ghét bị thua.” Ánh mắt anh trôi đến miệng của Jane. “Tôi là người thuộc tuýp hành động hoặc cố đến chết.”

Jane liếc nhìn Marie, cô bé đang bận bịu đẩy bông cải xanh ra rìa đĩa. “Bằng bất kể giá nào sao?” cô hỏi và lại chuyển sự chú ý về Luc.

“Đúng vậy.”

“Thế còn mảnh khỏe thì sao?”

“Phụ thuộc vào lợi thế của tôi.” Anh lại ngược lên nhìn vào mắt cô và nói, “Thỉnh thoảng tôi bị buộc phải chơi bẩn.”

“Bị buộc á?”

Anh nhướn miệng cười toe toét xấu xa. “Thì thoảng tôi đơn giản là thích chơi bẩn.”

Phải, Jane biết điều đó về anh. Cô đã thấy anh đẩy, móc giày trượt, và xô ngã đối thủ mạnh bạo trước khung thành của anh. Nhưng cô không nghĩ anh nói về khúc côn cầu.

“Khi nào thì em có thể lấy bằng lái xe?” Marie xen vào và may mắn thay chuyển chủ đề.

Cả hai người lớn đều nhìn cô bé, rồi Luc tựa lưng vào ghế và Jane hít thở dễ dàng hơn. “Em chưa đủ lớn.”

“Có chứ. Em mười sáu rồi.”

“Khi em mười tám đã.”

“Không đời nào đâu, anh Luc.” Cô bé tu hết cốc sữa rồi đặt cốc lên cái khay sạch trơn của cô. “Em muốn một chiếc Volkswagen Beetle mới. Em có thể tự mua nó bằng tiền của chính em.”

”Em không thể có tiền của em cho đến khi hai mươi mốt tuổi.”

“Em sẽ kiếm một công việc.”

Anh nhìn cô bé cầm đĩa và bộ dao nĩa của cô rồi đi vào bếp. “Tối nay con bé rất là tâm trạng,” anh nói qua khúc miệng.

“Cô bé tức giận vì anh bảo rằng quần jean của cô bé quá chật.”

“Chúng thế mà.”

Jane gom lấy khăn ăn của cô lại trong tay rồi đặt nó lên bàn. “Tôi không nghĩ giờ cô bé còn vương vào rắc rối đó nữa. Caroline đã bảo cho cô bé mua quần áo vừa vặn rồi.”

“Em và bạn em thật tử tế khi từ bỏ ngày thứ Bảy và đưa em gái anh đi mua sắm,” anh nói khi cả hai người họ nhìn Marie rời khỏi bếp và đi dọc hành lang tới phòng ngủ của cô bé. “Anh không thể tưởng tượng ra điều gì có thể tệ hơn.” Luc luôn lòng bàn tay anh xuống dưới bàn tay Jane khi anh chăm chú nhìn các ngón tay cô.

“Caroline đã làm hết mọi thứ mà.” Tay cô có vẻ nhỏ bé và trắng nhợt trong hơi ẩm từ bàn tay anh, và ngực cô đột nhiên cảm giác quá chật. “Tôi hầu như còn không thể tự chọn đồ ình. Tôi mặc nhiều đồ đen vì tôi không biết màu nào thì hợp với tôi.”

“Đồ.” Anh lật tay cô lại và nhìn vào lòng bàn tay cô. Từ tốn, ánh mắt anh lướt lên cổ tay rồi cánh tay cô, đi qua vai rồi lại một lần nữa tới miệng cô. Anh vươn người ra gần hơn, và giọng anh trở nên hơi chút trầm ấm và nóng bỏng hơn. “Em trông rất tuyệt khi mặc màu đỏ, nhưng anh tin là chúng ta cũng đã nói chuyện về cái bộ váy đỏ bé xinh của em rồi,” anh nói. Giọng anh kéo những cơn run rẩy ấm áp từ ngoài da băng sâu vào tận dạ dày cô.

“Cái váy mà thôi miên anh đến hôn tôi ấy à?”

“Anh cho là không phải do cái váy. Mà là người phụ nữ trong bộ váy đó.” Ngón tay cái của anh vuốt nhẹ tay cô. “Em có làn da con gái mềm mại.”

Cô ấn bàn tay rảnh rang kia lên bụng như thể có khả năng làm dịu cơn nhộn nhạo xuống. “Tôi là con gái mà.”

“Anh đã chú ý rồi. Thậm chí cả khi anh không muốn chú ý đến em. Ngồi ở đuôi máy bay hoặc xe buýt hay là đi vào phòng thay đồ sau một trận đấu, sẵn sàng đương đầu với một lũ đàn ông to gấp đôi em, anh luôn luôn chú ý đến em, Jane.”

Tràng cười run rẩy tắc nghẹn ở họng cô. “Chắc bởi vì tôi là người phụ nữ duy nhất đi du đấu cùng ba mươi người đàn ông. Tôi khá là khó bỏ qua ấy chứ.”

“Có lẽ lúc đầu là thế.” Ánh mắt anh đắm chìm vào mái tóc và khuôn mặt cô. “Anh đã nhìn quanh quần và trông thấy em, và anh đã ngạc nhiên bởi vì em đáng lẽ không nên ở đó.” Anh hạ ánh mắt nhìn vào mắt cô. “Giờ thì anh tìm kiếm em.”

Dù ngôn từ của anh khiến tim cô đập mạnh hơn đôi chút, những gì anh nói vẫn khó tin đối với cô. “Tôi cứ nghĩ anh không muốn tôi đi du đấu cùng đội chứ.”

Anh trả bàn tay cô lại khăn ăn của cô. “Anh đã không muốn.” Anh đứng dậy và thu gom đĩa cùng dao nĩa. “Anh vẫn không muốn.”

Jane cầm lấy hai cái cốc và theo anh vào trong bếp. “Vì sao? Tôi đã bảo anh là tôi không có hứng thú với một quyển sách moi chuyện rồi mà.” Và cô không thật. Honey Pie là một chuyên mục hư cấu. Giấc mơ tình ái. Giấc mơ tình ái của cô.

Anh đặt mọi thứ vào chậu rửa, và thay vì trả lời, anh cầm lấy cốc sữa đầy của cô và uống cạn. Khi anh hạ cốc xuống, cô lặp lại câu hỏi. “Sao anh lại không muốn tôi đi du đấu cùng đội tuyển?”

Đôi mắt xanh dương của anh nhìn thẳng vào mắt cô và anh mút rìa sữa khỏi môi trên, và cô có cảm giác rằng câu trả lời của anh vô cùng quan trọng. Đối với cô. Bởi vì, dù cô ước gì chuyện đó không xảy ra, và bất kể cô cố gắng mạnh mẽ thế nào để ngăn nó lại, cô vẫn đang rơi vào tình yêu với Luc. Cô càng kháng cự mạnh mẽ bao nhiêu thì sức mạnh của nó càng kéo cô sâu hơn bấy nhiêu.

“Em đi đây,” Marie nói khi cô bé quay lại bếp.

Trong vài giây ngắn ngủi, Luc tiếp tục nhìn Jane trước khi kéo ánh mắt quay sang em gái. “Em có cần tiền không?” anh hỏi và đặt cốc sữa xuống bồn.

“Em có hai mươi đô. Thế là đủ rồi.” Marie luôn tay vào một cái áo phao và kéo tóc ra khỏi cổ áo. “Em có thể sẽ dành cả đêm với Hanna. Dù vậy cậu ấy phải hỏi mẹ đã.”

“Dẫu thế nào cũng báo cho anh biết nhé!”

“Em sẽ báo.” Cô bé kéo khóa áo và vẫy tay chào tạm biệt Jane. Khi Jane nhìn Luc đưa em gái anh ra tận cửa, ánh mắt cô rơi xuống cặp tã của cô và cô nhớ lại lý do lúc đầu cô đi vào căn hộ này của anh. Họ có thể bị hút vào nhau, nhưng họ đều là dân chuyên nghiệp và cô ở đây để làm việc. Cô không phải tuýp phụ nữ của anh, và cô không muốn rơi vào tình yêu với một người đàn ông sẽ làm vỡ vụn trái tim cô.

Cô di chuyển từ bếp tới chỗ sofa trong phòng khách. Cô mở khóa cặp và rút ra một tập giấy và máy ghi âm. Jane không muốn tìm cô vỡ vụn. Cô không muốn yêu Luc Martineau, nhưng mỗi nhịp đập của trái tim cô lại bảo cô rằng đã quá muộn rồi.

Khi Luc đóng cửa lại sau lưng Marie, Jane ngược lên nhìn anh. “Sẵn sàng bận rộn chưa nào?” cô hỏi.

“Chúng ta chính thức vào việc đây à?”

“Phải.” Cô lấy một cái bút ra khỏi ngăn cặp tã.

Anh đi về phía cô, sải chân dài thu gọn khoảng cách giữa họ. Có điều gì về cách anh đi về phía cô, nhìn cô qua đôi mắt xanh dương tuyệt đẹp của anh, mà lại khiến cô tan chảy dưới bùa chú của anh như thế?

“Anh muốn thực hiện cuộc phỏng vấn này ở đâu nào?” cô hỏi.

“Giờ thì đó là một câu hỏi.” Anh nói qua một nụ cười ảm áp quyến rũ.

24. Rachel Gibson - Chương 13.1

Chương 13

Hat Trick: Cầu thủ ghi ba bàn thắng trong một đêm

“Anh định quấy rối tình dục tôi đây à?”

Luc khoanh tay trước ngực và trừng mắt nhìn xuống Jane. “Em có vấn đề với nó à?”

“Phải. Tôi ở đây để phỏng vấn anh cho tờ Times.”

Chết tiệt. Vai cô thẳng tắp, ánh mắt trực diện, hoàn toàn công việc. Quá tệ. Anh thích quấy rối cô cơ. “Ngồi đi”. Đã lâu rồi Luc mới nhìn thấy một người phụ nữ nào đó ngoài Gloria Jackson trong nhà anh. Từ trước khi Marie đến sống với anh.

Lúc sớm, khi anh mới ngược lên và Jane đang đứng trong phòng khách, nhìn thấy cô thật sự là một cú sốc, đứng giữa đồ đạc của anh. Giống như thừa ban đầu khi anh nhìn quanh quất và thấy cô ngồi đó trong máy bay hay xe buýt của đội. Một người phụ nữ không đứng chỗ ở một nơi không được mong đợi. Hiện tại, và sau này, dường như chẳng mất mấy thời gian để cô phù hợp. Như thể cô vẫn luôn thuộc về nơi đó vậy.

Anh ngồi xuống một chỗ ở tận cuối tràng kỷ và Jane thì ngồi ở chính giữa. Vài lọn tóc xoăn đen rẽ xuống thái dương và má cô khi cô nhìn vào cuốn sổ và máy ghi âm trên đùi. Cô mặc quần đen và áo sơ mi trắng như thường lệ. Và anh biết da cô cũng mịn màng như khi nhìn bên ngoài vậy.

“Anh muốn nói bao nhiêu về quá khứ?” cô bắt đầu, vẫn cúi đầu trên cuốn sổ khi đặt câu hỏi đầu tiên.

“Không gì cả.”

“Có rất nhiều nơi đã viết về nó. Anh có thể làm rõ mọi chuyện.”

“Càng nói ít về nó bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.”

“Điều gì làm anh phiền lòng nhất, những điều viết về anh là sự thật?” Cô nhìn anh qua khóe mắt. “Hay toàn bộ những chuyện hư cấu?”

Chưa có ai từng hỏi anh câu hỏi đó, và anh ngẫm nghĩ về nó một lát. “Chắc hẳn là những thứ không đúng sự thật.”

“Kể cả chúng có tăng bốc sao?”

“Ví dụ như?”

“À, tôi không biết.” Cô thu vào một hơi rồi lại thở ra. “Phụ nữ chẳng. Cái chuyện làm tình cả đêm ấy.”

Anh hơi tí thất vọng vì cô lòi chuyện đó ra. Vì cô lòi chuyện đó ra. Vì cô vẫn chưa bật máy ghi âm lên, anh nói, “Chẳng bao giờ có chuyện làm tình cả đêm hết. Nếu tôi thức cả đêm, đó là vì tôi bị phởn.”

Cô lại nhìn xuống vạt áo và nhảy nháy bờ môi. “Đa số đàn ông đều thấy phởng mũi nếu họ được miêu tả như một vận động viên tình dục việt dã.”

Anh đoán là anh phải rất tin tưởng cô nếu không thì anh đã không nói với cô nhiều đến thế. Nhiều đến mức anh thêm vào, “Nếu tôi phởn và thức cả đêm, tôi cũng không thức vì hứng tình, nếu em hiểu ý tôi.”

“Vậy là chẳng có câu chuyện nào nói về anh cùng nhiều phụ nữ khác nhau là đáng phởng mũi hả?”

Anh bần khoản không biết có phải cô hỏi vì cô là loại con gái thích làm ra vẻ đoan trang nhưng lại thấy loại chuyện đó kích thích không. “Không hẳn. Tôi đang cố xây dựng lại sự nghiệp và cái đồng phân đó chắn đường của những thứ quan trọng.”

“Ồ”. Cô ấn nút bật máy ghi âm. “Trong bảng xếp hạng năm mươi cầu thủ hàng đầu mùa giải này của tờ Hockey News cho đến nay, anh đứng thứ sáu, hạng hai trong số các thủ môn,” cô nói, dời cuộc phỏng vấn ra khỏi cuộc sống riêng tư của anh. “Năm ngoái anh hoàn toàn không có trong danh sách này. Anh nghĩ điều gì đã giúp anh tiến bộ ngoạn mục so với..... ”

Cô hẳn đang đùa. “Tôi không tiến bộ. Mùa giải trước tôi không chơi nhiều lắm.”

“Năm nay có rất nhiều đồn thổi về sự quay lại sau chấn thương của anh.” Giọng cô có vẻ nhát gừng, như thể cô đang hoảng sợ, điều này hơi đáng ngạc nhiên đây. Anh không nghĩ có nhiều thứ trên trái đất này có thể làm cô hoảng sợ đâu. “Chướng ngại vật lớn nhất của anh là gì?” cô hỏi.

“Có cơ hội được chơi lại.”

Cô hất tóc ra sau tai và ngược lên nhìn anh. “Đầu gối thế nào?”

“Một trăm phần trăm,” anh nói dối. Đầu gối của anh chẳng thể nào quay lại được như trước chấn thương được nữa. Anh sẽ phải sống với cơn đau và lo lắng chừng nào anh còn chơi.

“Tôi đã đọc thấy rằng khi anh khởi đầu ở giải học sinh tại Edmonton, anh chơi ở vị trí trung phong. Điều gì khiến anh quyết định trở thành thủ môn?”

Rõ ràng là cô không chỉ nghiên cứu mỗi về đời sống tình dục của anh. Vì vài lý do, điều đó không khiến anh tức tối như hồi trước nữa. “Tôi đã chơi ở vị trí trung phong khoảng từ năm đến mười hai tuổi. Thủ môn của đội chúng tôi đã bỏ dở giữa mùa giải rồi huấn luyện nhìn quanh và nói, “Luc, vào giữa khung thành đi. Cậu là thủ môn.”

Cô bật cười và dường như hơi thả lỏng. “Thật sao?” Anh không được sinh ra với khát vọng mãnh liệt được đứng đầu chặn bóng lại sao?”

Anh thích tiếng cười của cô. Nó chân thành và sáng lấp lánh từ trong đôi mắt màu xanh lục. “Không, nhưng tôi đã bắt rất tốt rất nhanh để không bị chấn thương đầu.”

Cô nguyệt ngoạc gì đó vào giấy. “Anh có từng nghĩ đến việc quay lại vị trí cũ không?”

Anh lắc đầu. “Không. Một khi tôi đã vào trong lưới, tôi không bao giờ muốn rời đi nữa. Tôi thậm chí còn không bao giờ nghĩ về chuyện đó nữa kìa.”

Cô lại ngược lên nhìn anh. “Anh có biết rằng anh nói vờ thay vì về không?”

“Vấn vậy sao? Tôi vẫn đang cải thiện nó đây.”

“Đừng. Tôi thích thế.”

Và anh thích cô. Nhiều hơn nhiều những gì anh biết là khôn ngoan, nhưng nhìn cô, với mái tóc rực sáng và đôi môi hồng, anh bỗng dưng không còn quan tâm đến việc khôn ngoan nữa. “Vậy thì tôi đoán là tôi sẽ không cải thiện nó nữa – nhỉ?” anh nói như một đứa con vùng Edmonton thực sự.

Một nụ cười gằn gặt ở cả hai khóe miệng cô, và cô quay lại với cuốn sổ đặt trên đùi. “Vài người nói rằng thủ môn khác hẳn các cầu thủ khác. Rằng các anh là một dòng giống hoàn toàn khác. Anh có đồng ý không?”

“Điều đó khá đúng ở một mức nào đó.” Anh dựa lưng vào ghế sofa và vắt tay dọc thành ghế. “Chúng tôi chơi một trò chơi khác hẳn các cầu thủ khác. Khúc còn cầu là một môn thể thao đồng đội, ngoại trừ kẻ ở giữa khung thành. Một thủ thành không chỉ chơi vì một chọi một. Và nếu chúng tôi sai lầm, sẽ chẳng có ai cứu vãn hộ chúng tôi hết.”

“Đèn không nhấp nháy và đám đông không reo hò khi một cầu thủ luồn qua được các cầu thủ biên đứng không?” cô hỏi.

“Chính xác”

“Anh mất bao lâu để rũ bỏ một trận thua?”

“Còn phụ thuộc vào trận thua đó nữa. Tôi xem lại băng thi đấu, tìm ra xem lần tới làm sao để làm tốt hơn, và thường thì vượt qua vào ngày hôm sau.”

“Nghĩ thức trước trận đấu của anh là gì?”

Anh giữ im lặng cho đến khi cuối cùng cô cũng ngẩng đầu về phía anh, rồi anh hỏi, “Ngoài việc em gọi tôi là đồ đầu dốt sao?”

“Tôi sẽ không in câu đó đâu.”

“Đạo đức giả”.

Cô nhún vai. “Kiện tôi đi”.

Có vài thứ anh có thể thấy bản thân mình đang làm với cô, nhưng kiện không phải là một trong số đó. “Tôi ăn rất nhiều protein và sắt đêm trước và ngày diễn ra trận đấu.”

“Thủ môn đã về hưu Gienn Hall từng được trích lời rằng ông ấy ghét từng phút giây ông ấy thi đấu. Anh nghĩ sao về quan điểm đó?”

Câu hỏi thú vị đấy, anh nghĩ khi nghiêng đầu quan sát Jane. Anh cảm thấy sao về nó ư? Đôi khi anh cũng ghét nó nhiều như Hall vậy. Đôi khi nó còn tuyệt hơn tình dục. “Trên mặt băng tôi rất tập trung và quyết thắng. Không có cảm xúc nào vĩ đại hơn khi tôi được ở trong khung thành của mình, chặn các cú đánh bóng và đánh bật bóng từ trên không trung. Đúng vậy, tôi yêu việc mình làm.”

Cô viết gì đó lên cuốn sổ, rồi sang trang. Cô nhắc bút lên và ấn nó vào môi dưới, kéo sự chú ý của Luc về miệng cô.

Có gì đó về Jane kính thích anh nhiều hơn hẳn những phụ nữ khác anh từng quen biết. Gì đó không chỉ là sự đối lập giữa Jane cô nàng giả bộ đoan trang và Jane người hôn anh như một nữ hoàng khiêu dâm. Thứ gì đó khiến anh muốn lòng tay qua những lọn tóc xoắn óng ả của cô và ôm lấy mặt cô trong lòng bàn tay anh. Luc đã từng ở cùng rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp trong đời, những phụ nữ cơ thể hoàn hảo, nhưng anh luôn luôn kiểm soát được khao khát của mình. Ngoại trừ với Jane. Jane mảnh dẻ bé bỏng, với bộ ngực nhỏ nhắn, những lọn tóc xoắn lộn xộn và đôi mắt màu xanh lục sâu thẳm có thể nhìn thấy anh và thấy rằng anh chẳng hề tốt lành. Kể từ cái đêm tiệc khi anh hôn cô, anh đã tưởng tượng đến cảnh cởi hết quần áo cô ra và dùng bàn tay và khuôn miệng anh khám phá cơ thể cô. Anh đã cố tránh cô, và thay vào một bức tường ở bãi đỗ xe. Và khao khát của anh dành cho cô chỉ có mãnh liệt thêm trong vài ngày qua.

Nhìn cô lúc này đây, với làn da mượt mà và mái tóc óng ả, anh tự hỏi lý do sau cùng anh phải trốn tránh cô là gì. Cô ở trong đời anh. Cô sẽ không đi đâu hết, và cả anh cũng không. Họ đều lớn cả rồi. Nếu anh kết thúc với miệng anh trên ngực cô cùng lúc vùi sâu trong cơ thể ấm áp ẩm ướt của cô, thì chà, tuyệt đối chẳng có gì sai trái với việc hai người lớn trao nhau khoái lạc hết. Thực tế thì, đây chính xác là những gì

cả hai bọn họ đều cần. Anh hạ tầm mắt xuống ngực áo sơ mi và bộ ngực nhô ra của cô. Anh biết đó chính xác là những gì anh cần.

Chiếc điện thoại cạnh Luc reo lên, ngắt ngang quá trình anh quan sát bộ ngực của Jane. Anh nhắc ống nghe, và đó là Marie, bảo anh rằng cô bé sẽ ngủ đêm ở nhà Hanna. “Gọi lại cho anh vào buổi sáng nhé,” anh nói và gác máy.

“Marie à?”

“Phải. Con bé sẽ ở chỗ Hanna.”

Jane quay về phía anh, co một chân lên tràng kỷ và dựa vai vào cái đệm cạnh anh. “Anh có muốn nói chuyện về Marie không?”

“Không. Tôi không muốn nói gì đó làm cuộc sống của con bé khốn khổ thêm nữa.”

“Tôi nghĩ thế là khôn ngoan.” Cô liếc vào quyển sổ, rồi lại ngược lên nhìn anh. “Khi anh nhìn vào tương lai, anh thấy bản thân mình ở đâu?”

Luc ghét câu hỏi đó. Anh chỉ đang cố sống sót qua mùa giải này mà không bị chấn thương, và anh không thích nghĩ quá xa. Một cú tấn công, một trận đấu một mùa giải, đó là xa hết mức anh muốn nhìn rồi. “Tôi cho là tôi sẽ có thời gian quyết định phải làm gì với đời mình khi tôi đã nghỉ hưu.”

“Anh nghĩ đó là khi nào?”

“Tôi đang hy vọng mình có ít nhất năm năm nữa. Có thể nhiều hơn.”

“An khét tiếng vì không cho phỏng vấn. Sao anh lại ngập ngừng khi nói chuyện với các phóng viên đến thế?”

Luc dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ qua cánh tay cô. “Bởi vì họ thường hỏi sai câu hỏi.”

Cô nhìn ngón tay anh trượt đến vai cô, và môi cô hé ra một hơi thở nhẹ. “Vậy câu hỏi đúng là gì?”

Anh đặt tay dưới cằm cô và nâng mắt cô nhìn vào mắt anh. “Hỏi lại anh vì sao anh không muốn em đi du đấu cùng đội tuyển đi.”

“Vì sao?”

Anh lướt ngón tay cái trên bờ môi cô, “Bởi vì em khiến anh mất trí.”

“Ừm” cô thì thào.

25. Rachel Gibson - Chương 13.2

Chương 13 (tiếp)

Hat Trick: Cầu thủ ghi ba bàn thắng trong một đêm

Anh với tay lấy máy ghi âm của cô và tắt nó đi. “Anh cứ nghĩ nếu anh ngừng nhìn quanh tìm kiếm em, anh sẽ quên em. Anh cứ nghĩ nếu anh tránh mặt em, anh có thể vứt em ra khỏi đầu. Nhưng không có tác dụng.” Anh cầm lấy quyển sổ và cây bút ra khỏi tay cô và ném chúng xuống sàn. Rồi anh nhóm người lên và lồng tay vào những lọn tóc xoăn mềm mại ở thái dương cô. “Anh muốn em, Jane.” Anh rướn người tới trước và ôm mặt cô trong lòng bàn tay anh. Anh áp trán anh vào trán cô, và để chắc chắn rằng cô hiểu rõ anh, anh thêm vào, “Anh muốn lột trần em ra và hôn khắp cơ thể em.”

Mắt cô mở to. “Chỉ đêm qua thôi anh còn thực sự giận dữ với em mà.”

“Chủ yếu là anh tức giận với chính mình vì đã khiến em cảm thấy như một nữ cổ động viên”. Anh mơn man môi mình trên môi cô. “Anh muốn em biết rằng anh không một giây nào nghĩ rằng em cũng là kiểu nữ cổ động viên đó. Anh biết em là ai, và bất chấp mọi nỗ lực mạnh mẽ nhất để lừa em đi, anh vẫn không thể.”

Anh nhẹ nhàng hôn môi cô, rồi lùi lại để nhìn sâu vào mắt cô. “Anh muốn làm tình với em, và nếu em không ngăn anh lại ngay bây giờ, đó chính xác là những gì sẽ xảy ra.”

“Em không nghĩ đó là một ý hay đâu,” cô nói, nhưng cô cũng không dứt ra.

“Vì sao chứ?”

“Bởi vì em là một phóng viên đi du đấu cùng với anh. Với đội Chinooks.”

Anh hôn khoe môi cô và cảm thấy cô hơi nhũn ra. “Em tốt hơn hết là nên tìm ra một lý do chính đáng hơn trong vòng ba giây nữa nếu không em sẽ thấy mình trần truồng rất sớm thôi.”

“Em không phải một trong những nàng Barbie của anh. Em không có cặp chân dài hay bộ ngực bự. Em không thể cạnh tranh nổi với điều đó.”

Một lần nữa anh lại lùi lại để nhìn vào mắt cô, và anh hẳn sẽ bật cười nếu không thấy rằng cô nghiêm túc. “Đây không phải một cuộc cạnh tranh.” Anh vuốt tóc cô ra sau tai.

Cô tóm lấy cổ tay anh. “Em không phải loại phụ nữ gợi dục vọng ở một người đàn ông như anh.”

Lần này anh bật cười thật. Anh không thể dừng được. Anh có một thứ cứng ngắc chứng minh rằng cô sai. “Kể từ cái buổi sáng đầu tiên trên máy bay của đội khi anh ngoạn lại và nhìn thấy em, anh vẫn luôn băn khoăn em trông như thế nào khi trần truồng.” Anh trượt một tay xuống hông cô tới hàng khuy áo sơ mi cài kín của cô. “Em cứ luôn khiến anh phát điên kể từ lúc ấy”. Đầu ngón tay anh mơn man làn da trần của cô cùng lớp vải lụa khi anh cởi nút áo ra. “Khơi gợi đủ thứ, nhưng đặc biệt là dục vọng.” Đầu anh cúi xuống và anh hôn vành tai cô. “Vô vàn những ý nghĩ dục vọng và những giấc mơ bẩn thỉu sẽ làm em choáng váng đấy.”

Anh giật gấu áo của cô ra khỏi quần và anh nhìn xuống chiếc áo lá bằng lụa. “Tối hôm nọ khi anh đi ngang qua và thấy em ở gần khu giải trí, anh mơ đến cảnh ném em lên bàn và chiếm lấy em ở ngay đó trên khay đồ ăn tráng miệng.”

“Nghe... lộn xộn nhỉ.”

“Và vui nữa. Anh đã nghĩ đến tất cả những nơi thú vị mà anh sẽ phải liếm sạch giùm em.”

Cô nghe như thể đang nén thở khi nói “Em cứ tưởng anh không ăn đường.”

Anh bật cười. “Anh muốn ăn đường của em,” anh nói khi anh hôn hóm cổ cô. “Điều đó có làm em sốc không, Jane bé bỏng?”

Jane nén lại một tiếng rên sâu trong lồng ngực. Anh đang khiến cô sốc, nhưng không phải kiểu anh nghĩ. Rằng anh có thêm mơ tưởng đến cô, lại còn trong khu báo chí, là một cú sốc lớn. Hơi thở ấm áp của anh bên cổ mang những cơn run rẩy chạy khắp xương sống cô và bàn tay anh luồn xuống dưới lớp áo lá lụa trải rộng hơi nóng khắp da thịt. Hơi ấm đông đầy giữa hai chân cô. Đầu ngực căng lên đau đớn và cô siết chặt hai đùi lại với nhau. Cô muốn anh. Cô muốn anh rất nhiều, khung cảnh trước mắt cô mờ đi và cô hầu như không thể thở nổi. À, phải, cô muốn anh cũng nhiều như anh muốn cô, nhưng cô e sợ nơi tất cả những ham muốn đó sẽ dẫn lối. Nếu chỉ là vấn đề tình dục, giờ này cô hẳn đã trần truồng rồi. Anh cũng đã trần truồng, nhưng còn nhiều hơn thế. Ít nhất là đối với cô. Bất kể cô ước biết bao nhiêu rằng mọi chuyện khác đi, thì tim cô cũng đã liên lụy rồi.

Cô hít một hơi thở nông và hé môi ra để bảo anh rằng cô không thể làm chuyện này, rằng bây giờ cô phải đi về nhà đây, nhưng bàn tay to lớn của anh lấp đầy cô và cô hít sâu vào phổi mùi hương của anh. Anh có làn da sạch sẽ và có vị tình dục.

Mười chín tầng phía dưới, một chiếc xe cứu hỏa phóng qua và thế giới hiện thực vụt đi, mang theo cả mảnh ý chí cuối cùng của cô. Sự minh mẫn đã bỏ đi, cô tóm lấy áo len của anh trong tay và giữ thật chặt. Cô muốn Luc nhiều như anh muốn cô. Có lẽ còn nhiều hơn và cô sẽ lo hậu quả sau. Giờ tất cả những gì cô quan tâm là bàn tay anh đang mơn trớn đầu ngực cô qua lớp lụa của chiếc áo lá, còn những nụ hôn ẩm ướt nóng hổi của anh thì khiến tâm trí cô lơ đãng và cổ họng cô khi cô hôn trả lại anh, ngấu nghiến anh với một đam mê mãnh liệt hơn nhiều khả năng kìm giữ nó thêm nữa của cô. Khả năng kiềm chế và lý trí của cô tan

thành tro bụi trong nhu cầu lẩn át nóng bỏng cần phải làm tình một cách vừa hoang dã vừa xấu xa với Luc Martineau.

Miệng cô mang đến cho anh nhiều nụ hôn, và cô nâng đầu gối lên rồi trèo lên lòng anh. Cô đã lạc lối, hoàn toàn lạc lối trong cơn khoái cảm mãnh liệt hơn hẳn cô. Cô kéo áo len và áo phông của anh lên tới ngực và hai cái miệng đói khát của họ chỉ tách ra vừa đủ để cô kéo nốt chúng qua đầu anh. Rồi tay cô đã ở trên người anh. Chạm vào tất cả những nơi cô có thể vươn tới. Bờ vai và lồng ngực rắn chắc của anh. Ngón tay cô vuốt ve làn da và trượt xuống xương ức của anh. Rồi cô ngồi xuống, vào chiều dài cứng rắn của anh, Luc sưởi ấm da thịt cô bằng vật đàn ông nóng hổi. Tim cô đập rộn ràng trong lồng ngực và tai, rồi cô ép xuống anh mạnh hơn khi anh đẩy hông mình vào cô. Cô rẽ tay xuống vùng bụng bằng phẳng của anh và anh túm lấy cổ tay cô.

“Chết tiệt,” anh nói, giọng căng ra, hơi thở gấp gáp. “Chậm lại không thì anh sẽ không bao giờ làm thế này nữa cho tới khi anh đã ở bên trong em. Mà như thế này, anh chắc chỉ kéo dài được năm giây mất.”

Cô hiểu được điều đó. Năm giây của Luc nghe còn tốt hơn bất kỳ thứ gì khác mà cô đã có kể từ lâu lắm rồi. Tốt hơn bất kỳ thứ gì mà cô sẽ có.

Luc đẩy áo sơ mi rời khỏi vai và xuống cánh tay cô. Anh ném nó xuống sàn, rồi nhìn chăm chăm vào chiếc áo lá lùa mỏng tang của cô. Đôi mắt trĩu nặng của anh hơi đờ đẫn. “Đây là thứ em mặc thay áo con sao?”

Cô lắc đầu và rê tay khắp bờ vai cùng lồng ngực ấm áp của anh. “Đôi khi em thậm chí còn không mặc cái này cơ.” Qua làn mây mù dục vọng, cô nghĩ đến cái quần lọt khe mà cô đã mặc vào lúc trước, và cô tạ ơn Chúa vì trước đó cô đã giặt là và xỏ vào một thứ đoan trang.

“Anh vẫn nhớ” anh rên rỉ. “Biết rằng em đi lòng vòng chỉ mặc có nửa bộ đồ lót sẽ khiến anh gặp rắc rối mất.” Đôi bàn tay to lớn của anh vòng quanh eo cô và anh nhấc cô lên, rồi vươn người ra để vùi mặt vào bụng cô. Anh đẩy lớp vải lùa lên và hơi thở ấm áp của anh thiêu đốt da cô khi anh lên tiếng. “Cởi ra đi”, anh nói, rồi đặt những nụ hôn ẩm ướt lên bụng cô.

Jane kéo chiếc áo qua đầu và thả nó lên chiếc tràng kỷ bên cạnh, Luc trải rộng bàn tay anh dọc xương sườn cô và dựa người ra sau để nhìn cô. Ánh mắt nóng bỏng của anh chạm đến ngực cô và anh hít vào một hơi nặng nề, nhưng anh không nói lời nào.

Jane lại ngồi trong lòng anh và cảm thấy buộc phải nói với anh. “Em không được như những gì anh vẫn quen đâu,” cô nói và dùng tay che lấy mình.

“Ngực bự có thể là nỗi thất vọng to lớn. Em xinh đẹp, Jane. Tốt hơn nhiều những giấc mơ của anh,” Anh tóm lấy cổ tay cô và đẩy nó ra sau người cô, cong lưng cô lên và đưa ngực cô lại gần mặt anh. “Anh đã đợi rất lâu để được nhìn em như thế này. Để làm điều này,” anh nói khi hơi thở của anh thăm thẳm sát đầu ngực nhút nhối của cô. Rồi anh dịu dàng mút cô vào trong khuôn miệng ẩm ướt nóng hổi. Anh thả cổ tay cô ra, và bàn tay cô tìm thấy hai bên đầu anh rồi ôm lấy anh ở đó.

Má anh hòm vào khi anh mút càng thêm mạnh mẽ. Mu bàn tay anh vuốt ve bụng cô, rồi anh cời khuy quần của cô ra, và đẩy mình vào trong. Anh ôm lấy mu cô qua chiếc quần lọt khe tần ren đỏ và cô rên lên vì khoái cảm.

“Em ướt rồi, Jane” anh nói trầm trầm trong họng khi đẩy chiếc quần lót bé xíu của cô sang bên và chạm vào da thịt trơn mượt nóng hổi của cô. Thật dễ dàng bại trận ngay tại đó. Để anh vuốt ve cô tới đỉnh. Cũng chẳng tốn thêm mấy thời gian và cô sẽ tiêu, nhưng cô không muốn một mình lên đỉnh, cô muốn anh đi cùng với cô.

“Không thêm nữa” cô nói và tóm lấy cổ tay anh. Anh lướt tay lên bụng, rồi tới ngực cô, các ngón tay anh chơi đùa với cô, trải rộng hơi ấm lên đầu ngực cô. Miệng anh theo sau. Một âm thanh của khoái lạc đàn ông mãnh liệt, nguyên sơ và chiếm hữu, trầm sâu trong họng anh, đẩy cô sát tới bờ vực đến mức cô sợ rằng mình sẽ lên đỉnh chẳng với gì hơn ngoài miệng anh dán trên ngực cô.

“Dừng lại”

Anh tựa đầu ra sau và nhìn cô, ánh mắt hoàn toàn lạc lối trong đam mê. “Nói cho anh biết em muốn gì đi”

Có rất nhiều thứ mà cô muốn, nhưng vì cô có thể sẽ không bao giờ có được cơ hội này nữa, cô nói. “Em muốn liếm hình xăm của anh”

Anh chớp mắt vài lần như thể không nghe rõ cô nói gì, rồi anh dang rộng cánh tay.

Jane vượt ra khỏi đùi anh và kéo anh đứng dậy. Cô đá văng giày và tất với quần dài của cô theo sau. Đứng đó trong mỗi chiếc quần lọt khe, cô hôn lên bờ vai và lồng ngực anh. Cô rê tay lên khắp cơ bắp cứng cáp của anh và hôn một đường dọc xuống. Rồi cô quỳ trước anh, móc tay vào mép quần, và đưa cái bụng phẳng lì của anh tới sát mặt cô, Cô liếm đầu hình xăm và nếm mùi vị da thịt anh trên đầu lưỡi. “Em vẫn luôn băn khoăn cái hình xăm móng ngựa của anh lớn cỡ nào,” cô thì thầm hôn rón anh. “Em đã muốn làm điều này từ lâu lắm rồi.”

“Đáng lẽ em phải yêu cầu điều này từ trước. Anh sẽ cho phép em thôi”. Anh lồng tay vào tóc cô và đẩy chúng ra khỏi mặt cô. “Lần sau, em thậm chí không cần phải yêu cầu nữa,”

Cô mỉm cười bên bụng anh và cô hẳn sẽ cắn anh một cái nếu da anh không căng như mặt trống thế này. Cô cởi khuy quần rồi đẩy nó xuống dưới hông và đùi anh. Anh đứng trước mặt cô, hình xăm hình móng ngựa màu đen lẩn khuất dưới chiếc quần lót màu trắng. Một vật đàn ông ẩn tượng nhô lên dưới lớp vải cotton trắng sạch bong, và cô chú ý thấy rằng đầu của hình móng ngựa biến mất dưới vùng kín và hiện lên rõ ràng ở đầu vật nam tính của anh. Một sợi ruy băng được xăm lên ngay trên chỗ lông màu vàng sậm ở vùng kín của anh và được buộc vào từ bên này tới bên kia chiếc móng ngựa, LUCKY được viết trên đó bằng mực đen đậm.

Cô bật cười và hôn phần đầu mượt mà nóng hổi. “Anh không muốn em xin phép làm điều này sao?”

Lời đáp của anh bị nghẹn lại, “Không”

Lần đầu tiên kể từ khi anh hôn cô, cô cảm thấy quyền lực chuyển giao sang cô, và cô nắm quyền kiểm soát. Cô nhận lấy anh vào miệng nhiều hết mức có thể và kiểm tra sức nặng của anh trong lòng bàn tay. Cô chưa từng làm điều này ột người đàn ông trong lần đầu tiên cùng nhau, sợ rằng nó sẽ tạo ra tiền lệ xấu, nhưng với Luc, cô không quan tâm nữa. Cô muốn làm điều này. Không phải cho anh mà cho cô. Và bất kể sau này mọi chuyện có gây đau đớn và dọa đẩy cô đến mức nào, cô vẫn biết không có tương lai với Luc. Không có tiền lệ để mà thiết lập. Cô sẽ nhận lấy tất cả những gì cô có thể từ anh. Cô là Honey Pie. Cô sẽ gắng hết sức mình để khiến anh mê man.

Luc nắm lấy vai cô và kéo cô đứng dậy. Anh đưa mặt mình sát vào mặt cô và lưỡi anh ngấu nghiến miệng cô. Tay anh trượt ra sau người cô, rồi anh nhấc cô lên còn cô quấn chân mình quanh eo anh. Da thịt trần trụi cứng rắn của anh ấn vào cô qua chiếc quần lót lọt khe và anh đá tung quần dài cùng quần lót của anh đi. Anh mang đến cho cô những nụ hôn đói khát khi họ chuyển từ phòng khách xuống hành lang rồi vào phòng ngủ tối om của anh. Ánh sáng từ những khung cửa sổ lớn trải khắp chiếc giường cỡ lớn, và anh dịu dàng đặt cô xuống chiếc chăn bông màu xanh dương đậm. Cô tựa mình trên khuỷu tay và quan sát anh di chuyển trong bóng tối. Một ngăn kéo tủ trượt mở ra và rồi anh đã ở trước mặt cô.

“Anh đang nghĩ anh có lẽ phải xin lỗi trước khi chúng ta trở nên bận rộn” anh nói khi anh luồn bao cao su qua đỉnh chóp mập mạp rồi rê xuống phần thân đầy.

Cô đẩy quần lót ra khỏi chân cà quăng nó đi. Ánh sáng từ phía ngoài rót xuống một bên mặt anh. “Vì sao?”

Anh phủ lấy cô bằng cơ thể ấm áp của anh và chống mình trên hai khuỷu tay. “Vì anh không nghĩ mình có thể kéo dài lâu.”

Rồi cô cảm thấy đầu vật nam tính của anh, mượt mà, cứng cáp, nóng hổi. và cô không nghĩ anh phải lo lắng nữa, bởi vì cô cũng không chắc sẽ kéo dài lâu đâu. Anh trượt nửa đường vào trong cô, và cơ thể cô kháng cự lại sự xâm nhập ấy. Cô đặt tay mình lên vai anh để ngăn anh lại và anh ôm lấy mặt cô bằng hai tay rồi dịu dàng hôn cô. Sau đó anh rút ra và lại đẩy vào trong xa hơn.

“Em thật chặt xung quanh anh” anh thở dốc. Cô nuốt vào một hơi thở, hơi thở của anh, khi anh rút ra gần như hoàn toàn, chỉ để vùi chính mình vào sâu hơn đến mức cô cảm thấy anh ở cổ tử cung của cô. Một tiếng rên trầm khan xé rạc lồng ngực anh và vang dội trong tim cô.

Cô quần một chân quanh lưng anh. “Luc”. Cô thì thầm khi anh bắt đầu di chuyển, thiết lập một nhịp điệu khoái lạc hoàn hảo. “Mm, cảm giác thật tuyệt.”

Với mặt anh ngay phía trên mặt cô, anh hỏi “Em muốn như thế nào?”

“Y như những gì anh đang trao cho em,” cơ thể vận động viên của anh – rắn chắc và được trui rèn để trải qua hết một trận đấu – căng lên, và hơi thở xù xì của anh mơn man mặt cô. Mọi tế bào trong cơ thể cô đều dồn sự chú ý vào vật nhọn đang ra vào cơ thể cô.

“Nữa nhé”

“Vâng. Cho em nữa đi.” Cô thở dốc, và anh trao cho cô. Nhanh hơn, mạnh hơn, và mãnh liệt hơn. Hết lần này đến lần khác, hơi thở xù xì của anh mơn man má cô khi anh đẩy cô lên cao trên giường. Và ngay lúc cô không nghĩ mình còn có thể nhận thêm được nữa, cô nức nở và tay cô co lại thành nắm đấm. Cực khoái của cô mạnh mẽ đến mức cô chẳng nhìn hay nghe thấy gì ngoài tiếng tim cô đập thành thịch và dòng chảy khoái cảm chạy rần rật khắp da thịt cô. Ngọn lửa mà anh nhóm lên sâu bên trong làm cả cơ thể cô ửng hồng, và cơ bên trong của cô siết lại kéo anh vào sâu hơn cho đến khi anh cũng đạt đỉnh. Một tràng những lời nguyên rủa bung ra khỏi họng anh.

Rất lâu không ai trong hai người họ nói gì. Không cho đến khi hơi thở của họ chậm xuống và nhịp tim của họ trở lại bình thường. Luc rút ra khỏi cô và di chuyển từ giường ra phòng tắm. Không khí lạnh giá áp xuống làm da nóng hổi của Jane khi cô quan sát anh rời đi, sải bước qua bóng tối loang lổ. Tâm trí cô vẫn quá đờ đẫn để nghĩ về những gì cô vừa làm, nhưng trái tim cô thì biết. Cô yêu Luc Martineau với một tình cảm mãnh liệt đáng sợ

Khi cô nghe tiếng toilet giặt nước, cô nhìn về hướng phòng tắm. Luc đi về phía cô, trần truồng và tuyệt đẹp trong những luồng ánh sáng rơi xuống khắp căn phòng. Nhìn anh, lồng ngực cô thắt lại như thể cô đang bị đau tim vậy.

“Khi nào em cần đi?” anh hỏi khi đến với cô trên giường.

Thực tại dội thẳng vào như một xô nước lạnh. Anh thậm chí còn không thèm đợi đến khi dư âm của cô nhạt bớt. Cô vừa làm tình đến điên đảo, và anh đã sẵn sàng cho cô đi rồi. Cô ngồi dậy và nhìn quanh tìm kiếm quần lót của cô, hy vọng đến phát điên rằng cô sẽ không làm gì đó đáng xấu hổ như là bật khóc trước khi ra khỏi cửa. “Em không có giờ giới nghiêm” Thùy mị hết mức có thể nghĩ đến việc cô đang trần truồng, cô bò đến mép giường và nhìn khắp nơi. Không có cái quần lót nào hết, “Nếu em có thể tìm thấy quần lót của em, em sẽ ra khỏi đây ngay. Em chắc chắn là anh cần nghỉ ngơi cho trận đấu tối mai.”

Anh túm lấy mắt cá chân cô và kéo cô về phía anh. “Cầu thủ dự bị giữ khung thành trận đấu tối mai, và anh hỏi bởi vì anh muốn em ở lại.”

Anh lật cô nằm ngửa ra, và cô ngược lên nhìn mặt anh. “Phải vậy không?”

“Ừ hứ. Anh đoán là anh sẽ làm thêm một đôi lần nữa trước khi để em ra khỏi cửa trước.”

“Một đôi lần nữa sao?”

“Ừm” Anh kéo cô dính sát vào cơ thể anh, và cô cảm thấy anh đã lại cứng như đá rồi. “Có vấn đề gì không?”

“Không”

“Tốt, bởi vì anh có kế hoạch sẽ lập hat trick đấy.”

26. Rachel Gibson - Chương 14

Chương 14

Hộp Tội: Khu chịu phạt

Jane ước gì cô đã đưa Caroline đi cùng đến trận đấu khúc côn cầu sau đêm đó. Cô cần một thứ gì đó giữ cho cô không suy nghĩ quá nhiều – không phân tích quá đáng những gì cô đã làm đêm hôm trước. Nhưng thực lòng, cô cũng đã mệt mỏi chán chê những hành động của mình rồi. Cô đã làm tình với Luc Martineau ba lần. Ba lần điên đảo, trời đất quay cuồng, dựng tóc gáy. Và mỗi lần, với mỗi cái vuốt ve, mỗi từ ngữ thốt ra khỏi miệng anh, cô lại càng thêm yêu anh hơn, cho đến khi cô không còn nghĩ tim cô sẽ có ngày khôi phục lại được nữa.

Khoảng hai giờ sáng, anh rơi vào giấc ngủ giữa đồng chăn đệm lộn xộn và ánh sáng từ mặt trăng tràn vào qua cửa sổ. Một giây trước anh đang trò chuyện về thời thơ ấu ở Edmonton, rồi anh đã ngủ như thể có ai đó vừa chuyển công tác vậy. Cô chưa bao giờ thấy người nào lại ngủ nhanh đến thế, và cô nhìn anh một lúc để bảo đảm rằng anh vẫn ổn. Cô vuốt một lọn tóc ra khỏi trán anh, rồi cô chạm vào má và lớp râu ria lởm chởm ở cằm anh. Sau đó cô gom quần áo và rời đi mà không đánh thức anh dậy.

Cô chưa bao giờ gục ngã trước một người đàn ông nhanh chóng và sâu đậm đến vậy, và cô rời đi mà không đánh thức anh chủ yếu là bởi cô không biết phải nói gì. Cảm ơn ư? Một hôm nào đó hãy cùng nhau làm lại nhé? Hay hẹn gặp anh ở trận đấu tới mai? Cô rời đi bởi vì đó là nguyên tắc của chuyện tình một đêm. Phải có một người bỏ đi trước bình minh.

Cô cũng đi mà không có quần lót. Cô không thể tìm thấy nó trong căn phòng ngủ tối om của anh, và cô không muốn bật đèn làm anh thức dậy. Cô đã bỏ quần lót lại ở đó và giờ nỗi sợ lớn nhất của cô là người quét dọn của anh, hay tệ hơn, Marie, sẽ tìm thấy nó.

Không, sai rồi. Nỗi sợ lớn nhất của cô chẳng phải là có ai đó phát hiện ra chiếc quần lót thất lạc của cô. Mà là gặp Luc tối nay và cảm nhận trái tim cô đẩy kéo điên cuồng. Trong quá khứ, cô từng có bạn trai và cũng từng có tình một đêm. Cô đã đau đớn, và cô cũng làm những người khác đau đớn. Nhưng chẳng gì có thể so sánh được với cách Luc sẽ làm đau cô. Cô biết điều đó. Cô biết nó sẽ tới, vậy mà cô dường như không thể ngăn chặn nó được.

Nó vừa khủng khiếp và tuyệt vời, lẫn trong cảm giác tội lỗi hỗn độn. Tối qua anh xác nhận cho cô những điều mà cô đã biết khá rõ. Cô không còn có thể tự bảo với mình rằng anh sẽ thấy câu chuyện của Honey Pie là đáng phổng mũi nữa. Hay anh sẽ không để tâm đâu. Anh có, và giờ thì cô chẳng làm gì về chuyện đó được nữa rồi. Chẳng có cách nào để đền bù cho anh, và biết rằng anh sẽ chẳng bao giờ tìm ra được cô nằm sau đoạn văn đó cũng chẳng giúp gì được cảm giác cắn rứt đang xoáy đảo trong lòng cô.

Cô yêu anh và cô thậm chí còn không thèm bận tâm nói dối và tự bảo mình rằng cô không chứng diện vì anh nữa rồi. Cô tô môi đỏ và mặc áo sơ mi lụa màu đỏ bên dưới chiếc áo khoác vét và quần âu màu đen. Cô cảm thấy ngứa ngáy, chạy ra ngoài và mua một chiếc áo sơ mi vì anh nói anh thích cô mặc màu đỏ. Như thể điều đó sẽ khiến anh yêu cô không bằng.

Nửa giờ trước trận đấu, cô hướng đến phòng thay đồ. “Kéo cao quần của các anh lên, các quý ông,” cô bắt đầu khi bước vào. Trong khi cô lặp lại nghi lễ cầu may, cô có thể cảm thấy ánh mắt Luc dán lên cô, nóng bỏng và mãnh liệt, và cô từ chối hoàn toàn việc nhìn sang anh. Không phải sau đêm qua. Không phải sau những thứ họ đã làm cùng nhau trong phòng ngủ của anh. Khi đã xong, cô cúi đầu và hướng ra cửa.

“Em quên một thứ rồi,” Luc gọi với ra cô.

Không. Cô chẳng quên điều gì. Cô dán mắt vào mũi giày khi quay lại và băng qua phòng. Khi cô đứng trước mặt anh, cuối cùng cô cũng nâng mắt khỏi giày trượt của anh, lên những tấm đệm bảo vệ kênh cang, qua biểu tượng trên áo anh rồi tới cái miệng đã hôn cô đắm đuối đêm qua. Hôn khắp cơ thể cô. “Em cứ nghĩ tối nay anh sẽ không chơi chứ.”

“Anh không chơi, nhưng nếu thủ môn bị đẩy ra ngoài, anh sẽ phải vào thay chỗ cậu ta.”

“À, thôi được rồi,” cô thở dài. Nhờ sức mạnh ý chí kiên cường, cô cố giữ á không ửng hồng và cuối cùng cùng ngược nhìn đôi mắt xanh dương thích thú của anh. “Đồ đầu đất to xác.”

“Cảm ơn,” anh nói với một nụ cười quỷ quái, “nhưng đó không phải thứ mà anh nói đến khi bảo em quên một thứ đâu.”

Cô đã nói bài phát biểu dừng kéo quần, bắt tay đội trưởng, và gọi Luc là đồ đầu đất. Cô chẳng quên gì hết. “Anh đang nói đến cái gì thế?”

Anh rướn người tới trước và nói thì thào, “Em đã quên quần lót trên giường anh tối qua.”

Mọi thứ bên trong cô đều khựng lại và cô không thể nhớ nổi cách để thở nữa. Cô nhìn xung quanh xem có ai nghe thấy anh nói không, nhưng tất cả đều có vẻ bận rộn ở chỗ khác hết rồi.

“Anh đã thấy nó dưới gối anh sáng nay và bắn khoản không biết có phải em cố tình bỏ nó ở đó hay không. Có lẽ là một món quà chào buổi sáng chẳng?”

Cả mặt và cổ cô đều đỏ bừng còn họng cô khô khốc. Tất cả những gì cô có thể xoay xở là một tiếng lí nhí, “Không.”

“Sao em không đánh thức anh dậy trước khi em đi?”

Cô nắm chặt tay và thông lại họng. “Anh đang ngủ.”

“Anh đang nghỉ ngơi cho hiệp hai đấy chứ. Chúa ơi, đêm qua em thật nóng bỏng.” Anh nhìn sát vào cô và lông mày anh trĩu xuống. “Em xấu hổ đấy à?” anh hỏi, thực lòng bối rối.

“Phải!”

“Sao chứ? Chẳng ai nghe thấy anh nói gì đâu.”

“Ôi, Chúa ơi,” cô thì thào và bỏ đi trước khi tóc cô cháy thành than. Khi cô quay lại khu báo chí, Darby đã ở đó rồi. Và anh ta đưa Caroline đi cùng.

“Chào hai người,” cô chào khi ngồi xuống. “Nếu tớ biết cậu muốn đến xem một trận đấu nữa, Caroline, tớ đã mời cậu đi với tớ rồi.”

“Không sao mà. Tớ không thực sự là fan hâm mộ, nhưng Darby gọi điện và tớ cũng chẳng làm gì khác.” Cô nhún vai. “Tối qua tớ đã cố gọi cho cậu. Cậu đã ở đâu thế?”

“Chẳng sao cả. Tớ tháo giắc điện thoại.”

“Tớ ghét mỗi khi cậu làm thế.” Caroline quan sát cô một giây, rồi dựa sát vào, “Cậu đang nói dối.”

“Không, tớ không có.”

“Phải, cậu có đấy. Tớ đã biết cậu cả đời cậu rồi. Tớ biết khi nào thì cậu nói dối.” Mắt cô nheo lại. “Cậu đã ở đâu nào?”

Jane rướn người tới trước vừa đủ để nhìn được Darby. Anh ta đang nghe điện thoại. “Tớ đã ra ngoài.”

“Cùng một người đàn ông à?” Khi Jane không trả lời, Caroline thở dốc, “Một trong những cầu thủ khúc côn cầu!”

“Suyt!”

“Ai thế?” cô thì thầm và nhìn quanh như thể CIA đang nghe lén vậy. Caroline thấy rằng mình thông thạo hai thứ tiếng và chuyển sang loại ngôn ngữ mà cô và Jane đã nói kể từ thời học sinh. Pig Latin 1, “Ék och ót, Ane-jay.” 2

Jane đảo mắt. “Tí nữa.” Cô mở laptop ra khi màn trình diễn ánh sáng bắt đầu trên mặt băng phía dưới. Trong suốt trận đấu, cô ghi chú và cố giữ mắt mình rời khỏi chàng thủ môn đang ngồi trên băng ghế dự bị, tay anh khoanh lại trước ngực, đang quan sát trận đấu. Vài lần anh quay người và nhìn lên khu báo chí. Sau ba lần, ánh mắt họ gặp nhau và tìm cô ghen lại trong họng.

Và cô quay đi. Cô chưa cảm thấy bấp bênh đến vậy trong đời. Và đối với một người phụ nữ đảm trách tất cả mọi thứ để đi tiếp một cách êm thấm, cô ghét cảm giác bấp bênh. Nó khiến bụng cô nhộn nhạo và đầu cô đau nhức.

“Jane?” Caroline lắc vai cô như thể cô ấy đang cố thu hút sự chú ý của cô.

“Gì vậy?”

“Tớ đã gọi cậu ba lần rồi.”

“Xin lỗi, tớ đang nghĩ về bài viết của tớ,” cô nói dối.

“Darby muốn chúng ta đi uống cùng anh ấy sau trận đấu.”

Jane rướn người ra và nhìn vào anh chàng trợ lý tổng giám đốc. Cô nghi ngờ chuyện Darby muốn cô đi kèm. “Tớ không thể,” cô nói, cũng là sự thật, và cô cũng đoán Darby biết. “Tớ phải nói chuyện với các cầu thủ và viết bài báo trước thời hạn.” Cô cũng phải ghép lại cuộc phỏng vấn cô đã thực hiện với Luc nữa. “Hai người đi mà không có tớ đi.”

Darby cố gắng làm bộ tiếc nuối. “Cô chắc chứ?” anh ta hỏi.

“Chắc chắn.” Cô gần như cảm thấy tiếc cho Darby. Cô yêu Caroline, nhưng bạn cô sẽ dẫm nát trái tim lập dị của Darby bên dưới đôi giày Ferragamo của cậu ấy mất. Một lần nữa cô nghĩ có khi cô nên cảnh báo cho Darby, nhưng rồi cô cũng còn phải lo lắng đến trái tim của riêng cô nữa.

Đội Chinooks thua hai – ba trước đội Bruins. Sau trận đấu, Jane hít một hơi thở sâu và lại đi vào phòng thay đồ. Găng tay của Luc treo trên tủ giày của anh, nhưng anh đã đi rồi. Cô thở phào, cảm thấy lẩn lộn kỳ cục giữa giận dữ và nhẹ nhõm. Cảm giác trống trải khi rơi vào tình yêu. Luc đã biết cô sẽ ở trong phòng thay đồ sau trận đấu, và anh vẫn bỏ đi mà không thèm quay rồi cô. Tên khốn.

Jane phỏng vấn huấn luyện viên Nystrom và thủ thành dự bị, anh ta đã chặn được hai mươi trong hai ba cú tấn công vào gôn. Cô cũng nói chuyện với Búa Tạ và Fish, rồi, với cặp táp và áo jacket trong tay, cô đi về hướng đường hầm.

Luc đứng gần lối ra nhìn cô đi về phía anh. Anh mặc bộ vét Hugo Boss màu xanh navy kết hợp cả vạt lụa màu hạt dẻ và anh trông đẹp trai đến nỗi làm miệng cô ứa nước.

“Anh có một thứ cho em,” anh nói và rời mình khỏi bức tường.

“Gì vậy?”

Anh nhìn phía sau cô khi một phóng viên thể thao từ tờ báo đối thủ của Jane đi qua.

“Jim.” Luc gật đầu.

“Martineau.”

Cậu phóng viên sẫm soi Jane khi đi ngang qua và Jane không cần phải đọc ý nghĩ của anh ta cũng biết anh ta đang tự hỏi về mối quan hệ của cô với anh chàng thủ môn khét tiếng kín miệng này.

Luc lại nhìn phía sau cô, rồi anh kéo chiếc quần lọt khe bằng ren đỏ của cô ra khỏi túi áo vét của anh. “Cái này đây. Mặc dù anh đang nghĩ anh nên giữ nó lại lấy may,” anh nói và lúng lúng nó bằng tay anh. “Có lẽ anh nên mang nó đi là rồi đóng khung treo phía trên giường anh.”

Jane chộp lấy cái quần và nhét nó vào cặp táp của cô. Cô nhìn vào lối đi trống không đằng sau. “Chúng có mang lại may mắn cho anh đâu. Tối nay anh đâu có chơi.”

“Anh đang nghĩ đến một loại may mắn khác cơ.” Anh vươn tay ra và lồng các ngón tay vào tóc cô. “Đi với anh nào.”

Ôi Chúa ơi. Cô đứng im như tượng trong khi điều cô thực sự muốn là gục ngay vào lồng ngực anh. “Đi đâu?”

“Một chỗ nào đó.”

Cô ép mình lùi lại, và tay anh buông thõng xuống. Kéo đẩy dồn dập, tim cô như kẹo cứng vậy. “Anh biết là em không thể bị bắt gặp với anh.”

“Vì thế quái nào lại không?”

“Anh biết vì sao không mà.”

“Bởi vì em muốn người ta nghĩ em là dân chuyên nghiệp.”

Anh đã hiểu. “Chính xác.”

“Em đã bị thấy đi cùng Darby.”

“Như thế khác.”

“Khác thế nào?”

Cô không yêu Darby. Nhìn thấy Darby không khiến tâm tư cô rối loạn. Và bên cạnh đó, nếu cô chối bỏ có quan hệ với Darby Hogue, người ta có thể thực sự tin cô. Nếu cô phải chối bỏ có quan hệ với Luc, sẽ chẳng có ai tin cô hết.

“Anh ấy không có tiếng xấu mà anh có.” Và một khi số báo tháng Ba của tờ Him lên kệ, tiếng xấu của Luc sẽ còn tệ hơn.

Anh chỉ nhìn chăm chăm vào cô như thể anh không thực sự tin nổi những gì cô vừa nói. “Vậy là, nếu anh là một thằng đàn bà, em có thể bị nhìn thấy đi cùng anh sao?”

“Vì Chúa, Darby không phải là một thằng đàn bà.”

“Em nhầm rồi, bé cưng ạ.”

Bé cưng. Cô tự hỏi bao nhiêu người phụ nữ trong bao nhiêu bang khác nhau đã được anh gọi là bé cưng. Cô tự hỏi bao nhiêu người phụ nữ trong số đó để cái từ đó lừa mê hoặc nghĩ rằng họ khác những người còn lại. Cô tự hỏi bao nhiêu người có thể ngốc nghếch đến độ cho phép bản thân rơi vào tình yêu với Luc.

Cho phép. Khi cô ngược nhìn cánh cung hôm sâu ở môi trên của anh cùng với đôi mắt màu xanh dương và hàng mi dài, từ cho phép nghe như thể cô có quyền kiểm soát vậy. Như thể cô có lựa chọn không bằng. Cô không và không có, nếu không thì cô đã chẳng cho phép nó xảy ra. Với trái tim nhức nhối, thúc giục cô vòng tay quanh cổ anh và không bao giờ thả ra, cô buộc mình phải nói, “Đêm hôm qua là một sai lầm. Chúng ta không thể để nó xảy ra lần nữa.”

“Đồng ý.”

Đồng ý! Tim cô đang tan nát và anh thì nói đồng ý. Cô không biết nên thoi anh vào chỗ hình xăm Lucky hay bỏ chạy trước khi cô bật khóc. Trong khi cô ra quyết định, anh mở cánh cửa bên cạnh anh, tóm lấy cổ tay cô và kéo cô vào một kho chứa đồ. Anh đóng cửa lại, rồi bật đèn lên.

“Anh đang làm gì thế, Luc?”

“Kiếm cái tiếng xấu mà em vừa nói đến.”

Cô chặn cặp táp trước người. “Dừng lại.” Anh mỉm cười, và cô không biết là do mùi nước tẩy rửa hay bùa chú của Luc, nhưng cô cảm thấy lâng lâng.

“Đồng ý.” Anh với tay qua người cô và khóa cửa lại.

27. Rachel Gibson - Chương 14.2

Chương 14 (tiếp)

Hộp Tội: Khu chịu phạt

Cô nhìn vào nắm đấm cửa rồi lại nhìn anh. “Luc!” Anh không thể cứ kéo cô đi bất cứ khi nào anh cảm thấy thích. Anh có thể không? Không đâu! “Em nghĩ em đã cho anh ấn tượng sai lầm vào tối qua. Em không thường... ý em là, em chưa bao giờ ngủ với một người mà em vừa phóng vấn.”

Anh đặt một ngón tay lên môi cô. “Đời sống tình dục của em chẳng liên quan gì đến anh. Anh không quan tâm ai, như thế nào, hay những tư thế tình dục mà em từng có.”

Chuyện anh không thêm quan tâm còn đau đớn hơn dự đoán. “Nhưng em muốn...”

“Suyt,” anh ngắt lời cô. “Có người có thể nghe thấy em đấy, và em không muốn bị bắt gặp cùng anh. Nhớ chứ?” Anh đặt hai tay lên cánh cửa ở hai bên đầu cô và cúi người về phía cô, buộc cô lùi lại. Cặp tát của cô là tất cả những gì giữ cơ thể họ tách xa. “Anh vẫn luôn nghĩ về em kể từ lúc anh thức dậy sáng nay.”

Cô quá e sợ để hỏi anh nghĩ về cái gì. “Em phải đi đây,” cô nói, nhận thức trọn vẹn rằng nếu cô thò tay xuống và mở khóa cửa, anh sẽ để cô đi. Dù vậy cô vẫn không thể buộc mình làm điều đó. “Em có một bài báo phải viết?”

“Chỉ vài phút thì sao?”

Mùi hương nước hoa của anh trộn lẫn với mùi nước tẩy rửa, và cô không thể nghĩ ra nổi một lý do khiến cô không thể ở lại dù chỉ vài phút. Anh vòng một cánh tay quanh eo cô và cúi mặt xuống. Giọng anh khàn khàn sát vào miệng cô khi anh nói, “Bất kể em làm gì thì cũng giữ cái cặp tát đó trước ngực em nhé.” Rồi anh hôn cô. Môi anh ấm áp, miệng anh nóng hổi và, giống như mọi thứ khác ở anh, quyến rũ và khêu gợi. Một giây trước nụ hôn của anh còn hùng hổ, một giây sau anh đã lùi lại để mặc cô đuổi theo lưỡi anh. Trong khoảnh khắc ấy, cả cơ thể cô rung mình nhận thức. Chỉ thêm vài phút nữa thôi. Anh rê miệng ngang má rồi xuống cổ cô. Anh đẩy cổ áo sơ mi của cô sang bên và dịu dàng mút da cô. “Em thật mềm mại,” anh thầm thì khi tìm đường đến tai cô. “Cả trong lẫn ngoài.”

Bên kia cánh cửa, giọng nam cười đùa và trọng âm nặng nề của Stromster đưa ánh mắt của Luc quay lại nhìn cô. Giọng nói thô nhám cũng như hơi thở anh khi anh nói, “Em vẫn nắm chắc cái cặp tát đấy chứ, bé cưng?”

Cô gật đầu và nắm tay cô siết chặt hơn.

“Tốt. Đừng thả ra, và cũng đừng để anh dụ dỗ em vứt nó đi,” anh cảnh báo. “Nếu không thì rất có khả năng em sẽ kết thúc trên sàn với anh ở trên đấy.”

Cô biết cô nên thấy kinh hoàng bởi hành vi của bọn họ. Hôn Luc Maritneau trong một kho chứa đồ ở Kay là cực kỳ ngu ngốc, nhưng một bong bóng hạnh phúc bé nhỏ nâng cánh trái tim cô và khiến cô muốn bật cười. Luc muốn cô. Điều đó hiện rõ ngay trong cách anh nhìn cô, âm sắc đói khát sâu thẳm trong giọng anh. Anh có thể không yêu cô, nhưng anh muốn ở cùng cô.

Anh bước lùi lại vài bước. “Đây không phải một trong những ý tưởng hay ho nhất của anh.”

Có thêm nhiều âm thanh từ đường hầm, và anh nói, “Anh nghĩ có lẽ chúng ta sẽ bị kẹt ở đây một lúc nữa.” Anh cầm lấy một cái xô năm lít trống không và lật ngược nó lại để cô ngồi lên. “Xin lỗi.”

Cô biết cô cũng nên cảm thấy hối hận. Cô có một hạn chót nộp bài. Cô bị kẹt trong một cái nhà kho với Luc, và nếu bị phát hiện thì sẽ rất tệ cho cả hai. Dù vậy cô không hề hối hận.

Cô ngồi trên cái xô và ngược nhìn Luc đang đứng chót vót trên đầu cô. Anh nhìn lại từ dưới hàng mi nặng trĩu, và cô lướt ánh mắt xuống cả vạt màu hạt dẻ, đi qua thắt lưng đen, và tới khóa quần của anh. Anh đã cứng ngắt rồi. Cô có thể hồi tưởng lại rõ ràng đến từng chi tiết anh trông như thế nào khi trần truồng. Cơ thể rắn chắc, vật nam tính càng rắn chắc hơn, và một hình xăm may mắn khó mà từ chối. Bỗng nhiên cô không còn chắc chắn rằng lặp lại hành động đêm qua là một kế hoạch tồi tệ nữa. Tuy vậy, cũng không phải trong một cái kho chứa đồ, cô nghĩ khi đặt cặp tát sang bên cạnh. “Em gái anh thế nào rồi?” cô hỏi, đổi cả chủ đề lẫn dòng suy nghĩ bất kham của cô. “Em biết tối qua cô bé thích mái tóc mới, nhưng ngày hôm sau thì luôn là một cú sốc.”

“Gì cơ?” Luc nhìn xuống đôi mắt màu xanh lục của Jane và không thể tin nổi sự đổi hướng suy nghĩ đột ngột của cô. Chỉ cách đây một giây, cô đang nhìn chăm chăm vào cậu bé của anh, và anh không hề nhầm lẫn sự thích thú của cô. Giờ thì cô muốn nói chuyện về em gái anh. “Con bé ổn khi anh nhìn thấy nó ở bữa trưa.”

“Hôm trước bọn em đã nói ít chuyện về mẹ cô bé.”

Luc bước lùi lại vài bước và tựa vai vào cánh cửa. “Nó đã nói gì?”

“Không nhiều lắm, nhưng cũng không cần thiết. Em biết cô bé cảm thấy thế nào. Mẹ em mất khi em sáu tuổi.”

Anh đã không nhận ra rằng Jane bé đến thế khi cô mất mẹ, nhưng anh cũng không ngạc nhiên khi mình không biết. Tất cả những gì anh thực sự biết về cô chỉ là cô làm việc cho tờ Seattle Times, sống ở Bellevue, thông minh nhanh nhạy và tinh thần cứng như thép. Anh thích cô cười và thích nói chuyện với cô. Da cô cũng mềm mại như nhìn bên ngoài. Tất cả mọi nơi. Cô có vị rất tuyệt đối với anh. Nơi nào cũng thế, anh biết cô rất giỏi giữa ga trải giường, còn tuyệt hơn cả giỏi. Cô đã khiến anh mệt lả, và tất cả những gì anh có thể nghĩ đến kể từ khi thức dậy sáng hôm đó là tìm cách để khiến cô lặp lại điều đó. Giờ khi anh nghĩ đến chuyện này, anh đoán mình biết nhiều về Jane hơn so với những gì anh biết về rất nhiều phụ nữ khác. “Anh rất tiếc về mẹ em.”

Khóe miệng cô nở một nụ cười buồn. “Cảm ơn anh.”

Luc trượt xuống cánh cửa cho tới khi anh ngồi trên sàn nhà cạnh chân Jane. Đầu gối anh gần như chạm vào cô. “Marie đang có một quãng thời gian khó khăn, và anh chẳng biết nên làm gì hết,” anh nói, cố tình chuyển ý nghĩ của anh sang em gái và những rắc rối của cô bé. “Con bé không nói chuyện với tư vấn viên.”

“Anh đã thử rồi à?”

“Tất nhiên, nhưng con bé bỏ đi sau hai buổi hẹn. Con bé u buồn và thất thường. Con bé cần một người mẹ, nhưng rõ ràng là anh không thể cho nó điều đó. Anh cứ nghĩ nó sẽ khá hơn ở trường nội trú với những cô bạn gái tầm tuổi, nhưng nó lại nghĩ anh đang cố rũ bỏ nó.”

“Anh có không?”

Anh cởi khuy áo giả vết, rồi vắt tay lên đầu gối. Anh chưa bao giờ nói chuyện về đời sống riêng tư của mình, không với bất kỳ ai ngoài gia đình anh, và anh tự hỏi ở Jane có điều gì mà lại khiến anh nói chuyện với cô – một phóng viên. Có lẽ là bởi, vì vài lý do anh vẫn chưa bắt đầu hiểu, anh tin tưởng cô. “Anh không nghĩ mình đang cố rũ bỏ con bé. Dù vậy có lẽ là thế thật. Dẫu sao đi nữa, anh đúng là một thằng tồi.”

“Em không phán xét anh, Luc.”

Anh nhìn vào đôi mắt trong vắt của cô và anh tin cô. “Anh muốn con bé hạnh phúc, nhưng nó không được hạnh phúc.”

“Không, không đâu, và cô bé cũng sẽ không hạnh phúc một khoảng thời gian nữa. Em chắc chắn là con bé sợ.” Cô nghiêng đầu sang một bên và những lọn tóc xoăn của cô rơi xuống khỏi mặt cô. “Cha của Marie đâu?”

“Cha bọn anh chết cách đây khoảng mười năm. Vào khoảng thời gian đó anh đang sống với mẹ ở Edmonton. Mẹ con bé và bố anh thì đang sống ở LA.”

“Vậy là anh hiểu rõ cảm giác mất cha mẹ.”

“Không hẳn.” Tay anh trượt khỏi đầu gối, và anh vuốt ve ngón tay dọc nếp quần cô. “Anh cũng chỉ gặp cha anh một lần mỗi năm.”

“Phải, nhưng anh hẳn vẫn tự hỏi cuộc đời anh sẽ chuyển biến thế nào nếu ông ấy còn sống.”

“Không. Các huấn luyện viên khúc côn cầu đối với anh còn giống một người cha hơn. Mẹ của Marie là vợ thứ tư của ông ấy.”

“Còn họ hàng nào khác không?”

“Là anh đây.” Anh liếc nhìn lên. “Anh là tất cả những gì con bé có và anh sợ rằng mình không đủ.”

Ánh sáng trên cao rơi lên những lọn tóc lộn xoăn của cô, môi cô nở một nụ cười buồn. Luc ghét phải thấy nó ở đó và nghiêm túc suy nghĩ đến việc tóm lấy ve áo cô và kéo miệng cô về miệng anh, hôn đắm đuối. Nhưng hôn hít sẽ dẫn đến những thứ khác, và những thứ khác đó sẽ không xảy ra trong một cái kho chứa đồ với đồng đội của anh ở phía bên kia cánh cửa.

“Ít nhất em vẫn còn có cha,” cô nói. “Ông ấy cho em ăn mặc như con trai kể từ khi em khoảng mười ba tuổi, và ông ấy cũng không có óc hài hước. Nhưng ông yêu em và ông luôn ở đó.”

Cho cô ăn mặc như con trai sao? Điều đó giải thích khá nhiều về quần áo và đôi giày ông.

Cô cắn môi dưới. “Chà, chẳng gì có thể thay thế mẹ em được. Đó là chắc chắn. Em vẫn nhớ mẹ em mỗi ngày, và em tự hỏi cuộc đời em sẽ khác đi thế nào nếu bà vẫn sống. Nhưng mọi chuyện vẫn khá hơn từng ngày, khi anh không còn nghĩ đến điều ấy từng giây từng phút nữa. Và anh đã sai khi nói rằng anh không đủ. Nếu anh muốn thì, anh sẽ được, Luc.”

Cái cách cô nhìn anh. Như thể mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy. Như thể cô có nhiều niềm tin rằng anh sẽ đưa ra những quyết định đúng đắn hơn anh có đối với chính bản thân mình. Như thể anh không phải thằng tồi ích kỷ mà anh biết chính là anh. Anh luồn tay vào dưới ống quần của cô và chạm vào một chiếc tất. Anh lướt lên bắp chân cô và chạm vào làn da mềm mại. Đêm qua, anh đã hôn kheo đầu gối cô khi anh tìm đường lên đùi cô. Cả chân cô đều ướt nước từ bồn Jacuzzi của anh, và thậm chí giờ đây ký ức ấy vẫn khuấy động phần bên dưới.

“Anh rất hay đi xa,” anh nói và dùng ngón tay vuốt ve cẳng chân cô. “Và nếu em hỏi Marie, con bé hẳn sẽ nói với em rằng anh không phải một ông anh tốt cho lắm.”

Cô vuốt mái tóc ngắn ngắn ra sau một bên tai và nhìn anh một lúc trước khi nói, “Khi em nhìn anh và Marie ở cùng nhau, anh khiến em ước gì em cũng có một người anh trai.”

Ngón tay cái của anh khựng lại. Qua khoảng không gian chia cách họ, anh nhìn vào đôi mắt màu xanh lục của cô, tất cả những ý nghĩ muốn hôn cô đều đột ngột dừng lại, và anh cảm thấy như thể cô vừa phang bóng vào lồng ngực anh. Một cú thoi mạnh vào xương sườn khiến anh chết đứng. Từ đường hầm vọng đến nhiều tiếng đàn ông, nhưng bên trong kho chứa đồ này, im lặng lơ lửng giữa hai người họ. Đứng nguyên đó và chỉ rút đi khi anh nặn ra một tiếng cười căng thẳng từ lồng ngực thít chặt. “Đừng nói với anh là em muốn một ông anh trai y như anh nhé.”

“Không, không phải y như anh.” Khóe miệng cô nhếch lên và cả thể giới của anh cũng nghiêng ngả với nó. “Nếu em có một ông anh trai y như anh, em sẽ bị tổng gian vì những ý nghĩ hư hỏng mất.”

Anh cảm thấy như mình đang bay về hướng nụ cười của cô, và nắm tay anh trên chân cô siết chặt như nó là mỏ neo chứ không phải gốc rễ của cơn gió. Cô không có vẻ chú ý thấy và anh ép mình thả ra. Anh đẩy mình đứng dậy và dựa vào cửa. “Em nên đi. Em có một bài báo phải viết mà.”

Lông mày của cô chau lại và cô chớp mắt. “Anh ổn chứ?”

“Ừ, anh chỉ vừa nhớ ra anh phải nói chuyện với Marie trước khi con bé lên giường.”

“Anh nghĩ đường hầm đã trống chưa?” cô hỏi khi nhặt cặp táp và áo khoác của cô rồi đứng dậy.

“Anh không biết.” Anh mở khóa và hơi hé cửa ra. Búa Tạ đi ngang qua đang nói chuyện với quản lý dụng cụ. Lúc giờ một ngón tay lên cho đến khi hai người đàn ông đi qua khe cửa ra vào, rồi anh thò đầu ra và khám phá thấy đường hầm may mắn thay đã trống không. Anh và Jane bước ra khỏi kho chứa đồ, và cô luồn tay vào áo khoác. Thường thì anh hẳn sẽ giúp cô.

“Anh phải nói chuyện với Nymtrom,” anh nói dối và bắt đầu đi giật lùi. Với mỗi bước đi, anh dường như hít thở dễ dàng hơn đôi chút.

“Em tưởng anh phải nói chuyện với Marie cơ mà.”

Anh đã nói thế sao? “Lát nữa đã. Anh phải nói chuyện với huấn luyện viên trước.”

“À.” Cô nhìn anh thêm một vài giây nữa. “Tạm biệt.” Cô giơ tay lên và xoay người bước đi. Lúc nhìn chăm chăm vào cái đầu đang rút lui của Jane và gạt vạt áo giả vệt của anh sang hai bên. Anh thọc tay vào túi quần và dừng lại nhìn cô biến mất.

Cái quái gì vừa xảy ra vậy? anh tự hỏi mình khi cánh cửa ra vào đóng lại. Anh tự hỏi anh bị lây thứ gì đó hay đã hít quá nhiều a-mô-ni-ắc trong nhà kho. Một phút trước anh đang nghĩ đến chuyện hôn lên mặt sau đầu gối cô, và giây tiếp theo anh đã không thể thở nổi. Cô nghĩ anh là một ông anh trai tốt. Vậy thì sao? Anh không nghĩ mình tốt, nhưng thậm chí anh có là ông anh trai tuyệt vời nhất đi chăng nữa, sao quan điểm của Jane về anh lại đáng kể cơ chứ? Vì vài lý do khó hiểu rõ ràng là có đáng kể, nhưng anh không muốn nghĩ xem điều đó mang ý nghĩa gì. Anh có quá nhiều thứ đang diễn ra trong đời để mà gục ngã trước một nữ phóng viên thấp bé với cái miệng dễ thương và đầu ngực hồng căng sít.

Đêm qua, Jane đã thổi tung – cùng với vài thứ khác nữa – mọi giả thiết anh có về cô. Cô không cứng nhắc, và cô chắc chắn không giả bộ đoan trang. Càng ở lâu với cô, anh càng muốn ở cùng cô lâu thêm nữa. Thậm chí khi anh đang ở sâu trong cơ thể chặt sít của cô, cảm nhận từng tiếng rì rầm của khoái lạc, anh đã lại muốn cô rồi. Khi anh tỉnh dậy sáng hôm nay, anh thực sự thất vọng vì cô không có ở đó.

Nhưng Jane là một rắc rối mà anh không cần đến. Khi cô bảo anh rằng đêm qua là một sai lầm và nó không thể lặp lại, đáng lẽ anh nên nghe lời cô chứ không phải kéo cô vào cái kho chứa đồ chỉ để chứng minh rằng cô đã sai.

“Lucky.” Jack Lynch vỗ vào lưng anh khi cậu ta đến đứng bên cạnh anh. “Mấy đứa bọn tôi đang định đi ăn và uống bia đây. Đi cùng nhé.”

Luc nhìn ngang sang anh chàng hậu vệ. “Ở đâu thế?”

“Hooters.”

Có lẽ đó là những gì anh cần. Đi đến một nơi mà phụ nữ mặc quần soóc ngắn cũn cỡn và áo hai dây nhỏ xíu bó sát. Nơi phụ nữ có bộ ngực bự và dựa vào người anh khi phục vụ anh bữa tối. Nơi phụ nữ tán tỉnh và tuồn cho anh số điện thoại của họ. Nơi phụ nữ chẳng mong đợi gì ở anh hết. Nơi nếu anh chọn ở cùng họ, thì điều đó cũng chẳng có nghĩa gì hết. Khi mọi chuyện đã xong, anh không nhần nhá ở lại, hồi tưởng lại hết lần này đến lần khác trong đầu, như khi anh ở cùng Jane.

Anh nhìn đồng hồ. Anh vẫn còn một ít thời gian nữa. “Giữ cho tớ một ghế nhé.”

“Được rồi,” Jack nói, rồi đi tiếp.

Phải rồi, anh nên đi tới Hooters. Là một thằng đàn ông. Làm những chuyện đàn ông. Anh làm gì có một cô bạn gái vắn vẹo mọi chuyện nếu anh đến đó đâu cơ chứ.

Khi em nhìn anh và Marie ở cùng nhau, anh làm em ước gì mình có một người anh trai.

Chết tiệt. Jane là một người phụ nữ nguy hiểm. Anh không chỉ suy nghĩ về cô quá nhiều, mà nếu anh không cẩn thận, cô còn trở thành lương tâm của anh nữa kìa. Anh không cần lương tâm, và anh không quan tâm những gì người ta nói về anh. Anh rất ổn như hiện giờ.

Luc bỏ tay khỏi túi quần và rút chìa khóa xe ô tô của anh ra. Anh sẽ phải quay lại kế hoạch gốc và lừa Jane đi. Tất nhiên, điều đó chưa từng có tác dụng với anh trước đây.

Lần này anh chỉ cần cố gắng nhiều hơn.

1

Pig Latin: là một cách đọc ngược từ tiếng Anh để người nghe nghĩ rằng họ đang nghe một loại ngôn ngữ khác - ND.

2

Ék och ót, Ane-jay: Kể cho tớ, Jane. (Nguyên bản: Ell-tay e-may, ane-jay: Tell me, Jane.) - ND.

28. Rachel Gibson - Chương 15.1

Chương 15

Làm loạn: Cãi Cọ

Sáng thứ ba, Jane đi vào văn phòng của biên tập viên thể thao Kirk Thornton ở tờ Seattle Times. Từ khi cô đảm nhiệm phần của Chris Evans, cô chỉ gặp Kirk có một lần. Hôm nay anh ta ngồi sau một cái bàn chất đầy báo chí, bản in mẫu, và ảnh thể thao. Anh ta một tay cầm ống nghe áp vào tai, một tay cầm cốc cà phê. Anh ta ngước lên và khi thấy cô, trán nhú chặt lại và miệng cúi kinh. Anh ta giơ một ngón tay đang cầm cốc lên và chỉ về một cái ghế trống.

Cô tự hỏi anh ta lúc nào cũng thấy khó chịu, hay đó là do tác động của riêng cô đối với anh ta. Bỗng nhiên cô tự hỏi đến đây có phải là một ý kiến hay hay không. Cô đang đau bụng kinh và có các triệu chứng tiền kinh nguyệt, và cô không muốn nổi khùng lên với anh ta.

“Noonan đảm nhiệm đội Sorties.” Anh ta nói vào ống nghe, “Tôi đã cho Jensen đến trận đấu của Huskies tối nay rồi.”

Jane quay người và nhìn ra khu vực văn phòng ngoài cửa sổ, để ý vài phóng viên thể thao khác đang ngồi ở bàn làm việc. Cô sẽ không bao giờ là một trong số họ. Họ đã cho cô biết điều đó. Nhưng cũng ổn thôi. Cô không muốn là một trong số những người đó. Cô muốn giỏi hơn. Ánh mắt cô hạ xuống cái bàn trống không của Chris Evans. Công việc này không kéo dài mãi mãi, Chris sẽ quay lại làm việc. Nhưng khi nó kết thúc, cô sẽ có thêm một dòng hào nhoáng trong bản lý lịch và tìm việc khác tốt hơn. Có lẽ là ở tờ Seattle Post Intelligencer chẳng.

“Tôi có thể giúp gì cho cô?” Kirk hỏi.

Jane quay lại và nhìn vào biên tập viên hời đầu. “Anh đã không cho in bài phỏng vấn Pierre Dion của tôi.”

Anh ta uống một ngụm cà phê, rồi lắc đầu Post Intelligencer đã cho in một bài phỏng vấn với anh ta ngay sau ngày anh ta ký hợp đồng.”

“Của tôi hay hơn”

“Vào lúc ấy bài của cô đã là tin cũ rồi. “Anh ta nhìn vào tập báo trên bàn.

Cô không tin anh ta. Nếu một trong những anh chàng ngoài kia thực hiện cuộc phỏng vấn đó thì anh đã cho nó làm tiêu điểm thay vì nhét nó vào chuyên mục thông thường của cô.

“Còn gì nữa không?”

“Tôi có một bài phỏng vấn với Luc Martineau”

Điều đó thu hút sự chú ý của anh ta và anh ta ngước lên. “Chưa có ai được phỏng vấn Luc Martineau.”

“Tôi có”

“Bằng cách nào?”

“Tôi đề nghị anh ta”

“Mọi người đều đề nghị anh ta.”

“Anh ta nợ tôi một ân huệ.”

Anh ta hạ mắt xuống chân cô, rồi lại ngẩng lên. Anh ta quá thông minh để nói những gì anh ta đang nghĩ trong đầu, nhưng cô biết. “Ân huệ đó là gì vậy?”

Cô nữa muốn nói với Kirk rằng cô đã ngậm Luc đấy, nhưng phải đến sau cuộc phỏng vấn cơ. Vì vậy về mặt ngữ nghĩa mà nói thì cô không đổi tình dục lấy bài báo này. “Khi tôi bị đuổi, tôi chỉ đồng ý quay lại nếu Luc cho tôi phỏng vấn đặc biệt.”

“Và anh ta cho cô?”

“Phải”

Khi Martineau bảo vệ lãnh địa của mình

Những lời bàn ra tán vào không phải chuyện gì xa lạ đối với thủ thành Luc Martineau của đội Chinooks. Cả đời sống riêng tư lẫn công việc chuyên môn của anh đều được mổ xẻ, thảo luận, và tung tin cho đến khi

không một ai còn dám chắc về sự thật nữa. Chính Martineau thì quả quyết rằng phần lớn những gì viết về đời sống riêng tư của anh đều là hư cấu và rất ít liên quan đến sự thật. Thật hay hư cấu, anh ấy vẫn sẽ bảo bạn rằng quá khứ là chuyện riêng tư. Giờ đây anh ấy tập trung hoàn toàn vào những gì xảy ra giữa khung thành.

Khi tôi ngồi xuống phỏng vấn anh chàng thủ môn khó hiểu này, tôi khám phá ra rằng anh ấy vừa thẳng thắn vừa cách biệt. Thờ ơ và sâu sắc. Chính những sự đối lập ấy đã tạo nên con người chiến thắng giải Conn Smythe cho những thủ môn xuất sắc nhất mọi thời đại của NHL.

Chuyện không thể mang ra tranh cãi là hai năm trước, anh ấy được cho là đã kết thúc, những ngày ở trong NHL của anh đã hoàn toàn trôi qua. Ồ, những kết luận đó mới sai lầm làm sao. Hiện tại xếp hạng hai. Martineau dẫn đầu nhóm các thủ môn với tỷ lệ lọt lưới trung bình 2,00 1. Bàn tay nhanh như chớp và khả năng kiềm chế bình tĩnh là thương hiệu riêng của anh chàng thủ môn hàng đầu này. Anh vừa có năng khiếu vừa có sự chuyên tâm, và khi ở trong lãnh địa của mình, ánh mắt tên lửa của anh đe dọa.

Khi Kirk tiếp tục đọc, khóe môi mỏng tẹt của anh ta nhếch lên một nụ cười xấu xí dấu vẩn miễn cưỡng làm mềm đi những nếp nhăn trên mặt anh ta, và tâm trạng cô thay đổi ngay lập tức. Jane không muốn cảm thấy vui sướng hay mãn nguyện vì sự thay đổi thái độ của Kirk đối với cô. Nhưng cô có cảm thấy. Cô vẫn không biết nó nhiều thế nào cho đến lúc này. Nó bùng cháy như một ngọn lửa nhỏ trong lòng cô và khiến cô tràn đầy tự hào.

Anh ta nhìn vào lịch trình. “Tôi sẽ sắp xếp cho nó vào ấn bản Chủ nhật tuần nữa”

Chủ nhật tới cô đang trên đường du đấu. “Bài tiêu điểm phải không?” Cô hỏi chỉ để cho chắc.

“Phải”

Khi Jane rời khỏi toà nhà, mặt trời đang rọi sáng, mây đen đã trôi đi, và cuộc đời thật tuyệt vời. Khi cô đi dọc phố John tới chiếc xe Honda của cô, cô cho phép bản thân cảm nhận vài phút hân hoan thắng lợi. Bất kể những anh chàng làm ở bản tin thể thao có muốn hay không, giờ họ vẫn sẽ phải đón nhận cô một cách nghiêm túc. Hay ít nhất họ cũng không thể gạt bỏ cô như đứa rỗng tuếch viết cái chuyên mục Cô gái độc thân được nữa. Một cuộc phỏng vấn với Luc sẽ được cả hiệp hội báo chí vớ lấy. Và họ đều biết điều đó. Cô không tự huỷ hoại mình rằng điều này sẽ khiến mọi việc trong phòng tin tức dễ dàng hơn với cô. Điều ngược lại cũng có thể xảy ra, nhưng cô thực sự không quan tâm. Cô đã có cuộc phỏng vấn mà tất cả bọn họ đều muốn đến chết đi được ấy chứ.

Phải, hôm nay cuộc đời khá là tươi đẹp. Ngày hôm qua lại là một câu chuyện khác hẳn. Ngày hôm qua cô ngồi ở nhà nhìn chằm chằm vào cái điện thoại như thể cô quay lại tuổi mười lăm, chờ nó reo lên. Sau khi cô rời Key Arena tới Chủ nhật, cô rất lạc quan rằng Luc sẽ gọi cho cô. Sau khi anh kéo cô vào cái nhà kho chứa đồ và khiến cô nghĩ lại về quyết định không làm tình với anh nữa, cô hơi mong chờ anh sẽ gọi điện hoặc xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà cô. Cô cứ nghĩ họ đã có một mối liên kết riêng tư, rằng họ đã nói chuyện về những điều quan trọng, chứ không chỉ là quần lót của cô nữa, và cô đã chắc chắn rằng anh sẽ liên lạc với cô.

Anh không hề, và khi cô ngồi trên tràng kỷ ngắm chim chóc kết đôi trên kênh Discovery, cô đã khám phá ra rằng rơi vào tình yêu với Luc là việc ngớ ngẩn nhất cô từng làm. Tất nhiên, cô đã biết việc ấy là ngu si nhiều tuần liền trước khi nó thực sự xảy ra, nhưng cô vẫn vô phương kháng cự lại.

Jane lái xe tới Laundromat và nhét đồng quần áo bẩn thỉu của cô vào bốn cái máy giặt. Dưới bộ vét, cô mặc một chiếc quần lót theo bộ từng ngày trong tuần. Hôm nay là thứ Ba, và cô mặc chiếc của ngày thứ Bảy. Cô cho là cũng không thực sự quan trọng. Nhưng nó minh họa sinh động cuộc đời cô vào thời điểm này.

Trong khi cô nhìn quần áo của cô vắt khô, Darby gọi cho cô và xin cô lời khuyên. Dường như là anh ta cũng gục ngã trước một người không thể với tới.

“Cô nghĩ Caroline sẽ đi ra ngoài với tôi chứ?” anh ta muốn biết.

“Tôi không biết. Lần trước anh đi uống với cô ấy như thế nào?”. Cô hỏi dù Caroline đã gọi cho cô ngay sáng hôm sau với những chi tiết đẫm máu. Buổi tối bắt đầu ổn thoả nhưng sau đó thì mọi chuyện trở nên thật

tệ hại.

“Tôi không nghĩ mình gây ấn tượng nhiều với cô ấy”

“Anh đã kể cho cô ấy về việc là một thành viên của Mensa”

“Vậy thì sao?”

“Tôi đã bảo anh đừng có làm thế cơ mà. Những người có trí thông minh trung bình như chúng tôi không muốn nghe về bộ não bự của anh đâu.”

“Vì sao chứ?”

Cô đảo mắt. “Anh có muốn nghe Brad Pitt khoác lác về chuyện anh ta đẹp trai đến thế nào không?”

“Không giống nhau”

“Có đấy”

“Không. Brad không phải khoác lác về vẻ ngoài của anh ta. Ai cũng có thể thấy rằng anh ta đẹp trai mà.”

Hưm! Anh ta đúng về Brad. “Được rồi. Thế còn chuyện ngôi sao khiêu dâm thì sao? Anh có muốn nghe một ngôi sao khiêu dâm khoác lác về cậu bé bự chẳng của hẵn ta không?”

“Không”

Cô đổi điện thoại sang tai kia. “Nghe này nếu như muốn gây ấn tượng với phụ nữ, đặc biệt là Caroline đừng nói với cô ấy rằng anh thông minh như thế nào. Hãy để nó tự bộc lộ một cách tinh tế.”

“Tôi không giỏi việc đó lắm”

Anh ta không đùa rồi. “Caroline sẽ bị ấn tượng với một anh chàng biết nên gọi loại rượu nào.”

“Đó không phải là một dạng gay sao?”

Và cái áo hình đầu lâu ngọn lửa thì không ...

“Không. Đưa cô ấy đến chỗ nào đẹp vào.”

“Và cô ấy sẽ đi chứ?”

“Hãy nghĩ đến một chỗ thật đẹp vào. Caroline thích chum điện. Luôn luôn thích.” Cô nghĩ một lát rồi hỏi. “Anh có phải một thành viên của Columbia Club không?”

“Có.”

Cô cũng nghĩ vậy. “Đưa cô ấy đến đó đi. Cô ấy sẽ có cơ để đi đôi giày Jimmy Choos mới nhất. Và nếu có ấy bắt đầu nói chuyện về giày dép và thời trang. Hãy giả vờ là anh thích thú.”

“Tôi đam mê thời trang đồ hiệu mà.” anh ta nói.

Jane mỉm cười. “Chúc may mắn”. Sau khi cô gác máy, cô gọi cho Caroline ở cửa hàng Nordy và cảnh báo cho cô ấy rằng Darby sẽ gọi. Cô hơi ngạc nhiên khi thấy bạn mình không mạnh mẽ chống đối hẹn hò với anh ta.

“Tớ tưởng anh ta làm cậu bực mình với bài nói chuyện về Mensa chứ?” Jane nhắc cho bạn cô nhớ.

“Đúng vậy, nhưng anh ấy khá dễ thương theo một kiểu Sự trả thù của những kẻ lập dị ấy” Caroline giải thích, và Jane quyết định rằng tốt nhất là cô nên tránh khỏi việc này. Vì cô vẫn nhắc nhở mình, cô cũng có rắc rối riêng.

Tối hôm đó ở trận đấu Chinooks/Lightning, Luc hầu như không chú ý tới cô khi cô gọi anh là đồ đầu đất. Anh không trêu chọc hay gọi cho cô nhớ về đêm họ ở cùng nhau. Trong khung thành, phong độ của anh gần như hoàn hảo, chặn bóng lại bằng bàn tay điện xẹt và cơ thể to lớn. Trận đấu kết thúc bằng một tỉ số hoà, và sau đó anh không thèm đợi để kéo cô vào một cái nhà kho và hôn cô đắm đuối nữa.

Cả hai đêm sau cũng không, khi mà anh ghi được trận thứ sáu toàn thắng trong mùa giải trước đội Oilers. Trên chuyến bay tới Detroit sáng hôm sau, anh chẳng thèm liếc cô lấy một cái khi đi ngang qua ghế của cô. Và cô nhận thức rõ ràng đến đâu khổ rằng anh đang tránh cô hết mức có thể. Cô không biết mình đã làm gì. Rồi cô lập đi lập lại cuộc trò chuyện của họ trong kho chứa đồ hết lần này đến lần khác trong đầu. Điều duy nhất cô có thể nghĩ đến đã khiến anh tránh cô rõ ràng đến thế chính là bằng cách nào đó anh đã thấy rõ tình cảm cô dành cho anh, và anh đang bỏ chạy thật nhanh. Cô đã tô son đỏ và mua một cái áo sơ mi đỏ chỉ vì anh. Cô thật thảm hại. Anh đã bảo cô rằng anh mơ đến việc làm tình với cô trên một cái khay tráng miệng. Và cô tin anh, cô là đứa ngốc ngớ ngẩn nhất trên đời.

Giờ anh gần như hoàn toàn tránh mặt cô. Và cô ngạc nhiên vì điều đó lại đau đớn đến thế. Họ đã làm tình và cô cứ nghĩ họ đã có một khoảng thời gian thực sự tuyệt vời. Cô không hề đòi hỏi, và nếu có đi chăng nữa, bằng việc kéo cô vào nhà kho chứa đồ, anh khiến cô nghĩ rằng anh muốn nhiều hơn là chuyện tình một đêm.

Anh bảo cô rằng anh không nghĩ cô như một nữ cổ động viên, và giờ anh đối xử với cô như là loại mặt hạng. Một nữ cổ động viên mà anh phải tránh bằng mọi giá. Không chỉ đau đớn, điều này còn khiến cô tức giận. Còn hơn cả tức giận đến mức sẵn sàng làm tổn hại đến cơ thể anh. Cô thậm chí nghĩ sẽ bỏ việc chỉ để không phải đối mặt với sự thờ ơ của anh. Nhưng cái thoáng ấy qua đi nhanh chóng khi cô tự nhắc nhở mình rằng cô sẽ không tự bắn vào chân chỉ vì một người đàn ông. Dù có là người đàn ông cô yêu bằng cả trái tim nhứt nhối đi chăng nữa. Dù là nhìn thấy người đàn ông ấy khiến cô khốn khổ đi chăng nữa.

Lúc sau khi đã ở trong phòng, cô cố viết một bản thơ cho chuyên mục Cô gái độc thân. Nhưng cô nhìn vào hồ Michigan ngoài cửa sổ còn nhiều hơn khi cô viết. Cô tự bảo mình rằng đẳng nào thì quan hệ của cô với Luc cũng sẽ đến lúc phải kết thúc thôi. Sớm còn hơn muộn. Ít nhất lúc này thì cô cũng không phải cảm thấy cắn rứt về câu chuyện Honey Pie nữa. Quá tệ là cô lại không thể bắt lương tâm cô nghe theo.

Vài giờ sau, khi nghe điện thoại không reo, cô cố bảo với chính mình rằng Luc đang quá bận rộn với cả đội để gọi được điện thoại. Anh không phải đang gặp gỡ một trong những nàng Barbie của anh đâu. Cô không muốn nghĩ về anh cùng với một phụ nữ khác, nhưng cô không thể dừng lại. Và ý nghĩ anh hôn hít và vuốt ve một trong những người phụ nữ của anh khiến cô muốn điên.

29. Rachel Gibson - Chương 15.2

Chương 15 (tiếp)

Làm loạn: Cãi Cọ

Lúc sáu giờ tối, cô gặp Darby ở một nhà hàng của khách sạn. Qua bữa ăn, cô uống hai ly martini trong khi lắng nghe anh ta thao thao bất tuyệt về Caroline.

Sau bữa ăn, họ đi tới quán bar thể thao trong khách sạn. Năm cầu thủ Chinooks đang ngồi ở một cái bàn uống kia, ăn đồ nhắm, và xem Denver vinh quang hạn gục Kings. Luc cũng ở cùng với họ. Nhìn thấy anh, cảm giác e sợ và nhẹ nhõm xuất hiện trong cô. Anh không ở cùng một nàng búp bê Barbie nào hết.

“Này, Cá Mập” tất cả mọi người đều gọi cô. Tất cả mọi người trừ Luc.

Lông mày anh nhăn lại và vẻ đánh giá lạnh lùng trong đôi mắt màu xanh dương của anh cho cô biết rằng Luc chẳng vui vẻ tí nào khi nhìn thấy cô. Trái tim sứt sẹo của cô càng thêm thâm tím.

Cô lấy một chỗ ở giữa Daniel và Fish đồng thời cẩn thận tránh nhìn vào mắt Luc. Cô sợ rằng tất cả cầu thủ khúc côn cầu ở cái bàn này đều sẽ thấy rõ là cô đang yêu thủ môn của họ mất. Sợ rằng đến cả anh cũng nhận thấy điều đó, và càng trở nên xa cách hơn, điều mà hẳn cũng không khả thi đâu.

Dù vậy cô không thể ép mình hoàn toàn lờ tịt anh đi, và ánh mắt cô cứ bị hút về phía anh ở bên kia bàn. Anh ngồi tựa lưng vào ghế, tay buông hai bên người thư giãn, thoải mái. Trừ ánh mắt mãnh liệt của anh ra, cả thế giới nhìn vào đều thấy như thể anh đang cố nhìn xuyên qua đầu cô vậy. Anh với tay lấy cốc và uống một ngụm nước. Anh ngậm một viên đá vào miệng và một giọt nước đọng lại nơi bờ môi trên của anh. Anh cắn viên đá và cô ngoảnh mặt đi.

“Tôi đã đọc bài Cô gái độc thân mới nhất của cô” Fish nói với cô. “Tôi nghĩ cô nói đúng về chuyện những gã đàn ông tử tế thực sự chột hạ cuối cùng. Tôi là một anh chàng tử tế đây, và tôi phải bỏ căn nhà ở Mercer của mình cho cô vợ cũ.”

“Đó là vì cô ấy bắt quả tang cậu ở cùng một phụ nữ khác,” Sutter nhắc cho anh ta nhớ. “Điều đó thực sự làm bà cô già ấy nổi khùng lên.”

“Phải rồi, cứ nói với tớ về chuyện đó đi,” Fish găm gừ và nhìn sang Jane. “Giờ cô đang viết cái gì vậy?”

Cô chưa thực sự nghĩ ra cái gì hết. Đằng nào thì cũng không có chuyện gì mà cô muốn đem ra bàn luận hết, nhưng cô vẫn mở miệng và câu hỏi, “Có phải chuyện tình một đêm luôn là một ý hay không?” bật ra. Cô ngay lập tức ước là mình có thể rút lại câu nói ấy.

“Tôi nghĩ thế” Peluso nói từ cuối bàn.

“Phải rồi.”

“Tôi nói hãy cứ làm thế đi.”

“Trừ phi cô đã cưới” Fish thêm vào. “Cô không định làm bạn tình một đêm đấy chứ, phải không hả?”

Cô nhún vai và ép giọng mình nghe vừa bình thản vừa hồ hởi. Vô tư. Như cánh đàn ông. “Tôi đang suy nghĩ về điều đó. Có một anh chàng ở từ Detroit cực kì nóng bỏng. Tôi đã nói chuyện với anh ta lần trước khi tôi ở đó.”

Bên kia bàn Luc đứng dậy và cô nhìn anh đi về phía quầy bar. Ánh mắt cô trượt xuống lưng cái áo sơ mi sọc xanh trắng rồi tới phía sau chiếc quần Levi’s của anh.

“Nếu khi nào cô cần giúp đỡ với chuyên mục của mình, chúng tôi có thể cho cô biết cách đàn ông thực sự nghĩ gì.” Peluso thêm vào “Những chuyện thực lòng ấy”

Jane thực sự không muốn biết “những chuyện thực lòng ấy”. Quả là đáng sợ. “Có lẽ tôi sẽ quay lại với các anh khi tôi đã nắm rõ hướng tôi muốn cho bài báo của mình.”

“Tuyệt”

Cô ngược lên nhìn Luc khi anh quay lại với hai bộ phi tiêu. “Em nợ anh một cơ hội để anh lấy lại năm mươi đô” anh nói. “Cùng luật áp dụng lần trước”

“Tôi không nghĩ thế”

“Anh thì có”. Anh giật lấy cánh tay cô và kéo cô đứng ra. “Nhặt những cái nhọn nhất đi” anh nói, rồi anh túm lấy tay cô và đập chúng vào lòng bàn tay cô. Bên tai cô anh thêm vào, chỉ như một lời thì thầm, “Đừng có bắt anh phải vác em ra vạch trắng nhé.”

Lông mày anh trĩu xuống và ánh mắt rực lửa, như thể anh có gì đó phải tức giận vậy. Tốt thôi. Đá mông anh cảm giác sẽ rất tuyệt. Vì cô không thể làm nó trực tiếp, cô sẽ vật anh xuống sàn bằng phi tiêu vậy.

“Nhớ luật đấy,” anh nói khi cô kiểm tra mũi phi tiêu. “Sẽ không có chuyện rên rỉ như con gái khi em thua đâu.”

“Anh không thể đánh bại tôi kể cả trong ngày anh đạt phong độ nhất.” Cô hất tóc kiểu con gái và đưa ra ba mũi phi tiêu nhỏ nhất. “Đây không phải môn thể thao chị em mà anh vẫn quen đâu, Martineau. Đồng đội của anh không thể cứu anh, và không có chuyện trốn được sau đệm bảo hộ và mũ bảo hiểm trong môn phi tiêu đâu nhé.”

“Đồn mạt quá, Cá Mập” Sutter bảo cô.

Miệng cô há hốc. “Đó là cách nói khích tướng”

“Đó là một cú thực sự hèn hạ” Fish thêm vào

“Lần trước các anh nói tôi là les,” cô nhắc cho họ nhớ. Tất cả nhún vai. “Các cầu thủ khúc côn cầu” cô nói và bước ngang quầy bar tới chỗ bằng phi tiêu với Luc đi bên cạnh. Vai cô chạm nhẹ cánh tay anh và cả người cô đều cảm nhận sự gần gũi.

“Em làm gì ở đây với hần ta vậy?” Luc hỏi khi họ dừng lại ở vạch trắng.

“Ai cơ?”

“Darby”

“Chúng tôi đi ăn tối”

“Em đang ngủ với hần đấy à?”

Nếu cô không tức điên, cô hẳn đã bật cười rồi. “Không phải việc của anh”

“Thế còn tên phóng viên ở Detroit thì sao?”

Chẳng có phóng viên nào hết, nhưng cô sẽ không nói với anh điều đó. “Anh ấy thì sao?”

“Em đang ngủ với hần đấy à”

“Tôi tưởng anh không quan tâm tôi thích ai, như thế nào, hay tư thế nào cơ mà”

Anh nhìn cô chăm chăm, rồi nói qua hàm răng nghiêng chặt, “Phóng mấy cái mũi tên chết tiệt đó đi.”

Cô ngược nhìn anh. Quai hàm siết chặt, mắt phóng ra những tia lửa màu xanh như khi có kẻ muốn bắn bóng vào lưới của anh vậy. Anh rõ ràng là tức giận. Với cô. Anh mất trí rồi. “Lùi lại” cô nói khi nhắm cú đầu tiên. “Tôi sắp đá mông anh đấy”. Cô nhún nhảy với cú phóng đầu tiên và ghi được tám mươi điểm lúc kết thúc.

Luc ghi được bốn mươi và đập phi tiêu vào lòng bàn tay cô. “Ánh đèn trong này như hăm ấy”.

“Không.” Cô mỉm cười và thích thú mãnh liệt khi tuyên bố. “Anh mới hăm”

Mắt anh nheo lại.

Hàng tuần liền tức giận và đau khổ tràn ra khỏi cô khi cô nói, to hơn dự định, “Và tệ hơn-anh là đồ mè nheo.”

Một loạt những hơi thở hít vào thu hút sự chú ý của họ và cô lẫn Luc đều quay lại nhìn vào các cầu thủ đang quan sát họ cách đấy vài mét

“Lucky sẽ giết Cá mập”, Sutter dự đoán từ ngoài rìa.

Thỏa thuận ngầm, cả hai người cùng quay lại vũ đài của mình. Jane phóng và ghi được sáu mươi lăm điểm. Luc ghi được bốn mươi ba.

“Giờ thì hãy nhắc cho tôi nhớ sao họ lại gọi anh là Lucky nhỉ?” cô hỏi khi với tay lấy bộ phi tiêu.

Anh kéo chúng khỏi tầm với của cô cùng lúc một nụ cười chậm rãi, phóng tung kéo cong miệng anh. Một nụ cười bảo cho cô biết rằng anh đang nhớ đến chuyện cô quỳ gối hôn hình xăm của anh. “Anh chắc chắn rằng nếu em nghĩ thật lâu và hết sức, em sẽ nhớ ra câu trả lời thôi.”

“Không”. Cô lắc đầu. “Có vài thứ đơn giản là không nên nhớ đến”. Cô giơ tay ra và anh đặt bộ phi tiêu vào lòng bàn tay cô.

Thay vì đi tới đứng cạnh đồng đội, anh ở lì ngay bên cạnh cô và nói, “Anh có thể nhắc cho em nhớ”

“Không, cảm ơn”. Cô phi một cú tám nhân ba và nhắm vào hai mươi nhân ba. “Một là đủ với tôi rồi.”

“Nếu điều đó là sự thực” anh nói. “Sao chúng ta phải làm đến ba lần?”

“Có vấn đề gì vậy?” cô liếc ngang nhìn anh. “Tối nay cái tôi của anh cần phải được vuốt ve à?”

“Phải. Bên cạnh vài thứ khác nữa.”

Anh đã quyết định sẽ nói chuyện với cô và cô thì phải ngã xuống chân anh đấy. Anh chắc sẽ nghĩ cô sẽ ngã ngay xuống đó và hôn hình xăm của anh thêm lần nữa. Đen đui thay “Không có hứng thú, tìm người khác đi.”

“Anh không muốn ai khác” lời nói của anh như một sự âu yếm ấm áp thêm vào, “Anh muốn em, Jane”

Cơ giận của cô tan biến và tất cả những gì còn lại là nỗi đau sâu sắc. Nỗi đau ấy xoáy đảo bụng và thắt chặt trái tim cô. Trước khi cô kịp oà ra khóc như con gái, cô đẩy bộ phi tiêu vào người anh. “Quá tệ” Cô nói. Quay gót. Và rời quầy bar. Cô đi được đến phòng của cô ở tầng hai mươi một trước khi tầm nhìn của cô bị nhoè đi. Cô sẽ không khóc vì Luc Martineau. Cô tự bảo mình khi dùng khăn giấy chấm mắt.

Cô ở trong phòng khách sạn được mười phút thì anh đập cửa phòng cô. Sợ rằng cơn bão động ấy sẽ báo động nhân viên bảo vệ, nên cô cho anh vào.

“Anh muốn gì, Luc? “ Cô khoanh tay trước ngực và đứng chôn chân.

Anh đi vào phòng và ép cô lùi lại vài bước. “Em,” anh trả lời khi cánh cửa đóng lại sau lưng anh.

“Không hứng thú.” Anh ép vào gần đến nỗi bắp tay cô chạm vào lồng ngực anh. Anh cố tình xâm lăng không gian của cô, và cô đi sang bên kia phòng. Tránh khỏi mùi hương nước hoa của anh. “Anh bảo tôi rằng anh không nghĩ về tôi như một ả cổ động viên, nhưng đó chính xác là những gì tôi đang cảm thấy.”

“Anh xin lỗi về việc đó” lông mày anh trĩu xuống và anh nhìn xuống sàn nhà giữa hai chân anh. “Anh không cố ý khiến em cảm thấy như một ả cổ động viên.”

“Quá trễ rồi. Anh không bao giờ có thể đưa tôi vào giường, rồi chẳng bao giờ nghĩ đến tôi, như thể tôi chẳng là gì hết được nữa đâu.”

“Anh không bao giờ nghĩ em chẳng là gì hết” Anh ngược lên nhìn lại cô. Ánh mắt màu xanh dương thẳng thắn khi nói, “Anh luôn nghĩ về em, Jane.”

“Khi nào thế? Khi anh ở cùng những người phụ nữ khác ấy à?”

“Anh chưa hề ở cùng một ai khác ngoài em.”

Cô thấy nhẹ nhõm nhưng vẫn tức điên lên được. “Anh nghĩ về tôi khi bận rộn lờ tịt tôi đi sao?”

“Phải”

“Và lãng tránh tôi?”

“Phải. Tất cả những lúc ấy, và tất cả những lúc khác nữa.”

“Phải rồi.”

“Anh nghĩ về em Jane,” anh đi về phía cô cho đến khi chỉ còn một khoảng nhỏ chia cách họ. “Rất nhiều”

Cô đã tin anh khi anh bảo cô điều tương tự cách đây vài tuần. Không phải lần này đâu. “Tôi đã nghe anh nói thế lúc trước rồi, và điều đó không phải sự thật,” cô nói. Nhưng có một phần trái tim bội bạc của cô muốn tin anh – tệ thật. Cô lùi lại một bước, và bắp chân cô va vào thành giường.

“À, điều đó là sự thật. Thức hay ngủ anh không thể đẩy em ra khỏi tâm trí anh.” Anh nắm lấy vai cô và đẩy cô xuống giường. “Em là một rắc rối mà em không cần đến”. Anh đi theo, đặt tay hai bên đầu cô và quỳ một gối giữa hai đùi cô. “Nhưng em là một rắc rối mà anh muốn, mà anh sẽ phải có.”

Cô đặt tay lên ngực anh để cản anh lại. Qua lớp vải áo sơ mi, anh toả ra hơi nóng như lò luyện kim và sưởi ấm trái tim cô. “Tôi không nghĩ anh biết mình muốn gì đâu.”

“Có. Anh biết. Anh muốn em, và được ở cùng em tốt hơn nhiều khi không có em. Anh sẽ không đấu tranh với điều đó thêm nữa.” Anh hôn vào giữa hai chân mày cô. “Anh sẽ không chống lại những gì anh cảm thấy với em nữa. Đó là một trận chiến thua sẵn, và anh vừa kết thúc thật thảm hại.”

Từ ngữ của anh hơi làm cơn tức giận của cô dịu đi, nhưng sợ hãi vẫn đè nặng trong trái tim cô. “Anh cảm thấy gì cơ?” cô hỏi, dù cô không cảm thấy chắc chắn là muốn biết nữa.

Anh mơn man môi trên trán cô, “Anh cảm thấy như em vừa dùng gậy đánh vào giữa hai mắt anh ấy.”

Anh không nói anh đang rơi vào tình yêu với cô, nhưng dùng gậy đánh vào mắt cũng khá tốt rồi. Thay vì đẩy anh đi, cô rê tay trên ngực anh. “Đó có phải một chuyện tốt không?”

“Nó chẳng mang lại cảm giác tốt lành gì hết. Em vừa vứt cuộc sống của anh vào cối hồn mang.”

Tốt. Bởi vì bản thân cô cũng đang cảm thấy rất hỗn loạn đây. Cô vật lộn để vịn vào nỗi đau của cô. Nhưng thay vì thế cô lại kéo áo sơ mi của anh ra khỏi cặp quần jean. Cô ngược lên nhìn vào mắt anh, rồi cô chuyển sang chăm chú xem xét miệng anh.

“Làm sao mà anh lại bị sẹo trên cằm thế?” cô hỏi

“Ngã khỏi xe khi anh khoảng mười tuổi.”

“Vết sẹo trên má?” cô luồn tay vào áo anh và mơn trớn các múi cơ và làn da căng mịn”

“Đánh nhau ở quán bar khi anh hai mươi tuổi. Anh hít thật sâu. “Còn câu hỏi nào nữa trước khi anh cởi đồ em ra không?”

“Có đau khi anh xăm mình không?”

“Anh không nhớ nữa”. Anh hạ miệng xuống miệng cô. “Khoảng thời gian đó anh khá là sa đoạ.” Anh làm câm nín bất kì một câu hỏi nào khác nữa với một nụ hôn sâu lắng với mức độ chậm rãi đến mức tra tấn. Nụ hôn vừa ngọt ngào, vừa dịu dàng. Nhưng cô không có tâm trạng cho cả ngọt ngào lẫn dịu dàng. Cô đẩy anh nằm xuống và trèo lên người anh, như một ngọn núi cô vừa chinh phục được nhưng rồi lại mong mỗi được khám phá thêm lần nữa. Nụ hôn trở nên nóng bỏng hơn khi cô cởi khuy áo anh. Với hai tay bắt chéo trên đầu, anh quan sát cô dưới hàng mi he hé khi cô rê tay và miệng khắp người anh. Khi cô cắn vai anh, anh vuốt tóc ra khỏi mặt cô và đưa miệng cô trở lại với miệng anh. Anh lật cô nằm ngửa và lột trần cô trong khi đáp trả lại những nụ hôn. Tất cả mọi nơi mà bàn tay anh chạm vào, miệng anh theo sát; vai, cổ, ngực cô. Họ nằm trần truồng trong vòng tay của nhau, và khi cô không thể chịu đựng thêm được nữa, cô trượt một cái bao cao su vào vật cương cứng nóng hổi của anh rồi lại trèo lên người anh lần nữa. Khi cô hạ thấp mình xuống, anh đẩy lên và vùi sâu vào trong cô.

“Jane,” anh hôn hển “giữ im một chút nào”

Cô siết chặt cơ bắp của mình quanh anh và một tiếng rên rỉ thoát ra từ lồng ngực anh. Mi mắt anh nhắm chặt, và khi anh mở chúng ra, dục vọng nguyên thủy rọi thẳng vào mắt cô. Lưỡi anh chạm nhẹ vào lưỡi cô, và anh mút mát êm ái như thể đang hút nước cốt từ một quả đào. Như thể đối với anh cô có vị thật ngọt ngào và tuyệt vời. Anh trượt tay lên khắp lưng và sống lưng cô, rồi dọc xuống hông cô, vuốt ve cô, đốt lên ngọn lửa cả bên trong lẫn bên ngoài. Cô dứt miệng ra khỏi miệng anh khi đẩy nhanh nhịp điệu. Đôi mắt xanh dương của anh nhìn lên cô, rực rỡ với đam mê. Anh thầm thì tên cô như một mơn trớn dịu dàng. Sức ép thiêu đốt bên trong cô siết lại và xoáy cuộn cho đến khi cô tan ra trong những làn sóng khoái cảm không thể kiểm soát.

Cực khoái của cô siết chặt lấy anh và các ngón tay anh bám chặt vào hông cô, khi anh đưa đẩy cô hết lần này đến lần khác, mạnh hơn cho đến khi anh cũng cùng cảm nhận cơn khoái lạc mà anh vừa trao cho cô.

“Chúa ơi”, anh nói, hơi thở xù xì sát bên tai cô.

“Còn tuyệt hơn cả lần trước. Và lần trước đã là hạng A ngoài sức tưởng tượng rồi!”

Cô cũng đồng ý nhưng còn hết hơi chưa thể cất lên lời. Có điều gì đó vừa xảy ra. Điều gì đó khác. Điều gì đó tốt đẹp hơn, theo một cách nào đó. Điều gì đó còn hơn cả khoái lạc thể xác. Điều gì đó mà cô không thể chỉ rõ ra được.

“Jane”

“Hmm?”

“Không có gì đâu”. Cô cảm thấy anh hôn tóc cô. “Anh chỉ muốn chắc chắn là em chưa bất tỉnh mà thôi.”

Cô mỉm cười và vùi mũi vào cổ anh. Điều đó là trong cái cách anh ôm cô, chạm vào cô. Cô không tự lừa mình rằng đó là tình yêu. Nhưng vẫn là một điều gì đó. Cô sẽ nhận lấy một điều gì đó và đồng hành cùng nó, bởi vì bất kể đó là gì, vẫn tốt hơn chẳng là gì gấp ngàn lần.

Tỷ lệ lọt lưới trung bình (GAA): Số bàn thắng trung bình mà một thủ môn để lọt lưới trong một trận đấu. Người xếp hạng cao nhất trong kỉ lục của NHL là Alec Connell (thi đấu từ năm 1924 – 1936) với tỷ lệ lọt lưới trung bình là 1,91. - ND.

30. Rachel Gibson - Chương 16.1

Chương 16

Tất đèn: Kéo áo thi đấu của đối thủ qua đầu

Tối ngày hôm sau, khi Jane đi vào phòng thay đồ của Joe Louis, cảm xúc của cô vẫn còn hỗn loạn. Luc đã ở cả đêm trong phòng cô, và họ đã ăn sáng trên giường trước khi anh rời đi luyện tập cho trận đấu trong ngày. Anh đã hôn cô ở cửa, vuốt tóc cô và bảo cô rằng anh sẽ gặp lại cô sau. Nhưng liệu anh có vui vẻ gặp lại cô không?

“Chào các anh.” Cô nói khi đi vào giữa phòng.

“Chào Cá Mập.”

Trong khi những cầu thủ khác mặc đồ bảo hộ, cô nói nhanh bài diễn văn thả quần. Cô liếc nhìn Luc, anh đang mãi mê trò chuyện với huấn luyện viên cho thủ môn và dường như không biết cô thậm chí đang ở trong phòng nữa.

Cô bắt tay Bressler. “Chúc may mắn với trận đấu nhé, Sát Thủ.”

“Cảm ơn.” Anh ta gục cằm xuống và quan sát mặt cô. “Tối nay trông cô khác quá,” anh ta nói.

Cô đã chải một ít marcara lên lông mi, che phủ quầng mắt thâm xỉ, và tô một ít son bóng màu hồng. Cô hy vọng rằng đó là những gì anh ta chú ý thấy, chứ không phải tình thế thật sự nghiêm túc của cô là dư âm sau khi đạt cực khoái. “Khác tốt chứ?”

“Phải.”

Fish và Sutter đến cùng đội trưởng và cũng khen ngợi cô. Khi cô đi về hướng Luc, tất cả cảm giác sợ hãi khủng khiếp và cao hứng tuyệt vời khi yêu đương hoà trộn và khuấy đảo trong cô. Luc đứng trước tủ đồ vẫn đang nói chuyện với huấn luyện viên cho thủ môn, và khi cô tiến đến gần, anh liếc ngang nhìn cô một cái. Ánh mắt anh khoá chặt mắt cô vài nhịp tim đập trước khi trở lại với huấn luyện viên.

“Cậu người Séc đó luôn bắn sát đỉnh lưới,” huấn luyện viên nói. “Nếu cậu ta nhắm vào cậu, đó là nơi cậu ta sẽ hướng đến.” Ông ta lật một trang trong tập hồ sơ. “Và Federov sẽ cắt ngang mặt băng và nhắm bắn vào cậu từ vị trí ưa thích của cậu ta gần vòng tròn đối đầu bên trái.”

“Cảm ơn, Don,” Luc nói và quay sang Jane khi huấn luyện viên rời đi.

“Lúc này Fish và Sutter nói gì với em thế?” anh muốn biết.

Trong bộ bảo hộ này anh lần áp hấn cô. “Họ nghĩ tối nay trông em thật khác.” Cô hẳn sẽ nói với anh về lý thuyết dư âm sau khi đạt cực khoái, nhưng cô không muốn anh bắt đầu chuyển sang chủ đề đó.

“Họ tán tỉnh em đấy à?”

“Không. Đồ đầu đất to xác ạ.”

Anh nhìn xung quanh và chờ Daniel đi qua rồi nói, “Anh cứ nghĩ mãi.”

“À ừ.”

Anh hạ giọng thấp xuống. “Anh nghĩ em nên hôn hình xăm của anh trước mỗi trận đấu để lấy may.”

Cô cau có để khỏi bật cười. “Em đang nghĩ em đang bị quấy rối tình dục.”

Anh toe toét. “Hoàn toàn đúng. Em nói gì nhỉ? Muốn hôn hình xăm của anh không?”

“Đừng có mơ,” cô nói và quay đi trước khi có ai đó tình cờ nghe thấy cuộc trò chuyện của họ. Cô hướng về khu báo chí và lấy một ghế cạnh Darby. Anh ta kể cho cô rằng anh ta đã thay mặt cô cải thiện quan hệ với ban quản lý, và kể cho cô về một hậu vệ họ hy vọng sẽ mua được trước hạn chót bốn tuần nữa vào ngày mười chín tháng Ba.

“Caroline nói cô ấy sẽ đi chơi với tôi khi chúng ta quay lại thành phố,” anh ta nói với cô sau khi họ đã nói chuyện công việc.

“Anh sẽ đưa cậu ấy đi đâu?”

“Columbia Tower Club, như cô gợi ý.”

Cô nhìn vào chiếc cà vạt in hình quả ớt lủng lẳng trước ngực anh và mỉm cười. Nếu Caroline quyết định cho Darby Hogue thành người kế tiếp được cô ấy cải tạo, cô sẽ có việc làm đây. Jane rút tập giấy ghi chú ra viết vài lời nhắc, rồi dính chúng vào sổ kế hoạch của cô. Và ngay khi quả bóng rơi xuống, cô rút laptop ra.

Luc rõ ràng là giữ vững phong độ, chụm găng của anh lại, hoặc nhún gối và bắt những quả bóng bắn cao. Anh chơi ở khu vực của mình một cách huy hoàng, và Jane phải rất vất vả để tập trung vào trận đấu, chứ không phải là chàng thủ môn của đội Chinooks.

Đêm hôm đó trên máy bay của đội khi họ hướng đến Toronto, cô ngồi trong ánh đèn rọi từ trên đầu xuống và viết bài cho tờ Seattle Times. Trong suốt chuyến bay, cô cảm thấy ánh mắt Luc dán trên người cô và nhìn lại anh qua lối đi. Anh dựa vào thân máy bay, tay gối sau đầu, quan sát cô làm việc. Cô tự hỏi anh đang nghĩ gì rồi quyết định chắc tốt nhất là không nên biết.

Cô vẫn chưa tìm ra điều khác biệt so với lần làm tình đêm trước đó của họ. Cô tự hỏi có phải cô tự tưởng tượng ra điều đó hay không, nhưng khi anh tới phòng khách sạn của cô tối hôm đó, nắm lấy tay cô, và dẫn cô về phòng anh, cô nghĩ chần chẫn cô lại cảm thấy điều đó một lần nữa. Cô dành vài giờ trên giường anh để cố tìm ra, đêm đó không thành công, cô thử lại ở Boston, New York, và St.Louis. Đến lúc họ hạ cánh xuống Seattle, cô đã phát chán việc cứ cố tìm ra điều gì đó và quyết định không mổ xẻ từng từ ngữ và cái vuốt ve nữa. Cô sẽ đơn giản là đồng hành với nó đến chừng nào nó kết thúc mà thôi.

Cô đã chống lại việc yêu Luc, và cô đã thua. Chống lại lý trí, cô làm tình với anh. Tình dục thượng hạng. Tình dục hoang đường khiến công việc của cô rơi vào vòng nguy hiểm, nhưng cô biết mình sẽ không dừng lại bất chấp mọi hậu quả với nghề nghiệp hay trái tim cô. Cô yêu anh và không có lựa chọn nào ngoài việc ở cùng anh. Và qua vài tuần nữa, tình yêu của cô sẽ lớn lên và bành trướng cho đến khi lấp đầy từng phần của cô. Cả cơ thể và tâm hồn. Cô đã lún quá sâu để thoát ra được.

Một buổi sáng không lâu sau khi họ trở về St.Louis, cô quay về nhà với giỏ quần áo sạch sẽ nhìn thấy Luc đang đứng ở hiên nhà chờ cô. Mây đen đã trôi đi và bầu trời cũng có màu xanh dương ảm áp như màu mắt anh vậy. Mái tóc vàng sẫm màu của anh hơi rối và trông anh đáng lẽ phải dán biển báo vào người: Nguy hiểm cho sức khỏe của bạn. Anh hôn cô gấp mặt và giúp cô mang giỏ đồ vào nhà. Rồi anh dẫn cô tới chiếc xe máy dựng ở lề đường.

“Sẽ chẳng có ai nhìn thấy mặt em hết đâu,” anh nói khi đưa cô một chiếc mũ bảo hiểm. “Nên em không phải lo lắng về tiếng xấu của anh nữa nhé.”

Nếu cô mà không biết rõ, cô sẽ nghĩ anh bị tổn thương mất. “Danh tiếng của anh chẳng làm em lo lắng bằng việc người khác cho rằng em ngủ với anh để có được bài phỏng vấn.”

“Anh đang có ý nói chuyện với em về bài báo đó đây.”

“Bài báo đó làm sao?”

Anh siết chặt dây mũ bên dưới cằm cô và đưa các ngón tay anh vuốt nhẹ trên cổ cô. “Em nói anh cách biệt.”

“Vậy thì sao?”

“Anh không cách biệt. Anh chỉ không nhận phỏng vấn thôi.”

Cô đảo mắt với anh. “Anh nghĩ sao về phần còn lại?”

Anh cúi đầu xuống và hôn cô. “Lần tới khi em nhắc đến bàn tay điện xẹt của anh, em có thể nói gì đó xem chúng lớn cỡ nào. Và cả chân anh nữa chứ.”

Cô bật cười. “Chân lớn. Tay lớn. Trái tim... lớn.”

“Chính xác.”

Jane trèo lên xe đằng sau anh, và họ hướng về thác nước Snoqualmie. Nhiệt độ là mười bốn độ, và Jane mặc quần jean, áo len, và áo khoác dạ cho chuyến đi ba mươi phút. Thác nước này không có gì mới mẻ với Jane. Cô đã thấy nó rất nhiều lần, chủ yếu là trong các chuyến đi dã ngoại thời học sinh, nhưng cô chưa bao giờ được làm quen với sức mạnh hùng vĩ và vẻ đẹp tráng lệ của thác nước cao tám mươi hai mét này.

Họ ở một mình trên bục quan sát, Luc đứng đằng sau Jane và vòng tay quanh người cô. Ánh mặt trời ban trưa rọi cầu vồng lên làn hơi nước bay lên từ đám sương mù phía dưới. Dưới chân họ, nền đất tun rầy với sức mạnh của tự nhiên. Trong vòng tay của Luc, trái tim của Jane cũng run rẩy, vô vọng chống lại quyền lực tự nhiên đã kéo cô về phía anh. Cô tan chảy trong lồng ngực anh như thể cô thuộc về nơi đó, ôm ấp trong cánh tay của anh.

Anh tựa cằm lên đỉnh đầu cô, và họ nói về cả thác nước lẫn mùa giải khúc côn cầu. Đội Chinooks đã thắng bốn mươi trong số sáu mươi một trận đấu và trừ phi họ hoàn toàn rã đám trước ngày mười lăm tháng Tư, họ khá bảo đảm một vị trí trong trận chung kết. Tỷ lệ lọt lưới trung bình của Luc đã tăng lên với con số 1.96 đầy ấn tượng, tuyệt vời nhất trong sự nghiệp của anh.

Họ nói chuyện về Marie, cô bé có vẻ đang bắt đầu kết bạn hoà hợp đôi chút với cuộc sống ở Seattle cùng ông anh trai mà cô bé không hề biết đến cho tới cách đây vài tháng. Họ nói về trường nội trú, và rằng thế nào mà anh lại vẫn chưa có quyết định gì liên quan đến vấn đề đó. Và họ còn nói về quá trình trưởng thành, và trước sự ngạc nhiên của cô, Luc không phải lúc nào cũng giàu có và nổi tiếng.

“Anh từng lái một chiếc xe bán tải rỉ sét,” anh nói. “Anh tiết kiệm cả một năm để mua một cái đài và bộ chấn bunn Playboy mới toanh. Anh cứ nghĩ mình đúng là một cái gì đó. Quá tệ là chỉ có anh nghĩ thế mà thôi.”

“Đừng nói với em là anh không chơi bởi nhiều ở trường trung học nhé.”

“Anh đã chơi khúc côn cầu quá nhiều để chơi bởi ấy chứ. Chắc, cũng không có vụ chơi bởi nào tốt đẹp cả. Em chắc hẳn còn hẹn hò nhiều hơn anh đấy.”

Cô bật cười. “Em có mớ tóc xấu xí, quần áo xấu xí, cùng một chiếc Mercury Bobcat với một cái móc quần áo kim loại thay ăn ten.”

Anh siết chặt cô vào lồng ngực. “Anh hẳn sẽ hẹn hò với em.”

Cô nghi ngờ đấy. “Không đời nào. Dù là em cũng không thèm đi chơi với một kẻ thảm hại có bộ chấn bunn Playboy đâu.”

Họ ăn trưa ở Salish Lodge, nổi tiếng nhờ loạt phim truyền hình Twin Peaks. Dưới bàn ăn, anh nắm chặt tay cô trong khi thì thầm những thứ thiếu đúng đắn chỉ để thấy cô đỏ mặt. Và trên đường lái xe về nhà, Jane nhét tay xuống dưới áo khoác da của anh và xoè rộng các ngón tay dọc cơ bụng phẳng lì của anh. Qua áo sơ mi, cô cảm thấy cơ bắp, và qua chiếc quần Levi's, cô cảm thấy thẳng bé cứng ngắc.

Khi họ về đến căn hộ của cô, anh giúp cô xuống khỏi xe máy và gấp rút lôi cô qua ngưỡng cửa. Anh ném mũ bảo hiểm của họ và áo khoác của anh lên tràng kỷ. “Em sắp sửa hối hận vì đã quyết định trêu chọc anh trong suốt nửa giờ qua đấy.”

Cô làm mất mình mở to khi cởi áo khoác và ném xuống cạnh áo anh. “Anh định làm gì thế? Cho em ‘ăn trưa’ à?”

“Anh đã cho em ăn trưa rồi. Những gì anh sắp sửa cho em ăn bây giờ còn tuyệt vời hơn bữa trưa nhiều.”

Cô bật cười. “Món gì còn có thể tuyệt vời hơn bánh kẹp của Salish được chứ?”

“Món trắng miệng.”

“Xin lỗi, em không ăn đồ trắng miệng. Nó khiến em phát phì.”

“Chắc, anh thì sẽ ăn một ít.” Anh ôm lấy mặt cô trong bàn tay. “Anh sẽ ăn chón măn cảm của em đây.”

Và anh làm thế. Nhiều lần liền. Hai đêm sau, anh mời cô tới căn hộ của anh ăn tối cùng anh và Marie. Trong khi anh làm món cá hồi, Jane giúp em gái anh làm bài tập Anh văn về nhà. Suốt buổi tối, chỉ một khoảnh khắc căng thẳng duy nhất khi Luc ép Marie uống sữa.

“Em mười sáu rồi,” cô bé tranh luận. “Em không cần uống sữa nữa.”

“Em có muốn lùn tịt và phì nộn không?” anh hỏi cô bé.

Mắt Marie nheo lại. “Em không lùn và phì nộn.”

“Giờ thì không, nhưng hãy nhìn đi Louise của em ấy.”

Rõ ràng, dì Louise hẳn phải là một cơn ác mộng về chứng loãng xương, vì Marie cầm cốc lên và uống sữa mà không tranh luận thêm nữa. Sau đó Luc chuyển sự chú ý sang Jane. Anh nhìn cốc sữa đầy của cô và rồi nhìn cô.

“Em đã lùn và phì nộn rồi.” Cô nói.

“Em không phì nộn - vẫn chưa. Nhưng nếu em mà lùn đi, em sẽ chỉ cao đến thắt lưng anh thôi đấy.” Rồi môi anh cong lên một nụ cười tuyệt đẹp, và không nói thêm câu nào, anh với lấy cốc sữa của cô và uống cạn.

Anh thật là một người đàn ông hư đốn.

Đêm trước khi họ đi xa ột vòng đầu mười ngày, anh đến căn hộ của cô. Khi anh gõ cửa nhà cô, cô đang đang dở trong câu chuyện Honey Pie mới nhất, và không thành công cho lắm. Chủ yếu là vì cô cứ nghĩ đến Luc và gắng hết sức để không cho anh vào câu chuyện một lần nữa. Cô đóng laptop lại và đưa anh vào.

Cơn mưa nặng hạt đã làm ướt tóc và vai áo khoác của anh. Anh thò tay vào túi áo và rút ra một chiếc hộp màu trắng cỡ bàn tay cô. “Anh đã lấy cái này và nghĩ đến em,” anh nói.

Cô không biết có phải mong chờ gì khi nâng nắp chiếc hộp nhỏ xinh lên. Cô thực sự không quen với việc đàn ông tặng quà cho cô, chắc là ngoại trừ đồ lót rẻ tiền. Thứ mà cô đoán là dành cho họ nhiều hơn là dành cho cô.

Trong hộp, nằm lọt giữa lớp giấy trắng mềm, là một con cá mập pha lê. Không ăn được cũng không có đúng, nó là món quà đáng suy nghĩ nhất mà một người đàn ông từng tặng cho cô. Và nó lay động cô nhiều hơn anh biết được.

“Em rất thích,” cô nói và giơ nó lên trước ánh đèn. Những lăng kính vô vàn màu sắc chiếu ngang qua ngực áo khoác và hõm cổ Luc.

“Không nhiều nhận gì.”

Anh nhầm rồi. Rất nhầm rồi. Cô khép tay lại quanh những mảng sáng lấp lánh, nhưng cô không thể chứa nổi tình yêu mà cô cảm thấy rõ ràng đến tận chính giữa tâm hồn cô. Khi cô nhìn anh cởi áo khoác và ném nó lên ghế sofa, cô biết mình nên kể cho anh về chuyện mục Honey Pie. Cô nên cảnh báo cho anh trước và biện hộ cho nó. Nhưng nếu cô kể cho anh, cô có thể mất anh. Ngay đây. Tối nay.

Cô không thể kể cho anh. Nếu cô làm thế, anh hẳn sẽ chấm dứt mối quan hệ của họ, và cô không thể chịu được việc có người lại biết loại thông tin đó về cô. Nên cô giữ im lặng. Giữ kín nó bên trong, nơi nó gặm nhấm lương tâm cô, trong lúc cô cố thuyết phục mình rằng có thể anh sẽ thấy ổn với bài báo thôi.

Cô chưa hề nhìn lại bài báo đấy một lần nào kể từ khi gửi nó đi. Có lẽ nó cũng không rõ ràng như cô đã nhớ. Cô quần tay quanh cổ anh. Cô muốn nói với anh rằng cô xin lỗi và rằng cô yêu anh. “Cảm ơn anh,” cô nói, “em thực sự rất yêu món quà này.” Rồi cô đưa anh tới phòng ngủ của cô và xin lỗi theo cách duy nhất mà cô có thể.

Khi tuần đầu tiên của tháng Ba tới rồi đi và Luc vẫn chưa thấy chuyên mục Honey Pie, cô bắt đầu thư giãn. Ở Los Angeles, cô bảo anh rằng cô không thể làm tình bởi vì cô bị đau bụng kinh và đang có các triệu chứng tiền kinh nguyệt. Anh đã đến phòng cô sau buổi luyện tập, cầm xô đá trong một tay, một miếng đệm nóng và kẹo M&M đậu phộng trong tay kia.

“Anh đã bảo người huấn luyện viên cho anh cái này,” anh nói khi đưa cô miếng đệm nóng. “Và anh mang theo loại kẹo mà em thích đây.”

Cái đêm anh thấy cô trong pyjamas con bò, cô đang ăn kẹo M&M đậu phộng. Anh vẫn nhớ. Cô bắt đầu khóc.

“Có chuyện quái gì vậy?” anh nói khi bọc đá vào một cái khăn tắm.

“Em vừa thấy muốn khóc thôi,” cô trả lời, nhưng còn nhiều hơn. Nhiều hơn nhiều. Họ cùng nhau ngồi dựa vào thành giường cô, và anh đặt một cái gối xuống dưới đầu gối trái của anh.

“Đầu gối của anh đang làm phiền anh,” cô nói một cách thừa thãi và giúp anh quần đá xung quanh.

Anh nuốt vài viên Advil. “Lần này chỉ chân trái thôi, và cũng chỉ đau tí thôi.”

Chắc phải hơn một tí, khi mà anh lại mang đá theo cùng. Trong cuộc phỏng vấn của cô với anh ở nhà anh, anh đã bảo cô rằng vết thương cũ không quấy rầy anh tí nào. Giờ thì anh tin cô đủ để cho cô nhìn thấy những gì cô bắn khoản từ khi gặp anh. Đầu gối của anh trên thực tế vẫn thì thoảng quấy rầy anh. Cô ngồi cạnh anh và nắm lấy bàn tay anh.

“Gì vậy?” anh hỏi.

Cô nhìn ngang sang anh. “Không có gì.”

“Anh biết ánh mắt đó, Jane. Nó không phải là không có gì đâu.”

Cô cố ngăn lại nụ cười hết cỡ của mình và hoàn toàn thất bại. “Có ai nữa biết rằng cái đầu gối này đang quấy rầy anh không?”

“Không.” Mắt anh chăm chú nhìn miệng cô và rồi di chuyển lên mắt cô. “Và em sẽ không nói với ai hết. Phải không nào?”

Cô tựa má vào vai anh. “Bí mật của anh được an toàn với em, Luc. Em sẽ không bao giờ kể cho ai hết đâu.”

“Anh biết, nếu không thì anh đã không ở đây.”

Anh đặt tay lên má cô và đưa đỉnh đầu cô lên môi anh. Anh hôn tóc cô, và cô tựa vào anh. Có lẽ mọi thứ giữa cô và Luc đã có tiến triển. Anh tin cô, và trong lúc điều đó châm chích cảm giác tội lỗi của cô, nó cũng trao cho cô hy vọng lần đầu tiên kể từ khi cô bước vào mối quan hệ này với anh.

Có lẽ mối quan hệ này không phải kết thúc. Có lẽ Ken không phải lúc nào cũng chọn Barbie. Có lẽ đến cuối cùng anh sẽ chọn cô.

31. Rachel Gibson - Chương 16.1

Chương 16 (tiếp)

Tắt đèn: Kéo áo thi đấu của đối thủ qua đầu

Luc thả nốt miếng bánh quy cuối cùng vào miệng và tựa lưng vào chiếc ghế giả da. Bên kia bàn Sát Thủ chúi đầu vào một đĩa cánh gà, và Luc nhắc mắt từ đội trưởng sang lối vào trống không của quầy bar khách sạn.

Bên ngoài khách sạn, mặt trời Phoenix vẫn ở cao trên bầu trời và nhiệt độ khoảng hai trăm độ. Vài cầu thủ đã ra biển, những người khác thì đi lang thang, còn Jane thì ở trên phòng viết bài cho chuyên mục Cô gái Độc thân. Cô đã bảo anh là sẽ gặp anh ở quán bar khi xong việc. Lúc đó đã cách đây hơn một giờ rồi, và anh rất muốn lao bỏ vào phòng cô. Nhưng anh không làm thế bởi anh không nghĩ là cô tán dương việc làm ấy, và bất kể rằng anh rất sốt ruột, anh vẫn tôn trọng chuyện cô phải làm việc.

“Cậu đã nghe về vụ đình chỉ của Kovalchuck chưa?” Sát Thủ hỏi cùng lúc lau tay vào giấy ăn.

“Anh ta phải nhận bao nhiêu?”

“Năm trận.”

“Đó là một cú khá đốn mặt,” Fish thêm vào từ chỗ ngồi cạnh đội trưởng. “Nhưng tớ từng thấy nhiều cú tởm hơn.”

Daniel Holstrom và Grizzell nhập hội cùng họ và cuộc chuyện trò xoay sang vài cú đánh tởm nhất trong NHL, với cầu thủ chiến binh của đội Chinooks, Rob Sutter, dẫn đầu. Manchester và Lych kéo ghế ra chỗ bàn và câu chuyện chuyển từ khúc côn cầu sang xem giữa Lý Tiểu Long và Thành Long thì ai sẽ đá môn ai trong một trận đấm đá. Lúc sẽ đặt tiền cho Lý Tiểu Long, nhưng anh còn có thứ khác trong tâm trí và không tham gia vào cuộc tranh cãi. Ánh mắt anh lại một lần nữa chuyển tới khung cửa trống không.

Khoảng thời gian duy nhất Jane không ở trong tâm trí anh là khi anh ở trong khung thành. Bằng cách nào đó, khi anh đưa cô vào giường, cô đã lén vào trong đầu anh. Thi thoảng cũng có cảm giác rằng cô còn lén vào tất cả những chỗ khác nữa, và anh ngạc nhiên rằng mình thích cô ở đó.

Anh không thể nói có phải anh đang yêu cô hay không. Loại tình yêu chỉ có cái chết mới chia lìa đôi ta. Loại tình yêu kéo dài và lắng đọng thành dạng tình cảm dễ chịu mà anh mong muốn. Loại tình yêu mà mẹ anh đã không bao giờ tìm thấy và bố anh không bao giờ chờ đợi được. Anh chỉ biết rằng anh muốn ở cùng cô, và khi không được, thì anh nghĩ về cô. Anh tin cô đủ để cho phép cô bước vào đời sống của anh và cả em gái anh. Anh có niềm tin với cô rằng lòng tin của anh không bị đặt nhầm chỗ,

Anh thích nhìn cô, trò chuyện với cô, và chỉ đơn giản là ở cùng cô. Anh thích sự thay đổi và phức tạp của đầu óc cô, và anh thích việc anh có thể là chính mình quanh cô. Anh thích óc hài hước của cô, và anh cũng thích làm tình với cô. Không, anh yêu việc làm tình với cô. Anh yêu việc hôn cô, chạm vào cô, và được ở lại trong cô, nhìn xuống khuôn mặt đang ửng hồng của cô. Khi anh ở trong cô, anh đã lại dần cảnh để được vào trong đó lần nữa. Cô là người phụ nữ duy nhất anh từng ở cùng mà điều đó là sự thật.

Anh yêu được nghe tiếng rên rỉ của cô, và anh yêu cái cách cô chạm vào anh. Anh yêu những lúc cô chiếm quyền kiểm soát và anh nằm dưới lòng thương hại của cô. Jane biết những gì phải làm với bàn tay và khuôn miệng cô, và anh cũng yêu điều đó ở cô nữa.

Nhưng anh có yêu cô không? Loại tình yêu trọn đời? Có lẽ, và anh ngạc nhiên khi điều đó không khiến anh sợ chết khiếp.

“Luc?”

Anh rời mắt khỏi lối vào và nhìn các cậu bạn. Đa số họ đều đứng sau Stromster, nhìn vào một tờ tạp chí để mở trên bàn.

“Gì thế?”

Daniel giơ một tờ tạp chí Him lên. Cậu ta lại đang học cách đọc tiếng Anh.

“Cậu đọc cái này chưa?” Grizzell hỏi.

“Chưa.”

Daniel đưa nó cho anh, mở tài liệu học tập ưa thích nhất của cậu chàng người Thụy Điển này ra. “Đọc đi,” cậu ta nói.

Những người khác đều nhìn anh như thể họ mong đợi một điều gì đó. Vì thế anh chuyển sự chú ý sang tờ tạp chí và chăm chú đọc.

Cuộc đời của Honey Pie

Một trong những chôn ưa thích nhất của tôi trên thế giới là đài quan sát Space Neddie vào buổi tối. Giống như đang ngồi trên cả thế giới vậy. Và bất kỳ ai biết tôi, cũng biết tôi thích ở trên. Tôi chỉ ăn tối ở nhà hàng phía dưới, bỏ mặc bạn hẹn của tôi, một tên đụt thực sự, ngồi ở bàn chờ tôi quay lại từ phòng vệ sinh. Tôi đang mặc chiếc váy trễ lưng màu đỏ nhỏ xíu, với móc vàng gài sau cổ và một sợi xích vàng mảnh mai

hờ hững giữa sống lưng. Tôi đi đôi giày bẫy phân, và tâm trạng rất hào hứng không muốn dành ột con cá kiểem Thái Bình Dương. Bạn hẹn của tôi rất lộng lẫy, giống tất cả các anh chàng của tôi. Nhưng anh ta đã từ chối chơi đùa dưới bàn, và tôi thì vừa hứng lên vừa buồn chán. Một điều nguy hiểm cho cánh đàn ông ở Seattle.

Luc dừng lại giữa chừng để liếc ra cửa khi hai phụ nữ bước vào. Anh chẳng cần liếc thêm cái nữa cũng biết họ là gái làng chơi. Không có hứng thú, anh quay lại với bài báo.

Thang máy bên trái tôi mở ra, và một anh chàng mặc bộ tuxedo đen bước ra ngoài. Ánh mắt tôi chạy từ hàng khuy bốn nút trên áo lên tới đôi mắt xanh dương của anh ta. Ánh mắt anh ta thì lướt đến bộ ngực hoàn hảo hầu như không được che đậy gì bên trong chiếc váy đỏ cổ sâu của tôi. Khoé miệng anh ta nhếch lên trong một nụ cười tán thưởng, và đột nhiên buổi tối của tôi trở nên thú vị hơn rất nhiều.

Tôi nhận ra anh ta ngay lập tức. Anh ta chơi khúc côn cầu. Một thủ môn với đôi bàn tay nhanh như chớp, và thấy bảo là có một đầu óc vô cùng đen tối. Tôi thích điều đó trong một người đàn ông. Anh ta đóng vai chính trong giấc mơ của cả triệu phụ nữ khắp đất nước. Một hai lần gì đó, anh ta cũng từng đóng vai chính trong mộng tưởng của tôi.

“Xin chào,” anh ta nói. “Một đêm thật đẹp để ngắm sao nhỉ?”

“Ngắm là một sở thích của tôi.” Tên anh ta là Lucky, mà tôi nghĩ là khá hợp vì nếu nụ cười của anh hàm chứa một điều gì đó, tôi sắp sửa có may mắn đấy.

Luc dừng lại và ngược lên nhìn các cậu bạn. “Jesus,” anh nói. “Đây không thể là tớ được.” Nhưng anh có một cảm giác tồi tệ là như vậy.

Tôi đặt tay lên một hộp tin tức kể chuyện số lần đài Needle này bị sét đánh mỗi năm, và tôi tục người về phía trước. Thân váy trượt lên đôi chân dài rám nắng của tôi, gần gũi nguy hiểm với thiên đường. Tôi ngược nhìn anh qua khoé mắt và mím cười. Ánh mắt anh dán vào khe ngực của tôi, và tôi cố gọi nên chút cảm giác tội lỗi với những gì sắp sửa làm với anh. Nhưng cảm giác tội lỗi và tôi đã chia tay cách đây khoảng hai năm rồi, và tất cả những gì tôi cảm thấy là cơn phấn khích trong lồng ngực cùng cảm giác nhức nhối giữa hai chân. “Thế còn anh thì sao? Anh có thích ngắm không?”

“Tôi theo chủ nghĩa hành động nhiều hơn.” Anh vươn tay về phía tôi và đẩy một lọn tóc ra khỏi mặt tôi. “Như thế thú vị hơn nhiều.”

“Tôi thích những người theo chủ nghĩa hành động, nghĩ đến chuyện tôi thích được làm trong rất nhiều tư thế khác nhau.” Tôi liếm đôi môi đỏ mọng của mình. “Điều đó có làm anh thích thú không?”

Đôi mắt xanh dương của anh trở nên hoàn toàn thờ ơ khi anh lướt tay lên lưng và ngón tay anh vuốt ve sống lưng trải rộng ngọn lửa lên khắp da thịt tôi. “Tên em là gì?”

“Honey Pie.”

“Anh thích nó,” anh nói khi bước ra đằng sau tôi. Anh trượt tay quanh eo tôi và nói bên tai tôi. “Em có thể quái chiêu đến thế nào, nàng Honey Pie?”

Tôi tựa lưng và ấn hông tôi ra sau dựa vào một thứ có cảm giác ít nhất là chín inch cứng ngắc. Anh di chuyển đôi bàn tay tài năng lên ngực tôi và ôm lấy tôi qua lớp vải váy mỏng manh.

Tôi nhắm mắt lại và cong lưng lên. Anh không biết điều này, nhưng anh sắp chết rồi. “Người đàn ông gần đây nhất của em ở cùng vẫn chưa hồi phục lại được.” Cách đây đã hai ngày rồi, và Louise vẫn trong cơn mê Manchester sau khi tôi bỏ anh ta lại trong thang máy chuyển hàng ở khách sạn Bốn Mùa.

“Em đã làm gì cậu ta thế?”

“Em đã thổi tung tâm trí anh ta... cùng vài thứ khác nữa.”

Đầu ngực tôi cứng ngắc chọc vào lòng bàn tay anh và tôi vô cùng kích thích. Cả một xe đầy hành khách Nhật Bản cũng sẽ không thể ngăn tôi chơi chàng cầu thủ khúc côn cầu có thằng bé to bự này được đâu. “Em đang khiến tôi phát điên với đôi môi mọng đỏ và cái váy đỏ xinh xắn này.” Anh cắn cổ tôi, và hỏi bằng giọng thì thảo khàn khàn, “Em thấy lạnh, hay hứng tình?”

Ánh mắt Luc dừng lại trên dòng cuối cùng, rồi anh quay ngược lại và đọc lần nữa.

“Em thấy lạnh, hay hứng tình?”

“Cái quái gì thế này?” anh thì thầm khi tiếp tục đọc.

Tôi nóng bừng và hoàn toàn hứng tình.

“Ồ đâu thế?” tôi hỏi khi cầm lấy bàn tay anh và trượt nó xuống giữa hai chân tôi. “Ồ đây?” Anh ôm lấy tôi qua làn váy và chiếc quần lót lọt khe bằng ren đỏ.

Sững sờ, Luc thả tờ tạp chí xuống và tựa lưng ra sau. Anh cảm thấy như thể vừa bị đánh vào đầu bằng một quả bóng tên lửa. Điều này tuyệt đối không thể xảy ra được. Anh đang tưởng tượng những thứ không hề tồn tại.

“Cậu biết Honey Pie à?” Bressler hỏi, cho Luc biết rằng anh chẳng hề tưởng tượng ra điều gì hết.

“Không.” Nhưng có vài thứ quen thuộc ở đây. Vài thứ thực sự cá nhân.

“Giờ thì cậu nổi tiếng rồi,” đội trưởng đùa. “Đọc tiếp đi. Cậu bị Honey Pie làm ê Manchester đấy.”

Những người còn lại đều cười, nhưng Luc chẳng thấy thú vị chút nào hết. Không, anh thấy phiền phức.

“Sao lần này cô ta lại chọn cậu nhỉ?” Fish muốn biết. “Cô ta hẳn đã nhìn thấy cậu chơi và muốn nhìn vào thứ đồ giữa hai chân cậu.” Tức giận sẽ chỉ chặn đường. Anh biết rõ từ những kinh nghiệm xưa. Anh cần đầu óc tỉnh táo để suy nghĩ. Anh cảm thấy như đang nhìn vào một trong những câu đố hóc búa với một bức tranh to bự ở trên – một bức tranh của đời anh – nhưng mọi phần nhỏ đều đã bị xáo trộn. Và chỉ cần anh có thể xếp nó lại đúng thứ tự, mọi thứ sẽ trở nên rõ ràng.

“Tớ đã nghĩ sẽ rất tuyệt nếu Honey Pie dụ tớ vào cơn mê Manchester,” ai đó nói.

“Cô ta không có thật.” Lych bảo mọi người.

“Cô ta phải có thật.” Scott Manchester tranh luận. “Có ai đó viết chuyên mục này cơ mà.”

Câu chuyện nhanh chóng chuyển sang nghi vấn liệu Honey Pie có thể thấy Luc ở đâu. Họ đều đồng ý rằng cô ta sống ở Seattle, nhưng tranh cãi về giới tính. Họ băn khoăn Honey Pie có phải đã thực sự gặp Luc hay chưa, và có phải cô ta thực ra lại là đàn ông hay không. Nhất trí chung rằng nếu cô ta không phải đàn ông, thì cô ta cũng suy nghĩ giống đàn ông.

Luc có thêm quan tâm Honey Pie là đàn ông hay phụ nữ, anh đã dành hai năm qua cố xoá nhoà cái chuyện vợ vẫn này đi. Và nó lại ở đây. Thêm dầu vào ngọn lửa anh đã cố dập tắt. Chỉ là lần này còn tệ hơn bao giờ hết.

“Tất cả đều là bịa đặt đấy,” có ai đó nói. Nhưng Luc chẳng có cảm giác bịa đặt tí nào. Nó quen thuộc một cách kỳ quái đến nỗi tóc gáy anh dựng ngược hết cả lên. Bộ váy đỏ. Phần đầu ngực cứng ngắc. Và lạnh hay hứng tình. Quần lót lọt khe màu đỏ. Hôn say đắm.

Một miếng ghép trượt vào đúng vị trí. Đó là Jane. Có ai đó hẳn đã nghe lầm anh và Jane, nhưng điều đó là bất khả thi. Em làm anh muốn hôn em say đắm – Luc nhớ đã từng nói thế khi anh chạm vào làn da mềm mại của cô. Cái đêm cô mặc chiếc váy đỏ ấy, anh đã muốn lưu lại dấu ấn trên cô. Dấu ấn của anh. Họ đã bị theo đuổi ư? Trong đầu, anh lại di chuyển thêm vào miếng ghép của câu đố, nhưng anh vẫn không tóm được một bức tranh rõ ràng nào.

“Này, xin chào. Tất cả các anh đang làm gì thế?”

Luc ngược lên khỏi trang bóng loáng của tờ tạp chí nhìn vào đôi mắt màu xanh lục của Jane. Anh phải nói cho cô chuyện này. Cô sẽ chết khiếp.

“Cá Mập,” các cầu thủ chào đón cô.

Khoé môi cô hơi cong lên khi cô nhìn anh. Rồi ánh mắt cô rơi xuống tờ tạp chí để mở và nụ cười nhỏ nhoi của cô đông cứng lại.

“Cô đã từng nghe đến Cuộc đời của Honey Pie chưa?” Sutter hỏi cô.

Ánh mắt Jane khoá chặt vào mắt Luc. “Có. Tôi từng nghe thấy rồi.”

“Honey Pie đã viết về Luc đấy.”

Màu sắc rút hết khỏi nước da vốn đã nhợt nhạt của cô. “Anh có chắc đó là anh không?”

“Rất chắc chắn.”

“Em rất tiếc. Luc.”

Anh nhòe dậy khỏi ghế. Cô hiểu điều đó có nghĩa gì. Đối với anh. Cô hiểu dù cho tất cả những câu hỏi còn lại đều không hiểu. Giờ thì, khi có câu chuyện nào viết về anh, bài báo Honey Pie sẽ được nhắc đến, chỉ thêm một lời bào chữa để mở xẻ cuộc sống riêng tư của anh. Để đào sâu vào những chuyện vốn chẳng có gì quan trọng. Anh đi tới bên cô và nhìn vào mắt cô. “Em ổn chứ?” cô gật đầu, rồi lắc đầu.

Không nghĩ ngợi, Luc nắm lấy cánh tay cô và họ đi khỏi quầy bar. Họ băng qua đại sảnh và bước vào thang máy. “Em rất tiếc, Luc,” cô nói chỉ trên một lời thì thầm.

“Đấy không phải lỗi của em, Jane.” Anh ấn số tầng của cô, rồi nhìn cô. Cô đứng trong góc thang máy. Mắt cô mở to và đông đầy nước, bỗng nhiên cô trông thật nhỏ bé. Đến lúc họ tới được phòng khách sạn, nước mắt đã tràn xuống hai má cô. Anh thậm chí còn chưa nói với cô về nghi ngờ quái dị của anh mà cô thì đã khóc rồi.

“Jane,” anh bắt đầu ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng. “Anh biết điều này nghe có vẻ điên rồ...” anh dừng lại để sắp xếp tất cả lại trong đầu. “Có vài thứ trong cái bài báo Honey Pie nhớ rằng đó quá gần gũi để có thể là trùng hợp ngẫu nhiên. Những thứ viết về anh và em đã thực sự xảy ra. Anh không biết làm cách nào cô ta lại biết được nhiều đến thế. Như thể có ai đó đã quan sát chúng ta và ghi chép lại vậy.”

Cô ngồi xuống mép giường và nhét tay vào giữa hai đầu gối. Cô không nói gì hết, và anh tiếp tục cố gắng và giải thích những gì anh không hiểu. “Cái váy đỏ của em, là một. Cô ta đã miêu tả cái váy đỏ của em với sợi dây xích treo sau lưng.”

“Ôi. Chúa ơi.”

Anh ngồi xuống cạnh cô và vòng tay qua vai cô. Những thứ tác giả của bài báo viết về anh rất đáng lo lắng. Jane thì đã quá buồn bã rồi, anh không đi sâu vào chi tiết thêm nữa bởi vì không muốn làm cô sợ hơn mức cần thiết. “Anh không thể tin chuyện này lại bắt đầu lần nữa. Anh vẫn cẩn thận tránh xa loại chuyện nhớ rằng này cơ mà.” Anh siết chặt cô một cái. Suy nghĩ cứ rối loạn trong đầu anh nhưng chẳng mang lại ý nghĩa gì, “Anh thấy phát điên lên được. Hoang đường. Hơi mất trí. Có khi anh nên thuê một thám tử tư để đi đến tận cùng chuyện này.”

Cô nhảy dựng lên như thể quần cô bị bắt lửa và đi tới cái ghế cạnh cửa sổ. Cô cắn môi dưới và nhìn đi đâu đó trên đỉnh đầu anh. “Anh không thấy phồng mũi à?”

“Quý thật. Không! Anh cảm thấy như có một người hoàn toàn lạ mặt nào đó đang theo dõi anh. Chúng ta. Lén lút rình mò, trốn trong bóng tối.”

“Chúng ta hẳn đã phải chú ý đến nếu có ai đó đang theo đuôi chúng ta chứ?”

“Chắc là em đúng, nhưng anh không biết còn cách nào để giải thích mọi chuyện trong cái tạp chí đó nữa. Anh biết nghe có vẻ điên rồ thế nào.” Và nghe thực sự điên rồ. Thậm chí với cả anh, mà anh đã đọc nó rồi cơ đấy. “Có lẽ một trong các câu hỏi...” Anh lắc đầu khi anh nghĩ thành tiếng. “Anh không thích nghĩ rằng một trong các cậu bạn có dính líu gì tới chuyện này, nhưng còn ai nữa chứ?” Anh nhún vai. “Có lẽ anh đã mất trí rồi.”

Cô nhìn anh một lúc thật lâu, rồi nói thật nhanh, “Em đã viết nó đấy.”

“Gì cơ?”

“Em đã viết loạt truyện Honey Pie.”

“Gì cơ?”

Cô hít một hơi thật sâu và nói, “Em là Honey Pie.”

“Phải rồi.”

“Chính là em,” cô nói qua hàng nước mắt.

“Sao em lại nói thế chứ?”

“Chết tiệt thật! Em không thể tin là em sẽ phải chứng minh điều đó với anh nữa. Em thậm chí còn không bao giờ muốn anh tìm ra.” Cô lau má và khoanh tay trước ngực. “Ai còn biết rằng anh hỏi em lạnh hay hứng tình được cơ chứ? Chúng ta đã ở một mình trong căn hộ của em.”

Và rồi, từng cái một, những mảnh ghép của câu đố trượt vào đúng chỗ. Những điều mà chỉ anh và Jane mới biết. Tờ ghi chú anh thấy nhét trong sổ kế hoạch hàng ngày của cô nhắc nhở về một quyết định “Honey Pie” nào đó mà cô phải đưa ra. Jane là Honey Pie. Cô không thể nào. “Không.”

“Phải.”

Anh đứng dậy và nhìn Jane ở bên kia phòng. Vào những lọn tóc xoăn đen mà anh yêu được chạm vào. Làn da trắng mịn mượt mà và cái miệng hồng mà anh yêu được hôn. Người phụ nữ này trông giống Jane, nhưng nếu cô là Honey Pie thực sự, cô không phải người phụ nữ mà anh nghĩ anh biết.

“Giờ thì anh không phải thuê ai nữa,” cô nói như thể đó là một niềm an ủi khi gió nào đó. “Và anh không phải nghi ngờ một trong các cầu thủ nữa.”

Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô như thể anh có thể nhìn thấy sự thật không thể tin nổi được viết trong đó. Những gì anh nhìn thấy là cảm giác tội lỗi. Ngực anh bỗng dưng thấy trống hoác. Anh đã tin cô đủ để cho phép cô bước vào nhà và cuộc sống của anh. Cả cuộc sống của em gái anh nữa. Anh cảm thấy như một thằng ngốc.

“Em đã viết bài đó vào cái đêm sau khi anh hôn em lần đầu tiên. Anh có thể nói em được anh truyền cảm hứng.” Cô buông thông tay xuống hai bên người. “Em đã viết bài đó từ rất lâu trước khi chúng ta có quan hệ với nhau.”

“Không lâu đến thế.” Thậm chí với chính anh, giọng anh nghe cũng thật lạ lẫm. Giống như ngực anh trống hoác, chờ cơn tức giận của anh nổi dậy và lấp đầy. Sẽ như vậy, nhưng vẫn chưa. “Em luôn biết anh cảm thấy như thế nào về những thứ đó dẫn bịa đặt viết về anh. Anh sẽ nói với em.”

“Em biết, nhưng làm ơn đừng tức giận. Hay là, hãy tức giận đi, bởi vì anh có đủ quyền. Chỉ là...” Lệ lại đóng đầy mắt cô và cô dùng tay gạt chúng đi. “Chỉ là em bị anh hấp dẫn, và rồi anh hôn em và em viết nó.”

“Và gửi nó đi để xuất bản trong một tạp chí khiêu dâm.”

“Em đã hy vọng anh sẽ thấy phồng mũi.”

“Em biết anh sẽ không cảm thấy thế.” Cơn tức giận mà anh vẫn kìm giữ trương phình trong lồng ngực.

Anh phải ra khỏi đây, anh phải tránh xa Jane. Người phụ nữ mà anh cứ nghĩ anh đang yêu. “Em hẳn phải cười hả hê lắm khi anh tưởng em là kẻ giả bộ đoan trang. Khi anh nghĩ những mơ tưởng của anh sẽ khiến em thấy sốc.”

Cô lắc đầu. “Không.”

Cô không chỉ phản bội lòng tin của anh đối với cô, cô còn biến anh thành tên ngốc mặt hạn. “Còn những gì anh sắp đọc được về bản thân mình nữa vậy?”

“Không gì cả.”

“Phải rồi.” Anh đi về phía cửa và với lấy tay nắm.

“Luc, chờ đã! Đừng đi.” Anh dừng lại. Giọng cô vang tới chỗ anh, đầy nước mắt cùng nỗi đau điên cuồng đang xoắn tít trong lòng a. “Xin anh,” cô khóc. “Chúng ta có thể giải quyết chuyện này. Em có thể bồi thường cho anh.”

Anh không quay lại. Anh không muốn nhìn thấy cô. “Anh không nghĩ thế đâu, Jane ạ.”

“Em yêu anh.”

Lời nói của cô là một con dao đâm thêm vào lưng anh, và cơn tức giận anh vẫn kìm nén cuối cùng cũng bộc phát. Anh nghĩ mình sẽ tan nát cùng với nó mất. “Vậy thì anh ghét phải nhìn thấy những gì em làm với những người mà em không yêu lắm đấy.” Anh mở cửa ra. “Tránh mặt xa khỏi tôi, và cũng tránh xa em gái tôi ra.”

Anh đi dọc hành lang. Những màu sắc sống động trên tấm thảm đều như những bóng mờ. Jane là Honey Pie. Jane của anh. Dù cho anh biết điều đó là sự thật, anh thực sự rất khó khăn khi phải nuốt xuống hết cùng một lúc.

Anh đi vào phòng và dựa lưng vào cánh cửa khép chặt. Suốt quãng thời gian anh nghĩ cô là kẻ làm bộ đoan trang, cô viết truyện khiêu dâm. Suốt quãng thời gian anh nghĩ cô cứng nhắc, cô còn biết nhiều về chuyện trai gái hơn anh. Suốt quãng thời gian ở cùng nhau, anh đã tin tưởng cô còn cô thì ghi chép.

Cô đã nói cô yêu anh. Anh chẳng tin cô lấy một giây. Anh đã tin cô và cô đâm lén sau lưng anh. Cô dùng anh để viết bài báo khiêu dâm của cô. Cô biết anh sẽ cảm thấy như thế nào, vậy mà cô vẫn làm.

Suốt quãng thời gian anh cẩn thận để không khiến cô cảm thấy như một nữ cổ động viên, cô thực ra lại là... Honey là gì nhỉ? Một người đàn bà cuồng dâm sao?

Liệu Jane có phải là một người đàn bà cuồng dâm không? Không. Có phải không? Anh không biết nữa. Anh chẳng biết gì về cô hết.

Điều duy nhất anh biết chắc chắn là anh đúng là một thằng ngốc mặt hạng.

32. Rachel Gibson - Chương 17.1

Chương 17

Ủ rũ: Bị tổn thương

Cô đúng là đồ ngốc. Tất cả những lần ấy. Đầu tiên là yêu Luc, dù cho cô vẫn biết anh sẽ làm tan nát trái tim cô. Rồi thì nhìn vào mặt anh và bảo anh rằng cô là Honey Pie. Anh đã không biết. Có nhiều khả năng là anh sẽ không bao giờ biết.

Cô thì biết, và chúng bắn cứ luôn thiêu đốt như than hồng ở ngay dưới xương ức cô. Cuối cùng cô đã nói cho anh để làm tâm trí anh nhẹ nhõm. Anh quá khiếp đảm khi nghĩ rằng có ai đó đang lẫn lút trong bóng tối... và cô đoán là cũng có ai đó thật. Cô. Và cô nói cho anh cũng để làm lương tâm cô nhẹ nhõm nữa. Vậy thì tại sao cô lại không cảm thấy khá lên chút nào thế này?

Jane ném vali xuống sàn và oà khóc. Cô đã mạnh mẽ dành bảy giờ trên taxi, sân bay, hoặc máy bay cố về được đến nhà. Cố kìm nén. Cô không thể thêm nữa. Nỗi đau đánh mất Luc tra tấn cơ thể cô và những tiếng nức nở ầm ĩ xé toang phổi cô ra. Cô đã biết đánh mất anh sẽ rất đau đớn, nhưng cô không bao giờ tưởng tượng được từng này đau đớn cũng là có thể.

Ánh trăng rớt xuống qua cửa sổ căn phòng ngủ bé nhỏ trong căn hộ của cô, và cô kéo rèm lại. Đóng mình trong bóng tối. Cô đã lấy ngay chuyến bay đầu tiên có thể rời khỏi Phoenix chiều hôm nay. Cô đã dành hai giờ chuyển tiếp ở San Francisco trước khi tiếp tục đi tới Seattle. Cô kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần. Cô phải rời đi. Cô chẳng có lựa chọn nào. Cô hẳn là không thể đi vào phòng thay đồ đêm hôm sau và nhìn mặt Luc. Cô hẳn sẽ vỡ nát. Ngay tại đó trước mặt tất cả mọi người.

Trước khi rời đi, cô đã gọi Darby và bảo anh ta rằng cô có chuyện gia đình khẩn cấp. Cô cần phải ở nhà, và cô sẽ quay trở lại với đội tuyển khi họ đã về Seattle. Dù chẳng có lợi lộc gì cho Darby, anh ta vẫn giúp cô sắp xếp chuyến bay, và cô nhận ra rằng anh ta không chỉ là một con buôn tự mãn. Có một trái tim bên dưới những bộ vét hàng nghìn đô la và đồng cạ vật xấu xí đó. Và chắc có lẽ anh ta cũng tốt cho Caroline.

Cô cũng đã gọi cho cả Kirk Thornton. Anh ta không được thấu hiểu như Darby. Anh ta đã hỏi gốc rễ của việc khẩn cấp và cô buộc phải nói dối. Cô đã bảo anh ta rằng bố cô bị đau tim. Khi mà thực sự chính cô mới là người có trái tim tan nát,

Cô đổ sập xuống giường và nhắm mắt lại. Cô không thể ngừng nghĩ về Luc hay nhớ lại khuôn mặt anh lúc cô đi vào quán bar thể thao đó. Anh trông sưng sờ, như thể có ai đó vừa dùng gạch tấn công anh vậy. Cô có thể nhớ lại từng chi tiết đau khổ ấy. Tệ nhất vẫn là sự quan tâm anh dành cho cô. Và khi cuối cùng anh cũng chấp nhận cô là Honey Pie, quan tâm trở thành khinh miệt. Trong khoảnh khắc ấy, cô biết mình đã mất anh mãi mãi.

Jane lăn người nằm nghiêng và chạm vào cái gối bên cạnh. Luc là người cuối cùng đặt đầu lên cái gối ấy. Cô rê tay khắp bề mặt cotton mềm mại, rồi ôm lấy nó sát vào mũi. Cô gần như có thể ngửi thấy anh.

Hối hận và tức giận trộn lẫn với nỗi đau trong tâm hồn cô, và cô ước gì cô không bảo anh rằng cô yêu anh. Cô ước gì anh không biết. Chủ yếu là, cô ước gì anh quan tâm. Nhưng anh không thêm.

Vậy anh sẽ ghét phải nhìn thấy những gì em làm với những người mà em không yêu lắm đấy, anh đã nói thế.

Ném cái gối sang bên, cô ngồi dậy trên giường và gạt nước mắt ra khỏi má. Cô thay một chiếc áo phông cỡ lớn, rồi đi qua căn hộ tối om tới phòng bếp. Cô mở tủ lạnh và nhìn vào trong. Đã lâu lắm rồi cô không dọn dẹp nó. Cô túm lấy một cái lọ cũ có một miếng dưa chuột dầm trôi nổi bên trong và đặt lên mặt quầy. Cô với tay lấy một chai mù tạc trống không và nửa chai sữa đã quá hạn một tuần và đặt chúng cạnh lọ dưa chuột dầm. Ngực cô nhức nhối và đầu cô cảm giác như nhồi đầy bông. Cô sẽ rất vui được ngủ cho đến khi nỗi đau trôi đi, nhưng dù cho điều đó là có thể, khi cô thức giấc, cô sẽ lại phải đối mặt với nỗi đau ấy mà thôi.

Điện thoại rung lên, và khi nó dừng lại, cô bỏ tai nghe ra khỏi máy. Cô cầm lấy thùng rác và một chai nước tẩy rửa từ dưới chậu rửa bát và đặt chúng cạnh cô trong ánh sáng từ tủ lạnh. Cô dọn dẹp để giữ mình bận rộn. Để tránh không hoàn toàn phát điên. Cũng chẳng có tác dụng gì bởi vì cô cứ hồi tưởng lại mọi khoảnh khắc tuyệt vời, hồi hộp, và khủng khiếp cô trải qua cùng Luc Martineau. Cô nhớ cái cách anh ném phi tiêu như thể đâm gục bò tót. Cái cách anh lái xe mô tô và cảm giác khi được ngồi phía sau anh. Cô nhớ lại màu sắc chính xác của mắt và tóc anh. Âm thanh giọng nói và mùi hương làn da anh. Mùi vị của anh trong miệng cô. Cách anh nhìn cô khi làm tình.

Cô yêu mọi thứ về Luc. Nhưng anh không yêu cô. Cô đã biết chuyện này sẽ kết thúc. Rốt cục. Bài báo Honey Pie chỉ đẩy nhanh điều không thể tránh được mà thôi. Thậm chí nếu cô có không bao giờ gửi nó đi, thậm chí nếu cô không bao giờ viết nó ra, một mối quan hệ tình cảm giữa cô và Luc cũng sẽ không thể tiến triển, bất chấp hy vọng ngược lại của cô. Ken gặp gỡ Barbie. Mick hẹn hò với siêu mẫu, và Brad cưới.... Chuyện thường kỳ. Đó là cuộc sống. Chia tay không phải lỗi của cô. Anh cũng sẽ bỏ đi mà thôi. Anh bỏ đi ngay lúc này có khi còn là một chuyện tốt, cô tự bảo mình, thay vì vài tháng nữa khi cô càng khám phá ra nhiều tình yêu với anh hơn. Khi đó sẽ càng đau đớn hơn. Mặc dù cô không thể tưởng tượng nổi còn có thể đau đớn hơn được nữa. Cô cảm thấy như thể một phần trong cô đã chết.

Cô đặt chai thuốc tẩy rửa lên mặt quầy và nhìn vào cặp tóc của cô ở bên kia phòng, bị ném trên bàn uống nước.

Có vài thứ trong cái câu chuyện Honey Pie nhằm nhí đó quá gần gũi để có thể là trùng hợp ngẫu nhiên, anh đã nói thế.

Cô luôn cho rằng anh sẽ nhận ra mình trong câu chuyện đó, nhưng không hề nghĩ rằng anh sẽ nhận ra cả cô nữa. Cô đi tới trảng kỷ và ngồi xuống. Những thứ viết về anh và em đã thực sự xảy ra. Cô lôi laptop ra và bật nó lên. Cô lôi thư mục Honey Pie của cô lên và kích vào tư liệu tháng Ba. Cho đến giờ, cô vẫn do dự để đọc lại. Sợ rằng nó quá khủng khiếp, không hề tăng bốc, và không tốt như cô vẫn hay dự tính. Khi cô đọc, cô thấy choáng váng trước việc cô làm cho nó rõ ràng chỉ ra rằng đó là cô đến mức nào. Việc anh không nghi ngờ gì mới càng ngạc nhiên hơn. Càng đọc, cô càng tự hỏi có phải mình cố tình bỏ lại dấu hiệu hay không. Gần như thể cô nhảy lên nhảy xuống trên trang báo, vẩy vẩy tay và hét toáng lên, là em đây, Luc, Jane đây. Em viết cái này đấy.

Có phải cô đã muốn anh sẽ đoán ra rằng cô viết chuyên mục này không? Không. Tất nhiên rồi. Thế là ngu ngốc. Thế có nghĩa là cô cố tình phá hoại mối quan hệ này.

Cô ngồi lúi lại và nhìn vào lò sưởi bên kia căn phòng. Nhìn vào bức ảnh của cô và Caroline. Nhìn vào con cá mập pha lê Luc đã tặng cô. Khi nào thì cô yêu anh nhỉ? Có phải cái đêm tiệc không? Đêm đầu tiên anh hôn cô? Hay cái ngày anh mang đến cho cô quyển sách về khúc côn cầu thất nơ hồng? Có lẽ mỗi lần ấy cô lại yêu anh thêm một ít.

Cô đoán là thời gian nào cũng không quan trọng bằng câu hỏi lớn hơn. Có phải những gì Caroline luôn nói về cô là sự thật không? Có phải cô bước vào mối quan hệ với chân thật chân thò không? Với một con mắt luôn hướng về lối ra? Có phải cô cố tình viết câu chuyện đó theo một cách cực kỳ rõ ràng để thoát khỏi mối quan hệ của cô với Luc trước khi cô lún quá sâu không? Nếu là trường hợp đó, cô đã thoát ra quá muộn mất rồi. Cô đã lún quá sâu và mạnh hơn trước kia nhiều. Cô thậm chí còn không biết có thể lún mạnh đến thế nữa kia,

Chuông cửa nhà cô reo lên và cô nhồm dậy khỏi tràng kỷ. Bây giờ là hơn hai giờ sáng, và không thể tưởng tượng ra ai lại đang đứng trước hiên nhà cô. Tim cô thất lại thậm chí khi cô tự bảo mình đó không phải là Luc, băng qua cả đất nước để đuổi theo cô như Dustin Hoffman trong *The Graduate*.

Đó là Caroline.

“Tớ đã gọi đến tất cả các bệnh viện,” bạn cô nói khi ôm lấy Jane thật chặt vào ngực. “Chẳng ai cho tớ một thông tin nào hết.”

“Về cái gì?” Jane thoát khỏi vòng ôm của Caroline và lùi lại một bước.

“Bố của cậu.” Caroline hạ cằm xuống và nhìn vào mắt Jane. “Bệnh tim của ông ấy.”

Jane lắc đầu và xoa cánh tay lạnh giá vào chiếc áo phông dài. “Bố tớ có bị bệnh tim đâu.”

“Darby đã gọi cho tớ và bảo tớ rằng ông bị thể mà!”

Ôi không. “Đó là những gì tớ bảo toà soạn, nhưng tớ chỉ cần đi về nhà và cần một lời bào chữa hợp lý thôi.”

“Bác Alcott không phải đang chết hả?”

“Không.”

“Tất nhiên là tớ mừng khi nghe điều đó.” Caroline ngồi phịch xuống sofa. “Nhưng tớ đã đặt hoa mất rồi.”

Jane ngồi xuống cạnh cô. “Xin lỗi. Cậu có thể huỷ chúng không?”

“Tớ không biết.” Caroline quay người và nhìn cô. “Lời nói dối đó là vì sao vậy? Sao cậu lại phải về nhà? Và sao cậu lại khóc thế?”

“Cậu đã đọc Honey Pie tháng này chưa?”

Caroline thường đọc hết các câu chuyện ấy. “Tất nhiên rồi.”

“Đó là Luc.”

“Tớ cũng đoán ra rồi. Anh ta có thấy phồng mũi không?”

“Không hề,” Jane trả lời, và rồi cô kể lại cho cô ấy lý do. Qua làn nước mắt không thể ngừng lại, cô kể cho bạn cô tất cả mọi thứ. Khi cô kể xong, hàng lông mày của Caroline cau lại.

“Cậu đã biết những gì tớ sắp nói rồi đấy.”

Phải, Jane biết. Và lần đầu tiên cô thực sự lắng nghe. Jane vẫn luôn là người thông minh. Còn Caroline là người xinh xắn. Tối nay Caroline vừa là người thông minh vừa là người xinh xắn.

“Cậu có thể cứu chữa không?” Caroline hỏi.

Jane nhớ lại ánh mắt của Luc và cách anh bảo cô hãy tránh xa cả anh lẫn Marie ra. Anh thực sự có ý đó. “Không. Bây giờ anh ấy sẽ không bao giờ lắng nghe tớ nữa.” Cô tựa lưng vào sofa và nhìn lên trần nhà.

“Đàn ông dở hơi.” Jane xoay đầu và nhìn bạn cô. “Hãy làm một bản hiệp ước thề sẽ bỏ đàn ông trong một khoảng thời gian đi.”

Caroline cắn môi. “Tớ không thể. Hiện giờ tớ gần như đang hẹn hò với Darby rồi.”

Jane ngồi thẳng dậy. “Thật sao? Tớ không biết là mọi chuyện lại trở nên nghiêm túc thế đấy.”

“Chắc, anh ấy không phải tuýp thông thường của tớ. Nhưng anh ấy tử tế với tớ và tớ thích anh ấy. Tớ thích nói chuyện với anh ấy và tớ thích cái cách anh ấy nhìn tớ. Và, chắc, hãy đối mặt với điều này, anh ấy cần tớ.”

Phải, chắc chắn là thế. Jane đoán Darby hẳn sẽ lấp đầy cả đời Caroline với cái sự cần ấy chứ.

Sáng hôm sau, Jane nhận hoa từ Chinooks biểu lộ sự chia buồn của họ. Vào buổi trưa, hoa từ Times, và lúc một giờ, Darby gửi đến món quà của anh. Lúc ba giờ, hoa của Caroline được chuyển đến. Chúng đều lộng lẫy, thơm ngát, và khiến cô tràn đầy cảm hứng. Đây thuần túy là nghiệp chướng phát sinh, và cô hứa với Chúa rằng cô sẽ không bao giờ nói dối nữa nếu Ngài làm chuỗi hoa này dừng lại.

Trên ti vi tối hôm đó, cô xem đội Chinooks đấu với đội Coyotes. Qua khung mặt nạ, đôi mắt màu xanh dương của Luc nhìn thẳng vào cô, cứng rắn và lạnh lùng như mặt băng anh đang chơi. Khi anh không chửi thề không khí trước khung thành, thì môi anh mím lại thành một đường dữ dằn.

Anh ngược lên và máy quay bắt được cơn giận dữ trong mắt anh. Anh không hoàn toàn tập trung. Đời sống riêng tư đang ảnh hưởng đến trận đấu của anh, và nếu Jane có nuôi dưỡng bất kỳ hy vọng thầm kín nào rằng cô có thể sửa chữa mối quan hệ này, thì hy vọng đó cũng chết rồi.

Thực sự đã xong hẳn rồi.

Luc nhận về ba thẻ phạt khi anh để cơn giận trút lên bất kỳ kẻ nào đủ ngu ngốc để bước vào vạch sân của anh.

“Có vấn đề gì vậy. Martineau?” một cầu thủ Coyotes đi tới trước hỏi sau cú phạt đầu tiên. “Đến tháng à?”

“Hôn quần tao đi,” anh trả lời, móc gậy vào giấy trượt của hắn ta, và kéo hắn ta ngã xuống.

“Mày là thằng đê tiện, Martineau,” hắn ta nói khi nhìn dậy từ chỗ nằm trên mặt băng. Còi thổi lên và Bruce Fish đến chỗ anh ở khung thành.

“Có rắc rối gì với ban quản trị à?” đội trưởng hỏi.

“Cậu nghĩ cái chó gì thế? Nước nhỏ xuống từ mặt và khung mặt nạ anh. Jane không có trong khu báo chí. Cô thậm chí còn không ở cùng bang, vậy mà anh vẫn không thể bỏ cô ra khỏi đầu được.”

“Đó là cái chó mà tớ nghĩ đấy.” Bressler cầu vai anh với đôi găng tay to bự. “Cố đừng kéo thêm một hình phạt nào nữa và chúng ta có thể thắng trận này.”

Cậu ta nói đúng. Luc cần tập trung hơn vào trận đấu chứ không phải ai ở hay không ở trong khu báo chí. “Không thêm lỗi phạt ngu ngốc nào nữa,” anh đồng ý. Nhưng ở hiệp tiếp theo, anh đập vào cẳng chân một đối thủ và anh chàng đó ăn vạ một cách thảm thương.

“Chẳng hề đau tí nào, thằng đàn bà ạ,” Luc nói khi nhìn xuống cầu thủ đang ôm cẳng chân và co rút vì đau đớn. “Dậy đi và tao sẽ ày biết thế nào là đau đớn.”

Còi thổi lên và Bressler trượt qua, lắc đầu.

Sau trận đấu, phòng thay đồ ảm đạm hơn thường lệ. Họ đã bù được hai điểm vào cuối hiệp ba, nhưng vẫn không đủ. Họ thua ba – năm. Các phóng viên thể thao Phoenix lùng sục khắp căn phòng tìm vài lời đay nghiến, nhưng chẳng ai nói gì nhiều.

Cha Jane đã phải chịu một cơn đau tim, và các cầu thủ đều cảm nhận được sự vắng mặt của cô. Luc chẳng hề tin vào cái câu chuyện đau tim đó, và cũng ngạc nhiên là cô lại quay đuôi bỏ chạy. Chẳng hề giống với Jane mà anh biết. Nhưng rồi, anh cũng không thực sự biết cô nhiều lắm. Cô Jane thực sự đã nói dối anh,

lợi dụng anh, và biến anh thành thằng ngốc. Cô biết những chuyện về anh mà anh không muốn phải đọc trên báo tí nào. Cô biết rằng anh chườm đá lên đầu gối và mọi thứ không phải đều một trăm phần trăm.

Anh là thằng đàn. Làm thế quái nào mà anh lại để một nữ phóng viên lùn tịt với mái tóc loăn xoăn và một cái miệng lạnh lẽo bước vào đời anh cơ chứ? Ban đầu anh còn không thích cô. Làm sao mà anh lại lún sâu với cô đến thế này? Cô đảo lộn cả cuộc sống của anh lên và giờ anh phải tìm ra một cách để đẩy cô ra khỏi đầu. Để lấy lại sự tập trung. Anh có thể làm được. Trước đây anh đã từng quay lại được, anh đã từng đấu tranh với những ác ma còn lớn hơn Jane Alcott nhiều. Anh cho rằng tất cả những gì anh cần là lòng quyết tâm và một ít thời gian. Darby đã bảo với cả đội rằng cô sẽ không quay lại cho tới tuần sau.

Một tuần. Giờ khi cô đã ra khỏi đời anh về mặt thể xác, cũng sẽ chẳng mất nhiều thời gian để tống nó ra khỏi đầu anh và tập trung tinh thần vào trận đấu.

Và một tuần sau, anh đã đứng. Đấu sao cũng một phần nào đó. Anh đã lấy lại phong độ. Quay lại chơi với kỹ năng chứ không phải là sức mạnh thô bạo được cảm xúc châm lửa, nhưng anh vẫn thất bại trong việc hoàn toàn đẩy Jane ra khỏi đầu.

Cái ngày anh quay lại Seattle, anh cảm thấy thâm tím cả trong lẫn ngoài. Anh chỉ muốn ngồi trên tràng kỷ, thư giãn, và xem ti vi không cần suy nghĩ cho đến khi Marie từ trường về nhà. Có lẽ họ sẽ ra ngoài và ăn một bữa tối thư giãn.

Anh đáng lẽ phải đoán trước. Vẫn như mọi khi với em gái anh, một phút trước mọi việc còn ổn, và ngay phút sau mọi thứ đều đâm thẳng tới địa ngục. Một phút trước cô bé đang kể lể những chuyện về ngày học ở trường, rồi cô bé cởi chiếc áo len to sụ ra. Cầm Luc rút xuống khi anh nhìn rõ chiếc áo phông chật căng và bộ ngực của cô bé. Chúng to hơn nhiều khi anh rời nhà đi du đấu cách đây một tuần. Không phải anh nhìn chăm chăm đâu, nhưng anh không thể ngừng chú ý đến sự khác biệt ấy.

“Em đang mặc cái gì thế?”

“Áo phông BEBE của em.”

“Ngực em lớn hơn nhiều so với tuần trước. Em đang mặc áo lót độn ngực phải không?”

Cô bé khoanh tay trước ngực như thể anh nó là một tên biến thái. “Nó là một cái áo con nước.”

“Em không thể mặc nó ra ngoài căn nhà này đâu đấy.” Anh không thể để cô bé tra ngoài với bộ ngực được đẩy lên và phình ra như thế kia.

“Em đã mặc nó tới trường cả tuần trước đấy.”

Chết tiệt, anh cá hết tất cả mọi thứ rằng lũ con trai ở trường cũng đã nhìn chăm chăm vào ngực cô bé. Cả tuần. Trong khi anh đang ở xa. Chúa ơi, đời anh đúng là một mớ bòng bong. Cả một vạc hồ lớn loạn xì ngầu. “Anh cá là lũ con trai ở trường đã tha hồ vui vẻ nhìn chăm chăm vào bộ ngực bự của em. Và em có thể cá rằng chúng không nghĩ những thứ tử tế về em đâu.”

“Bộ ngực ư?” cô bé há hốc miệng. “Thật đáng kinh tởm. Anh thật độc ác với em. Anh toàn nói những thứ xấu xa.”

Bộ ngực bự không phải một từ xấu. Phải không nhỉ? “Anh chỉ đang nói cho em lũ con trai nghĩ thế nào mà thôi. Nếu em xuất hiện trong một cái áo lót độn ngực, với ngực em nhảy cả ra, chúng sẽ nghĩ em dơ bẩn.”

Cô bé nhìn anh như thể anh là một kẻ gạ gẫm trẻ em chứ không phải một ông anh trai muốn bảo vệ cô khỏi lũ nhóc con biến thái ở trường. “Anh thật bệnh hoạn.”

Bệnh hoạn ư? “Không. Anh chỉ đang cố nói với em sự thật thôi.”

“Anh chẳng phải cha hay mẹ em. Anh không thể bảo em phải làm gì.”

“Em nói đúng. Anh không phải cha và cũng không phải mẹ em. Anh cũng có thể không phải là ông anh trai tốt nhất, nhưng anh là tất cả những gì em có.”

Lệ tràn ra từ mắt cô bé và làm nhoè nhoẹt lớp trang điểm. “Em ghét anh, Luc.”

“Không đâu, em không ghét anh. Em chỉ làm mình làm mẩy vì anh không để em đi lung tung trong một cái áo lót độn ngực thôi.”

“Em cá là anh thích phụ nữ đi lung tung trong áo lót độn ngực.”

Thực ra thì, anh đã dần thích thú, và bị ám ảnh, với bộ ngực nhỏ.

“Anh là đồ đạo đức giả, Luc. Em cá các cô bạn gái của anh mặc áo lót độn ngực.”

Trong tất cả những phụ nữ mà anh biết, người phụ nữ quyến rũ anh nhiều nhất còn không thèm mặc áo con. Anh tự hỏi điều đó nói lên gì về anh. Anh cố không quan tâm, nhưng có. Vạc hổ lớn của anh lại loạn thêm một tí rồi.

“Marie, em mới có mười sáu,” anh nói lý lẽ. “Em không thể đi lung tung trong một cái áo con kích thích lũ con trai được. Em sẽ phải mặc thứ gì khác. Có lẽ một cái áo con có ổ khoá chẳng.” Câu cuối cùng anh thêm vào cho vui nhộn. Như thường lệ, cô bé không thể chia sẻ tính hài hước của anh. Em gái anh oà khóc.

“Em muốn tới trường nội trú,” cô bé gào lên và chạy về phòng ngủ.

Việc cô bé nhắc đến trường nội trú khiến anh ngạc nhiên. Anh đã lâu không nghĩ đến trường nội trú rồi. Nếu anh gửi cô bé tới trường nội trú, anh sẽ không phải lo chuyện cô bé mặc áo lót độn ngực khi anh ra khỏi thị trấn nữa. Cuộc sống của anh sẽ đơn giản hơn. Nhưng bỗng nhiên ý nghĩ cô bé đi xa không có chút hấp dẫn nhỏ nhoi nào nữa. Cô bé như một cái nhọt và rất thất thường, nhưng cô là em gái anh. Anh đã quen với việc có cô bé ở quanh, và ý nghĩ về trường nội trú không còn là một giải pháp nữa.

Anh theo cô bé đến phòng cô và tựa vai vào khung cửa. Cô bé nằm trên giường trừng mắt nhìn trần nhà, cánh tay dang ra như một kẻ tử vì đạo trên thánh giá.

“Em có thực sự muốn đi tới trường nội trú không?” anh hỏi.

“Em biết anh không muốn em ở đây.”

“Anh chưa bao giờ nói thế.” Họ đã từng có cuộc đối thoại này trước đây. “Và điều đó không phải sự thật.”

“Anh muốn thoát khỏi em,” cô bé nức nở. “Nên em sẽ đi tới trường.”

Anh biết điều cô bé cần nghe và điều anh cần phải nói. Vì cô bé cũng nhiều như vì anh. Anh đã lưỡng lự lâu quá rồi. “Quá muộn rồi.” Anh khoanh tay trước ngực. “Em sẽ không đi đâu hết. Em sống ở đây với anh. Nếu em không thích thế thì thật quá tệ.”

Lúc ấy cô bé mới nhìn anh. “Kể cả khi em muốn đi ư?”

“Phải rồi,” anh nói và ngạc nhiên trước việc anh thực sự có ý đó. “Kể cả khi em muốn đi, em vẫn kẹt ở đây. Em là em gái anh và anh muốn em sống cùng anh.” Anh nhún vai. “Em là một cái nhọt ở mông, nhưng anh thích có em ở quanh quấy rầy anh.”

Cô bé im lặng một phút, rồi thì thào. “Đồng ý. Em sẽ ở lại.”

“Vậy thì được rồi.” Anh rời mình khỏi khung cửa và đi vào phòng khách. Anh nhìn về phía vịnh qua chiếc cửa sổ dài. Mối quan hệ của anh với em gái không phải là tuyệt vời nhất. Hiệp ước chung sống của họ còn lâu mới lý tưởng, anh đi xa cũng nhiều như anh ở nhà. Nhưng anh muốn hiểu rõ cô bé trước khi cô rời đi học đại học và trưởng thành.

Mười sáu năm qua, đáng lẽ anh nên gặp cô bé nhiều hơn. Anh chắc chắn là có thể. Anh chẳng có lời bào chữa nào. Dẫu sao cũng chả có lời nào tốt đẹp. Anh quá mải mê với cuộc sống của riêng mình, anh chẳng nghĩ nhiều về cô bé cho lắm. Và điều đó đã khiến anh xấu hổ suốt quãng thời gian anh ở Los Angeles và chưa bao giờ thực sự cố gắng để gặp cô bé. Để hiểu cô bé. Anh luôn biết rằng điều đó biến anh thành một thằng khốn ích kỷ. Anh chỉ chưa bao giờ thực sự nghĩ xem ích kỷ thì có gì xấu – cho đến bây giờ.

Anh nghe tiếng chân nhẹ nhàng của cô và quay người lại. Đôi má vẫn còn ửng và marcara chạy dọc khuôn mặt, cô bé vòng tay quanh người anh và tựa má vào ngực a. “Em thích sống ở đây quấy rầy anh.”

“Tốt.” Anh ôm lấy cô. “Anh biết anh không bao giờ có thể thay thế mẹ em hoặc cha, nhưng anh sẽ cố làm em được hạnh phúc.”

“Hôm nay em đã rất hạnh phúc rồi.”

“Em vẫn không thể mặc cái áo lót đó.”

Cô bé im lặng một lúc, rồi thở dài cam chịu. “Được rồi.”

Họ cùng nhau nhìn ra cửa sổ một lúc thật lâu. Cô bé nói chuyện về mẹ, và kể cho anh lý do cô vẫn giữ những bông hoa khô ấy trong tủ áo. Anh đoán anh hiểu được, dù anh vẫn nghĩ nó hơi ghê. Cô bé nói cô cũng đã kể chuyện này với Jane, và Jane đã bảo rằng cô bé sẽ bỏ chúng đi một ngày nào đó khi cô bé đã sẵn sàng.

33. Rachel Gibson - Chương 17.2

Chương 17 (tiếp)

Ủ rũ: Bị tổn thương

Jane. Anh sẽ làm gì về chuyện Jane đây? Tất cả những gì anh mong muốn là một cuộc sống bình yên. Chỉ thế thôi, nhưng anh chẳng có lấy một khoảnh khắc bình yên kể từ khi anh gặp Jane. Không, điều đó không đúng. Khi cô ở cạnh anh trong vài tuần ngắn ngủi ấy, đời anh đã tốt hơn nhiều những gì anh có thể nhớ được. Ở cạnh cô giống như được ở nhà lần đầu tiên kể từ khi anh chuyển tới Seattle. Nhưng điều đó chỉ là ảo tưởng.

Cô nói cô yêu anh. Anh biết tốt hơn hết là không nên tin vào điều ấy, nhưng sâu thẳm ở một nơi anh không thể lờ đi, anh muốn lời nói dối ấy là sự thật. Anh đúng là thằng hâm và đầu đất. Anh sẽ gặp cô tối mai lần đầu tiên sau một tuần, nhưng anh hy vọng rằng, giống như mọi cơn đau khác, sau cảm giác nhói nhói ban đầu anh sẽ trở nên tê liệt và không cảm thấy gì nữa.

Đó là những gì anh hy vọng, nhưng lo phải những gì xảy ra khi cô đi vào phòng thay đồ đêm hôm sau. Lúc cảm nhận được sự hiện diện của cô thậm chí trước cả khi anh ngẩng lên và nhìn thấy cô. Ảnh hưởng của việc nhìn thấy cô đâm thẳng vào lồng ngực anh và khiến anh nghẹt thở. Khi cô cất tiếng, giọng cô tràn vào anh, và bất chấp ý chí sắt đá của anh, anh vẫn thẫn thẫn cô như một miếng bọt biển khô khát. Anh yêu cô. Chẳng thể chối bỏ nó với chính bản thân anh thêm được nữa. Anh đã rơi vào tình yêu với Jane, và anh chẳng có manh mối xem phải làm gì với nó. Khi anh ngồi đó chân nhét trong đôi giày trượt chưa buộc dây và dây giày cầm trong tay, anh nhìn cô đi về phía anh, và với mỗi bước chân tim anh lại có cảm giác như đang nện hổ trong lồng ngực.

Mặc đồ đen, với làn da trắng mịn màng, cô trông y như mọi khi. Mái tóc đen uốn cong quanh mặt cô, và anh bắt mình phải buộc dây giày, khi điều anh thực sự muốn là lắc cô điên đảo, rồi ôm cô thật chặt cho đến khi anh ngấm hết tất cả của cô.

Điều khó khăn nhất cô từng làm là đi hết phòng thay đồ và đối mặt với Luc. Khi cô đến gần, anh nhìn xuống dây giày. Trong vài giây dài đằng đẳng cô nhìn anh buộc dây giày, và khi anh không nhìn lên cô, cô nói trên đỉnh đầu anh. “Đồ đầu đất to xác.” Cô nắm chặt tay thành nắm đấm để khỏi vươn tay ra vuốt ve tóc anh. “Em muốn anh biết,” cô nói, “rằng em không hề có ý định viết thêm bất cứ điều gì về anh một lần nào nữa.”

Cuối cùng thì anh cũng nhìn lên. Lông mày anh chau lại trên vẻ rối loạn trong đôi mắt màu xanh dương. “Em mong rằng tôi sẽ tin em sao?”

Cô lắc đầu. Tim cô gào khóc vì anh. Vì cô. Vì những gì họ có thể có với nhau. “Không. Nhưng em nghĩ đầu sao thì em cũng sẽ nói với anh.” Cô nhìn anh lần cuối, rồi rời đi. Cô nhập hội với Darby và Caroline ở khu báo chí và lấy laptop của cô ra để ghi chép.

“Cha cô thế nào rồi?” Darby hỏi, lại chất thêm cảm giác cắn rứt lên đầu cô. “Cha tôi đang cảm thấy tốt hơn nhiều. Giờ ông đã ở nhà rồi.”

“Sự hồi phục của bác ấy thật đáng ngạc nhiên,” Caroline thêm vào với một nụ cười hiểu biết.

Sau hiệp đầu tiên, đội Chinooks ghi được một bàn thắng trước đội Ottawa Senators, nhưng các cầu thủ Senators khôi phục lại trong hiệp hai và lập được một bàn thắng cho chính họ. Khi tiếng chuông chung cuộc vang lên, đội Chinooks thắng hơn hai điểm.

Khi Jane quay lại phòng thay đồ, cô tự hỏi mình sẽ chịu nổi điều này trong bao lâu. Liên tiếp nhìn thấy Luc vượt quá những gì con tim cô có thể chịu đựng. Cô không biết cô có thể tiếp tục đảm nhận đội Chinooks trong bao lâu, dù cho điều đó có nghĩa là từ bỏ công việc tốt nhất cô từng có và cả một cơ hội ột sự nghiệp thăng tiến hơn.

Cô hít một hơi thở sâu và đi vào phòng thay đồ. Luc ngồi trước tủ đồ của anh như thường lệ. Anh để trần từ eo lên. Cánh tay anh khoanh lại trước ngực, và anh quan sát cô như thể đang cố giải một câu đố. Cô hỏi các cầu thủ ít câu hỏi hết mức có thể và hấp tấp bỏ đi trước khi oà khóc ngay trước cả đội. Họ sẽ cho rằng cô khóc vì người cha ốm yếu và hằn sẽ càng gửi nhiều hoa tới hơn mất.

Cô theo đúng nghĩa đen lao ra khỏi phòng, nhưng khi cô đã được nửa đường tới cửa ra, cô dừng lại. Nếu có một thứ gì đó cô cần bám dính xung quanh và đấu tranh giành lấy, Luc chính là thứ đó. Thậm chí nếu anh có bảo cô rằng anh ghét cô, ít nhất cô cũng biết.

Cô quay người và dựa vai vào bức tường xi măng, cùng một chỗ Luc đã từng chờ cô. Anh là người đầu tiên bước vào đường hầm, và ánh mắt anh khoá chặt vào mắt cô khi anh đi về phía cô, trông đẹp trai đầy khêu gợi trong bộ áo vét và cà vạt đỏ. Với trái tim nghẹn lại trong cổ họng, cô thẳng người dậy và bước ra trước mặt anh. “Anh có một phút không?”

“Để làm gì?”

“Em muốn nói chuyện với anh. Em có vài thứ cần phải nói, và nghĩ nó quan trọng.”

Anh nhìn về đường hầm trống không đằng sau anh, mở cửa kho chứa đồ họ đã từng vào trước đó, và đẩy cô vào trong. Anh bật đèn lên khi cánh cửa đóng lại phía sau họ, khép kín họ lại với nhau trong cùng cái nơi anh đã từng một lần hôn cô đầy đam mê. Khi cô nhìn vào mặt anh, anh chẳng cười cũng chẳng cau có, và trông mắt anh có vẻ mệt mỏi nhưng chẳng bộc lộ gì. Chẳng có gì trong những cảm xúc cô đã từng thấy trong phòng thay đồ lúc trước.

“Anh tưởng em cần nói gì đó cơ mà.”

Cô gạt đầu và tựa lưng vào cánh cửa đóng kín. Mùi hương làn da anh lấp kín cô một ký ức bản năng và khao khát sâu thẳm. Giờ khi đã đến lúc, cô lại chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Nên cô cứ nói. “Em muốn nói lại với anh rằng em vô cùng xin lỗi vì câu chuyện Honey Pie đó. Em biết anh chắc sẽ không tin em, và không oán trách gì anh.” Cô lắc đầu. “Vào lúc em viết bài báo đó, em đang rơi vào tình yêu với anh, và em chỉ ngồi xuống và rót ra dòng thơ tưởng của em về anh. Em thậm chí còn không chắc chắn có gửi nó đi hay không nữa. Em chỉ viết thôi, và khi đã xong, em biết đó là thứ tuyệt nhất em từng viết.” Cô rời khỏi cửa và đi qua anh trong nhà kho bé xíu. Cô không thể nhìn vào anh mà nói hết được mọi thứ cần phải nói. “Khi viết xong, em biết mình không nên gửi nó đi, bởi vì em đã biết anh sẽ không hề thích nó. Em biết anh cảm thấy thế nào về những thứ không đúng viết về anh. Anh đã bộc lộ rất rõ ràng.” Lưng quay lại với anh, cô ôm tay quanh một giá sắt. “Dẫu sao em cũng đã gửi nó đi.”

“Vì sao?”

Vì sao ư? Đây là phần khó khăn. “Bởi vì em đã yêu anh và anh thì không yêu em. Em không phải dạng phụ nữ anh hẹn hò. Em lùn tịt, ngực phẳng lý và khó mà chưng diện cho bản thân được. Em đã không nghĩ rằng sẽ có lúc anh quan tâm đến em theo cái cách em quan tâm tới anh.”

“Nên em đã làm thế để trả thù tôi?”

Cô ngoái qua vai và bắt mình quay lại đối mặt với anh. Đối mặt với vẻ khinh miệt cô có thể lại một lần nữa nhìn thấy trong mắt anh. “Không. Nếu em chỉ muốn trả thù anh vì không yêu em, em hẳn đã giữ kín thân phận mình rồi.” Cô khoanh tay trước ngực như để giữ cho cơn đau đớn không tràn xuống sàn nhà. “Em đã làm thế để kết thúc mối quan hệ trước khi nó bắt đầu. Để em có thể đổ lỗi cho bài báo ấy. Để em sẽ không thể lún quá sâu.”

Anh lắc đầu. “Điều đó chẳng hợp lý gì hết.”

“Không. Em chắc chắn với anh nó chẳng hợp lý tí nào, nhưng có với em.”

“Đó là lời bào chữa ngu ngốc nhất tôi từng nghe thấy.”

Tim cô chùng xuống. Anh không tin cô. “Cả tuần qua em đã suy nghĩ rất nhiều, và em nhận ra rằng trong mọi mối quan hệ với đàn ông mà em từng có, em luôn luôn chạy vào cửa thoát hiểm để phòng trường hợp em có thể bị tổn thương. Câu chuyện Honey Pie ấy là cửa thoát hiểm của em. Vấn đề là, em đã không thoát ra đủ nhanh.” Cô hít một hơi thở sâu và chậm rãi bộc lộ. “Em yêu anh, Luc. Em đã rơi vào tình yêu với anh, và đã quá sợ hãi rằng anh sẽ không bao giờ yêu em. Thay vì nghĩ rằng một mối quan hệ tình cảm với anh được định sẵn là sẽ kết thúc, em đáng lẽ nên đấu tranh để giữ nó lại. Em đáng lẽ nên... em không biết chính xác là gì. Nhưng em biết nó đã kết thúc thật tồi tệ. Em nhận trách nhiệm vì điều đó, và em xin lỗi.” Khi anh không nói gì hết, tim cô lại tụt xuống sâu hơn. Chẳng còn gì để nói ngoại trừ. “Em hy vọng chúng ta vẫn có thể là bạn.”

Anh nhướn mày hoài nghi. “Em muốn là bạn?”

“Vâng.”

“Không.”

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng một từ nhỏ nhoi ấy lại có thể đau đớn đến thế.

“Anh không muốn là bạn em, Jane.”

“Em hiểu rồi.” Cô gục đầu xuống và đi qua anh về phía cửa. Cô đã không nghĩ là mình còn nước mắt để rơi xuống. Cô cứ nghĩ đã khóc cạn rồi, nhưng cô đã sai. Cô không quan tâm nếu tất cả các cầu thủ Chinooks còn lại có ở trong đường hầm này đi nữa, cô phải thoát ra khỏi đây trước khi ngã quỵ. Cô xoay nắm đấm cửa và kéo ra, nhưng chẳng có gì xảy ra. Cô kéo mạnh hơn, nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích. Cô vặn khoá, nhưng nó vẫn không mở ra. Cô ngược lên và thấy tay Luc trên đầu cô đang giữ cánh cửa đóng lại.

“Anh đang làm gì thế?” cô hỏi khi quay người lại đối mặt với anh. Anh đứng gần đến mức cô chỉ cách lồng ngực anh có vài phân và cô có thể ngửi thấy cả mùi vải cotton sạch sẽ trên áo hoà trộn với mùi khử mùi của anh.

“Đừng làm trò, Jane.”

“Em không có.”

“Vậy thì tại sao em lại nói em yêu anh trong một hơi thở, rồi ngay giây tiếp theo đã bảo rằng em chỉ muốn làm bạn?” anh đặt tay dưới cằm cô và nâng ánh mắt cô lên nhìn mắt anh. “Anh có bạn bè rồi. Anh muốn từ em nhiều hơn thế. Anh là một kẻ ích kỷ, Jane. Nếu anh không thể là người yêu của em, vậy thì anh không muốn gì hết nữa.” Anh cúi mặt xuống và hôn cô, ấn nhẹ nhàng môi anh lên môi cô, và những giọt nước mà cô vẫn cố kìm nén đọng đầy mắt cô. Tay cô nắm lấy ngực anh và cô nín vào thật chặt. Cô sẽ là người yêu của anh, và lần này cô sẽ không chể ra lý do nào để thoát ra nữa. Cô muốn điều này quá nhiều.

Anh rê môi sang má cô và thì thầm vào tai cô, “Anh yêu em, Jane. Và anh nhớ em. Đời anh hoàn toàn dở hơi khi không có em.”

Cô lùi ra và nhìn vào mặt anh. “Nói lại đi.”

Anh nâng tay lên mặt cô và vuốt ve ngón tay cái trên má cô. “Anh yêu em, và anh muốn ở cùng em vì em khiến cuộc sống của anh trở nên tốt hơn.” Anh vuốt tóc cô ra sau tai. “Em đã từng một lần hỏi anh thấy gì khi nhìn vào tương lai của anh.” Anh lướt tay xuống vai cô và nắm lấy bàn tay cô. “Anh thấy em.” Anh nói và hôn các khớp tay cô.

“Anh không tức điên với em sao?” cô hỏi.

Anh lắc đầu và môi anh mơn Manchester mu bàn tay cô. “Anh đã nghĩ là anh có. Anh đã nghĩ sẽ vĩnh viễn tức điên với em, nhưng anh không còn nữa. Anh không thực sự hiểu những lý do em gửi bài viết đó đi, nhưng anh không còn quan tâm nữa. Anh nghĩ anh nổi khùng vì cảm giác như một thằng ngốc chứ không phải vì cái bài báo đó.” Anh đặt lòng bàn tay cô lên lồng ngực anh. “Khi anh thấy em đang đợi anh, còn

tức giận của anh bốc hơi và anh biết anh sẽ càng ngốc hơn nếu để em đi. Anh muốn dành cả cuộc đời còn lại để tìm hiểu các bí mật của em.”

“Em không còn bí mật nào nữa.”

“Em có chắc là có ít nhất một bí mật nữa không?” anh vòng tay quanh lưng cô và hôn cổ cô.

“Như kiểu là?”

“Như kiểu em là một kẻ cuồng dâm chẳng hạn?”

“Anh nghiêm túc đấy à?”

“Chắc... ừ.”

Jane lắc đầu và xoay xở để nói yếu ớt, “Không.” Trước khi phá ra cười.

“Suyt.” Luc rời ra và nhìn mặt cô. “Có ai đó sẽ nghe thấy tiếng em và ập vào bắt chúng ta mất.”

Cô không thể dừng cười vì vậy anh làm cô im lặng bằng miệng anh. Môi anh ầm áp và chào đón nên cô lướt vào nụ hôn với sự đắm đuối của một kẻ cuồng dâm đúng nghĩa. Bởi vì đôi khi trong đời, Ken không phải lúc nào cũng chọn Barbie. Vì điều đó, anh phải được thưởng.

34. Rachel Gibson - Kết

Đoạn kết

Tấn công! Cô ấy ghi điểm!

Luc bước ra khỏi thang máy của đài quan sát ở Space Needle và nhìn sang bên trái. Một người phụ nữ trong bộ váy đỏ đang nhìn ra chân trời rực rỡ vùng trung tâm Seattle. Mái tóc cô xoã xuống vai thành những lọn loăn xoăn mềm mại sẫm màu, và một cơn gió thảng Tầm nhẹ nhàng ầm áp thổi vài sợi tóc quanh mặt cô. Họ vừa ăn tối ở nhà hàng phía dưới, và khi anh chờ hoá đơn, cô leo lên đài quan sát trên cao.

Khi cô nhìn anh đi về phía cô, hai bên khóe miệng đỏ mọng của cô cong lên trong một nụ cười quyến rũ.

“Đêm đẹp để ngắm sao đấy,” anh nói.

Cô cắn môi dưới, rồi chỉ hơn một lời thì thầm. “Anh có thích ngắm không?”

“Anh theo chủ nghĩa hành động nhiều hơn.” Anh vòng tay quanh cô và kéo cô vào lồng ngực anh. “Và ngay bây giờ đây, anh muốn động chạm vợ anh.”

“Câu đó không có trong kịch bản.” Jane nói khi cô tựa vào anh.

Đến bây giờ họ đã cưới được năm tuần rồi. Năm tuần được thức dậy với cô mỗi buổi sáng. Được nhìn cô qua bàn ăn của họ, và rồi cùng nhau xếp bát đĩa vào máy rửa bát. Được nhìn cô đánh răng và đi tất. Không bao giờ trong một triệu năm anh lại từng nghĩ những thứ trần tục, tầm thường đó lại có thể quyến rũ đến vậy.

Trong tất cả, anh thích nhìn cô làm việc nhất. Tạo ra tất cả những câu chuyện khêu gợi đó trong đầu cô. Để nhìn sâu qua khuôn mặt con gái tự nhiên, và nhìn thấy người phụ nữ thực sự.

Từ khi họ đính hôn, cô không còn viết về độc thân ở Seattle nữa. Và Chris Evans đã quay lại từ cuộc điều trị, làm việc với đội bóng do anh ta đảm nhiệm. Tờ Times đã để Jane đi hoàn toàn, và giờ cô là phóng viên thể thao mới nhất cho đối thủ của họ, tờ Seattle Post – Intelligencer.

Họ đã lên kế hoạch đám cưới trong vòng chung kết cúp Stanley, và vì Luc không ở trong thành phố phân nửa thời gian, Jane, Marie và Caroline chủ yếu tự mình lên kế hoạch. Với anh thì điều đó cũng tốt thôi. Tất

cả những gì anh phải làm là xuất hiện trong một bộ tuxedo và nói “Con đồng ý.” Phần đó thì khá dễ dàng, nhìn cô nhảy với từng cầu thủ Chinooks chết tiệt ở bữa tiệc mới là điều khó khăn.

Vài tháng trước khi đám cưới, đội Chinooks đã đi tới trận chung kết, nhưng họ bị đội Colorado Avalanche đánh bật khỏi chiếc cup ở hiệp thứ ba. Luc cúi mặt xuống và vùi mũi vào tóc Jane. Vẫn luôn còn có năm sau mà.

“Anh muốn đi đâu nữa không?” cô hỏi.

Họ đã dành rất nhiều thời gian khám phá Seattle cùng nhau. Anh cùng Jane và Marie. Jane biết tất cả những địa điểm đẹp và cả những chỗ phải tránh xa. “Anh muốn về nhà,” anh nói. Marie sẽ ở cả tối hay với Hanna, và Luc muốn tận dụng chút thời gian ít ỏi ở riêng với vợ anh. “Em nói gì thế?”

Cô quay lại và vòng tay quanh người anh. “Nhà là nơi ưa thích nhất của em.”

Nhà cũng là nơi ưa thích nhất của anh. Nhưng nhà đối với anh là bất kỳ nơi nào có Jane. Chưa bao giờ trong đời anh lại yêu ai đó nhiều như anh yêu cô. Nhiều đến mức đôi khi cảm giác ấy vẫn làm anh sợ hãi.

Anh kéo cô dựa vào anh và nhìn ra thành phố. Anh yêu vợ anh. Phải anh biết những gì người ta nói về anh. Rằng anh đã xong rồi. Nhũn chân cả đời. Bị một phụ nữ thấp bé với cái tôi to lớn quật ngã.

Ừ đấy, đó là những gì nói về anh, và anh chẳng thêm quan tâm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-jane>